

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



LYKAIOS FAMILY

BOOK TWO

*About*

She will need  
protection from  
her enemy.

# LOVE AND REVENGE



AN ENEMIES TO LOVERS & FORCED PROXIMITY ROMANCE

D.A. LEMOYNE





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

**Dip not:** Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

*Sevgiler.*

*Çevirigiller Ekibi*



# İçindekiler

[Sanat Eserleri](#)

[Çalma Listesi](#)

[Sosyal Medya](#)

[Tanıtım Yazısı](#)

[Yazarın Notu](#)

[Odin](#)

*Önsöz*

[İskandinavya'da bir yer](#)

1. [Odin](#)

*Birinci Bölüm*

[Yunani](#)

[stan](#)

[Yunani](#)

[stan](#)

[Yunani](#)

[stan](#)

2. [Odin](#)

*İkinci Bölüm*

[Yunanistan](#)

3. [Elina](#)

*Üçüncü Bölüm*

[Yunanistan](#)

4. [Odin](#)

*Dördüncü*

5. [Odin](#)

*Bölüm Beşinci*

6. [Elina](#)

*Bölüm Altıncı*

7. [Odin](#)

*Bölüm*

8. [Elina](#)

*Yedinci Bölüm*

*Sekizinci Bölüm*

9. [Odin](#)

*Dokuzuncu*

10. [Elina](#)

*Bölüm Onuncu*

11. [Odin](#)

*Bölüm*

12. [Elina](#)

*On Birinci Bölüm*

*Onikinci Bölüm*

13. [Odin](#)

*On Üçüncü Bölüm*

[Manhattan - New York](#)

14. [Elina](#)

*On Dördüncü Bölüm*

15. [Odin](#)

*On Beşinci Bölüm On*

16. [Odin](#)

*Altıncı Bölüm*

17. [Odin](#)

*On Yedinci Bölüm*

18. [Elina](#)

*On sekizinci bölüm*

19. [Odin](#)

*On Dokuzuncu Bölüm*

[Yunanis](#)

[tan](#)

[Atina](#)

20. [Elina](#)

*Yirminci Bölüm*

21. [Odin](#)

*Yirmi Birinci Bölüm*

22. [Odin](#)

*Yirmi İkinci Bölüm*

23. [Elina](#)

*Yirmi Üçüncü Bölüm*

New York

24. Elina

*Yirmi Dördüncü Bölüm*

25. Odin

*Yirmi Beşinci Bölüm*

26. Odin

*Yirmi Altıncı Bölüm*

Yunanistan

27. Elina

*Yirmi Yedinci Bölüm*

Ladurée — Manhattan

28. Odin

*Yirmi Sekizinci Bölüm*

Yunanistan

New York

29. Elina

*Yirmi Dokuzuncu Bölüm*

Whitefish – Montana

30. Odin

*Otuzuncu Bölüm*

31. Odin

*Otuz Birinci Bölüm*

32. Odin

*Otuz İkinci Bölüm*

33. Elina

*Otuz Üçüncü Bölüm*

Manhattan

34. Elina

*Otuz Dördüncü Bölüm*

Umami Burger - New York

35. Odin

*Otuz Beşinci Bölüm*

The Capital Grille Restaurant - New York

36. [Elina](#)  
*Otuz Altıncı Bölüm*  
[Manhattan - New York](#)
37. [Odin](#)  
*Otuz Yedinci Bölüm*
38. [Odin](#)  
*Otuz Sekizinci Bölüm*
39. [Elina](#)  
*Otuz Dokuzuncu Bölüm*
40. [Odin](#)  
*Kırkıncı Bölüm*
41. [Elina](#)  
*Kırk Birinci Bölüm*  
[Whitefish - Montana](#)
42. [Elina](#)  
*Kırk İkinci Bölüm*  
[Saanen - İsviçre New York](#)
43. [Elina](#)  
*Kırk Üçüncü Bölüm*  
[New York](#)  
[New York](#)
44. [Odin](#)  
*Kırk Dördüncü Bölüm*  
[Yunanistan](#)
45. [Odin](#)  
*Kırk Beşinci Bölüm*
46. [Elina](#)  
*Kırk Altıncı Bölüm*
47. [Odin](#)  
*Kırk Yedinci Bölüm*
48. [Elina](#)  
*Kırk Sekizinci Bölüm*

[Yunanistan](#)

49. [Elina](#)

*Kırk Dokuzuncu Bölüm*

[New York](#)

[Odin](#)

[Elina](#)

[Bonus Grigori](#)

[Kaled Fouad Ayad Badawi Faheem Madeline](#)

[Turner](#)

[D.A. Lemoyne'nin diğer eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)



*About*  
LOVE AND  
REVENGE

AAENEàIESTt3Lèi4'ERS

FORCEDPROXIòJIT5 ROàIANCE

D.A. LEMOYNF

D. A. LEMOYNE

dalemoynewriter@gmail.com Telif hakkı

© 2024 D. A. Lemoyne.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Başlık: Aşk ve İntikam Hakkında Orijinal

Başlık: Sobre Amor e Vingança İlk basım

2020

Kuzey Carolina – ABD

Yazar: D. A. Lemoyne Çeviri:

W. Books Editör: Erin N.

Kapak tasarımı: Angela H.

Kapak fotoğrafı: Renie Saliba İllüstrasyon: M.

Ribeiro

E-kitap ve Kağıt Kitap Biçimlendirme MadHat Studios E-kitap

ISBN: 978-1-965450-02-4

Ciltli Kitap ISBN: 978-1-965450-03-1

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemeleri veya tanıtımlarında yapılan kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya kopyalanamaz.

Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfür dil ve cinsel içerik barındırmaktadır. Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.



Sonunda, yüzüne odaklanıyorum. Hiç korku göstermiyor, ama onu kurtarmış olsam da benim de bir kahraman olmadığımı biliyor. Akıllı kız.

Odin Lykaios (Aşk  
ve İntikam Hakkında)

# Çalma listesi



"Take Me to Church" - Hozier "The  
Night We Met" - Lord Huron  
"The A Team" - Ed Sheeran "Say  
You Love Me" - Jessie Ware  
"Grenade" - Bruno Mars

# Sosyal Medya

[Instagram](#) [Facebook](#)

[Profil](#) [Facebook](#)

[Sayfa](#) [Facebook](#)

[Grup](#) [Pinterest](#)

\_\_\_\_\_



# Tanıtım



Dikkat: tetikleyici unsurlar  
içerebilir.

Uyarı: *Lykaios Ailesi* serisinin ikinci kitabı olan *Aşk ve İntikam Hakkında*, bağımsız bir kitaptır. Her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak bir sonraki kitapta öncekilerden spoilerlar bulunması muhtemeldir.

O, düşmanın kızıdır.

O, intikam peşinde olan bir teknoloji şirketi CEO'su.

Kız, kendi ailesinden korunmaya ihtiyaç duyacaktır.

Yok etmeye kararlı olduğu adamın varisiyle aşık olacak.

Odin Lykaios

İskandinav kökenleri, Yunan kökenleriyle birleştiğinde tehlikeli bir kombinasyon oluşturur.

Mitolojide, o savaş tanrısıdır, düşmanlarını asla affetmeyen kişidir.

Ancak Odin Lykaios'un damarlarında Yunan kanı da akmaktadır, kökeniyle gurur duymakta ve adalet arzusuna sahiptir.

Asla unutmayacaktır.

Acımasızdır.

İntikamını almak için her şeyi yapar.

Elina Argyros, Odin'in kahramanı olmadığını bilir, ancak en çok güvenmesi gereken kişiler tarafından ihanete uğradıktan sonra, düşmanın kollarına sığınmaktan başka seçeneği kalmaz.

*Odin ve Elina'nın hikayesini öğrenmek isteyen tüm harika okuyucularıma.  
Bu, her zaman sizin için.*

*Kuzey Carolina, 2024.*

# Yazarın Notu

About Love and Revenge, Lykaios Ailesi serisinin ikinci kitabıdır.

Kitap, dünya çapında teknoloji alanını domine eden yarı Yunan, yarı İskandinav bir iş adamı olan Odin Lykaios ile yok etmeye kararlı olduğu adamın kızı Elina Argyros'un hikayesini anlatıyor.

Yıllarca intikamını planlayan Odin, sonunda amacına ulaşmak üzereyken, hayatı altüst olur ve nefret ettiği adamın varisini korumak zorunda kalır.

Düşmanının kızını yakınında tutmak için başlayan plan – gerektiğinde kullanabileceği bir "joker" olarak – ikisi arasında o kadar güçlü bir bağ yaratır ki, babasına duyduğu nefretin, birbirlerine duydukları tutkuyu aşp aşmadığını sorgulamaya başlar.

Elina'nın birçok sırrı vardır ve her ne kadar koruyucu bir ortamda büyümüş olsa da, kimseden korkmaz.

About Love and Revenge, nefret, kin ve intikam hakkında bir hikaye olmakla birlikte, öncelikle aşk ve iyileşme hakkında bir hikayedir.

Hikayede cinsel taciz ve aile içi şiddet gibi bazı tetikleyici unsurlar bulunmaktadır (her ikisi de erkek kahramanın kadın kahramana karşı yaptığı ve çok kısa süreli durumlardır). Ayrıca keder ve cinayetten de bahsedilmektedir, ancak bunlar grafik sahneler değildir.

Kitapta ayrıntılı seks sahneleri bulunduğunu belirtmeliyim.

Son olarak, kitaplarım her zaman bağımsız hikayelerdir, ancak edebi dünyam birbiriyle bağlantılıdır, bu nedenle bir serideki karakterleri başka bir seride de bulabilirsiniz. Ancak, her zaman karakterlerin nereden geldiğini açıklayacağım ve sizi ilgili esere yönlendiren bir dipnot bırakacağım.

Umarım yarattığım evrene, benim onu yaratırken duyduğum sevgi kadar derin bir sevgiyle bağlanırsınız.

XO,

D. A. Lemoyne

Odin

## PROLOG



On iki yaşında

### İSKANDİNAVYA'DA BİR YER

"Adının kökenini biliyor musun?"

Konuşmak istemiyorum. Bütün vücudum ağrıyor.

Bugün beni kurtaran kişi, üç aydır tedavi gördüğümü söyledi.

Hepsi gittiğinden beri üç ay geçti. Zaman

kavramım pek yok.

Gündüz mü gece mi,

umurumda değil.

Keşke odadan çıksa, ama babam bana, zor zamanlarda bize yardım edenleri zor zamanlarda bize yardım edenleri asla unutmamamız gerektiğini öğretti ve ona tekrar uyumamı sağlayacak ilacı vermesi için rica etmek istesem de, gözlerimi açık tutuyorum.

"Bu İskandinavya kökenli bir isim. Annem bana İskandinav mitolojisinde onun en büyük tanrı olduğunu söylemişti." Onu artık hatırlamaktan hoşlanmasam da, bana bunu ne zaman söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. "O Norveç'te doğmuştu ve büyükbabasının ailesindeki tüm erkek çocuklara İskandinav tanrılarının isimleri verilmişti."

"Başka ne var?"

Hatırlamak istemiyorum.

Kafamda onun sesini duymak istemiyorum, ama onu hayal kırıklığına uğratamam. "O bir savaş lorduydu."

"Evet. Bunu asla unutmamalısın. Odin aynı zamanda ölümün efendisiydi. Bilgiyi aramak için dünyayı dolaşırdı, bilginin her bedele değer olduğuna ve bazen bunun için fedakarlık yapılması gerektiğine inanırdı."

Şimdi onun söylediklerine dikkat etmeye başladım.

Her şey olduğundan beri ilk kez sohbetle ilgileniyorum. Şimdiye kadar tek istediğim acının geçmesiydi.

Neredeyse her gün, akrabalarımı öldüren yangının anıları yüzünden ağlamak istiyorum, ama bunu bir yabancıнын önünde yapmaktan utanıyorum.

"Hedeflerine ulaşmak için yaptıklarının halkı tarafından doğru kabul edilip edilmediğini de umursamıyordu." Bir an durup bana sessizce baktı. Bir süre sonra devam etti: "Sana ve ailene kim zarar verdiğini hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. O adamın sesini asla unutmayacağım. Evimizi ateşe vermeden önce anneme söylediklerini de hatırlıyorum.

"Hala ondan korkuyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyorum çünkü bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyorum.

"İki seçeneğin var, Odin. Hayatının geri kalanını saklanarak, korkmuş bir on iki yaşındaki çocuk gibi yaşayabilirsin ya da bir plan yapabilirsin."

Artık acıyı tamamen unutmuşum. "Plan mı?"

"Evet. Aileni öldürdüğü için ona nasıl ödetebileceğini planla. Ne kadar korkarsan kork, onun yaptıklarını asla unutma. Nefreti dinin yap. O senin düşmanın ve düşmanlara merhamet edilmez. Anıların sana onu cezalandırmaya odaklanmak için güç verecek."

"Onu da öldürmeli miyim?"

"Sonunda, evet, ama önce onu mahvedeceksin. Hayatında zorluklar yaşatacaksın. Hatta masasındaki ekmeği bile elinden alacaksın."

Onun söylediklerini düşünüyorum.

Sonsuza kadar korkmak istemiyorum.

Düşmanımdan intikam almaktansa, kurtarıcımdan ders almayı tercih ederim. "Bana yardım eder misin?"

"Ne konuda?"

"O planlarda."

"İlk yapman gereken şey iyileşmek. Şu anda hissettiğin bu acı?

Onun seni yenmesine izin verme. Sen bir tanrısın. Fiziksel acı seni durduramaz."

"Düşmanım zengin bir adam."

"Evet, ama bu senin en küçük sorunun. Benim param var. Şimdi tek yapmamız gereken seni iyileştirmek, sonra da intikam planını yapmaya başlayabiliriz."

Odin



## BİRİNCİ BÖLÜM



Altı Yıl Sonra

YUNANİSTA

N O ÖLÜYOR.

Benim neye dönüştüğümü bilen tek kişi ölüyor.

Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum. Artık kimseyi sevemeyeceğimi düşünüyorum, ama o beni kurtardı — sadece iyileşene kadar bana baktı, aynı zamanda yeniden doğmama da yardım etti.

Kurtarıcım eğitim masraflarımı karşıladı ve ailemden miras aldığım dillerin yanı sıra dört dil daha öğretti bana. Norveççe ve Yunanca'nın yanı sıra artık İngilizce, Almanca, Fransızca ve İtalyanca'yı da akıcı bir şekilde konuşuyorum.

İki kez rejeneratif plastik cerrahi ameliyatı geçirdim, ama inanılmaz bir şekilde yangın yüzümü deforme etmemişti. En kötü etkilenen bölge sırtımdı. Hâlâ bazı izler var.

O piçin adasına gitmeden önce onları dövmeyle kapattım.

İşaretlenmek umurumda değil. Derimdeki yara izleri, hafızamdakilerle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Şüphe çekmemek için dövme yaptırdım.

Her bakımdan, ben sadece Odin Lykaios'um. Kurtarıcım ve babamın kuzeni Aristeu dışında, ikinci adımın Hagebak olduğunu kimse bilmiyor.

ve tamamen iyileştikten sonra yaklaşık bir yıl önce yanına taşındığım Aristeu dışında kimse bilmiyor.

Leandros Argyros adasında yaşamak, kurtarıcım ve benim verdiğimiz bir karardı. Düşmanı yakından incelemem gerekiyordu ve babamın kuzeni onun baş bahçıvanıydı.

Bu yakınlık her gün kanımı zehirliyor olsa da, buraya geldiğimden beri çok şey öğrendim.

"Her şey yolunda mı?"

Derisinden daha çok kemik olan adama bakıyorum ve onun fazla yaşamayacağını biliyorum. Yine de ölüm döşeğinde, intikamımı almama yardım etmeye her zamanki gibi odaklanmış görünüyor.

"İki hafta sonra gidiyorum." Amerika Birleşik Devletleri'nde bir üniversitede okumak için burs aldım. Bu da planlarımızın bir parçasıydı. Leandros'u yok etmekle sona erecek senaryomuzun bir parçası.

Liseyi Atina'da okudum ve son sınıfa geldiğimde Aristeu'nun yanına taşındım.

Nasıl başardığını bilmiyorum, ama kurtarıcım sadece tüm belgelerimi sağladı, aynı zamanda beni yasal olarak evlat edindi.

O Yunan değil. Soyadının nereden geldiğini sorduğumda, sadece İskandinavya'nın bir yerinden geldiğini söyledi.

Bu yüzden mi bana yardım etmeye devam etti? Norveçli bir anneden doğmuş olmam, aramızda bir bağ olduğunu düşünmesine neden oldu mu? Emin değilim, ama dürüst olmak gerekirse umurumda da değil. Leandros Argyros'tan intikam almaktan başka umurumda olan hiçbir şey yok.

Planımız Atina'ya taşındığımda başladı. Orada basketbol oynamaya başladım ve boyum nedeniyle dikkat çekmek zor olmadı.

Notlarım da her zaman mükemmeldi.

Yapacak başka bir şeyim yoktu, sadece ders çalışmak, basketbol oynamak ve nefretimi beslemek. Yine de her hafta sonu adaya dönüyordum. Her zaman tetikteydim.

Her zaman o lanet olası piçe iki gözümle bakıyordum. "Sahip olduğum her şey senin olacak."

Ona teşekkür etmiyorum ya da yardımına ihtiyacım olmadığını söylemiyorum. Her zaman onun varisi olacağımı biliyordum. Bu konuyu ilk kez konuşmuyoruz. Bana söylediği gibi, hayatta hiçbir akrabası yok ve doğal olarak, bu ilk sponsorluk planlarımı kolaylaştıracak.

"Ama bana asla vazgeçmeyeceğine söz vermelisin. Kimseye acıma, Odin. Onlar sana acımadılar."

Zayıf tenli adama bakıyorum. "Neden böylesin?" Sorumda suçlama yok, sadece merak var. Neden boş olduğumu biliyorum. Neden içimde bu kadar çok nefret olduğumu biliyorum, ama şimdi onun da bana yardım etme arzusunun arkasında bir hikaye olduğunu görebiliyorum.

"Önemli değil. Fazla vaktim kalmadı. Sadece vazgeçmeyeceğine söz ver."

"İstesem bile vazgeçemem. Tekrar uyuyabilmem lazım ve bu ancak her şey bittiğinde mümkün olacak."

"Acımasız olmalısın."

"İçimde acıma duygusuna yer yok."

"Harika, artık huzur içinde ölebilirim."

"Ama cevaplar istiyorum. Şimdiye kadar senin liderliğini takip ettim, ama senin de ondan nefret etmenin bir nedeni var. Neden?"

"Onu nefret ettiğimi nereden biliyorsun?"

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Sadece ona bakıyorum ve bir süre sonra sonunda pes ediyor.

"Doğru zamanda her şeyi öğreneceksin. Vasiyetimle birlikte bir mektup da alacaksın. İntikamını alana kadar onu okumayacağına söz ver."

"Neden?"

"Şimdiye kadar bana güvendin. Biraz daha güvenmeni istiyorum. Önceden nedenlerimi öğrenmeye çalışma. Her şey bittiğinde, istediğin cevapları bulacağına söz veriyorum."

"Söz veriyorum."



## YUNANİSTAN

Genelde adada dolaşmam.

Dikkat çekmemeliyim, her ne kadar onun beni tanımadığından emin olsam  
Öyl da.  
eyi

m. Şanslıyım ki, yarı İskandinav olmama rağmen görünüşüm Yunan.  
Yunanlı gibi. İsmim dışında, İskandinav kökenimi ele veren hiçbir şey yok.

Yine de, onu hemen öldürmeye çalışmayacağıma güvenemiyorum, bu  
yüzden dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Ölüm ona yetmez.

Kamuoyu önünde aşağılanması, inşa ettiği her şeyi, onurunu ve sonunda  
hayatını kaybetmesi gerekiyor.

Ancak bugün yürümek  
zorundaydım. Bugün yeniden  
doğuşumun yıldönümü.

Ailemi kaybettiğim ve intikam almak için kurtarıldığım tarih.

Kurtarıcım, onu ziyarete gittiğim gece öldü, ama önce tüm planımızı  
gözden geçirdik. Yakında Yunanistan'ı terk edip uzun süre uzaklarda olacağım,  
bu yüzden ülkeme veda etmek için yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Sahilde otururken, su kenarında kumların üzerinde koşan safkan bir Arap  
atı gördüm.

Biniciliği çok severim. Kurtarıcımın bana öğrettiği birçok şeyden biriydi,  
ama sırrım yüzünden kendimi ifşa edemem.

Büyülenmiş bir şekilde, at süren Amazon'un zarafetini izliyorum. Eysersiz at  
sürüyor ve daha yaklaşımadan kim olduğunu anlıyorum.

Elina.

Düşmanımın en büyük kızı. Sarışın güzelliği beni her zaman büyülemiştir.

Kız Yunanlıya benzemiyor.

Fırsat buldukça onu uzaktan izliyorum.

Sanırım on üç yaşından büyük olamaz, yani aramızda yaklaşık beş yaş fark  
var. Annesine benziyor, ama teninde farklı ırkların izleri var.

Elina da benim gibi yüzde yüz Yunan değil. Annesi Cinthya İngiliz. Kız  
kardeşlerinden farklı olarak boyu uzun.

Argyros ailesinden kimseyle konuşmuyorum, kuzenim Orien'in en iyi  
arkadaşı olan Theodoro ile bile, ama onları ebeveynleri kadar dikkatle  
inceliyorum.

Elina'nın kız kardeşleri matriarkal kişiliklere ve itaatkar tavırlara sahip.

Ancak sarışın olan farklı. Bağımsızlığını ve özgürlüğe olan arzusunu, özellikle ata binerken açıkça gösteriyor.

Onu gözlerimle takip ediyorum ve beni geçtiği anda başını çevirip bakacağını biliyorum.

Her zaman öyle yapar.

Bana gelince, onu hayranlıkla izlemeye devam etmek istesem de, ilgilenmiyormuş gibi davranıyorum. Bir Argýros'a yaklaşmamın tek bir nedeni olabilir: babasını yok etmek.

İçimde nefretten başka bir duyguya yer yok, en azından intikamımı alana kadar.

Kesinlikle gerekli olmadıkça, o piçin çocuklarını planlarıma dahil etmek gibi bir niyetim yok. Onların onun çocuğu olarak doğmaları onların suçu değil. Ben de bir gün çocuklarım olacak ve onların benim günahlarımdan sorumlu tutulmasını istemiyorum.

Bir aile kurmayı planlasam da, babamın annemi sevdiği gibi bir kadını sevebileceğimi sanmıyorum.

Tüm bunlar bittiğinde, soyadımı devam ettirecek bir eş bulacağım. Duyguların dahil olmadığı, sadece ikimizin de kazançlı çıkacağı bir anlaşma.

Artık beni göremediğine inandığım anda, onun gittiği yöne dönüyorum. Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, attan indiğini ve bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

Şoktan hareket edemiyorum, ama gülümsediğini görünce, bir şey yapmam gerektiğini anlıyorum.

harekete geçmem gerektiğini anlıyorum.

Ayağa kalkıp ters yöne doğru yürümeye başlıyorum, ama o vazgeçmeye niyetli görünmüyor.

"Adın Odin mi?"

Yürümeyi bırakıp bekliyorum.

Konuşma şekli çok tuhaf, sanki her kelimeyi deniyormuş gibi oldukça yavaş konuşuyor. Hiç kimseyi böyle konuşurken duymamıştım.

"Theo, buraya sadece bir yıl önce taşındığını söyledi. Nerelisin?"

Arkamı döndüm ve ilk kez yüzünü iyice görebildim. Henüz genç kızlık ve kadınlık arasında bir aşamadaydı, ama şimdiden muhteşem bir kadın olacağı belliydi.

Neredeyse altın rengi bir tonu olan sarı saçlar, kusursuz bir cilt ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yeşil gözler.

Gülümüyor ve içten bir ifadeye sahip.

Kendimi neredeyse ona gülümserken buluyorum. Kız çok sevimli. Sonra kurtarıcımın sesi zihnimde yankılanıyor ve onun kim olduğunu hatırlıyorum.

Ö  
yl  
e. Biz kimiz.  
"Bu seni neden ilgilendiriyor?"  
Yüzü anında kızarır, ama geri adım atmaz, ki bunu itiraf etmeliyim ki, takdire şayan bir davranış.  
"Neden benimle böyle konuşuyorsun? Seni kırmak istemedim. Sadece arkadaş olmaya çalışıyordum."  
Bir an sessizce masum kıza bakıyorum. İlk kez ne yapacağımı bilemiyorum. Ama sonunda ne yapacağımı biliyorum.  
"Seninle arkadaş olmak istediğimi kim söyledi? Kendi yaşıtın bir çocuk bul ve onunla oyna. Aptal küçük kızlarla ilgilenmiyorum."  
Sanki fiziksel saldırıya uğramış gibi iki adım geri çekildi ve kendimden utandım, ama Argyroslarla hiçbir bağ kurmak istemiyorum.  
"Özür dilerim," diyor ve başını eğiyor, ama sonra tekrar kaldırıyor ve hareket ettiğinde tüm duruşu değişiyor. "Ben aptal değilim. Sadece nazik olmaya çalışıyordum, ama bir çalışandan farklı bir şey beklememeliyim. Sizler, kibar bir toplumda nasıl davranılması gerektiğini bilmiyorsunuz."  
Söylediklerinden alınmadım — bir Argyros'tan farklı bir şey beklemiyorum — ama bu kadar genç olmasına rağmen savunmacı bir tavır takınması beni şaşırttı.  
Onun yaşında başka herhangi bir kız benim söylediklerimi duysaydı, gözyaşlarına boğulurdu diye düşünüyorum.  
Bu yüzden, sırf Argyros soyadıyla doğduğu için ona yaklaşmak istemememe rağmen, içimden bir parça ona hayranlık duyuyor.  
"Bir gün sana bu sözlerin her birini yutturacağım," diye söz veriyorum.  
Çenesi daha da yukarı kalkıyor. "Bekleyeceğim."



## Amerika Birleşik Devletleri'nden Ayrılış Günü

### YUNANİSTAN

"Bundan emin misin evlat? Senin dünyanın öbür ucunda olacağını bilmek içimi rahatlatmıyor."

İki kuzenimle birlikte Yunanistan'da kalan tek ailem olan bu mütevazı adama bakıyorum.

Bildiğim kadarıyla, İskandinavya'da yaşayan anne tarafım, benim hayatta olup olmadığımı umursamıyor.

"Kalamam. Okumam lazım."

"Ve bu, ayrılmanın tek nedeni mi, Odin?"

Bana gelecek planlarım hakkında hiç doğrudan soru sormadı, ama sanırım biliyor.

Bir yıl önce buraya taşındığımda, Aristeu bana ailemi öldüren yangını duyduğunda uzun süre beni aradığını ve hayatta kaldığıma dair umudunu çoktan kaybettiğini söyledi.

Başka bir adada yaşıyorduk ve hayattayken bile annem, babam ve Aristeu hiç yakın değillerdi. Bildiğim kadarıyla annem ve babam onu sadece bir kez ziyaret etmişlerdi ve ben o sırada onlarla birlikte değildim.

Kurtarıcım, Leandros'un benim varlığımdan haberi bile olmadığını söyledi. Yangın günü adamları beni görmemişlerdi, bu yüzden hayatta kalan biri olduğunu bilmiyorlardı.

Kurtarıcımın en büyük endişesi, iyileşirken kendimi izole tutmaktı; kimsenin şüphelenmesini göze alamazdık.

Buraya geldiğimde, Aristeu'dan benim uzak bir yeğeni olduğumu söylemesini istedim ve amcama, ailemi öldüren kişinin peşimden gelip gelmeyeceğini bilemeyeceğimizi açıkladım.

Hazır olana kadar dikkat çekmemem gerektiğini söyledim.  
Böylece intikamımı almaya başlayabilirdim.

Aristeu'nun buna gerçekten inandığını bilmiyorum, ama belki de inanmıştır.  
O cömert kalpli bir adam ve tüm iyi insanlar gibi saf.

"Bana gerçeği söyle: evini ateşe veren kişiyi arayacak mısın? Kim olduğunu biliyor musun? Bu kişi Amerika Birleşik Devletleri'nde mi yaşıyor?"

Bana hiç bu kadar çok soru sormamıştı ve bir yandan onu karanlıkta bırakmaktan suçluluk duyarken, diğer yandan akrabalarımın ölümleriyle ilgili gerçekleri ondan saklamak da onu korumak için bir yoldu.

"Sana yalan söylemek istemiyorum. Şu anda cevaplayamayacağım bir şey sorma."

"İntikam hiçbir yere götürmez, evlat."

"Ne isim verdiğin umurumda değil, ama bir söz verdim ve fikrimi hiçbir şey değiştiremez."

"Söz mü? Kime?"

Cevap vermiyorum.

"Orada kimseyi tanıyorsun. Amerika'da yaşamak gibi bir fikir delilik.  
Sen daha çocuksun," diye ısrar ediyor.

"Hayatta kalırım. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Orada aradığını bulacağından nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Kendimi kontrol edemeden önce -çünkü şimdiye kadar kurtarıcımdan başka kimsenin önünde duygularımı hiç göstermedim- "Çünkü nefret beni harekete geçiriyor. Her gün yataktan kalktığımda, bu topraklarda her adım attığımda, unutmama izin vermiyorum" diyorum.

İlk başta gerçekten korkmuş gibi görünüyor, ama çabucak toparlanıyor. "Bu sağlıklı değil, Odin. Acıyı beslemek, öfkeyi beslemek... Bu duygu seni zehirliyor, evlat."

"Aristeu, benim için bir çare yok. Orien ve Milena'ya iyi bak. Ben iyiyim. Sonunda istediğimi elde ettiğimde, seni ve kuzenlerimi buradan çıkaracağım."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Hayatımın aşkı burada gömülü. Onun mezarından uzaklaşmam."

"Seninle tartışmayacağım. Kendine ve kuzenlerime iyi bak. Özellikle Milena'ya. Sana bir tavsiye verebilirim, onu buradan gönder. Bir keresinde annesinin Kea Adası'nda ailesi olduğunu söylemiştin. Eğitimi tamamlayana kadar onu oraya gönder. Burada güvende değil."



"Ne demek güvende değil? O burada doğdu. Ayrıca Milena okumak istemiyor. Tek istediği ona bakacak iyi bir koca bulmak." Bana bakar. "Ailenin ölümleriyle ilgili bir şeyler öğrendin, değil mi? Bana her şeyi anlatmadığını biliyorum. Sorumlu kim, Odin?"

"Bunu bilmen gerekmiyor."

"Gitmeni engelleyemem, ama benim için bir oğul gibi olduğunu ve seni  zleyeceğimi bilerek gitmeni istiyorum."

"Geri döneceğim. Şu anda kesin bir zaman belirleyemem, ama bir gün Yunanistan'a geri döneceğim."

Başını bir yandan diğer yana sallamaya devam ediyor, ama sonunda pes etmiş gibi görünüyor. "Tanrı seni korusun, evlat."

"Bu bir yenilik olurdu."

" yle şeyler söyleme."

"Neden? Bu gerçek. Şimdi beni kutsamaya başlasa oldukça  a ırtıcı olurdu."

"Senin için dua edeceğim. Kalbine ışık gelmesini isteyeceğim. Yaşadıklarının korkunç olduğunu biliyorum, ama belki de bundan sorumlu olanlar çoktan ölmüştür."

Yine sessiz kalıyorum, çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak benim görevim değil. Bana sarılır ve ben de buna izin veririm. Ancak, ona sarılmak istemiyorum. Ona son bir kez baktıktan sonra, veda etmeden arkasını dönerim.

Bundan sonra, kendi başımayım.

Bu, uzun zamandır beklediğim gün. Sadece plan yapmakla kalmayıp, bunları hayata geçirme günü.

Tam da bu anda, Leandros Argyros'un hayatı geri sayıma başlıyor.

Odin

## İKİNCİ BÖLÜM



On sekiz yıl sonra

### YUNANİSTAN

Adada dolaşırken, artık her şeyin bana ait olduğu kesinliği içindeyim.

Gözümün gördüğü her yer ve çok daha ötesindeki bu toprağın her parçası benim.

Bu çok zahmetli bir işti.

Her şeyi bir araya getirmek yıllarımı aldı, ama kurtarıcıma verdiğim sözün son kısmı yerine getirildi: Leandros Argyros'un üzerindikiler dışında hiçbir şeyi kalmadı.

Onun gururunu her kırıdığımda, içimdeki açık yaralara merhem gibi geliyordu, ama ne yazık ki bu rahatlama uzun sürmeyecek.

Onun düşüşünden bile zevk alamıyorum.

Durmayı düşündüğümünden değil.

Hala önümde uzun bir yol var, ama yarın gece, nihayet, onun ıstırabını yakından görebileceğim.

Bir keresinde, kızının katilini yakalayıp öldüren bir baba hakkında bir belgesel izlemiştim. Televizyon izlemeye alışkın değilim, ama bu hikaye beni büyüledi çünkü o adam yorulmak bilmiyordu. İki ülkenin kanunlarına karşı geldi, yıllarca sistemle savaştı ve kanunlar yetmediğinde, işi kendi eline almaya karar verdi.

İntikamı için mahkemeye çıktı ve jüri kararını vermeden önceki gün muhabir onunla röportaj yaptığında, düşmanının ölümünden sonra huzur bulup bulmadığını sordu.

O, şimdiye kadar gördüğüm en boş gözlerle kameralara baktı ve hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini söyledi.

Ve bu, en değerli şeylerini ellerinden alınmış olanların anlayabileceği bir gerçektir.

Hiçbir şey ailemi geri getirmeyecek.

Kız kardeşim, Leandros'un çocukları gibi büyüme fırsatını asla yakalayamayacak. Babam, beni bisikletinin arkasına oturtup, gülümseyerek arkadaşlarına selam vererek eski adamızın sokaklarında bir daha asla yürüyemeyecek.

Mavi Kaya'ya oturup denize bakıyorum. Son on sekiz yılda çok şey oldu ve en kötü olaylardan biri kuzenim Orien'in, Aristeu'nun en büyük oğlunun ortadan kaybolmasıydı. En son, Argyrosların tek erkek torunu olan Theodoro ile birlikte aşağıdaki kumsalda görülmüştü.

Onların arkadaşlığının yürümeyeceğini ve Theodoro'ya olan yakınlığının sorunlara yol açacağını hep biliyordum.

Burada yaşadığım bir yıl boyunca, her şeyi gördüm. Birbirlerini seviyorlardı ve yaşlandıkça bu sevgi daha da arttı. Leandros'un bunu görmezden gelip bir kenara atması mümkün değildi.

Ve şimdi, iz bırakmadan ortadan kaybolduktan yedi yıl sonra, hâlâ cevaplar arıyorum.

İlk başta Aristeu, Orien'in başka bir yerde yeni bir hayata başlamak istediği için gittiğine inanacak kadar naifti. Hatta Orien'den gönderilmiş gibi mektuplar ve telefon mesajları bile geliyordu.

Aristeu'nun aksine, ben hiç de saf biri olmadığım için, mesajların sahte olduğunu, daha doğrusu, bunların o çocuktan geldiğini kanıtlayacak hiçbir şey olmadığını anlamam yarım saatimi bile almadı.

Maalesef, ne olduğunu biliyorum.

Kendimi suçlu hissetmiyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Üniversiteden mezun olup para kazanmaya başladıktan sonra servetimi haklı çıkarmayı başarmış olsam da, akrabalarım adadan ayrılmak istemedi. Kurtarıcımdan miras kaldığını bilmiyorlardı.

Bir planım vardı ve tereddüt edemezdim.

Onlara koruma teklif ettim, ama ayrılmaları için yaptığım ricaları görmezden geldiler.

En azından Milena güvendedeydi. Sanki tanrılar bizim adımıza müdahale etmeye karar vermiş gibi, tatil için buraya gelen bir yabancıyla aşık oldu ve sonunda güney İtalya'ya taşındı.

Aristeu ve oğlu konusunda yapabileceğim başka bir şey kalmadığı için, ilk planımı uygulamaya koyuldum.

Orien ortadan kaybolduktan sonra bile soğukkanlılığımı korudum ve Leandros ile yüzleşmedim. Her zamanki gibi onu araştırdım ve sessizce harekete geçtim.

Eski Argyros'u yok etmek için önce servetimi artırmam gerekiyordu. Miras çok yardımcı olmuştu, ama milyoner olmak yetmiyordu. Çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Amerika'ya vardığımda intikam planımı bir kenara bıraktım ve servetimi artırmak için yorulmadan çalıştım. Amerika'daki bir üniversitede basketbol oynamak için burs kazanmıştım ve her bakımdan sadece bir inek öğrenciydim. Spor yapmayı seven bir yabancı öğrenci. Ders çalışmak ve yarışmalar için antrenman yapmak arasında, işletim sistemim üzerinde çalıştım.

Bugün dünya ayaklarımın altında. Şirketim, teknoloji konusunda Amerika Birleşik Devletleri'nin en güçlü şirketidir. Kendisi devrim niteliğinde olan ilk işletim sistemime ek olarak, ağırlıklı olarak bilgi güvenliği alanında çalışıyoruz. Geçen yıl, Forbes tarafından kırk yaşın altındaki en zengin on kişi ve telekomünikasyon sektörünün en önemli *CEO'su* olarak listelendim.

Analitik mühendislik zihnim plan yapmama ve başarmama yardımcı oldu, ama pes etmemi engelleyen şey nefretimdi.

Şimdi, nihayet Leandros ile hesaplaşmaya başlamak üzereyim.

Çocuklar konusunda ne yapacağımdan hala emin değilim.

Göz göze, diş diş bir yaklaşımla hareket etseydim, Leandros ile birlikte onları da yok ederdim, ama kadınlara zarar vermem — gerçi şu anda adada sadece Elina yaşıyor. Diğerleri çoktan evlenmiş ve Avrupa'nın diğer ülkelerine dağılmış durumda.

Theodoro'ya gelince, her şey yarın bana ne söyleyeceğine bağlı.

Aristeu'yu hastanede ziyaret etmek için benim tuzağıma düştü ve umarım Orien hakkında ihtiyacım olan cevapları bana verir.

Yani, amcam gerçekten hasta, ama Argyrosların yardımına ihtiyacı yok. Üç yıldır kanserle mücadele ediyor ve sonunda kemoterapiye ihtiyacı olduğu belirlendiğinde adayı terk etmeyi kabul etti.

Theodoro'ya hastalığını haber verenin Elina olduğunu biliyorum. Evdeki tüm telefonlar dinleniyor. Kardeşini aradıktan sonra, Theodoro da benim gibi buraya hiç geri dönmediği için, oturup onun beni aramasını beklemek zorunda kaldım.

Elbette onu daha önce kontrol edebilirdim. Aslında, onunla yüzleşebilirdim onunla *yüzleşebilirdim*, çünkü onu kontrol etmek zaten yaptığım bir şeydi.

Argyros ailesi hakkında ihtiyacım olan tüm bilgilere sahibim. Baba, anne ve çocuklar.

Ama planım dikkatlice hazırlanmıştı.

Tek bir yanlış hareket, kim olduğumu açığa çıkarma riskini doğuracaktı, çünkü ölüm arzusu her zaman yüzeydeydi, büyük bir bedel ödeyerek kontrol ettiğim bir dürtü.

Tabii ki, annemin Yunan olmadığını biliyordu. Neredeyse beyaz saçları nedeniyle her zaman dikkat çekmiştir, ama onun İskandinav olduğunu bildiğinden emin olamıyorum.

Odin'in İskandinav bir isim olduğunu fark etmiş miydi acaba?

O piçin kibri onun sonunu getirecek.

Onun zihnine girip, adanın artık bana, yani hizmetçisinin yeğenine ait olduğunu öğrendiğinde ne hissettiğini öğrenmek isterdim. Ve bundan daha fazlasını yaptım: Aristeu'nun ailesiyle birlikte yaşadığı evi yıktım ve o arazinin üzerine gerçek bir malikane inşa ettim.

Adanın tamamı Leandros'a aitti, ama üzerinde küçük bir kale gibi özel bir bölge vardı, özel plajları vardı ve turistlerin erişimi yoktu. Artık her şey benim.

İnşa ettiğim ev Argyroses'in evinden çok daha büyük, ama neredeyse yirmi yıldır buraya ilk kez ayak basıyorum.

İlk başta, tüm malikanesini kimin ele geçirdiğini bilmiyordu, ama şimdi biliyor.

Beni araştırıyordu.

Daha doğrusu, onu mahveden kişiyi araştırmaya başladı.

Başlangıçta bu, benim eylemlerimi engellemedi, çünkü onu birkaç alanda para kaybetmesine neden oldum. Sonuçta, onun borçlarını satın aldım. Sahip olduğu her şey benim elime geçene kadar sakın ve sabırlı davrandım.

Şimdi tek ihtiyacım olan, kuzenime ne olduğu konusunda bir doğrulama. Theodoro bana cevaplar vermek zorunda kalacak. Orien'i hayatta gören son kişi oydu. Yarınki konuşmamızdan sonra, lanet olası Argyros'u diz çöktüreceğim.

Parti için planladığım şey, sonun başlangıcı sadece.

Kaçacak başka yeri yok.



Ne yaptığını sanıyor bu kadın?

Hemen bilgisayarı kapatmalıyım. Kameraları bu yüzden taktırmadım.

Ama bu eşsiz kadına hayran kaldım. Bu yüzden uzaklaşmak yerine, görüntüyü yakınlaştırıp deri koltuğuma yaslanarak daha iyi görebilmek için eğildim.

Kameralar son teknoloji ürünü, çok iyi, bu yüzden her ayrıntıyı görebiliyorum; bir iç çekiş bile duyulabilir, çünkü kameralar bunun için tasarlandı: Leandros Argyros hakkında daha fazla bilgi toplamak için.

Elina, baştan çıkarmak amacıyla satın alınmış gibi görünmeyen uzun, sade, ipek bir gecelik giyiyor, ama yine de çok çekici görünüyor.

Tabii ki, yıllardır onu ve tüm Argyrosları takip ediyorum.

O beni her zaman meraklandırmıştır. O sahildeki karşılaşmamızdan beri, o zamanlar henüz küçük bir kız olmasına rağmen bana karşı çıkmış olan Elina, merakımı uyandırmıştır.

Kardeşlerine göre ona daha fazla ilgi göstermediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Kütüphaneye yavaşça giriyor, sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi. Kendi evinde neden dikkatli olmak gereksin ki?

Sadece lamba yanıyor ve onun gizli gece yürüyüşüne rüya gibi bir atmosfer katıyor.

İnsanları izlemeyi severim. Onları inceler, zayıflıklarını bulurum.

Şimdiye kadar bunu bir kadına yapmam gerekmedi, özellikle de bu kadar samimi bir durumda, bir sapık gibi davranmam gerekmedi.

*Bu saatte neden uyanıksın, sarışın?*

Gerçekten yalnız olup olmadığını kontrol etmiş gibi göründükten sonra, sanki kafasında vals yapıyormuş gibi odanın diğer ucuna doğru dönüyor. Adımları hafif, yumuşak,

yere zar zor değiyor.

Kitaplarla dolu rafları inceledikten sonra, rafların birine gider ve parmaklarını ciltli kitapların üzerinde gezdirir. Sanki okşuyormuş gibi yavaşça dokunur ve kulağa çılgınca gelse de, bu beni tahrik eder. O parmakların karnımdan aşığı doğru kayarak, sikime giden doğru yolu bulana kadar kaymasını hayal ederim.

Kaç sevgilisi olmuştur acaba?

Elina'nın onu karısı yapmak isteyen birçok taliplisi var. Babası yıllardır onu bunlardan biriyle evlendirmeye çalışıyor, ama görünüşe göre en iyi teklifi bekliyor.

Bildiğim kadarıyla, Elina bir koca seçmeye niyeti yok. Belki de sadece, onun baştan çıkarma ağına düşen zavallı insanlarla eğlenmek istiyordur. Çünkü Elina hakkında inkar edilemez bir şey varsa, o da onun eşsiz bir güzelliğe sahip olduğudur.

Ben mükemmelliğe yakın kadınlarla ıkarım. Mankenler, aktrisler.

Ancak Elina Argyros'ta başka hiçbir yerde bulamadığım bir şey var. Babasına çok benzeyen üstünlük havası ve her zaman yukarıda tuttuğu çenesi, onun gururunu yakından görmek istememe neden oluyor.

Onu evcilleştirme arzumun, babasına duyduğum nefretten kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyorum. Öyle olabilir, ama sanmıyorum.

Diğer kız kardeşleri hakkında bilgi aldım, ama hiçbirini ilgimi çekmedi.

Sadece o.

Sadece Yunanlıya benzeyen sarışın olanı, onu baştan çıkarmak için can atmamı sağlıyor.

Sonunda kalın, mavi kapaklı bir kitap seçiyor. Ne olduğunu bilmek isterdim, ama adını göremiyorum. Kitabı alır ve pencerenin yanındaki *şezlonga* doğru yürür. Sürpriz bir şekilde, tüm sofistike havası kaybolur. Küçük bir kız gibi bacaklarını altına çaprazlayarak oturur. Kitabı açmadan önce, her ayrıntısını inceleyerek bir yandan diğer yana çevirir. Bakışları hayranlık doludur ve istememe rağmen, onunla bir bağ hissediyorum.

Kitaplara bayılıyorum. Kitaplar ve atlar, bende herhangi bir duygu uyandırabilen tek şeyler.

Tanrıça kitabı açar, kucağına koyar, ama okumak için çok uzak olduğunu düşünüyorum. Yine de, ilkokul çocukları gibi parmağıyla yazılan satırları takip ediyor gibi görünüyor, bu da beni meraklandırıyor.



Bu uzun sürmüyor. Aniden bir şey değişiyor.

Omuzları çöküyor, kitabı kapatıyor ve sonra onu fırlatıyor.

*Ne oldu?*

Birkaç dakika içinde mutluydu, şimdi ise stresli.

Gözleri kapalı, uzanıyor, bu da geceliği gererek mükemmel vücuduna uyum sağlıyor.

Zayıf olmasına rağmen büyük göğüsleri var ve onu öyle tutmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Önünde diz çok, geceliğinin askılarını indir ve onu tat. İnemelerini duyana kadar onu em.

Sikim bu düşünceye tepki veriyor. Uzun zamandır uzak kaldım.

Fotoğraflar kişisel değildir ve onun güzelliğini asla hakkıyla yansıtmaz, ama onun nefes alıp verişini, hareketlerini görmek beni tahrik ediyor.

Cinsel arzularımı bastırmaya alışkın değilim. Seksi seviyorum ve sadece o zaman nefretten tamamen kurtulup, sadece zevk vermek ve hissetmek üzerine odaklanabiliyorum. Ayrıca iştahım da çok aç. Benimle çıkan kadın, onu bekleyenlere hazırlıklı olmalı.

Resim gibi güzel yüzüne tekrar bakıyorum, yüzü kasvetli bir hal almış, küçük elleri vücudunun iki yanında kapalı. Ağzı ince bir çizgiye sıkışmış, göğsü sanki sakinleşmeye çalışır gibi inip kalkıyor.

Kafamda bulmacayı birleştirmeye çalışırken, iki eliyle yüzünü kapattı ve omuzlarının hareketinden ağladığını anladım.

Bu hayatta beni şaşırtan çok az şey vardır — insanlardan her zaman en kötüsünü beklerim — ama o beni şaşkına çevirmeyi başardı.

Ne oluyor böyle?

O kitapta bu kadar büyük bir değişime neden olan ne vardı?

Ancak, başladığı kadar çabuk, ağlama da sona erer.

Hızla toparlanarak gerçek bir Yunanlı olduğunu gösterir ve yıllardır uzaktan izlediğim aynı soğukkanlı sarışın haline geri döner.

Her zamanki kraliçe gibi duruşuyla ayakta duruyor. Yüzünde hiçbir duygu yok. Eğilip kitabı alıyor, artık kutsal bir nesneymiş gibi değil, neredeyse tiksindircesine.

Kitabı aldığı rafa geri koyduktan sonra kütüphaneden çıkar.

Merakla, sahneye geri dönüp üç kez daha izlerim. Sonunda, davranışındaki değişikliğin nedenini hala anlayamam.

Kanımı kaynatabilecek bir şey varsa, o da bir gizemdir.

Belki de Leandros'a bu kadar odaklanarak önemli bir şeyi gözden kaçırdım.

Onun gözbebeği, en sevdiği kızı olduğunu düşündüğüm kişi, benim yargıladığım gibi sıg bir kadın değil. Elina Argyros, düşündüğümünden daha karmaşık bir karakter.

Ve şimdi bunu çözene kadar rahat etmeyeceğim.

Elina

## ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



### YUNANİSTAN

#### BİR SIRRIM VAR.

Hayır, size gerçeği söylemeliyim: *Birkaç* sırrım var ve şimdi anlatacağım sır, en önemlisi bile değil.

Ben bir taklitçiyim.

Sokakta insanların arkasında yürüyerek, hareketlerini taklit ederek onları güldürmeye çalışan türden değil.

Onlara hiç benzemiyorum.

Ben duyguları ve tepkileri taklit eden biriyim.

İnsanların benden beklediğini düşündüğüm şeyleri hem konuşarak hem de davranışlarla taklit ediyorum.

Bir keresinde, henüz gençken, adada dolaşırken bir bukalemun gördüm. Başlangıçta bir kayanın üzerindeydi ve rengi kayanın rengiyle uyumluydu, ama sonra aşağı indi ve yaprakların arasında yürümeye başladı. Derisi kayaların grimsi tonundan yeşil tonlarına dönüştü.

Çevresine uyum sağlama yeteneğinden etkilenerek onu bir süre takip ettim. Babamın çalışanlarından biri beni hayvanı izlerken gördü ve çoğu insanın düşündüğünün aksine, bukalemunun sadece avcılardan korunmak için değil, böcek avlamak için de kamufle olduğunu açıkladı.

Yani renk değişimi, kendini savunmanın yanı sıra başkasına saldırmanın da bir yoludur.

Bu bilgiyi aklımda tuttum.

İnsanların bana söylediklerine çok dikkat ederim. Bu bilgi özellikle ilgimi çekti çünkü hayatım boyunca bukalemun gibi olmak zorunda kalmıştım ve bunun farkında bile değildim.

Babam bana ne tür bir insan olduğumu açıkladığından beri, ne kadar çok rol yaparsam, başkalarının beni o kadar az incitebileceğini fark ettim. Kimse sizi gerçekten tanımıyorsa, kimse zayıflıklarınızı da bilemez.

Bu şimdiye kadar iyi sonuç verdi.

Bugün, en yakınlarımın bile ne düşündüğümü tahmin edemediğini kesin olarak söyleyebilirim. Belki dikkat etmedikleri için, belki de bir tiyatro oyuncusu gibi rol yapmamı kimse fark edemediği için.

Bana zarar veremedikleri sürece umurumda değil.

Hiçbir şeyi umursamadığım için nadiren bir durum beni tedirgin eder. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermem, ama bugün içim titriyor. Öngörülemeyen durumlarla uğraşmak hoşuma gitmiyor. Yeni durumlar beni korkutur ve bu gece, özellikle beni çok endişelendiren bir durum var: Aristeu'nun yeğeni Odin Lykaios'un verdiği parti.

Amcası, babamın baş bahçıvanıydı. Odin yıllar önce adadan ayrılmıştı ve şimdi milyarder olarak geri dönmüştü.

Babamın anneme Odin'in resepsiyonunu kaçıramayacağımızı söylediğini duydum, ama beni asıl şaşırtan, özel arazimiz üzerine inşa edilen malikanenin ona ait olduğunu öğrenmekti. Babamın, bir yabancıнын evini inşa etmesi için arazimizin bir kısmını sattığını öğrendiğimde zaten kafam karışmıştı, ama şimdi onu kimin satın aldığını öğrenince daha da şaşkına döndüm.

Babam, zengin olsun ya da olmasın, hizmetçilerle kaynaşmayı hiç sevmezdi. Onun için çalışanlar sınıfsızdır ve ikinci kez bakılmaya bile layık değildir.

Yaklaşık üç yıl önce Aristeu adamızdan ayrıldı, ama bir hafta geçmeden bunun nedenini öğrendim. Bu da kulak misafiri olduğum başka bir konuşmaydı. Babam güvenlik görevlilerinden birine Aristeu'nun ölümcül kanserden öldüğünü söyledi. Hatta masraflarına yardım edeceğimizi düşündüm, ama o zamanlar Odin'in zengin olduğunu ve amcasının bakımına kimsenin gerekmediğini bilmiyordum. Bu yüzden kardeşim Theo'yu aradım ve öğrendiklerimi anlattım.

Babam, kardeşim bizi terk ettiğinden beri onun adını bile anmamızı yasakladığı için kardeşim hakkında pek düşünmüyorum. Adadan ayrılması

babamıza bir başka hakaret sayılırdı. Theo, babamın kabul edemeyeceği Aristeu'nun oğlu Orien ile olan arkadaşlığından başlayarak, ona hiçbir zaman tam olarak itaat etmedi.

*Orien, tüm ailesi gibi, bizden aşağıdır, derdi babam.*

Ancak Theo umursamadı. Her gün Orien'i görmeye devam etti ve adada dolaşan herkes ikisini konuşurken görebilirdi.

Orien ayrıldıktan sonra, Theo da bizi terk etti. En az sekiz yıldır kardeşimizi görmedik. Nadiren telefonda konuşuyoruz ve konuştuğumuzda da hep tartışıyoruz.

O Amerika'da yaşıyor. Bazı dergilerde onun fotoğraflarını gördüm ve babamın, onu utandırmak için aktörlerle çalıştığını söylediğini duydum.

Theo'nun neden gittiğini bilmiyorum, ama bir daha geri dönmedi ve ben onu bu yüzden affetmedim. Görünüşe göre ailemizi tamamen unutmuş.

Theo ve babamın hep sorunları vardı. En çok dayak yiyen oydu. Yani, kız kardeşlerime ve Theo'ya kıyasla ben neredeyse hiç dayak yemedim; babam benim güzelliğimi bozmak istemediğini söylerdi. Bu yüzden kızlar benden nefret ediyordu ve bugüne kadar benimle arkadaş olmadılar. Evlendikten sonra durum daha da kötüleşti.

Onların bilmediği şey, benim maruz kaldığım saldırganlığın sözlerle olduğu ve bunların dayak kadar ya da daha fazla acı verdiği.

Yatağın üzerinde duran elbiseye bakıyorum. Partiye gitmek istemiyorum. O adamı sevmiyorum ve onun da bizi sevmediğini biliyorum.

Henüz çok küçükken, onunla tek konuştuğumuzda Odin bana bir böcekmişim gibi davrandı. Daha da kötüsü, zayıf noktamı vurdu.

Babamın neden bu partiye gitmemizde ısrar ettiğini gerçekten anlamıyorum.

Odin artık zengin olduğu için mi? Öyle olabilir. Babam sadece çok parası ve gücü olan insanlarla ilişki kurar. Bunu sürekli tekrarlar.

O kaba adamla tekrar karşılaşmak zorunda kalmanın üzüntüsüne rağmen, bu biraz evden çıkmak için bir fırsat olacak. Uzun zamandır burada parti vermedik ve hayatımdaki işim partileri organize etmek olduğu için, yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Babamın artık Odin ile arkadaş olmamızı isteyip istemeyeceğini düşünürken, küveti doldurmaya başlıyorum.

"Elina, hazırlanmayı uzatırsan geç kalacağız."

Anneme bakıyorum ve sanki aynada kendimi görüyorum. Sarı saçlarında artık beyaz çizgiler var, ama vücudu uzun ve ince ve aynı yeşil gözlere sahibiz. Ailenin geri kalanına hiç benzemiyoruz. Kız kardeşlerim esmer ve kısa boylu. Benim dışımda, annemin İngiliz kanına en yakın olan tek kişi Theo, ama saçları Leandros'un gibi siyah.

Tanrım, ona öyle diyemem, yoksa yine benimle kavga eder. Kızginken söylediği şeyleri dinlemek istemiyorum.

"Hemen hazırlanırım," diye cevap veriyorum.

Annem kapıdan bana bakarken ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum. O da benim gibi duygularını gizlemeyi öğrenmiş. Ayrıca, son zamanlarda annemle babam çok gizemli davranıyorlar. Çocuklarıyla hiç fazla konuşmazlar, ama son zamanlarda ara sıra birbirlerine fısıldaştıklarını duyuyorum.

Sessizlikleri beni rahatsız etmiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, buna alıştım, hatta insanlar bana bir şey sorduğunda garip hissediyorum. Yaptığın veya söylediğin her şeyde bir kusur gören biriyle yaşıyorsan, mümkün olduğunca az konuşmayı öğreniyorsun.

Bu o kadar da zor değil, çünkü konuşmayı sevmiyorum. Sadece kendimle ve kafamın içinde konuşuyorum. Başkalarını dinlemeyi özlediğimde, en sevdiğim romantik filmleri ve çizgi filmleri izliyorum. Ayrıca, at binmeyi tercih ediyorum, bunu yapmayı çok seviyorum.

Anneme bakıyorum. Eskiden daha çok gülümserdi. Bugün ise sapından koparılmış, yavaş yavaş ölen ezilmiş bir çiçek gibi görünüyor.

"Gitmek istemiyorsun, değil mi?"

Doğrudan cevap vermek yerine, başka bir soruyla cevap veriyorum. "Anne, neden o eve gidiyoruz? Babam hiç bir çalışana bu kadar yakın olmamıştı."

"Odin Lykaios artık bir hizmetkar değil, dünyanın en güçlü adamlarından biri. Babanın iyi bağlantıları olmasını sevdiğini biliyorsun."

"Bu yüzden mi topraklarımızın bir kısmını Odin'e sattı?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama bu bizim kadınları ilgilendirmez. Babamın işleri hakkında konuşmaya çalıştığımızda ne kadar sinirlendiğini unuttun mu?"

Bu doğru. Babam için bir kadının görevi çocuk doğurmak, kocasına destek olmak ve sosyal etkinliklere katılmaktır.

Ben farklı düşünüyorum.

Evde parti düzenleme deneyimim olsa da, insanları pek sevmiyorum. En azından, genellikle evimize gelenleri sevmiyorum. Misafirlerimizle konuşmak benim için işkence gibi. Gecenin sonunda, o kadar çok sahte gülümseme yaptıktan sonra yüzüm hep gergin oluyor.

Her neyse, yine de kız kardeşlerim gibi bir koca ve bir sürü çocuk sahibi olmaya zorlanmaktan iyidir.

"Yeşil giymelisin. Gözlerini ortaya çıkarır," diyor, yataktaki krem rengi elbiseyi işaret ederek. "Kendi kıyafetini seçemiyor musun, Elina? Ben öldüğümde sana ne olacak?"

Kalbim çok hızlı atmaya başlıyor. Asla düşünmeme izin vermediğim bir konuya değindi.

*Ölüm.*

Ailemiz sevgisiz ve birbirimize bağlı büyümemiş olsak da, bir gün dünyada tek başıma kalacağımı düşünmek istemiyorum.

"Öyle söyleme anne. Sen hala çok gençsin." Bu düşünce beni çok korkutuyor. Annem öldüğünde, başka kimsem kalmayacak.

"Tanrı'nın bizim için ne planladığını kim bilebilir?" diyor.

Korkumu gizlemek için dolabıma giriyorum. Onun önerdiği yeşil elbiseyi çıkarıyorum, ama bence çok dekolte. "İşte. Sevdğin elbise bu," diyorum, onun bu rahatsız edici konuyu konuşmayı bırakmasını sağlamaya çalışarak.

"Kendine bakmayı öğrenmelisin. En azından ihtiyaçlarını karşılayabilecek iyi bir erkek bulana kadar."

Zaten banyoya doğru gidiyordum, ama durup ona bakıyorum. Annem bir kadının kariyer yapmaması gerektiğini düşünüyor.

Ben çalışmak istiyorum. Üniversiteye gitmek, veteriner olmak için okumak ve atların bakımıyla uğraşarak geçimimi sağlamak istiyorum.

Bazen dergilerdeki resimlere bakarım. Atların ve çiftliklerin fotoğraflarını çok seviyorum, ama bu konuda eğitim alma hayalimin bir hayal olarak kalacağının farkındayım.

"Makyaj da yapmalısın. Bugün orada birçok talipli olacak ve baban Şeyh Naim'in de geleceğini söyledi. Dördüncü karısını arıyor ve seni seçmesi bir ayrıcalık olur."

"Evlenmek istemiyorum, hele ki zaten üç karısı olan bir adamla hiç istemiyorum. Biz ortodoks Katolikleriz. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"



“Senin ne istediğın önemli değıl. Ailemiz için bu kadar güçlü birine soyadımızı eklemek iyi olur. Ayrıca, sen zaten otuz yaşındasın Elina. Yakında çocuk doğurmak için çok yaşlı olacaksın.”

“Çocuk sahibi olmayacağım.”

“Saçma sapan konuşma. Elbette doğuracaksın. Baban böyle bir şey söylediğini duyarsa, ikimiz de başımız belaya girer.”

Haklı olduğunu biliyorum, ama yüksek sesle konuşma hakkım yoksa, en azından özgürce düşünebilirim.

Kimse beni evlenmeye zorlayamaz.

Şeyh'in varlığını fark etmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Odin

## DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Aynı gece

SONUNDA.

Yirmi yıldan fazla bekledikten sonra, intikam günüm geldi.

Endişeli olmam gerekirdi, ama her zamanki gibi boş hissediyorum.

Ne yazık ki, parti başlamadan önce Theodoro ile yaptığım konuşma beklediğim gibi geçti.

Leandros'un en küçük oğlunun en son görüldüğünde Orien'le birlikte olduğundan emin olmama rağmen, kuzenimin ortadan kaybolmasından Theodoro'nun sorumlu olduğuna hiç inanmadım.

Şimdi, zaten tahmin ettiğim şeyi doğruladım.

Bütün bunlardan tek bir kişi sorumlu: aile reisi Argyros.

Çok küçük yaşta onun psikopatlığını ve acımasızlığını biliyordum. Yıllar önce keşfettiğim gibi, aileme olanlar bu piç kurusu için alışılmadık bir şey değil. İstediklerini elde etmek için herkesi ezip geçer.

Dünya hasta insanlarla dolu, ama Leandros, iğrenç suçlar söz konusu olduğunda besin zincirinin en tepesinde yer alıyor.

Onun eylemlerini takip etmek ve bunlara karşı koymak oldukça uzun zamanımı aldı. Kişisel nedenlerimin yanı sıra, onun kötü eylemlerini ortadan kaldırmak bana büyük bir tatmin verdi. Sanki onun temsil ettiği insan pisliğini temizlemek gibiydi. Sonuçta, on iki yaşından beri onunla hesaplaşmak için bekliyordum.

Kimse benim neler yaşadığımı bilmiyor. Beni kurtaran kişi bile bunun hala beni nasıl rahatsız ettiğini hayal edemez.

Nereye gidersem gideyim peşimden gelen ölüm kokusu.

Ailemin ığlıkları.

Ve en önemlisi, hayatta kaldığım için duyduğum suçluluk duygusu.

şimdi, sanki bu yetmezmiş gibi, bir de Orien var.

Theodoro'nun bana verdiği bilgilere göre, Leandros'un güvenlik şefi Ciro'yu aramak için birini görevlendirdim bile. Theodoro, o gün uçurumun kenarında Orien'i kayıkhaneye götüren kişinin Ciro olduğunu söyledi. Kuzenime ne yaptıklarını öğrenmem an meselesi.

Tabii ki buna ihtiyaım yok. Orien ailesini asla öylece terk etmezdi, ama en önemlisi, Theodoro'yu asla ele vermezdi.

Onların birbirlerine gittikçe yaklaştıklarını gördüm ve bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyordum. Ancak Leandros'un oğlunun en yakın arkadaşına zarar verecek kadar ileri gideceğini ve onu ortadan kaldıracılabileceğini hiç tahmin etmemiştim. O piçin kendi adasında birine zarar verecek kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim, ama görünüşe göre oğlunun cinsel yönelimine duyduğu nefret mantığını gölgede bırakmış.

Ya da belki de cezasız kalacağından emin olduğu için.

Ancak, tüm sularının hesabını vermesi gereken zaman yaklaşıyor.

şimdi, Theodoro'nun ortaya çıkardıklarından sonra, Orien'in buradan canlı çıkamadığını biliyorum. Hala kanıtlayamıyorum ama bu gece Leandros'a yakın gelecekte onu nelerin beklediğini göstereceğim.

Dünyasının parçalandığını izlerken acı içinde kıvranışını görmek istiyorum. Onun için değerli olan her şeyi elinden aldığımda gözlerinin içine bakmak istiyorum.

Ancak bugün beklenmedik bir şey oldu ve planlarım değişti.

Evinin her odasına mikrofon yerleştirdim ve Leandros ile konuklardan biri olan şeyh Naim arasında ilginç bir konuşma duydum.

Bir konuşma hazırlamıştım. Hayatımdaki her şey gibi, burada söylenecek sözlerin de belirli bir hedefi vardı: Leandros Argyros'un gururunu incitmek.

Mesele şu ki, düşmanımın finansal çöküşünden kurtulmanın bir yolunu aradığını ve bunu ozmek için kendi kızını takas ettiğini yeni keşfettim.

Elina, buz prensesi.

Bu anlaşmadan haberi var mı? Emin olamıyorum.

Her halükarda, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kızını şeyhle evlendirerek, Leandros mevcut sefaletinden kurtulacak ve benim

özenle hazırladığım planlarımı bozacak.

Onu dizlerinin üzerine çöküp yalvaracak, kendini küçük düşürecek ve utançıyla akrabalarımın ruhlarını onurlandıracak hale getireceğim.

Onu öldürmek yeterli değil. Bu, yaralarımı iyileştirmeye bile yetmez.

Hayır. Onun Naim ile pazarlık yapmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ana salona girerken hala bu düşünceye takılıp kalmış durumdayım. Konuşma zamanım geldi.

Odaların birinden geçerken, acı dolu inlemeler ya da yaralı bir kedicik sesi gibi bir şey duyuyorum. Burada hayvan olmadığını bildiğim için hemen uyanık oluyorum. Sesler bir insandan geliyor, muhtemelen bir kadından. Kapı kapalı, ama kendi evimde herhangi bir odaya girmek için kapıyı çalmak zorunda değilim.

Kolu çekiyorum ve ilk başta gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyorum. Sonra kanımda sıcak bir öfke yayılıyor.

Elina, şeyh tarafından duvara sıkıştırılmış durumda. Elini boğazına dolamış, kafasını sabit tutuyor ve Elina kaçmaya çalışırken kalçalarını okşuyor. O anda, dün gece tanık olduğum aynı savunmasızlığı gösteriyor ve artık dünyanın tanıdığı kayıtsız kadın değil.

Bir ses çıkarmış olmalıyım ki ikisi de bana bakıyor, adam beni durdurmaya cesaret edemiyormuş gibi görünüyor.

Onun gibileri tanırım. Güçlü bir aileden doğmuş olmanın, onu insanlığın geri kalanına uygulanan kurallara karşı bağışık kıldığını düşünür.

Naim'in bilmediği şey, benim de kuralları umursamadığım. Bana uygun olduğunda suçluluk duymadan kuralları çiğniyorum ve onun kim olduğu umurumda bile değil. Kimseyi korkutmuyorum, hele de hayatı boyunca kalemi bile eline almamış şımarık bir mirasçıdan hiç korkmuyorum.

Bu sahnenin beni ne kadar tiksindirdiğini kelimelerle ifade edemem. Bu kadını kontrol etmek için fiziksel olarak yararlanmak, sadece aşağılık bir davranış. Benim de birçok kusurum var, ama asla bir kadını zorla almam.

Elina'nın ifadesinden, buradan çıkmak için her şeyi yapacağı anlaşılıyor, ama buna rağmen, elverişsiz bir durumda bile yardım istemiyor. En azından ağzıyla değil, çünkü tüm vücudu bana onun çok korktuğunu söylüyor. İsteğim dışında, korkusunu gizleme yeteneği ve bu sahnede gösterdiği inatçı gururu beni etkiliyor.

"Burada neler oluyor?"

Şeyh sahte bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Nişanlımla tartışıyoruz, ama senin endişelenecek bir şey yok."

Leandros'un kızını sanki bir et parçasıymış gibi takas etme niyetinden zaten haberdar olsam da, adamın sesindeki sahiplenici tavır içimde bir şeyler uyandırıyor. Şu anda anlamaya çalışmak istemediğim, rahatsız edici, tanıdık olmayan bir his.

"Gördüğüm şey bu mu, Elina?" Yirmi yıl önce sahildeki o günden beri onunla ilk kez konuşuyorum. Sürpriz ve korku karışımı bir duygu hissediyorum.

"Benden şüphe mi ediyorsun? Naim Ayad Badawi Faheem'in sözlerine inanmak yerine bir kadına mı inanmayı tercih edersin?"

Siktir, bir pislik kendini üçüncü şahıs olarak anlatmak için ne kadar kibirli olmak zorunda?

Bir süre sessizce ona bakıyorum ve sanırım geri çekileceğimi düşünüyorum.

Yanılıyor.

"Cevap ver, Elina. Son bir kez soracağım, sonra kendi başına kalacaksın. Gördüğüm şey basit bir çiftin anlaşmazlığı mı?" Eminim öyle değildir, ama onun bunu doğrulamasına ihtiyacım var. Babasının planlarına ne kadar dahil olduğunu bilmiyorum, ama içgüdülerim bana, benim gibi, sarışının da şeyhi hor gördüğünü söylüyor.

Konuşmak yerine, başını iki yana sallıyor. O zaman anlıyorum ki, o orospu çocuğu boğazına aşırı güç uyguladığı için yüksek sesle cevap veremiyor.

"Çık dışarı." İki kelimeyle uyarıda bulunuyorum. Sesimin tonunda hiçbir değişiklik yok. Aksine, belki de her zamankinden daha sessiz, ama bir erkek benim sözlerimdeki ima edilen tehdidi korkmamak için çok aptal olmalı.

Naim bir piç kurusu, ama kendini çok seviyor, riske atmaz. O sadece kavgaya karışmamayı öğrenmiş, her zaman kendisini koruyacak bir güvenlik görevlisi olan bir pislik.

"Ne yaptığını bilmiyorsun."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "İkinci bir uyarı olmayacak."

Sonunda, eli Elina'nın boynundan ayrılır ve pislik uzaklaşmaya başlar, ama son bir kez durur. "Bu böyle bitmeyecek. Karışmamalıydın. Kendine ne kadar sorun yarattığını bilmiyorsun."

Bir saniye bile ondan gözlerimi ayırmadım ve bu sessiz savaşta, mutlak galip ben oldum. Birkaç dakika önce Elina'ya dayattığı korkunun şimdi kendi gözlerinde parladığını görünce neredeyse gülümsüyordum.

"Belki de beni tehdit ederek kendine ne kadar büyük bir bela açtığını bilmiyorsundur, Naim."

Odin



## BEŞİNCİ BÖLÜM



O GİTTİKTEN SONRA, nihayet beni büyüleyen kadına dikkatimi verebilirim.

Ancak, onun güzelliğine duyduğum hayranlık, parmaklarının boğazında bıraktığı kırmızı izleri gördüğümde tamamen unutulur.

Nefret benim için yabancı bir duygu değil. Sanırım, cinsel zevk dışında, şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm duygu ve hislerden daha tanıdık bir duygu olduğunu söyleyebilirim, ama o piçin ona uyguladığı vahşetin sonucunu görünce onu öldürmek istiyorum.

Elina bana bakıyor ve başını eğmiyor, yüzünde utangaçlık belirtisi yok, ama yine de bir avcının merhametine kalmış bir av gibi görünüyor.

Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve vücudum beklenmedik bir tepki verdi.

Kendi arzularımla iyi başa çıkarım. Onları ortaya çıkarmakta hiçbir sorunum yok.

Ama şimdi olanlar beni şaşırtıyor. Sanki tüm vücudum beklentiyle titriyor.

Bir şey beni ona çekiyor ve ne yaptığımı düşünemedim, parmaklarımla az önce istismar edilen boğazını yavaşça okşuyorum.

İpek gibi yumuşak. Sıcak.

Kafamda "buz prensesi" olarak adlandırdığım bu kadında çok fazla sıcaklık var.

Arkamı dönüp gitmeliyim, ama yapamıyorum.

Onda uyandırdığı cinsel çekiciliğe kapılmış durumdayım.

Dün kütüphanede, sadece ipek bir gecelik giymiş halde dönüp durduğu görüntüsü aklıma geliyor.

Boğazındaki damarın atışını izliyorum ve parmağımın ucuyla üzerinde gezdiriyorum.

Geri çekilmiyor ya da durmamı istemiyor. Vücudu hafifçe titriyor ve kalp atışları hızlanıyor, bu da ona olan arzumun daha da derinleşmesine neden oluyor.

Hiçbir kadına karşı bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim.

Sonunda, boynundan gözlerimi ayırıp yüzüne odaklanıyorum. Korku göstermiyor, ama onu kurtarmış olsam da benim de bir kahraman olmadığımı biliyor.

Akıllı kız.

Parmaklarımı hala boynunda gezdirirken, diğer elimle başparmağımı alt dudağına sürerim. Aşağıya bakarım ve meme uçlarının elbisesinin kumaşına sertçe bastırdığını görürüm, hissettiğim uyarılmanın karşılıklı olduğunu anlarım. Cildi kızarır ve nefesi kesilir.

"Ağzını aç."

Soluk yeşil gözlerini kaldırıyor. "Neden?"

Dudaklarına dokunmaya devam ettim. "Aç. Tadına bakmak istiyorum."

İtaat etmek yerine, başını iki yana salladı. "Seni tanımıyorum."

"Hayır mı?" Alaycı bir şekilde gülüyorum çünkü kim olduğumu çok iyi bildiğinden eminim. Onu öpmek için can atıyorum ama onun rızasını istiyorum.

Naim'e karşı hissettiği korku, yine her zamanki meydan okuma tavrıyla yer değiştirmiş gibi görünüyor ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Çenesini küstahça kaldırıyor. "Adını biliyorum, ama rastgele erkekleri öpmem."

"Sen onun  
musun?" "Ben  
kimsenin  
değilim."

"İyi, çünkü seni istiyorum." Hiçbir kadına böyle bir şey söylememiştim. Genelde benim ilgimden memnun olurlar, ama Elina hayatımı kolaylaştırmaya niyetli görünmüyor.

"Bu benim sorunum değil."

"Senin de beni istediğini inkar  
et."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yalan söylediğini burada kanıtlayabilirim Elina, ama ben sabırlı bir adamım. Senin bana gelmeni bekleyeceğim."

Gözleri ateş gibi parlıyor. Eskiden olduğu gibi kırılganlık izi yok.

"O zaman sonsuza kadar bekleyeceksin," diyor ve odadan çıkıyor.



Birkaç dakika önce beni terk eden muhteşem vücutlu kadın, ana salona girdiğimde gördüğüm ilk kişidir. Ona bakıyorum ve önceki gece, onun evindeki kütüphanede olanları ve on dakika önce olanları hatırlıyorum.

Elina bundan etkilenmiş görünmüyor ve boynunda artık kırmızı izler görmüyorum.

Naim odanın arkasından bana bakıyor ve eminim ki, benim ne söyleyeceğimi merak ettiği için ayrılmamıştır.

Bu gece Leandros'u ince bir şekilde işkence etmeye niyetlenmiştim. Onun acılarını tatmak isterdim, ama onunla şeyh arasında olanlardan sonra, elimde kalan bazı kozları oynamak zorunda kalacağım. Naim'in, Elina ile evlenirse bir ezikle ilişki kuracağını bilmesi önemli.

Onu yatağına atmak istese bile, söyleyeceklerimden sonra onunla evleneceğini sanmıyorum. Sonuçta, onu ilgilendiren sadece güzelliği değil, Argyros isminin iş dünyasında sağlayacağı ayrıcalıklı bağlantıları elde etme olasılığı da.

Salondaki Argyros üçlüsüne odaklanıyorum. Bu iki kadın neler olacağını tahmin edebiliyor mu?

Leandros, benim elimde olduğunu zaten biliyor, ama onu yok etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi hayal bile edemiyor.

Onu mülklerini ipotek ettirmeye zorladım.

O kadar çok alanda zarar etmesini sağladım ki, adayı elinden çıkarmak zorunda kalana kadar, bunları karşılayacak kadar parası ya da kredisi kalmadı.

Çocuklar, babalarının artık bir hiç olduğunu biliyorlar mı acaba?

Leandros'un geriye kalan tek şeyi gururu, ama onu da yakında yok etmeyi planlıyorum.

İstersem onu bugün kovabilirim, ama şimdilik burada kalmasını tercih ediyorum, çünkü yemek yemek istese bile, bunu yapıp yapmayacağına karar vermek bana kalmış.

Banka hesapları boşaltıldı ve kredisi yok. Refah içindeymiş gibi görünmeye çalışsa da, yakında pahalı kıyafetlerini bile satmak zorunda kalacağından şüphem yok.

İş dünyasının seçkinleri burada. Onlar olmadan, aşağılanma tam olmaz. Parasına ek olarak, itibarını da yok edeceğim, ama bu yine de yetmeyecek.

Ancak hayatını kaybettiğinde tatmin olacağım.

"Herkes iyi akşamlar, adamı ziyaret etmek için daveti kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Sessizlik.

"Elbette hafta sonunun tadını çıkarmak için davet edildiniz, ama asıl amaç kısa vadede gerçekleşecek değişiklikler hakkında konuşabilmektir. Leandros Argyros'un iflas ettiği herkesin malumu. Onun ipoteklerini ve borçlarını devraldım ve artık tüm varlıkları bana ait."

Hedefim haline gelen aileye bakıyorum ve Elina'nın soğukkanlılığını koruyabilme yeteneğinden bir kez daha etkileniyorum.

Öte yandan annesi bayılmak üzere gibi görünüyor. Ve Leandros...

ah, bana öfkeyle bakıyor ve neredeyse onur duymuş gibi hissediyorum. Aşk gibi, nefret de karşılıklı olmalıdır.

"Cömert bir adam olduğum için, Argyros ailesine mülkümü terk etmeleri için bir hafta süre vereceğim." Son tarihi hesaplayarak saate bakıyorum. "Tam olarak altı gün yirmi saatiniz var. Ona kredi veren veya herhangi bir miktar para vermeyi planlayan herkes, bundan böyle onun kendi başına olduğunu unutmayın. Artık onun berbat yatırımlarının hiçbirini üstlenmeyeceğim."

Tamamen dürüst davranmıyorum. Onların hiçbir yere gitmesine izin verme niyetinde değilim.

En azından, Naim ile yaptığı anlaşmanın iptal edildiğinden emin olana kadar.



"Odin, acilen konuşmamız gerek." Oda dışında, sağ kolum Grigori'nin sesi.

Uykum hafiftir — neredeyse bir din gibi güvensizliği benimsediğim için, eminim — bu yüzden kapıyı açmam bir dakikadan az sürer. "Bu saatte ne istiyorsun?"

"Argyros kaçtı."

Elina

## ALTINCI BÖLÜM



### İYİ UYUYAMADIM.

Geceyi uykular ve kabuslar arasında geçirdim. Tüm vücudum titriyordu ve bu hissi yenmeye çalışsam da, o kadar korkmuştum ki midem bulandı.

İlk fark ettiğim şey, evin her zamankinden daha sessiz olmasıydı. Bu saatte genellikle bahçıvanların hareket ettiklerini ve annemin hizmetçilere emir verdiğini duyarım. O her zaman erken uyanır.

Neden her şeyin bu kadar sessiz olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ve sonra hatırladım.

Odin ve dün geceki olaylar.

Artık evimizde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünüyorum. Babam iflas etti ve buradan ayrılmak zorundayız. Aslında, kaçmak zorunda kalabilirim çünkü Şeyh Naim'in dün söylediklerini kabul etmektense ölmeyi tercih ederim.

O beni hep taciz etti, ama geçmişte diğer tüm talipler gibi onun da tekliflerinden kaçmayı başardım. Onunla yalnız kalmaktan kaçındım; o adam beni iğrendiriyor. Bunun onun görünüşüyle ya da benden neredeyse yirmi yaş büyük olmasıyla ilgisi yok; bunun nedeni, yüzünde her zaman gördüğüm kötülük.

Ben kolayca korkacak biri değilim. Babam da korkutucu bir adamdır. Hizmetçiler, annem ve kardeşlerimin onun tek bir bakışıyla titremelerini izleyerek büyüdüm.

Kimi kandırmaya çalışıyorum? Ben de korkuyordum, sadece diğerlerinden daha iyi gizliyordum.

Leandros acımasız bir adam, ama belki de benim için o, bilinen bir kötülük. Naim ise şeytani. Bizim toplumumuzda, bana yaptığı yaklaşımlar

evli bir erkeğin bekar bir kadına yaptığı saygısız bir davranış olarak kabul edilirdi. Bir kadına böyle kur yapılmaz.

Deneyimli değilim, ama adadaki çiftleri izledim ve kız kardeşlerimin taliplerinin nasıl davrandığını da gördüm. Herkes onlara saygılı davranıyordu, en azından bir taahhüt garantilene kadar.

Ancak şeyh, onun yanında kendimi her zaman çıplak hissettiriyor ve bu his çok rahatsız edici.

Dün beni zorla tuttuğu ilk sefer değildi. Ailem için yatında verdiği bir partide, beni kendisiyle birlikte bir kabine kilitleti. Kimseye söylemedim, ama çok korkmuştum. Bir an için, düşündüm ki...

Hatırlamak bile istemiyorum.

Neyse ki annemin sesini duyduk, beni arıyordu. Sanırım onu durduran tek şey buydu.

O günden sonra, ona bir daha benimle yalnız kalma fırsatı vermedim. Düne kadar.

Kardeşimle koridorda konuşmuştum ve sekiz yıl sonra ilk kez görüştüğümüz için kavga ettiğimiz için üzgündüm.

Theo yakışıklıdır. Her zaman öyleydi, ama artık benim küçük kardeşim değil, yetişkin bir adam.

Onu tekrar gördüğümde, gittiği için hala ona kızgın olacağımı düşünmüştüm, ama tek hissettiğim şey vatan hasretiydi.

Theo her zaman en sevdiğim kardeşim olmuştur, ama o gitmeden önce bile yakın değildik. Babam bana insanların benim gibi birine sadece acıyarak ilgi gösterdiğini açıkladığı günden beri, çok küçük yaşta tüm aile üyelerimden duygusal olarak uzaklaştım.

Diğerleri benim ne kadar kapalı olduğumu fark etmiyor gibiydiler, ama Theo fark etti ve o günden sonra bana hep incinmiş bir şekilde baktı. Kimseyle yakınlaşmak istemediğim için farkında değilmiş gibi davrandım, ama ikimize de dayattığım mesafeden onun da benim kadar acı çektiğini biliyordum.

On sekiz yaşına girer girmez adadan ayrıldı ve nadir telefon görüşmeleri dışında bir daha hiç konuşmadık. Bazen, sonunda tartışsak bile, onu aramak için bahaneler arıyorum.

Theo adaya erkek arkadaşıyla birlikte geri döndü.

Bu beni şaşırtmadı, çünkü onun kızlardan hoşlanmadığını hep şüphelenmiştim, ama kardeşim erkek arkadaşıyla adama dönmekle çok cesur davrandı. Babamın nefretle köpüreceğini düşündüm ve kardeşim



destek vermeye çalıştım, ama her zamanki gibi, söylemem gerekenleri söylemedim ve o bana daha da kızdı.

Ana salona geri dönerken Naim'in yaklaştığını gördüm ve kaçmaya çalıştım, ama beni zorla odalardan birine soktu.

Gözlerimi kapattığımda, hala onun sözlerini duyabiliyorum.

Benim onun karısı olacağımı ve babamla anlaşmaya vardığını söyledi. Bu canavar ayrıca bir hafta içinde beni düğün için alacağını söyledi.

Ne istediğimi sormadan. İkiisi benim hayatımı kararlaştırdı.

Ona, ancak uyuşturulursam onunla evleneceğimi söyledim ve o anda adam çıldırdı. Bağırmaya başladı ve beni duvara yapıştırdı, boğazımı o kadar sıkı sıkı ki beni boğacak sandım. Bana itaat etmeyi öğreteceğini ve bir erkeğin bir kadına, özellikle de karısı olmasını istediği bir kadına asla söylememesi gereken birçok şeyi öğreteceğini söyledi.

Çaresiz kaldım, ama yıllardır insanların ne hissettiğini anlamamaları için pratik yapıyordum. Bu yüzden, cesur bir kadın taklitçisi rolümü üstlendim. Onun kibirli tavrını taklit etmeye ve çok korkmadığımı göstermeye çalıştım, ama adam bana inanmıyor gibiydi.

Bana dokunduğunu hatırladığımda midem bulanıyor.

Evlenmek istemiyorum, ama en önemlisi, bana saygısızlık eden bir adamla evlenmeyeceğim.

Ana salona dönmeden önce kırmızı izleri makyajla kapatmak zorunda kaldım, yoksa herkes fark ederdi.

Odin olmasaydı...

Odin, bugüne kadar yaklaşmaya cesaret edebildiğim tek erkekti ve benim arkadaşlık teklifimi reddetmişti.

O gün sahilde ne oldu da attan inip onunla konuşmaya çalıştım bilmiyorum, ama delice bir şekilde onun sessiz tavrını sevmiştim.

Ben ata bindiğimde hep bana bakardı. Anlıyordum.

Sadece hafta sonları adaya geliyordu ve onu deniz kenarı dışında bir yerde görmek nadirdi, bu yüzden yürüyüşlerimi hep sahile yönlendiriyordum.

Sonunda cesaretimi toplayıp bir şey söylemeye karar verdiğimde, bana kaba davrandı.

O zamana kadar çoktan değişmiştim. Ne olduğumu zaten biliyordum, ama yine de riski göze aldım.

Ve o beni reddetti.

Söylediklerine hazırlıklı değildim ve çok genç olduğum için, bugün olduğu kadar duyguları taklit etmede iyi değildim, ama yine de yakışıklı çocuğun kimse olmadığını ve umursamadığımı iddia ettim.

Düne kadar onu bir daha görmedim ve birkaç gün öncesine kadar onu hiç düşünmedim bile.

Bunda iyiyimdir: beni inciten şeyleri karanlık bir odada kilitli tutmak, hiç olmamış gibi unutmak. Onunla tekrar karşılaşmanın etkisini hayal bile edemiyordum.

Sadece alışılmadık bir durum olduğu için değil - bir adamın evinde taciz edilmek - ama son konuşmamızdan bu yana kim olduğuna da bağlı olarak. Güçlü erkeklerle yaşamaya alışkınım. Babam sadece çok etkili insanları evimize davet eder veya evimize getirir. O ve şeyh de öyledir, ama Odin tanıdığım herkesten bir adım önde.

Odin gençken yakışıklıydı. Her zaman uzun boyluydu, ama şimdi boyu yaklaşık iki metre olmalı. Evet, Amerika'da basketbol bursu kazandığına göre boyu o kadar olmalı. Bir keresinde Aristeu'nun babamla konuşmasını duymuştum.

Ama şimdi aynı zamanda çok da güçlü, fiziksel sağlamlığı bana bir dağı hatırlatıyor. Mükemmel dikilmiş takım elbisesinin altında bile gücünü görebiliyordum.

Beni kurtardığı durumdan hala korkmama rağmen, yanıma yaklaştığında kalbimin hızla atmasını engelleyemedim. Ne kadar sakinleşmeye çalışsam da, kalbim kendi başına hareket ediyor gibiydi.

Kare çeneli yüzü ve tipik Yunan burnu beni büyüledi. İçimde bilinmeyen hisler uyandıran erkeksi, hayvani bir güzelliği var. Şeyle karşı karşıya gelme şekli de beni meraklandırırdı. Hiç kimsenin Naim'e meydan okuyabileceğini düşünmemiştim, çünkü babam bile ondan çekiniyordu; ancak Odin gözünü bile kırpmadı.

Şeyhi beni serbest bırakmaya zorladı.

O anda, onun bir dost olmasa da onurlu bir adam olduğunu anladım.

*Hayır, Elina. Onu kahramanın olarak görmeye cüret etme. Unutma, o senin aileni sefalete sürükledi.*

O adam bizden nefret ediyor.

Hayır, belki de sadece babamdan nefret ediyordur.

Birbirlerine bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Çoğu zaman farkında değilmiş gibi davranmama rağmen, başkalarının duygularına karşı duyarlıyım.

Aniden, içimi garip bir his kapladı.

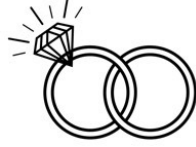
Evdeki sessizlik beni boğmaya başlıyor. Hiç ses yok ve neler olup bittiğini öğrenmek için neredeyse çaresiz bir istek duyuyorum.

Hala geceliğimle, bornoz giymeye bile zahmet etmeden aşağı indim ve Naim'i oturma odamızın ortasında dururken görünce kalbim neredeyse durdu.

Gözlerini sağa sola çevirip durur, sonunda beni görür. Bakışı kötüdür, ama beni asıl korkutan, sonra söylediği sözlerdir. "Ah, sonunda yalnız kaldık. Bir beyefendi gibi davranıp düğün gecesine kadar bekleyecektim, ama baban dün gece ona yaptığım transferden sonra bir fare gibi saklanmaya karar verdi, bu yüzden satın aldığım şeyin kanıtını almaya hakkım var sanırım. Seninle işim bittiğinde, bana meydan okumanın akıllıca olmadığını bir kez ve sonsuza kadar anlayacaksın, Elina."

Odin

## YEDİNCİ BÖLÜM



"NE YAPTI?"

"Buradan ayrıldıktan sadece birkaç saat sonra kaçtı."

"Bunu nasıl yaptı? Bir ay önce tüm hesaplarını temizlediğimden emin olmuştum."

"Buna cevap veremem. İnsanların gizli tutmak istediği bilgileri ortaya çıkarma konusunda uzman olan sensin."

Hızlıca duş alıp, evin birinci katındaki ofisime geçiyorum. Masaya gidip defteri açıyorum. O piç kurusu ne planlıyorsa, öğreneceğim.

Dün gece onun hesaplarından birine önemli miktarda para aktarıldığını fark etmem birkaç dakikadan fazla sürmedi. Sonra bu parayı, henüz izini süremeyeceğim başka bir hesaba aktardı. Bu biraz daha fazla çalışma gerektirecek. Şimdi birçok değerli saat boşa gidecek ve düşmanım avantajlı konuma geçip kaçmaya devam edecek.

Yine de endişelenmiyorum. Para tek başına uykumu kaçırmaz. Leandros bana çok şey borçlu ve parayı hangi bankaya aktardığını öğrendiğimde, işlemi tersine çevirip rezervlerini anında temizleyebilirim.

Ancak, paranın kaynağı benim dikkatimi çekiyor. Naim.

"Elina nerede?"

"Görünüşe göre onu geride bırakmışlar."

"*Orospu çocuğu!*" Argyroses'lerin evindeki kameralara erişim sağlayan kodu giriyorum ve gördüğüm şey beni hemen ayağa kaldırıyor.

Şeyh, sanki burası ona aitmiş gibi giriş salonunda duruyor.

"Biraz adam topla. Önümüzde küçük bir savaş olabilir."

Grigori'nin söylediği doğruysa ve Elina hala evdeyse, Naim'in ziyaretinin tek bir amacı olabilir: dün gece başladığı işi bitirmek.

Onun orada olması, zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor: Sefil babası kaçış yolu bulabilsin diye kızı takas edildi. Sanki o sadece bir meta gibi, ona bir fiyat biçti.

Leandros'un kim olduğundan şüphem yok, ama kendi kızını bir psikopatın eline terk etmek? Her canavarın veya katilin hayatında kutsal bir şey vardır. Leandros ise farklı bir durum. O pislik sadece kendini düşünüyor. Peki ya annesi, Elina'yı şeyhin merhametine bırakmayı nasıl kabul edebildi?

İkisinin de Naim'in nasıl bir adam olduğunu tam olarak bildiğini sanmıyorum. Kasayı açıp silahımı çıkarıyorum.

İlk kesinliğim, Naim ile görüşmemizin hoş olmayacağı.

İkincisi ise Elina'yı almayacağı.

Onun peşine düşmemin tek nedeninin, babası kaçak olduğu için bir tür güvenceye ihtiyacım olması olduğunu kendime inandırmaya çalışıyorum.

O piçin yöntemlerini bilen, ona yakın birinin olması bundan daha iyi ne olabilir ki?



Beklediğim gibi, Leandros'un evinin önünde üç güvenlik görevlisi var.

Şeyhin kibri sınır tanımıyor. Benim mülkümde olduğunu biliyor, ama yine de kadının rızası dışında buradan ayrılabilceğini mi sanıyor?

O piç kurusu o kadar korkak ki, kendi ağırlığının yarısı kadar biriyle bile tek başına yüzleşmeye cesaret edemiyor.

Adamlarım onun korumalarını çabucak etkisiz hale getiriyor, ama içeri girer girmez, içeride iki kişi daha olduğunu ve Naim'den hiçbir iz olmadığını görüyorum. O eve hiç gitmedim

, ama görüntüleri defalarca izledikten sonra, gözlerim kapalı bile burayı dolaşabilirim.

Ekibim diğer iki adamla ilgilenirken, ben Naim ve Elina'nın nerede olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Odaya kamera takılmamasını emretmiş olsam da, odasının nerede olduğunu biliyorum.

Aslında hiçbir yatak odasında yok.

O içeri girdiğinde hala uyuyor muydu?

Elina'nın daha da savunmasız bir durumda bastırılmış olduğunu düşünmek adımlarımı hızlandırıyor, bu yüzden merdivenleri iki basamak birden çıkmaya başlıyorum.

Süitini boş bulduktan sonra, tahmin etmeyi bıraktım. "Elina, ben Odin! Nerede olduğunu söyle!"

Yine merdivenlerden aşağı inmeye başladım ve adamlarımdan biri soldaki bir kapıyı işaret etti. Yaklaştıkça, mobilyaların devrildiğini duyuyorum. İçeri giriyorum ve durumu anlamam iki saniyeden fazla sürmüyor.

Duygularımı kontrol altında tutuyorum.

Geçmişim nedeniyle, insanların tepkilerinin beni etkilemesine izin versem, planlarımı gerçekleştiremem.

Acıma, empati, sevgi ve şefkat benim için nadir duygular ve bunlara çok az erişebiliyorum, ama Elina'yı yüzündeki soluk teninde bir tokat izi, ağzı kanayan ve geceliği yırtılmış, neredeyse bir göğsü açıkta kalmış halde gördüğüm anda bana bir şey oluyor.

Naim'den kaçır ve ağır ahşap bir masanın arkasına saklanır. Şu anda hissettiğim şey, tanımlayamadığım, şimdiye kadar yetişkin olarak deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen, bir duygu karışımı.

Suçluluk, çünkü benim eylemlerim yüzünden babası evi terk etmek zorunda kaldı ve Elina tehlikeye girdi. Nefret, çünkü Naim ona dokundu ve onu tekrar incitti. Ve kısa süre sonra, onu öldürme arzusu.

Ancak dün perde arkasından bana göz kırpan, ama şimdi kesin olarak yerleşen başka bir şey daha var.

İsteğim dışında bile kanımı kaynatacak olan kadına duyduğum hayranlık.

İkisi arasındaki fiziksel orantısızlık gülünç. Naim benden en az yirmi beş santim daha kısa olsa da, bir metre doksan iki boyuyla, yine de ondan çok daha iri.

Kadının kolları, piçin tutuşuyla kızarmış ve çıplak, o kadar ince görünüyorlar ki, daha sıkı bir tutuşla kırılabilirler. Yaralı ve gözlerinden

gözlerinde korku da görüyorum, ama yine de geri adım atmıyor. Elinde bir kart kesici tutuyor ve onu bir silah gibi vücudunun önünde tutuyor.

"Evimde ne yapıyorsun?"

Görünüşe göre piç kurusu o kadar şehvetle transa geçmişti ki benim varlığımı bile fark etmemişti.

Dönüp bana kuduz bir köpek gibi bakıyor.

Duyguların kendini yönetmesine izin vermek bir tür zayıflıktır, ama Naim'i zayıf yapan bu değil. Şimdi, sabah, Batı kıyafetleri giymiş ve küçük Emirliğinin hükümdarının tüm duruşundan yoksun, o lanet bir solucandan başka bir şey değil. Bir kadının *hayırını* kabul edemeyen ve onu kendi iradesine boyun eğene kadar aşağılama ve fiziksel saldırıya ihtiyaç duyan talihsiz bir insan.

"Yakında gidiyoruz."

"Hayır, *sen* gideceksin. O benim misafirim ve kalacak."

Sonunda gerçekliğe dönmüş gibi görünüyor ve dağınık saçlarını eliyle düzeltiyor. "Dün seni uyarmıştım, tekrar söylüyorum: Elina ile olan ilişkiye karışma."

Tek adımda ona ulaştım, ama o aşağılık adamın aksine, dün gece Elina'ya yaptığı gibi onu duvara çarptığımda geri çekilmedim.

"Bu konuşmayı zaten yaptık," diyorum, gözlerine bakarak, ön kolumla boğazını sıkıştırarak onu hareketsiz hale getiriyorum. "Ama belki hafızan zayıftır, o yüzden iyi bir adammışım gibi davranıp tekrar edeceğim: Sen *benim* evimde, *benim* adamdasın, doğduğun lanet ülkede değil. Burada bir kadına onun rızası dışında dokunamazsın. Elina özgürdür ve onu almana izin vermem."

"O benim, onu satın aldım." Piç kurusu hala konuşmaya çalışıyor.

"Kendi sözlerini duyuyor musun? O bir eşya değil, pislik. Onurlu bir adam olan ve bir aptalın babası olduğu için suçlanamayacak olan babanı düşünerek, seni buradan canlı olarak çıkaracağım, ama beş dakikan var. Ondan sonra seni görürsem, buradan bir daha çıkamayacaksın."

Elimi biraz gevşetip, karar vermesini bekledim.

"Bana bir şey yapacak kadar deli olamazsın, Odin. Ailem seni *öldürür*. Hayatını cehenneme çevirirler."

Önceden planlamamış olmama rağmen, yüzümde bir gülümseme belirir. "Cehennemde bir yolculuk mu? Ben uzun zamandır cehennemde yaşıyorum, Naim. Beni düşmanın olarak mı istiyorsun? Elinden geleni yap." Kolumu hala boğazında tutarken, bileğimdeki Rolex'e bakarım. "Dört dakika üç saniye."



Bir anlığına bana bakar. "Gideceğim."

Onu serbest bırakıyorum ve kapıdan bizi izleyen adamlar onu dışarı çıkarıyorlar, ama o yine de son bir kez daha arkasını dönüyor.

"Tekrar görüşeceğiz, Odin. Bekle ve gör," diyor ve ben neredeyse gülümsüyorum. "Sana gelince, Elina, bu saygısızlığını pişman edeceğim. Bunun bedelini ağır ödeyeceksin."

O gittikten sonra, ona dönüyorum. "Kağıt kesiciyi bırak, Elina."

Gözleri donuklaşır ve şokta olup olmadığını merak ederim. Beni korkutmak için bıçağı bana doğrultur. Buna rağmen, yüzünde kim olduğumu tanıdığına dair hiçbir iz yoktur.

"Elina..." En sakın sesimle konuşuyorum. "O gitti, şimdi yaralandın mı bakmam lazım."

En son ne zaman birine bu kadar sabırlı davrandığımı hatırlamıyorum, ama içgüdülerim bana onun hala gerçeklikten kopuk olduğunu söylüyor.

"Bana bak," emrediyorum. "Biz arkadaş değiliz, ama sana söz veriyorum, benimle güvendesin. Sadece yaralanıp yaralanmadığını bilmem gerekiyor."

Yavaşça bir adım yaklaşıyorum, ama o yine kart kesiciyi bana doğru itiyor. Israr etmek yerine ona bakıyorum.

Aslında, sadece bakmıyorum, onu *görüyorum*.

Benden beş yaş küçük olduğunu biliyorum, ama kimse onu yirmi beş yaşından büyük göstermez. Ayrıca adadan sık sık ayrılmadığını, Atina'ya bile gitmediğini biliyorum.

Onun hakkında neredeyse her şeyi biliyorum.

Onun bildiği dünya az önce çöktü. Şu anda kafasından neler geçiyor olmalı? Ailesi onu terk etti ve lanet olası bir sapık evine girip...

Eğer zamanında gelmemiş olsaydım ne olacağını biliyorum. Hiç şansı olmazdı. O insan pisliğinden kendini korumasının hiçbir yolu olmazdı.

Beni etkileyebilecek çok az şey vardır, ama onun ağlamaması beni hayrete düşürüyor. Aynı durumda olan herkes şimdiye kadar gözyaşlarına boğulmuş olurdu, ama sarsılmış olmasına rağmen, o mücadeleye devam ediyor.

Yine de, bu güzel kadın da yok edilemez değil. Bir noktada, yıkılacak.

"Söylediklerime inanmak zorunda değilsin," diye tekrar başlıyorum, ona yaklaşıyor. Gözleri çoktan parlaklığını biraz geri kazanmış. "Sen akıllı bir kızsın. Senden istediğim, içgüdülerini takip etmen."

İçeri girdiğimden beri ilk kez bana bakıyor.

"Naim'in güvenilmez olduğunu biliyordun, değil mi? Şimdi bana içgüdülerinin benim hakkımda ne söylediğini söyle."

Kağıt kesiciyi tutan eli titriyor, ama yine de kıpırdamıyor. "Sen benim arkadaşım değilsin."

"Hayır, değilim, ama sana asla zarar vermem. Sadece iyi olup olmadığını görmek istiyorum."

Birkaç saniye sonra, sonunda nesneyi masanın üzerine bırakır. "Neden umursuyorsun? Neden yalan söyleyip benim misafirim olduğunu söyledin?"

Onun böyle bir tavırla karşılık vereceğini beklemiyordum.

Sorularına cevap veremem, çünkü ben de kendim bilmiyorum. Leandros'un gerçekten kaçıp kaçmadığını görmek için gittiğimi bahane etsem de, Naim'in onunla yalnız kaldığını fark ettiğimde kendimi kaybettim. Bu yüzden, hala anlamadığım bir şeyi açıklamaya çalışmak yerine, konuyu daha yumuşak bir şekilde ele almaya karar verdim.

"Yalan söylemedim. Şu an için benim misafirim."

Belki de bilinçsizce, kendi vücudunu kucaklayarak kırılganlığını gösteriyor. "Babama verdiğin süre hala geçerli mi?"

"Ne?"

"Dün yedi günümüz kaldığını söyledin. Kalan altı gün boyunca burada kalabilir miyim?"

Daha önce kendimden bu kadar utanmamıştım. Her zaman intikam adına yaptıklarımı haklı çıkarmıştım, ama onun yenilgiye boyun eğmeyen cesur tavrı, ona eziyet ettiğim için pişmanlık duymama neden oluyor.

"Doktoru çağırayım. Durumunun iyi olduğundan emin olduktan sonra konuşuruz."

Elina

## BİRİNCİ BÖLÜM



Hayatımda hiç bu kadar ağlamamak için çaba sarf etmek zorunda kaldığımı sanmıyorum.

Benim için rol yapmak alışılmadık bir şey değil, bunu sana daha önce söylemiştim, hatırladın mı? Duygularımı çok derine gömmeyi öğrendim. İnsanların ruhlarını çözmede usta olan babam bile artık beni tanıyamıyor.

Duyguları taklit eden birinin iyi bir oyuncu olması da gerekir. Ancak bugün, kırılmanın eşiğine geldim.

Aynı anda çok fazla şeyi sindirmem gerekiyordu: Naim'in evimde olduğunu fark ettiğim anda, iğrenç adam bana ailemin kaçtığını söyledi.

Her şey çok hızlı gelişti: yalnız kaldığımın kesinliği ve ardından gelen saldırganlık.

İlk olarak, hayatta kalma içgüdüm çılgılık attı. Elimden geldiğince savaştım, o piçi tekmeledim ve tırmaladım. Sonuçta, iradem dışında bedenimi almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Odin geldiğinde, şeyhin bana daha fazla zarar vermesini önlemek için kart kesiciyi kendime kullanmayı bile düşünüyordum.

Ama sonra, ailemi yok eden adam odaya girdiğinde, tuhaf bir şekilde, daha büyük tehlikenin geçtiğini anladım.

Saldırıya uğrama korkusu azaldıkça, terk edilmişlik hissi sonunda beni ele geçirdi.

Bu duyguyu ikinci kez yaşıyordum. İlki, henüz küçük bir kızken ve mutlu olduğuma inandığım zamandı.

Ailem beni ve kardeşlerimi Atina'ya gezmeye götürdü. Üç kız kardeşim çoktan doğmuştu ve Theo henüz bir bebektir. Hepimiz bir yaşıydık.

birbirlerinden ayrıydılar. Hatırladığım kadarıyla annem sürekli hamileydi.

O gün başkentte bir parka gittik ve ben bir adamın sihirbazlık numaralarını izlemek için uzaklaştım. Çocuklar yere oturmuşlardı ve ben de boş bir çim alanı seçip oturdum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Adamın şapkasından renkli eşarpları sonsuz bir şekilde çıkarmasına hayran kalmıştım, ama bir ara arkama baktığımda ailemi göremedim.

O hissi tam olarak hatırlıyorum.

Çok küçük olmama rağmen, yalnız kaldığımı ve eve geri dönemeyeceğimi düşününce kalbimin nasıl durduğunu hatırlıyorum.

Aniden biri beni arkadan yakaladı ve onun babam olduğunu görünce, sarılmayı sevmese de boynuna sıkıca sarıldım.

Onu bırakamazdım.

Bugün hissettiğim şey bin kat daha kötüydü.

Artık çocuk değilim ve Naim'in söyledikleri ve Odin'in dün geceki konuşmasından sonra, onların sonsuza dek gittiğini biliyorum. Babam ve annem beni o nefret dolu adamın elinde bıraktılar. Başka kimsem yok.

Doktor tansiyonumu ölçerken ağlamamak için gözlerimi kısıyorum. Şimdi değil. Biraz sonra, evde kimse kalmadığında. Bir yabancının önünde ağlamaya izin veremem.

"Görünüşe göre kırık yok, ama kafanda bir şişlik var. Daha yakından bakmak için Atina'ya gitmeni istiyorum. Ada kliniğinde gerekli ekipman yok."

"Ben iyiyim," diyorum ona bakmadan. Ama beni izlediğini biliyorum.

Ailemizi yıllardır tanıyor. Hiçbir zaman bizim doktorumuz olmamasına rağmen, adalıları tedavi ediyor. Sağlık sorunumuz olduğunda, her zaman Atina'daki bir kliniğe giderdik.

Başım ağrıyor, ama muayene masraflarını karşılayamayacağım için onun önerisini kabul edemem.

Hiç para konusunda endişelenmemiştim. Babam bize banka hesabına erişim izni bile vermezdi. Tüm finansal hareketlerim, babamın bana ve kız kardeşlerime, onlar henüz bekarken verdiği kredi kartlarına bağlıydı.

Ne yapacağım?

Kız kardeşlerimin yardımına güvenemem, çünkü evlendiklerinden beri benimle neredeyse hiç konuşmuyorlar.

Theo'dan yardım isteyebilirim, ama onun da bana yardım etmeye istekli olacağından emin değilim.

Ancak, sınav ücretini ödeyecek paramın olmaması, Atina'ya gitmek istemememin ilk nedeni.

İkincisi, buradan ayrılıp geri dönemeyecek olmaktan duyduğum korku.

Odin, dün partide söylediği şeyin geçerli olup olmadığını, burada kalmak için hala altı günüm olup olmadığını doğrulamadı. Ama gerçek şu ki, bana bu süreyi verse bile, ayrılma zamanı geldiğinde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Başka sınava ihtiyacım yok," diyorum, sesime duygu katmamaya çalışarak.

"Polisle konuşmaya ne dersin?" "Hayır."

"Hiçbir kadın aile içi şiddete maruz kalmamalı."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ve ona bakıyorum. Ne düşündüğünü hemen anlıyorum. "Odin bana zarar vermedi."

Onu neden savunmam gerektiğini bilmiyorum, ama savunuyorum. Odin'in düşmanımız olduğunu biliyorum, ama babam beni kendi başıma bırakırken, o iki gün boyunca beni korudu. Adalıların onu kadınlara zarar verebilecek biri olarak görmesi adil değil.

"O zaman kimdi?"

Yataktan kalkıyorum. "Bitirdik mi?" diye soruyorum, sesime biraz güven katmaya çalışarak.

"Bayan Argyros..."

"Geldiğiniz için teşekkürler, ama artık hizmetlerinize ihtiyacım yok."

Hâlâ tereddüt ediyor gibi görünüyor, ama daha fazla soru sormasına izin vermek istemiyorum. İnsanların bana acımalarını istemiyorum. Kendimi bir hiç gibi hissetmem yeterince acı verici.

Ayağa kalkıp kapıyı açık tutarak, gitmesi gerektiğini açıkça belirtirim.

Doktorun gitmesi birkaç saniye sürer.



Duşta normalden daha uzun süre kaldım.

Sadece rahatlamaya ihtiyacım yoktu, aynı zamanda o aşağılık adamın vücudumdaki izlerini silmek istiyordum.

Ağılamama izin vermedim. Bir kez ağılamaya başlarsam durduramayacağımdan korkuyordum ve Odin hala evdeydi — artık onun evi olan evde — benimle konuşmak için bekliyordu.

Uzun kollu hafif bir elbise giydim. Yüzümün bir tarafı morarmış ve ağızımın köşesi kesilmiş olsa da, makyajla yaraları gizlemeyi başardım. Annemin bunu sayısız kez yaptığını görmüştüm. Kendi vücudundaki ve yüzündeki morlukları kapatıcıyla gizleme konusunda uzmanlaşmıştı.

Saçımı taradım ve fırçayı komodinin üzerine bıraktıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladım, ta ki bir kapı çalma sesi duyana kadar.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

O, odama girmeye cesaret edemezdi.

Neden bir beyefendi gibi aşağıda bekleyemiyor?

Ama zihnimin derinliklerinde bir ses, Odin Lykaios'un sosyal kurallara uymadığını ve pahalı kıyafetlerinin altında ilkel bir tarafını sakladığını söylüyor.

Normal bir durumda ona karşı çıkardım, ama şu anda başka bir kavga için enerjim yok, bu yüzden başka seçeneğim olmadığı için "Girin" diyorum.

Odin



## BÖLÜM DOKUZ



Onun odasına çıkmalı mıyım bilmiyorum, ama iki saatten fazla bekledim ve sabrım sınırına geldi.

Benden kaçıyormuş gibi hissediyorum, ama onu kim suçlayabilir ki?

Beni büyüleyen bir şey, o kadar savunmasız olmasına rağmen, bir an bile utanç duymamış olması. Neredeyse çıplaktı, geceliği yırtılmıştı, vücudu morluklarla kaplıydı, ama yine de tüm bu süre boyunca bana bakmaya devam etti. Onun cesaretine ve Naim'e karşı koyuşuna hayran olmamak elde değil.

Yavaş yavaş, tanıdığımı sandığım Elina gözlerimin önünde yeni bir şekil alıyor ve sürekli olarak damarlarında Argyros ailesinin kanının aktığını kendime hatırlatmam gerekiyor.

Ona doğru yürürken, sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istediğimi söylüyorum kendime, ama bunun yalan olduğunu biliyorum.

Doktorla konuştum ve onun sağlık durumu hakkında bilmem gerekenleri öğrendim. Ancak onu görme isteğim geçmedi.

Kapı kapalı ve ben bir kez kapıyı çaldıktan sonra beni içeri davet eden sesini duyuyorum. Odaya girer girmez, onun güzelliği ve gücünün eşsiz karışımı beni bir kez daha etkiliyor.

Elina kadar karmaşık bir kadınla daha önce hiç tanışmadım.

Yüzünde gözyaşı izleri görmeyi bekliyordum. Böyle stresli bir durumdan geçen herkes, erkekler de dahil, şimdiye kadar yenilmiş olurdu. En azından dıştan bakıldığında, hiç değişmemiş gibi görünüyor.

Açık pembe, ipek, diz boyu elbise, istediğim kadınlarda alıştığım desenlere kıyasla mütevazı, ama dürüst olmak gerekirse, patates çuvalı giyse bile yine de mükemmel olurdu. Muhtemelen

seçtiğini söyleyebilirim.

Onun tehlikede olduğu anı, kanımın tekrar hızla pompalanmasına neden oluyor ve ben onun bulunduğu yere yaklaşıyorum. Elina hareket etmiyor ve korktuğuna dair herhangi bir işaret vermiyor, bu da garip bir şekilde bana uyuyor. Naim tarafından köşeye sıkıştırıldığında korkmuş yüzünü hatırlıyorum.

Onun odasında, kişisel alanına giriyorum ama net düşünemiyorum. Onun hakkında beni tekrar tekrar çeken bir şey var, sanki bedenim zihnimin emirlerine uymuyor gibi.

Ona yaklaşık iki adım uzaklıkta olduğumda, yüzündeki morlukları makyajla kapattığını fark ediyorum. Porselen gibi teninde ve kesik olan ağzının sol köşesindeki koyu izleri hala görebiliyorum.

Elimi uzatıp başparmağımın ucuyla yüzündeki yaralı bölgeye dokunuyorum.

Gözlerime bakmaya devam ediyor ve geri çekilmiyor.

Elina içimde garip şeyler uyandırıyor. Bir kadına, hele de bir Argyros'a karşı koruyucu hissetmek istemiyorum, ama görünüşe göre bu bana bağlı değil.

"Doktor daha fazla test yapılması gerektiğini söyledi." Gururla başını kaldırıyor. "Hayır."

Elimi indirip pantolonumun cebine soktum. Ona tekrar dokunmamak için tek yol buydu. "Elina, kafan yaralanmış."

"Gitmek istemiyorum. Bize bir hafta süre vereceğine söz verdin."

"Bugün Atina'ya gitmenizi ve bu gece geri dönmenizi ayarlayabilirim."

Bir adım geri çekildi ve bu çekingenliği beni sinirlendirdi. "Ben senin sorunun değilim Odin. Zamanında geldiğin için teşekkürler." Gözlerini kaçırdı. "Ama bundan sonra her şeyi kendim halledebilirim. Adada geçireceğim birkaç gün daha kalmak istiyorum."

"Peki sonra?"

"Ne?"

"Sonra ne yapacaksın?"

Daha da geri çekilir ve pencereye gider, sırtı bana dönüktür. "Bir yolunu bulurum. Şimdi lütfen beni yalnız bırak."

"Geri dönmeyecekler." Vücudunun titrediğini görebiliyorum ve ona tekrar yaklaşıyorum, birkaç adım uzaklıkta duruyorum. "Kız kardeşlerini mi yoksa Theodoro'yu mu arayacaksın?"

Benim soruma cevap vermek yerine, o başka bir soru sordu. "Atlarla ne yapacaksın?" Sesinde artık eskisi gibi bir güven yoktu, daha çok yorgunluk vardı.

"Arkanı dön. Gözlerime bakarak konuş benimle." Hiç kimseye, erkek ya da kadın, bunu sormam gerekmemişti. İnsanlar genellikle bana karşı gelmezler, ama Elina hiçbir kurala uymuyor.

Bana bakıyor.

"Atlar neden bu kadar önemli?" diye soruyorum.

Bir kez daha dışarıya bakarken gülümsediğini fark ediyordum, sanki onları yerde arıyormuş gibi. "Onlar... onlar benimdi..."

Onun da atları sevmesine şaşırmadım. Gençliğimde onun at bindiğini hatırlamamın yanı sıra, Elina'nın da benim gibi pek sosyal olmadığını biliyordum. İçine dönük insanlar genellikle insanlardan çok hayvanlarla daha iyi anlaşır.

"Hepsi mi?"

"Ha?"

"Hepsi senin mi?"

Bana sert bir bakış attı ama hemen başını çevirip, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkti.

Onun kayıtsız olduğuna inanmıyorum.

"Ailede babam dışında binicilik yapan tek kişi benim, ama o onları takdir edecek kadar uzun süre evde kalmazdı."

"Ben de atları severim." Genelde kendim hakkında bilgi vermeyi sevmem, ama aramızda bir bağ kurmam gerektiğini hissediyordum ve sözlerimle gözlerinde bir ilgi parıltısı görüyordum.

"Yani onları satmayacak mısınız?" Gerçekten endişeli görünüyor ve bu beni etkiliyor.

Elina her adımda beni şaşırtıyor. Bu kadının hayatı yıkılmış ve tamamen yalnız kalmış, ama yine de hayvanların iyiliğini önemsiyor.

"Hayır."

Kız başını sallıyor. "O zaman kalan günlerimi burada geçirebilir miyim?" "Sonra nereye gideceksin?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Haklısın, ama yine de bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Cevap ver, Elina."

Yüzünde kötü gizlenmiş bir sinirlilik fark ediyorum. Çılgınca olabilir, ama hoşuma gidiyor. Onun üzgün olduğunu görmek istemiyorum.

"Hâlâ bilmiyorum." Duygularını bastırıyor, fark ediyorum.

Gitmeliyim.

Onu yakınımnda tutmak Leandros'a karşı bir avantaj olabilir, ama onu uzaktan gözetlemek çok daha kolay olur. Mesele şu ki, Elina Yunanistan'da güvende olmayacak. Naim olanları hafife almayacak.

Öyleyse, onun bana faydalı olacağı gerçeğini, o piçin ona bir daha zarar vermemesini sağlama isteğimle birleştireyim mi? Belki de bir kez olsun iyi bir şey yapmak, Tanrı'ya olan borcumu azaltmama yardımcı olur.

"Sana bir iş teklifi var."

İlk başta yüzünde şaşkınlık belirir, ama sonra dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırır. "Ben fahişe değilim." Yanakları kızarır ve savaştı bakışı geri döner.

Lanet olsun, o bir zevk kaynağı. Kendini eğmemesi onu daha da çok istememe neden oluyor.

"Kadınlara para vermem, Elina."

Kızarıklık şimdi boynuna da yayılıyor, ama yine de pes etmiyor. "Dün beni istediğini söyledin."

Tanrım, cesareti beni çok tahrik ediyor.

"Hâlâ istiyorum, ama sana teklif edeceğim şeyin seksle hiçbir ilgisi yok." Yavaşça gülümsüyorum. "Tabii sen istersen başka."

"İstemiyorum," diye çabucak cevap veriyor. Buna rağmen, gözlerinde merak var ve bunun iş teklifi yüzünden mi, yoksa onu istediğimi söylediğim için mi olduğunu merak ediyorum.

"Burada güvende değilsin. Naim yine senin isteğin dışında seni almaya çalışacak. Hayır cevabını kabul etmeyecek, özellikle de..." Biraz utanıyorum, bu yeni bir şey, ama bunu ifade etmenin daha iyi bir yolu yok. "Babanla olan ilişkinizi *müzakere ettikten* sonra."

"Bizim bir ilişkimiz yok. Dün onunla ikinci kez baş başa kaldım." Kavga etmeye hazır görünüyor.

"İnanıyorum." Söylediğim şeyin onu şaşırttığını fark ettim. "Ama o senin ne istediğini umursamıyor."

Sanki üşümüş gibi biraz titriyor. "Ne tür bir iş teklifi? Ben hiçbir şey yapmayı bilmiyorum. Hiç çalışmadım."

"Bir şekilde geçimini sağlaman gerekecek. Eskiden baban için partiler düzenlediğini biliyorum."

Kafasını salladı.

"O zaman bunu benim için yap."

"Neyi? Parti mi düzenleyeyim? Ama burada kalmayacağını söylemişti..."

"Burada değil. Seni Amerika Birleşik Devletleri'ndeki resepsiyonlarımı düzenlemek için işe almak istiyorum. Seni benimle birlikte adadan ayrılmaya davet ediyorum, Elina."

Elina

## ONUNCU BÖLÜM



Ne kadar zor olursa olsun, kayıtsızlık maskesi takmaya fazlasıyla alışkınım, ama onun söylediklerinden sonra, bacaklarımın daha ne kadar dayanacağını bilmediğim için, sendeleyerek geri adımlar atıp yatak odamdaki koltuğa oturdum.

Onu doğru mu duydum?

Kucağımdaki ellerime bakıyorum, titriyorlar.

Hayatım nasıl bu kadar çabuk bu fırtınaya dönüştü?

Hiç büyük duygular yaşamadığım doğru. Hiçbir şey yaşamadım, ama en azından şimdiye kadar varlığım güvendeydi. Sabahları kalkıp atlarıma bakabilirdim. Zaten insanlarla konuşmaya alışkın değilim. Ailem, biz küçükken bile bizimle pek etkileşime girmeyen insanlardı. Bu yüzden tanıdıklarla ya da yabancılarla konuşmamaya alıştım.

Şimdi, doğduğumdan beri bildiğim tek ev olan odamda oturuyorum ve dünyamı altüst eden bu adam, Odin Lykaios, bana bir iş teklif ediyor?

Mantıklı düşünürsek, şu anki durumumda, bu benim ayakta kalmamın tek yolu olurdu. Herkes gibi yemek yemem ve giyinmem gerekiyor, ama bunu yapabilir miyim? İşe gitmek, normal bir hayat sürmek, *kendi kendimin patronu olmak*?

Başımı kaldırıp ona baktığımda, o da bana yoğun bir şekilde bakıyor. Aramızda bir enerji var ve bunu ortadan kaldıramıyorum. Babama yaptığı her şeye, onu sefalete terk etmesine rağmen, Odin şimdiye kadar dürüst görünüyor. Beni kurtardığında bile, benim arkadaşım ya da kahramanım olmadığını söyledi, ki bunu zaten biliyordum. Hiçbir zaman iyi bir insan gibi davranmaya çalışmadı, güvenimi kazanmak için tatlı sözler bile söylemedi.

Yalan söylemeye çok aşinayım. Bir şeyin peşinde olduğunda rol yapan ve manipüle eden bir adamı izleyerek büyüdüm.

Taklitçi olmak beni bencil bir kadın yapar diye düşünebilirsiniz, sanki karşılığında bir şey almak için insanları memnun etmeye çalışıyormuşum gibi, ama daha fazla yanılgıya düşemezsiniz. Ben sadece beni rahat bırakmalarını istiyorum. Bir duygu veya his taklit ettiğimde, insanların duymak istediğini düşündüğüm şeyleri söylediğimde, bunun tek nedeni beni rahatsız etmemeleri içindir.

Ancak babam, istediğini elde etmek için kullandığı yararlı aldatma sanatının ustasıdır. Bunu hepimize uyguladı, ama ben çok çabuk öğrendim.

Onun beni kandırdığını hatırladığım ilk ve tek sefer, ben on yaşımdayken oldu. Akşam yemeğinden önce şeker yemiştım, ki bu onun kurallarına göre yasak ve ölümcül bir günahtı.

Ben tatlıya düşkün biriyim ve *melomakarona*'ya bayılırım. Kıyılmış bademle kaplı kurabiyeleri yemek için sabırsızlanıyordum, ama babam hizmetçinin bizim için yapmasına nadiren izin verirdi, çünkü evimizde şişman insanlar istemediğini söylerdi.

Benimkini bala batırmayı severdim. Bugün bile bunu hatırladığımda ağzım sulanıyor.

O gün, akşam yemeğinden önce mutfağa gidip bir tane aldım. Tadı dilime değdiğinde hissettiğim duyguyu tam olarak hatırlıyorum. Sanki cennetten bir parça tatmış gibiydim ve sonuçlarından korkmama rağmen pişman olmadım.

Mükemmel bir suç işlediğimi sanıyordum.

Yanılmıştım.

Odada kimse yoktu, ama Leandros bir şekilde öğrendi.

Elbette kanıtı yoktu, ama insanları ikna etmekte çok iyiydi. Beni kütüphaneye çağırdı ve sorular sormaya başladı. Zaten yalan söylemeyi öğrenmişim, bu yüzden saklanmaya ve cevap vermekten kaçınmaya çalıştım.

Babam konuyu değiştirmiş gibi görünüyordu, benimle başka şeyler hakkında sohbet ediyordu ve sanki normal bir baba-kız öğleden sonrasını geçiriyormuşuz gibi gülümsüyordu.

Biri bana ilgi göstermesi o kadar nadir bir şeydi ki, diğer her şeyi unuttum.

Sonra, birdenbire, kurabiyeyi sormaya geri döndü. Onu yemiş olmanın önemi olmadığını ve aramızda sır olmaması gerektiğini söyledi. Bana herhangi bir ceza almayacağıma dair söz verdi.

Ona inandım.



Onu memnun etmek için o kadar hevesliydim ki, sadece bir tane yediğimi söyledim. Yüzündeki ifadenin neredeyse anında değiştiğini hatırlıyorum. Gülümseme kayboldu ve yüz hatları her zamanki kayıtsızlığına geri döndü.

Ayağa kalktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan bana o kadar sert bir tokat attı ki, başım sandalyenin arkasına çarptı.

O gün kim olduğumu anladım.

Sekiz yaşımdan itibaren bana hayatta işe yaramaz olacağımı, tek sahip olduğum şeyin güzelliğim olduğunu söylediği için, beni dövdükten sonra yine aynı şeyleri söylemeye başlaması beni şaşırtmadı.

Ancak, fiziksel şiddete sözlü şiddetin de eklenmesi beni en çok etkileyen şeydi. Genellikle ikisinden birini seçerdi.

Beni dövdükten sonra, kurabiyeyi çaldığım için hizmetçiyi kovdu. Hizmetçi yeni bir bebek doğurmuştu ve ben, gece yarısı iki çocuğuyla evimizi terk edeceğini düşünmeden edemedim.

Kendimi çok suçlu hissettim ve ağlayarak uykuya daldım.

O andan itibaren kimseye güvenmemeyi öğrendim.

İnsanlar senden bir şey istedikleri zaman gülümserler ve nazik davranabilirler, ama bu onların iyi insanlar olduğu anlamına gelmez.

"Sana güvenmiyorum," diyorum, düşüncelerimi dile getirerek.

"Bana güvenmek zorunda değilsin, ama benimle gelmekten başka seçeneğin var mı?" Şimdi biraz sinirli görünüyor ve bunun nedeni, onun oyuncak olarak kullanılmaya alışkın olmaması olduğunu hissediyorum.

Ben ise manipüle edilmekten hoşlanmıyorum.

Küçüklüğümden beri babamın zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum ve bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle öyle olduğunu biliyorum.

Buna rağmen, adadan ayrılmanın korkusu ve hayvanlarıma veda etmenin üzüntüsü bir yana, onun teklifini reddedersem hayatta kalmak için ne yapacağım? Hâlâ Naim var. Odin gittikten sonra beni kim koruyacak?

Ve başka bir şey daha var. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam Amerika'ya gitme fikrine heyecan duyuyor.

Orada geçen birçok film izledim. Nerede yaşayacağım?

Alışabilecek miyim?

Belki sonunda biraz yaşayabilirim.

Bu beklenti korkutucu, ama aynı zamanda içimde duygular uyandırıyor.

Ya doğruyu söylemiyorsa? Ya bu sadece babama ulaşmak için bulduğu bir yolsa? Ya beni Yunanistan'dan çıkarmak ve sonra yabancı bir ülkede yalnız bırakmak istiyorsa?

Dün gece annemle babamın konuşmalarını duydum. Leandros hala Odin'e çok para borçlu. Adayı ve tüm mal varlığını kaybetmiş olmasına rağmen, hala Lykaios'un elinde.

Konuşmanın tamamını dinleseydim, kaçıp beni geride bırakmayı planladıklarını öğrenebilirdim.

Öte yandan, bunun ne faydası olurdu ki? Onlara beni de götürmeleri için yalvarmazdım. Kimseye yalvarmam.

"İstediğin kişiyi işe alabilirsin, neden beni seçtin? Ben profesyonel değilim. Düzenlediğim partiler aile dostuydu, her zaman çok misafirimiz olsa da. Ya bir hata yaparsam?"

"Sana bir ekip vereceğim. Ayda en az bir kez birkaç resepsiyon düzenlemem gerekiyor, ayrıca bağış toplama yemekleri de düzenliyorum. Burada bunu yapmaya alışkın olduğunu biliyorum. Babanın partileri yüksek sosyete arasında hep konuşulurdu."

Bunu nasıl bildiğini sormaya bile kalkışmıyorum. Odin'in hayatlarımızla ilgili her şeyi bildiğini hissediyorum. Gerginliğimi gizlemek için alternatif bir konu arıyorum. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bilgisayar programları, diğer şeylerin yanı sıra," diye belirsiz bir cevap veriyor.

"Neden, Odin? Dün gece herkesin önünde babamı mahvettiğin halde neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

"Babanla olan sorunumun seninle hiçbir ilgisi yok. Bu konuda seninle tartışmayacağım."

"Ama siz düşmansınız," diyorum, sanki bu bir gerçekmiş gibi, çünkü bunun doğru olduğunu zaten biliyorum. Dün ikisi arasındaki nefreti hissedebiliyordum ve şimdi babamın Odin'in adada inşaat yapması için bu alanı kendiliğinden vermediğini biliyorum. Arazisini bankaya kaptırdı.

"İki ya da üç gün içinde Yunanistan'dan ayrılmam gerekecek. Eğer kabul edersen, ayrılışını organize etmek için bu süre yeterli olmalı. Ancak, burada kalmak istersen, güvenliğinden sorumlu olmayacağım. Naim'in öfkesiyle tek başına yüzleşmen gerekecek."

Nefesimi tutuyorum, şeyhin saldırısından nasıl kurtulup hayatta kalabileceğimi merak ediyorum.

"Bir düşün, Elina. Yunanistan'da senin için geriye ne kaldı? Farklı bir şey denemek istemiyor musun?" Sesi bir sirenin şarkısı gibidir.

beni baştan çıkarıyor ve bunun farkında.

"Nerede yaşayacağım? Ülkemden hiç ayrılmadım. Pasaportum bile yok." İsteğim dışında, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bu, onun benim hala aileme ne kadar bağımlı olduğumu anlamasının başka bir yolu.

"Seni bir dairede ağırlarım. Birkaç tane var."

"İyilik istemiyorum. Bana iş vereceksen, kirayı ödeyebilirim."

Omuzlarını silkiyor. "Bunu sonra konuşuruz. Bunlar sadece ayrıntılar. Pasaporta gelince, yirmi dört saat içinde halledebilirim."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve ilk kez inisiyatif alarak ona yaklaşıyorum. Birkaç adım ötede duruyorum. "Anlaşmamızın cinsel iyilikleri içermediğine dair söz vermeni istiyorum. İş için bekaretimi feda etmeyeceğim."

Sanki alnımdan üçüncü bir göz çıkmış gibi bana bakar. Neyi yanlış söyledim?

Yunan yüksek sosyetesini, tüm kız kardeşlerimin bakire olarak evlendiğini bilir. Başka bir olasılık yoktu. Evlenmeden önce bir sevgilimiz olsaydı babam bizi öldürürdü. On sekiz yaşımdan beri birkaç taliplim oldu, ama hiçbirine ilgi duymadım.

"Söz veremezsen, gitmem," diye ısrar ediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, o gülüyor.

"Yalan söyleyip seni istemediğimi söylemeyeceğim. Seni istiyorum. Ağzını ve vücudunun her yerini tatmak istiyorum ve her yakınlaştığımızda verdiği tepkilerden anladığım kadarıyla sen de aynı şekilde hissediyorsun, ama bir kadını yatağa atmak için ona iş teklif etmeme gerek yok. Seni ikna etmek için başka yöntemlerim var. Çok daha zevkli yöntemler." Gözlerini vücudumda gezdiriyor ve garip bir şekilde, kendimi aşağılanmış hissetmiyorum.

Aksine, onun beni istediğini bilmek beni heyecanlandırıyor.

"İkimiz hakkında bir önsezim var, Elina." Sesi, şimdiye kadar olduğundan farklı olarak kısık çıkıyor. "Hayır, aslında, arzularımıza teslim olmaya karar verirsek, bunun çok lezzetli olacağından eminim."

Ben ve onun çıplak halimizin görüntüsü beynimde canlanınca, zorlukla yutkunuyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve o da benim ne düşündüğümü tam olarak biliyor gibi, çünkü gülümsüyor.

"Yine de, sana olan şehvetimin iş teklifiyle hiçbir ilgisi yok. Zaten partilerle ilgilenen birine ihtiyacım vardı ve bunu kişisel olmayan bir şekilde yapan şirketleri işe almayı sevmiyorum."

Şirketlerin bunu kişisel olmayan bir şekilde yapmasını sevmiyorum. Her birinin kusursuz ve benzersiz resepsiyonlarının hatırlanmasını istiyorum."

Ona inanabilir miyim? Babamdan nefret eden bu adama inanabilir miyim?

"Bu arada, bu seni riskli bir durumdan kurtaracak. Bence ikimiz de kazançlı çıkacağız."

Fazla seçeneğim olmadığını biliyorum, ama yine de kendimi güvende hissetmiyorum. "İkimiz hakkında söylediklerin... aramızdaki çekim..." Bunu inkar etmeye bile çalışmıyorum, çünkü onun deneyimli bir adam olduğunu ve çekici bulmadığımı iddia edersem güleceğini biliyorum. "İşleri profesyonel tutmayı tercih ederim. Ama iş konusunda haklısın. Fazla seçeneğim kalmadı, bu yüzden kabul ediyorum." Gerçekten çok korkuyorum, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum, bu yüzden bu şansı deneyeceğim.

"Ne kadar kazanacağını bilmek istemiyor musun?"

"Hayır. İşimi doğru bir şekilde değerlendireceğini biliyorum. Yaşayacak bir yer ve karnımı doyuracak yemekten başka bir şeye ihtiyacım yok." Bunu söylemekten utanmıyorum. Şu anda benim gerçekliğim bu.

"Onurlu bir şekilde yaşamak için fazlasıyla yeterli paran olacak." Utanmış görünüyor ama çabucak bunu gizleyip konuşmaya devam ediyor. "Pasaportunu ayarlamak için belgelerine ihtiyacım var. Yarından sonra yola çıkacağız. Önce Atina'ya uğrayacağız, orada halletmem gereken bazı işler var. Ayrıca kafanın nasıl olduğunu görmek için gerekli testleri yaptırmanı istiyorum." Her şeyi bir anda söylüyor, reddetmem fırsat bırakmıyor, bu da beni sinirlendiriyor.

Sonra, asıl önemli olan şeyi hatırlıyorum.

O zaten arkasını dönüp gitmek üzere, ama ben ona sesleniyorum,

"Odin?" "Evet?"

"Atları birinin süreceğine söz verir misin? Hayvanlarım da sabahları konuşulmaktan hoşlanırlar. Güneş doğar doğmaz hemen ahıra giderim." Sesimde duygusallığı gizlemeye çalışıyorum, ama kalbim acıyor.

Atlarımdan uzak kalmak, ailem tarafından terk edilmekten daha fazla üzüntü duymama neden oluyor. Bu benim hakkımda neyi gösteriyor?

Bana dönüp baktı. "Söz veriyorum. Onlara iyi bakılacak

."

Odin

## BÖLÜM ON BİR



"YEMEK YEMEN GEREKİYOR." Sesim kaba çıkıyor ve o bir anlığına şaşıyor, ama bu sadece bir milisaniye sürüyor.

Elina çok çabuk toparlanır ve bana yine kayıtsız bir şekilde bakmaya başlar. Özel uçağımdayız, Amerika'ya *gidiyoruz* ve ben onun ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyorum çünkü adadan ayrıldığımızdan beri pek konuşmadı.

Evden ayrılmaktan ya da başka bir şeyden şikayet etmedi. Benden tek istediği, atlara veda etmesine izin vermemdi. Yaklaşık yarım saat ahırda kaldı ve sonunda çıktığında, gözyaşı izi var mı diye baktım ama yoktu.

Atina'da doktor, geçirdiği krizin ciddi bir hasara yol açmadığından emin olmak için kafasına tomografi çekti, ama herhangi bir sorun bulunamadı. Klinikten çıktıktan sonra pasaportunu almaya gittik ve sonra Aristeu'yu ziyaret edebilmek için onu birkaç saatliğine otele bıraktım.

Amcam hala hayatta, ancak doktorlar fazla zamanı kalmadığını söylüyor. Bana Theodoro'nun onu ziyarete geldiğini söyledi. Bunu söylerken gülümsedi ve bunun nedeninin Theo'yu görmek, kayıp oğlu Orien'in bir parçasını yanında hissetmek gibi bir şey olduğunu biliyorum.

Kuzenimi son gördüğümüz gün onu kayıkhaneye götürmekle görevli olan Ciro'yu hala bulamadım. Öğrendiğim kadarıyla Ciro, Leandros için otuz yıldan fazla çalışmış ve sonra aniden ortadan kaybolmuştu. O canavarın güvendiği adamın neden öylece çekip gittiğini bilmek istiyorum.

Leandros'un nerede olduğunu hala bilmiyorum, ama kaçması beni endişelendirmiyor. Onu bulacağımdan hiç şüphem yok.

parayı transfer edip sonra boşalttığı soğuk banka hesabını ele geçirdim.

Ancak yaşlı tilki, tüm parayı oraya aktarmayacak kadar akıllıydı. Onun bilmediği şey, dünyada saklanabileceği hiçbir yerin olmadığı. Onun peşinden cehenneme bile giderim ve ancak yok edildiğinde dururum.

"Aç değilim." Soruma bir ömür sonra cevap veriyor ve konuşurken bana bakmıyor.

"Aklında ne var?"

"Düşüncelerim özel, patron." Sesinde öfke yaratmaya çalışıyor, ama tek yapabildiği şey küstahlığıyla beni eğlendirmek.

Görünüşe göre Yunanistan'dan ayrılır ayrılmaz Elina daha agresif bir ruh haline girmiş, ki bu ilgisizlikten daha iyidir. Öfke, bizi harekete geçiren ve hayatımızı yönlendiren iyi bir yakıttır.

Bilgi için yalvarmaya alışkın değilim, ama onun herhangi bir duygu göstermesi nadirdir, bu da ironik bir şekilde bana kendimi çok hatırlatıyor.

Taktik değiştirmeyi deniyorum. "Yine de yemek yemen gerekiyor." Uçak güvenli irtifaya ulaştı, bu yüzden kemerimi çözüp ayağa kalkıyorum. "Gidelim," diyorum ve ona uzanıyorum.

"Nereye?"

"Uçağın arkasında kahvaltı yapmaya."

Bana bir süre bakar, sonra kendi emniyet kemerini çözer. Ama uzattığım eli kabul etmek yerine, kızgın bir ifadeyle yanımdan geçip gider. Meydan okunmaktan hoşlanmam, ama garip bir şekilde, onun bu meydan okuması beni memnun eder ve gülümsemeyi saklarım.

Onun görünürdeki soğukluğunun altında gördüğüm ateş beni heyecanlandırıyor.

Bir soylu kadının zarafetiyle masaya oturur ve ben onun her hareketini takip ederim: kucağında peçeteyi nazikçe katlaması, dik duruşu. O mükemmeldir, ama ben onun mükemmelliğini istemiyorum. O, dünyaya gösterdiği yüzüdür. Ben, o incelikli katmanın arkasında saklı olan kadını arzuluyorum.

"Bir şeyi netleştirelim, Odin. İş teklifini kabul ettim, ama çalışma saatlerim dışında bana patronluk taslayamazsın."

Yüzümü ifadesiz tutuyorum, ama içten içe onun isyankarlığını eğlenceli buluyorum. "Seni evinden çıkardım ve hoşuna gitse de gitmese de senin iyiliğini sağlayacağım. Yemek yemek de bunun bir parçası."

"Ben senin malın değilim."

Artık gülümsememi saklayamıyorum. "Sahip olabilirdim."

"Asla."

"Oh, Elina, içimden bir his o sözleri geri alacağını söylüyor."

"Anlaşmamızın cinsel iyilikleri içermeyeceğine söz verdin."

"Senden hiçbir iyilik istemiyorum. *İyilik, boyun eğmeyi* ima eder ve ben bunu sevmem. Senin teslim olmanı istiyorum. Inlemeni ve daha fazlasını istemeyi duymak istiyorum. Boşalırken adımı haykırmanı istiyorum."

Göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum, bu da onun dünyadan sakladığı tutkuyu bana kesinleştiriyor. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Neden? Seni ne kadar arzuladığımı bilmekten mi korkuyorsun? Yoksa beni istemekten mi korkuyorsun?"

"Seni istemiyorum. Bu yanlış." "Kim diyor?"

"Biz arkadaş değiliz."

"Aşıklar arkadaş olmak zorunda değildir." "Bu kelime nefret dolu."

"*Aşıklar* mı? Gerçek anlamını biliyor musun? Kaba bir anlam kazanmış olsa da, aşıklar sevişen, birbirlerini arzulayan ve birbirlerine engelsizce teslim olan kişilerdir."

"Biriyle sevişmek için onu *sevmen* gerekir. Sen *seksten* bahsediyorsun."

"Yanıldığını kanıtlayabilirim ve saatlerce, günlerce, haftalarca hiçbir duyguya kapılmadan sevişebiliriz."

"İnsanlar günlerce sevişemez. Bir noktada dinlenmeleri gerekir." Küçümseme havasıyla gizlenmiş merakını görebiliyorum.

"Bu, her birinin dayanıklılığına ve partnerinin ilgisini ne kadar uyandırdığına bağlıdır."

"Nasıl yani?"

"Seks yaparken kolay kolay doymam, ama seninle? Bir odada kilitli kalarak çok zaman geçireceğimizi biliyorum."

Uçağın penceresine doğru dönüyor. "İlgilenmiyorum." "Yalancı."

"Neden benimle dalga geçiyorsun?" "Dalga geçtiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır... Yani, eğer alay ediyorsan, işe yaramıyor, ama niyetin bu gibi görünüyor." Kızgın olduğunda yüksek sosyete hanımefendisinin rolünü tamamen unutuyor.



Öne eğilip ona biraz daha yaklaşıyorum. Dikkatimi ağzına veriyorum ve yakından baktığımda yarayı tekrar fark ediyorum ve nedenini hatırlıyorum. Elimi uzatıp başparmağımla yarayı okşuyorum. "Neredeyse iyileşmiş. Hala acıyor mu?"

Bir dakika önce beni reddetmiş olmasına rağmen, odasında olduğumuz zamanki gibi, onu okşadığımda geri çekilmiyor. Bunun nedeni şaşkınlık mı, yoksa benim gibi o da bu ten temasını mı istediği için mi, bilmiyorum.

"Biraz yanıyor, ama geçer."

Konuşurken dudaklarının hareketini takip ediyorum. Ağzı çok lezzetli ve ne yaptığımı düşünmeden bir üzüm alıp ağzının önüne koyuyorum.

"Ye."

Parmaklarıma bakar ve başını sallayarak reddeder.

"Bana ağzını aç, Elina." "Neden?"

"Sana yemek yedirmek istiyorum. Bırak da yapayım." Genelde insanları ifade etmeden

, ama onu ikna ederek teslim olmasını sağlamak çok şehvetli bir şey ve bu da benim arzumu artırıyor.

Bana itaat ettiğini farkında bile değil galiba, ve dolgun dudakları meyveyi tattığında azgın bir iniltiyi zorlukla bastırıyorum.

Tüm irademi kullanarak kolumu çekip koltuğuma yaslanıyorum. "Amerika'nın hangi bölgesine gittiğimizi bilmek istemiyor musun?"

Nereye gittiğimizi sormaması kafamı karıştırıyor. Her ne kadar ürkek ve sürekli karşı gelse de, benimle güvende olduğunu biliyormuş gibi, ona bakacağıma tamamen inanıyor gibi görünüyor.

"Amerika Birleşik Devletleri'ni ya da ada ve Atina dışında başka bir yeri bilmiyorum, bu yüzden her şey benim için yeni olacak. Ayrıca, sormak neye yarar? Çalışmaya gidiyorum. Seçme şansım yok ki."

"Gitmeye zorlanmıyorsun. Kendi hayatınla ilgili kararları kendin verebilirsin ve sen de öyle yaptın."

Rahatsız görünüyor ve sandalyesinde kıpırdanıyor. "Biliyorum. Kendimi doğru ifade edemedim. Gerçek şu ki, umurumda değil. Her yer olur. Hiçbiri benim evim değil, anlıyor musun?" Söylediği şeyi örtbas etmek istercesine ekliyor: "İsteğim dışında gitmediğimi biliyorum. Sadece değişimi pek sevmiyorum, ama alışırım."

Olmamam gerekse de kendimi kötü hissediyorum.

Her şeyi ondan alanın ben olduğumu bilsem de, söylediklerim doğru: Naim bunu öylece bırakmayacak. Başlangıçta onu sadece yüzeysel olarak tanıyordum, ama son birkaç gündeki olaylardan sonra onu araştırmaya başladım. Benim evimdeki resepsiyona katılması beklenmiyordu, davetli olan kardeşi Kaled'di. Ancak son anda şeyh onun yerine geldi ve şimdi bunun tesadüf olmadığına eminim. Elina'yı eşlerinden biri yapma konusunda Leandros ile yaptığı anlaşma muhtemelen uzun zamandır planlanıyordu.

Naim'in ailesiyle petrol yatırımları ve iş anlaşmalarım var, ama daha önce onların kişisel yaşamlarına hiç girmedim. Şimdi Naim'in ilahi adaletsizliğin klasik bir örneği olduğunu öğrendim. Hasta olan babası, onun lehine unvanından vazgeçti, ama piç kurusu hiçbir şeyi yönetemeyecek durumda. Aksine, kardeşi lider olmaya layık biri, ama ne yazık ki, o yıllar sonra doğdu.

Artık o bir düşman olduğuna göre, onun hayatı hakkında bilmem gereken her şeyi öğrendim  
—belki biraz daha fazlasını—öğrendim.

Özellikle kadınlarla olan ilişkilerini. Üç karısı da aile içi şiddetin kurbanı olmuş.

Tabii ki bu gazetelere yansımada, ama iyi para kazanıyorsa hiçbir çalışan bilgiyi saklamaz. Sadece benim zaten bildiğim şeyleri doğruladılar.

Şeyh, kadın cinsiyetini aşağı gören hasta bir pislik. Eşlerine ve birçok metresine fiziksel şiddet uyguluyor.

Böyle bir adam asla hayır cevabını kabul etmez. Bu piçin zihniyeti hala taş devrinde. Ona göre, bir kadın onun teklifine boyun eğip eğmeyeceğine karar veremez.

Bu yüzden Elina'nın tek başına bırakılırsa tehlikeye gireceğini biliyorum.

"Benim ana ikametgahımın bulunduğu New York'ta yaşayacaksın. Resepsiyonlarımın çoğu Manhattan'da yapılıyor, bu yüzden aynı şehirde olmamız mantıklı," diye açıklıyorum.

"Senin evin benimkine yakın mı?"

Bunu düşünmemiştim. Dairem Central Park'a bakıyor ve ona Chelsea'de bir loft almayı düşünmüştüm, ama sesindeki bir şey beni yeniden düşünmeye itti.

Ne kadar gizlemeye ve kendine güvenli görünmeye çalışsa da, onun geçmişiyile tek bağlantısı benim ve belki de yalnız kalmaktan biraz korkuyor.

Hızla planlarımı değiştiriyorum. "Evet, çok yakın. İki blok tedede boş bir mülküm var."

Uçuş sırasında sekreterimi arayıp yapılması gereken değişiklikleri konuşmam gerekecek. Yeni daire için gerekli malzemeleri şimdi almalı. Oradan kurtulmayı planlıyordum, ama Elina'nın orada yaşayacağına karar verdim.

"Daire ne kadar tutacak? Maaşın önemli olmadığını söylediğimi biliyorum, ama kirayı ödememe yetecek mi?"

"Daire, iş avantajlarınızın bir parçası." Avukatlarım bunu duysalardı, kalp krizi geçirirlerdi. şirketlerimin yöneticilerinden biri olsa bile, böyle bir dairenin avantajlarından asla yararlanamazdı.

"Tamam," diye cevapladı. Garip bir şey fark etmemiş gibi görünüyordu, bu da Elina'nın hayat hakkında sandığımdan çok daha az şey bildiğini gösteriyordu. Manhattan'da kiraların ne kadar olduğunu bilmiyordu, maaşlar ve sosyal haklar hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Onun bu kadar masum olacağını tahmin etmemiştim ve bu da onun iyiliği için kendimi daha da sorumlu hissetmeme neden oluyor.

"Senin için bir banka hesabı amamız ve yiyecek ve kıyafet alabilmen için kredi kartı ayarlamamız gerekecek."

"Giysiye ihtiyacım yok. Yeterince var."

"Yenilerine ihtiyacın olacak. Partilerim gala partileri ve tüm gece elbiselerini geride bırakmışsın."

"Bu partilere katılmak zorunda mıyım? Ben... Ben sadece arka planda organizasyonla ilgileneceğimi sanıyordum."

"Hayır. Her şeyden sen sorumlu olacaksın. Neden kendini saklayasın ki? Sen güzelsin ve her zaman çok beğenilen resepsiyonlar dzenledin. Çalışmaların için övgü alman çok normal."

O tamamen şaşkın ve onu şaşırttığım için kendimi çok iyi hissediyorum.

Elina

## ON İKİNCİ BÖLÜM



Gezinin geri kalanını sessizce geçirmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum.

Bana New York'un nasıl bir yer olduğunu anlatıyor — ki şimdiye kadar sadece filmlerden biliyordum — ve bu benim merakımı uyandırıyor.

Farkında olmadan, normalde kafamda tutacağım türden sorular soruyorum, örneğin *Central Park*'ın nasıl bir yer olduğu ve orada hiç at arabasına binip binmediği gibi.

Sonra kendime vurmak istiyorum.

Odin, turistlerin yapacağı türden şeyler yapan bir adama benzemiyor ve bu kadar saf olduğum için kendimden utanıyorum.

Saçma sapan konuşmaya başlamadan önce çenemi kapatmanın zamanı geldiğine karar veriyorum. "Başka soru sormak istemiyor musun?" diye soruyor, birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra.

Emniyet kemerimle oynuyorum ve ona bakmıyorum, sadece başımı sallıyorum.

Eskiden birlikte olduğu kadınlara kıyasla beni basit bir kadın mı sanıyor?

Kırpiklerimin altından ona bakıyorum ve yine onun erkekliği beni sarsıyor. Onun içindeki gücü hissedebiliyorum ve bu beni güvenli olmaktan çok daha fazla çekiyor.

Yine de korkmuyorum.

Benimle seks yapmak istediğini söylese de, Odin'in beni zorlamayacağını biliyorum.

Naim bana saldırdığı gün, içgüdülerime güvenmemi söylemişti ve içgüdülerim bana Odin'in korkak olmadığını, asla bir kadından yararlanmayacağını söylüyor.

Onun gibi bir erkeğin birini seks yapmaya zorlamasına gerek yok. Yakışıklı olmasının yanı sıra, insanların onun dikkatini çekmeye çalışmasına neden olan başka bir özelliği daha var. Bu yüzden, ne kadar direnmeye çalışsam da, onun arzusunun hedefi olmak çok heyecan verici.

Deneyimim olmasa da, onun seks sırasında bir kadını yıldızlara götürecek türden bir adam olduğunu biliyorum.

Onun karanlık bakışları, ona her baktığımda beni esir alıyor. Dostça bir yüzü yok ve çok pahalı olduğunu bildiğim güzel kıyafetler giyse de, altında vahşi bir şey olduğunu anlayabiliyorsunuz.

Bizim topraklardaki erkekler gibi asla temiz tıraşlı değildir. Yüzünde her zaman sakal izleri vardır, bu da ona bir korsan görünümü verir. Saçları da mükemmel kesilmemiştir; kalın ve dağınıktır, parmaklarımla dokunmak istememe neden olur. Görünüşü herhangi bir kadının nefesini kesebilir, ona bakan herkese onu hayranlıkla izlemeye devam etmekten başka seçenek bırakmaz.

Konuşmaya başlamadan önce bile onu karşı konulmaz kılan bir şey var.

Sesinde nazik bir yan yok, ama ağzını her açtığında ona itaat etmek istiyorum. Onun isteklerine boyun eğmek istiyorum. Bu çok garip, çünkü ben her zaman en ufak bir baskı belirtisinde isyan eden türden bir kadın oldum. Kız kardeşlerim ve annem gibi itaatkar olmak üzere yetiştirildim, ama bu rolü hiç kabul etmedim. Küçük yaşlardan itibaren babama karşı gelmenin sonuçlarını öğrendiğim için, ondan gelen her şeyi kabul ediyormuş gibi davrandım. Ancak içimde öfke kaynıyordu.

Her zaman kendim olamıyorsam, özellikle babamın yanında, bunu dünyaya karşı isyan ederek telafi ediyordum.

Böylece tüm taliplerimi korkutup kaçırmayı başardım.

Bunu hatırlamak, bugün erken saatlerdeki konuşmamızı aklıma getiriyor. Bana söyledikleri, hayal gücümün anahtarını çevirdi.

Bakire olabilirim, ama ölü değilim. Mastürbasyon yaptım ve birçok kez orgazm oldum. Romantik filmler de izledim ve aşk sahneleri gerçekten ilgimi çekti, ama adada yaşadığım için, bir kocam olmadan bu tür şeyleri deneyimlememin imkânsız olduğunu hep biliyordum.

Ayrıca, babam bir şey öğrenirse çılgına döneceğini de unutmamak lazım... Adadaki herkes birbirini tanıyor.

Bunun dışında, şimdiye kadar hiç kimseye ilgi duymadım. Resepsiyonlarımıza katılan erkekler genellikle evliydi ve bekar olanlar ya benim için çok yaşlıydı ya da ilgimi çekmiyordu.

Odin'e yine gizlice bakıyorum. Bir maceraya atılmaya karar verirsem, denemek için mükemmel bir aday olurdu. Romantik filmlerin kahramanları gibi güzel ve şehvetli.

Sohbetlerimiz de beni heyecanlandırıyor, başımı döndürüyor. İma ettiği şeyler tüylerimi diken diken ediyor. Beni istediğini her söylediğinde, bacaklarımın arasında bir arzu dalgası hissediyorum.

Ama onunla ilişkiye girmek için deli olmam gerekirdi.

Sadece ailemden her şeyi aldığı için değil.

Babamın işlerini bilmiyorum, ama Leandros'u dürüst bir adam olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Avukatlarıyla ve güvenlik görevlileriyle yaptığı bazı konuşmaları duydum. Babam istediğini elde etmek için herkesi ezip geçer, özellikle de para söz konusu olduğunda. Bunun en büyük kanıtı, bana danışmadan Naim ile evliliğimi müzakere etmiş olmasıdır.

Bu yüzden, babam olduğu için onun bir aziz olduğunu düşünen türden bir kız değilim. Onun neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyorum.

Odin onun bir kahraman olmadığını söyledi ve ben ona inanıyorum, ama Leandros kötü adam rolüne mükemmel uyuyor. Bu yüzden, Odin'in baştan çıkarma girişimine karşı çıkmamın nedeni ikisi arasındaki kavga değil, hayatımın altüst olması.

Düşmanım olması gereken bir adamla yabancı bir ülkeye gidiyorum. Hayatımda ilk kez tek başıma yaşayacak ve kendi geçimimi sağlamak için çalışacağım. İşlemem gereken çok fazla değişiklik var ve onun gibi bir adamla cinsel bir ilişkiyi buna ekleyemem.

İlgi duymadığımdan değil.

Saatlerce, günlerce benimle bir odada kilitli kalıp sevişeceğini söylediğinde neredeyse bayılacaktım.

Ancak, aramızda bir şey olmasına izin vermeyi düşünmemem için sayısız neden var. En önemlisi? O benim patronum. Eğer bir ilişkiye girersek, benden sıkıldığında işsiz kalırım. En azından şu anda, başımı sokacak bir evim olması için başka bir fırsatım yok.

"Dinlenmek istiyorsun galiba. Genelde bu kadar konuşmam. Ne oldu bana bilmiyorum," diye cevap verdim sonunda.

"Konuşmak istemeseydim, bu konuda hiç şüpheye düşmezdin."

Ona inanıyorum. Odin, kimsenin kendisine bir şey yaptırmasına izin verecek birine benzemiyor.

"Yaşayacağım dairenin yakınında süpermarket var mı?" Pratik konulara odaklanmaya çalışıyorum.

"Süpermarket mi?"

"Evet, market alışverişi yapmam gerekecek. Oraya yürüyerek gidebilir miyim?" "Hiç market alışverişi yaptın mı?"

"Hayır."

"Endişelenmeyin. Haftalık bir liste hazırlayın, bir çalışan ihtiyacınız olan her şeyi size sağlayacaktır."

"Hayır, alışveriş yapmayı kendim öğrenebilirim. Sadece bana öğretecek birine ihtiyacım var. Zaten çok fazla şey sunuyorsunuz."

Bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz ve onun bana karşı çıkmasını umuyorum, ama o beni şaşırtıyor.

"Yemek yapar mısın?"

Omuz silkiyorum. "Açlıktan ölmem."

"Ben yemek yapmam."

"Tahmin etmiştim."

"Bu ne demek?"

"Zenginsin, hiçbir şey yapmana gerek yok. Her isteğini parmağını şıklatarak yerine getirecek bir sürü insanın olmalı."

"Sen de zenginsin."

"Hayır, babam zengin... *idi*. Ayrıca, hizmetçilerin yemek hazırlamasını izlemeyi hep sevmişimdir. Taze yemeklerin kokusuna bayılırım." Yine fazla konuştuğum için yüzümün kızardığını hissediyorum. Eminim Odin bu tür saçmalıkları umursamıyordur.

"Tatmak mı?"

"Ha?"

"İyi bir yemeğin tadını çıkarmayı sever misin?"

"Evet. Yemek dilime değdiğinde hissettiğim zevki seviyorum. Bazı yemeklerin iyi bir şarapla mükemmel uyum sağlayarak lezzetli bir tat karışımı yaratmasını seviyorum."

Sessiz kalıyor, ama bana yoğun bir şekilde bakıyor, bu da vücudumu titretmeye neden oluyor.

"Senin neyin beni durmadan konuşturuyor bilmiyorum. Normalde bu kadar konuşkan değilimdir."



"İyi bir yemeğin tadını çıkarma yeteneği hakkında ne derler biliyor musun? İyi bir yemeğin tadını çıkarmakla sevişmek arasında bir paralellik vardır."

"Sadece seks mi düşünüyorsun?" Bu soruya rağmen gülmek istiyorum, ama bunu saklıyorum.

"Genelde değil, ama sen bende durdurulamaz bir arzu uyandırıyorsun."

"Beni baştan çıkarma numaralarından kurtar. Aramızda hiçbir şey olmayacak." "İstediğim kadını elde etmek için baştan çıkarma numaraları kullanmam."

Bunu duymak bana hoş olmayan bir his veriyor ve aklımı başımda tutmam gerektiğine dair bir kesinlik hissi uyandırıyor.

*İstediğim kadın.*

Bu oyunu çok sık oynuyor olmalı ve birkaç ilişkisi olması beni şaşırtmasa da, aramızdaki ilişkiyi profesyonel düzeyde tutmam gerektiğini ya da hayatımın karmaşasını düzeltmek için tek şansımı kaçırabileceğimi doğruluyor.

Bir değişiklik olsun diye dürüst olmaya karar verdim. "Sana ilgi duymadığımı söyleyerek yalan söylemeyeceğim. Seks hakkında söylediklerin... Saatlerce sevişebileceğine inandım. Ama artık babama hiçbir borcum kalmasa da, aramızdaki ilişkiyi karıştırmak istemiyorum. Artık bekaretimi korumaya ihtiyacım yok ve onu kaybetmeyi planlıyorum, ama seks yapmaya karar verdiğimde, bu maaşımı ödeyen biri olmayacak."

"Benim için çalışmak mı sorun, yoksa sadece beyaz atlı prensi mi bekliyorsun?"

"Hiç de değil. Asla evlenmeyeceğim. Ben *seks deneyiminden* bahsediyorum. denemekten bahsediyorum."

"Ailenin senin için planı, bakire olarak evlenmek miydi?"

"Senin de dediğin gibi, ailemin planı buydu. Kız kardeşlerimin hayal ettiği gibi bir koca hiç istemedim."

"Neden?"

"Yalnız olmayı seviyorum. Yanımda bir erkeğin olmasını özlemiyorum, ama bedenimin zevki öğrenmek isteyeceği zamanın geleceğini biliyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, emniyet kemerini çözüp bana doğru yürüdü. Bacaklarımın önüne eğildi, ama o kadar iri ki sanki ayakta duruyor gibi. "Bir öpücük."

"Ne?"

"Seni bir kez öpmeme izin ver, ve eğer hayal ettiğim gibi olmazsa, bu konuşmayı sonsuza kadar unuturuz."

Ağızına bakıyorum. Dudakları, her şeyi unutturacak kadar şehvetli. Otuz yaşındayım ve hiç bir erkekle öpüşmedim. Onu bir kez tatmanın ne zararı olabilir ki? Eğer hoşuma gitmezse, en azından kafamdaki tüm fantezileri silip süpürür.

Cevap vermek yerine, elimi uzatıp yüzüne dokunuyorum. Parmaklarımı çenesinin üzerinde nazikçe gezdiriyorum ve cildimde hissettiğim sakalların dokusunun tadını çıkarıyorum.

Onu daha iyi hissetmek için gözlerimi kapatıyorum.

Tırnak uçlarımla denemeye devam ediyorum, ama aniden bileğimi tutuyor.

"Bana bak."

Emrine uydum. Emir verilmesinden hoşlanmam, ama onun emredici ses tonuna karşı koyamıyorum.

Parmaklarımı ağızına götürüyor. Bana bakmaya devam ederek parmak uçlarını öpüyor ve sonra tek tek emiyor.

Ağız sıcak ve ıslaktır, daha önce hiç yaşamadığım hisler vücudumu kaplar.

Serbest eliyle kemerimi açar ve beni sandalyenin kenarına çeker. "Bunu istiyor musun?" Topuklarının üzerine oturur ve ben onaylayarak başımı salladığım anda beni kucağına çeker.

Onun vücuduna uyum sağlamak için bacaklarımı açmaktan başka seçeneğim yok ve onun beni kucaklaması, bir duvar tarafından korunuyormuşum gibi hissettiriyor.

"Bu sefer benim için ağızını açacak mısın?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü şimdi seni tatmak isteyen benim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, beni başımın arkasından çekip dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor.

İlk başta, ağızlarımız sadece birbirini hissediyor.

*Sıcaklık sıcaklığa karşı.*

Bu yeterli değil ve o söylemeden, ağızımı açarak onu içeri davet ediyorum.

O sadece dilini dudaklarımın üzerinde gezdirir ve ben zevkle inlerim. Sesim çıkar çıkmaz, sonunda beni alır.

Bu şehvetli, ateşli, kararlı bir istila.

Odin, beni ne kadar istediğine dair şüpheye yer bırakmıyor. Öpücüğü o kadar yoğun ve baskın ki, zaman ve mekan kavramını kaybediyorum.

Sadece durmak istemiyorum. Onu saatlerce öpebilirim.

Keşke bana dokunsa, ama bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Onun kollarında pasif kalmak beni tatmin etmiyor ve ellerimi boynuna doluyorum.

Bu onu memnun etmiş gibi görünüyor, çünkü beni kucağına daha rahat oturtuyor ve popomdan çekerek kendine doğru çekiyor.

Vücudumun altında onun uyarılmasını hissedebiliyorum ve her hareketimde uyluklarımın arasındaki sinir uçları titreşiyor.

Odin ağzımı emerek inliyor ve ben onun alt dudağını hafifçe ısırıyorum.

Ayağa kalkar ve beni kucağına oturtur, ben de onu görmek için geri çekilirim.

"Hayır."

"Hayır ne?"

"Öpüşmemiz henüz bitmedi, Elina. Buraya gel."

Gerçekten durmak istemiyorum, ama bilincimi kaybetmeye başlıyorum.

Saldırı acımasız, lezzetli. Beni uyandırıyor.

Onu öpmek böyle bir şeyse, vücudumun her yerini tatması nasıl olurdu?

Bu düşünce beni tahrik ediyor, ihtiyacımı artırıyor ve daha fazla öpücük almak için saçlarını çekiyorum.

Net düşünemiyorum. Sadece hissettiğim şeyin biraz daha fazlasını istiyorum.

Odin

## ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Onu nihayet kollarımda tutmanın verdiği his tarif edilemez.

Vücudunun narinliği beni temkinli yapıyor, sanki çok değerli bir şeyi tutuyormuşum gibi.

Onu arzuladığım güç neredeyse şiddetli.

Beni bu kadar tahrik ettiği için aramızdaki ilişkinin yoğun olacağını tahmin etmiştim, ama Elina'nın beni bu kadar dengesizleştirebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Dilim önce yavaşça ona giriyor, onu buna alıştırıyor, beni kabul etmesini öğretiyor. Onun daha güvenli olduğunu fark ettiğimde, daha derine iniyorum ve ağızlarımızın koreografisi mükemmel bir ritim buluyor. Sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi.

Öpüşmekle kalacağımız konusunda hiçbir yanılsamam yoktu. O bakire olsa da, aramızdaki seksin patlayıcı olacağını bilecek kadar deneyimim var. Öpüşmek ısınma turu bile sayılmazdı.

Onu tattıktan sonra, beni tatmin etmek için birçok gece gerekeceğini biliyorum. Ama şu ana kadar onun hakkında öğrendiğim her şeyden, Elina'nın benim bu kadar kolay oynamama izin vermeyeceğini biliyorum ve birlikte ne kadar zamanımız kaldığının belirsizliği, onun teslim olmasını talep etmeme neden oluyor.

Onu sıkıca tutup kalçalarını sikimin üzerinde hareket ettiriyorum, böylece onu ne kadar istediğimden şüphe duymasın. Ağzımdan ayrılıyor ve boynunu geriye doğru eğip beni deliye çeviren uzun bir inilti çıkarıyor.

Parmaklarımı uzun saçlarına doluyorum çünkü ağzını geri istiyorum. "Dilimi em."

Bana bakmak için geri çekiliyor. Sonra tekrar yaklaşıyor ve çok hafifçe istediğimi deniyor.

"Öyle değil. Em. Güzelce em."

Bunu öğrenmesi biraz zaman aldı, ama nasıl yapılacağını öğrendiğinde... Lanet olsun! Penisim, onun ağzının beni tamamen içine aldığını hayal ederek anında tepki verdi.

"Aynen öyle. Devam et." "Odin..."

"Böyle olacağını biliyordum, Elina. Sana dokunmadan önce bile, bunun çok lezzetli olacağını biliyordum."

Tamamen kendimizi kaybetmiş, teslim olmuş, çaresiz durumdayız, bu yüzden pilotun sesi hoparlörden geldiğinde ikimiz de irkiliriz.

Uçakta olduğumuzu unutmuştum, görünüşe göre o da unutmuştu, çünkü etrafta başka biri olduğunu fark edince kucağımdan kaçmaya çalışıyor.

Ama onu bu kadar kolay vazgeçmeye niyetim yok. "Şşşş... sakın ol. Sadece yakında ineceğimizi haber veriyor. Henüz kimse buraya gelmeyecek."

"Bırak beni."

İsteğim dışında kalkıp onu koltuğuna oturtuyorum. Emniyet kemerini takıyorum ama henüz koltuğuma dönmüyorum.

Orada durup, öpücüklerimizden şişmiş ağzına bakıyorum. Ağır ağır nefes alıp verişine ve göğsünün neredeyse vahşi bir şekilde inip kalkışına bakıyorum.

Henüz koltuğuma gitmek istemiyorum, ama sanırım Elina bugün çok şey yaşadı.

Ancak oturur oturmaz beni şaşırttı.

"Öpücük dedin. Senin tek bir öpücüğün bile böyle hissettiriyorsa, saatlerce seks yapabileceğinden şüphem yok."

*Seks yapmak* ifadesini kullandığı gözümünden kaçmadı. Onu biraz daha iyi tanımaya başladım ve sanırım bu, aramızdaki çekimi biraz daha önemsiz gösterme şekli.

"O sadece bir öpücüktü. Eğer sevişiyor olsaydık, şu anda çıplak olurdun, kendini bana gösterirken, ağzım ve dilim vücudunun her yerini tadardı."

"Sen kelimelerle sevişiyorsun."

"Belki." Onun ne kadar tahrik olduğunu görmekten memnun olarak gülümsememi saklıyorum. "Ama dinlemeyi de seviyorum. Yataktayken hissettiklerini saklamamalısın."

"Bu olmayacak. Öpücüğünün gerçekten çok iyi olduğunu ve ateşlendiğimi itiraf edecek kadar dürüstüm, ama burada duralım. Daha önce de söylediğim gibi, iş ile seksi karıştırmak istemiyorum."

"Hiçbir şeyi karıştırmamıza gerek yok, ama kapının dışındaki insanlar içeride ikimizin çıplak olarak birbirimizin kollarında olduğumuzdan habersizken, ofisimdeki masamda seninle sevişmeyi çok isterdim."

O, sanki az önce tarif ettiğim sahneyi reddediyormuş gibi başını sallar ve konuyu değiştirir. "Bilgisayar programlarıyla çalıştığını söyledin. Bu programları sen mi yaratıyorsun? Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Bu aralar pek değil. Bunu benim için dünyanın dört bir yanındaki insanlar yapıyor. Ben *CEO'yum*. Sadece sıkıcı patron."

"Otoriter patron."

"Ne?"

Bana gülümser. "Çok otoriter birisin. Her şeyi kontrol etmeyi seviyorsun."

"Seni kontrol edemiyorum."

"Bir daha kimsenin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Bana ilk kez kendi hayatımın kontrolünü ele geçirme fırsatı veriyorsun. Beni baştan çıkarmaya çalışarak bunu mahvetme. Aramızdaki çekimin çok yoğun olduğunu biliyorum, Odin. Tecrübeli değilim ama vücudumu tanıyorum. İrademden bağımsız olarak sana tepki veriyor. Direnme gücüm yok, ama sen istediğin her kadını elde edebilirsin, neden benimle seks yaparak her şeyi mahvediyorsun?"

"Her şeyi ayrı tutabiliriz. Ofiste seks yok." "Ciddiyim."

"Ben de."

"Gerçekten mi? O zaman nasıl olacak? Ve ilişkimiz bittiğinde ne olacak? İşimi kaybedeceğim ve bunu göze alamam. Aramızda olan her şeyi hemen durdurmalıyız."

Cevap veremeden, uçuş görevlisi emniyet kemerlerimizin bağlı olup olmadığını kontrol etmek için ortaya çıktı. Sadece işini yaptığını biliyorum, ama kesintiye uğramak beni rahatsız ediyor.

Çıkmaza girdiğimiz durumu aşmanın bir yolunu düşünürken pencereden dışarı baktım. Mantıklı olarak, elbette haklıydı. Bir ilişkiye girersek, her şey bittiğinde muhtemelen utanç verici bir durum ortaya çıkardı. İş ile zevki hiç karıştırmadığım için, haklı olduğunu biliyorum.

Ama sorun şu ki, ondan yakın zamanda bıkacağımı sanmıyorum.

Buna rağmen, şimdilik geri çekileceğim. Anlık heyecanla verilen kararlar asla iyi sonuç vermez. En iyisi, onu sonsuza kadar uzaklaştırmadan önce her şeyi analiz etmek.

Beni izlediğini hissediyorum, ama farkında değilmiş gibi davranıyorum. Elina'ya olan arzum o kadar vahşi ki, çaba göstermezsem, şimdilik yavaşlama kararını çöpe atmış olurum.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp, bedenimin hala ona bağlı olan hayvani arzusunu yatıştırmaya çalışıyorum.



## MANHATTAN - NEW YORK

Sekreterim istediğimi yaptı. Elina'nın artık ikamet edeceği binaya vardığımızda, daire onu karşılamaya hazırды. Temiz ve en az iki hafta yetecek kadar yiyecek vardı.

Uçaktaki... *etkileşimimize* kadar, ilişkimizi kişisel olmayan bir düzeyde tutmayı planlıyordum çünkü seks yapsak bile, benim için eskisi gibi birkaç tesadüfi karşılaşma olacağını düşünüyordum.

Mesele şu ki, kendimi tanıyorum. Uçakta olanlardan, aramızdaki yoğun kimyadan sonra, onun iyiliği konusunda daha da dikkatli olacağım. Benim olanı korurum ve birlikte olduğumuz sürece - ve sonunda birlikte olacağımızdan hiç şüphem yok - Elina benim kadınınım olarak muamele görecektir.

Onu yakın zamanda terk edemeyeceğimi biliyorum. Onu çok özledim. Söylediği her şey doğrudu; kontrol ihtiyacımı ortaya koyduğunda tam isabet etti. Dünyamı kontrol etmek benim bir parçam. İnsanların tepkilerini tahmin ederek bir sonraki hamlemi nasıl yapacağımı anlıyorum. Başka bir insanın yanında nadiren rahatlarım, bu yüzden uçakta onu kollarımın arasına aldığımda her şeyden kopmuş olmam çok garip.



Şu anda dairenin oturma odasında dolaşan kadına bakıyorum, sanki etrafındaki her şeyi içine çekmeye çalışıyor gibi.

Mobilyalar beyaz, kanepeler ise açık gri.

Üç yatak odalı bir daire olmasına rağmen, Elina'nın büyüdüğü malikane gibi olmasa da, her köşeyi dolaşırken gözleri parlıyor.

Elim takım elbise pantolonumun ceplerinde, orada durmuş, her hareketini izliyorum. Yalnız olsaydı, kütüphanede o gün yaptığı gibi dönüp dururdu diye bir his var içimde. Mutlu görünüyor.

"İnanılmaz."

Cevap vermiyorum. Hâlâ keyfim yok. İlişkimizi yürütmenin bir yolunu henüz bulamadım ve bu da beni cehennem gibi bir ruh haline soktu.

"Gel. Gerisini görelim."

Ne yaptığımı düşünmeden elimi uzattım. Uçaktaki gibi, bu sefer elimi memnuniyetle kabul etti. Bu his bana yabancı geliyordu. Sadece genelde ürkek olan onun pes etmesi değil, onu tutmanın doğru geldiği hissi yüzünden. Onu yanımda tutmak.

"Daire çok büyük."

"Hayır, ortalama büyüklükte, ama rahat edeceksin bence."

"Dalga mı geçiyorsun? Buraya benim yatak odalarımın on tanesi sığar." "Yunanistan'daki evin sadece yatak odandan ibaret değildi."

"Benim için öyle bir şeydi. Kendim olabileceğim tek yer orasıydı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Saçmalık. Daha önce de söylediğim gibi, beni geveze yapıyorsun."

"Benden hiçbir şey saklamanı istemiyorum."

Evet, az önce söylediğim şey için beni cehenneme gönderebilir, hatta göndermeli, ama bunun yerine omuz silkiyor.

"Sırlarımı öğrenme hakkını kazanman gerekecek."

Koridorun ortasında durup ona bana dönmesini sağladım. "Benimle flört mü ediyorsun, Elina?"

"Hayır."

"Yalan söyleme."

"Üzgünüm. Bir daha olmayacak."

Kalçalarını kavrarım, arzumu yeniden alevlenmiştir. "Seni tekrar öpeceğim. İsteddiğini söyle."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Her şeyi değiştirir. Bana her zaman hayır diyebilirsiniz, Elina."

Ağzıma bakıyor. "Sadece bir kez daha."

Onu duvara yaslayıp kollarını başımın arkasına doladım. Bugün tek alabileceğim bir öpücükse, gittiğimde düşünecek bir şeyi olsun diye emin olacağım.

İlk seferinden farklı olarak, artık ne yapacağını biliyor ve elleri beni acilen kendine çekiyor. Uçakta yavaş davrandım, ama şu anda, belki de sözleri hala hafızamda kazınmış olduğu için, saldırımda bir parça çaresizlik var. Cinsel eylemi açıkça taklit ederek ağzını alıyorum ve o da, sanki onun vücudunun içindeymişim gibi tepki veriyor.

Elina kollarımda saf ateş gibi.

Yine de, deliliğe varan heyecana rağmen, kendimi durdurmaya zorluyorum. O da istemeyi öğrenmek zorunda.

Yüzünde hayal kırıklığı var ve onu tekrar öpmemek bana ne kadar zor geliyor, ancak söylediğı bir şey devam etmemi engelliyor. Elina'nın bana kendiliğinden gelmesini istiyorum, ona iş verdiğim için kendini savunmasız veya borçlu hissetmeden.

Daha fazlasını istediğine dair bir işaret verecek mi diye bekliyorum, ancak arzusu açıkça ortada olmasına rağmen, bunu saklıyor.

"Dairenin geri kalanını bana gösterecek misin? Mutfağı görmek için sabırsızlanıyorum."

Elina

## ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



O gittikten sonra oturma odasındaki kanepede oturup, bir haftadan kısa bir sürede hayatımda değişen her şeyi sakin bir şekilde düşünmeye çalışıyorum. Yunanistan'dan ayrıldığımdan bu yana, sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi.

Yani, bir bakıma, ben her zaman bir sahtekar oldum. Uyum sağlıyormuş gibi davrandım ve korku ve utanç dışında gerçek duyguları nadiren yaşadım.

Şimdi ise durum farklı ve biraz daha korkutucu çünkü kendi hayatımın sorumluluğu bende. Geriye dönüp baktığımda, belki de işaretlere yeterince dikkat etmediğimi fark ediyorum çünkü aslında Odin'in partisinden çok önce evimizde işler zaten oldukça garipti. O zamanlar artık babama ait olmadığını bilmediğim arazimize inşaat yapmaya başladığından beri, Leandros her zamankinden daha öfkeli görünüyordu.

Para konusunda endişelenmeden büyüdük, ama birdenbire babamın anneme yüksek kredi kartı faturalarından şikayet ettiğini ve bazı hizmetçileri işten çıkarmamız gerektiğini söylediğini gördüm.

Daha önce hiç böyle davranmamıştı ve bu, bana bir şeylerin çok yanlış olduğunu gösteren açık bir uyarı olmalıydı.

Sadece ben her zaman kendi dünyamda yaşamıştım, etrafımda olan biteni umursamadan. Atlarımı sevmek ve onlara bakmaktan başka somut bir hedefim yoktu.

Leandros ara sıra lüks resepsiyonlar düzenlerdi, ama bunlar giderek daha nadir hale geldi. Eskiden babam, bizi göstermek için iş adamlarını evimize getirir, annemi ve beni iki kupa gibi davranırdı. Sanırım annemin İngiliz olmasını, onu diğer Yunanlılardan ayıran bir özellik olarak görüyordu. Bana gelince, ben kendimi her zaman yüzde yüz Yunanlı hissettim. İki dil bildiğim gerçeğini bir kenara bırakırsak

, beni İngiltere'ye bağlayan tek şey annemin kanıdır.

Ayağa kalkıp pencereye gidiyorum ve manzaraya bakıyorum. Buradan bile şehrin kaynadığını hissedebiliyorum. Hafif bir yağmur yağıyor ve gece kasvetli görünüyor, ama Manhattan yine de güzel.

Uçaktan indiğimizde arabayla daireye giderken, pencereden dışarı bakarken heyecanımı göstermeye çalışmadım, ama o parlak ışıklı köprüyü geçerken nefesimi tutmamak çok zordu.

Bu ada, doğup büyüdüğüm yerden çok farklı. Ölümüne korkuyorum ve aynı zamanda gelecekte beni bekleyen her şey için heyecanlıyım.

Kollarımı vücuduma doladım ve ailemi tekrar düşündüm. Annemle babam beni hiç düşünmeden kaçtılar. Bu beni şaşırtmamalı, ama incinmeden edemiyorum.

Annem her zaman kocasını memnun etmek için her şeyi yapmış olsa da, veda etmeye bile tenezzül etmemesi beni hala incitiyor.

Bir de babamın Naim ile yaptığı anlaşma var. Odin bana bu işi teklif etmeseydi ve beni koruması altına almasaydı, başıma ne gelirdi bilmiyorum. Çünkü bunu sözlerle ifade etmese de, onun bunu yaptığını biliyorum.

Belki iyilikten değil, muhtemelen kısmen babamı kızdırmak için, ama yine de bana yardım etti.

Leandros, şeyhin kendisinin de söylediği gibi, kendi refahını garantilemek için beni takas etti, sattı, hem de hatırı sayılır bir miktar para karşılığında.

Peki Naim nasıl bir adam?

Onun aşağılık bir adam olduğunu ve bana fiziksel ve sözlü saldırıda bulunduğunu bir kenara bırakırsak, beni sanki bir eşya gibi satın alabileceğini nasıl düşünebilir?

İnanılmaz bir şey.

Tüm bu kesin gerçeklere rağmen, bir parçam hala Odin ile buraya gelmeyi kabul ederek ailemi ihanet ettiğimi hissediyor. Yine de, başka pek fazla seçeneğim yoktu ve bana verdiği bu fırsatı, onurlu bir şekilde kendimi geçindirmek için sonuna kadar mücadele edeceğim.

Tek sorun aramızdaki çekim.

Uçakta ilk öpüştüğümüzden beri yaptıklarımızın onun için normal olup olmadığını bilmiyorum - muhtemelen öyledir - ama bu kadar istenen ve korunan hissini unutmam zor olacak.

Onun yanında olmak bir kale içinde olmak gibi ve bu beni korkutuyor çünkü onun ilgisine alışmak istemiyorum. Ancak, onunla seks yapmayı denemek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İçgüdülerim bana bunun unutulmaz bir deneyim olacağını söylüyor.

Ama bunun her şeyi mahvedebileceğini biliyorum, çünkü bittiğinde muhtemelen sırtımı sıvazlayarak kovulacağım.

Hayır. Bu yolu izlememek en iyisi.

Odama çıkıyorum ve bu kadar çok odanın hepsinin bana ait olması biraz boğucu geliyor.

Her zaman yalnız olmayı sevmişimdir, ama o gittiğinden beri garip bir boşluk hissediyorum. Beni evin geri kalanını gezdirirken her zaman yakınımda olmasına rağmen, bir daha beni öpmeye çalışmadı. Onun yanından her geçtiğimde vücudum tepki veriyordu ve sanırım Odin de aynı şeyi hissediyordu. Umarım çabucak vazgeçer ve ilgileneceği başka bir kadın bulur, çünkü beni baştan çıkarmaya karar verirse hayır diyebileceğimi sanmıyorum.

Bu sadece seks konusunda her zaman hissettiğim merak değil. Sorun o. Odin o kadar yoğun ki, öpücükleri ve sıcaklığıyla beni tamamen başımdan alıyor.

Uzun süre soğukluk içinde yaşadım. Annemin babama körü körüne bağlılığına rağmen, evimizdeki atmosfer hiçbir zaman sevgi dolu bir evin atmosferi değildi, bu yüzden Odin ile tutkuyu yaşamak düşünme yeteneğimi elimden alıyor.

Babamın evindeki partide onu aşağılayan konuşmayı yaptığı kibir, kollarında olduğum sırada ağzımı defalarca ele geçiren kibirle aynıydı. Ayrıca, kalmak için bir davet beklermişçesine ayrılmak istemiyor gibiydi, ama ben yeni hayatımı mahvetmek istemediğim için onu bırakıp gittim.

Bana yeni bir cep telefonu vermek istedi, ama ben reddettim. Benimkini tercih ediyorum, çünkü onu kullanmayı biliyorum. Otoriter biri olduğu için sinirlenmiş gibiydi, ama yine de kararımı kabul etti. Sadece Yunan sim kartını yenisiyle değiştirdi.

Bu da ayarları biraz değiştirdi. Anladığım kadarıyla, numaralarımızı değiştirmesi gerekiyor, ama emin değilim.

Neyse, boş ver.

Arayacak kimse yok zaten.

Bir ara kız kardeşlerime ve Theo'ya olanları anlatmam gerekecek, ama henüz hazır değilim.

Yatak odasına ulaştıım ve elbisesini çıkarır çıkarmaz, sadece sütyen ve klotum kalmışken, uzaktan cep telefonumun çaldığını duydum ve onu almak için oturma odasına geri döndüm.

Arayanın sadece o olabileceğini biliyorum ve sadece i çamaşırlarıyla onun aramasını cevaplamanın garip bir şekilde şehvetli bir yanı var.

*"Elina?"* diye soruyor derin sesi, vücudumda hoş bir titreme yaratıyor.

"Evet?"

*"Yeni evine alışabildin mi?"*

"Tam olarak değil, ama burayı seviyorum." *"Seni uyandırdım mı?"*

Gideli bir buçuk saatten fazla olmamıştı, ama yine de uzun bir süre gibi geliyordu.

"Hayır. Duş almaya hazırlanıyordum."

Telefonun diğer ucundan boğuk bir ses geliyor ve gğslerimin uçları anında şişiyor.

Beni ne kadar istediğini bilirken neden böyle bir şey söyledim ki?

Ben alaycı biri değilim. Genelde. Belki de fiziksel mesafe, bizim bir ilişkiye girmemizin ne kadar yanlış olacağına dair önceki tüm kararlarıma rağmen, ona baskı yapma cesaretini bana veriyor.

*"ıplak mısın?"*

Onun sorusunun doğrudanlığı ve sesinde fark ettiğim arzu karşısında vücudum titrer. "Neredeyse."

*"Sadece külot mu giyiyorsun?"*

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum, aniden kendimi garip hissederek. Bu konuşmaya başladığımda ne düşünüyordum bilmiyorum. Odin gibi bir adamı kışkırtmak delilik. Bu oyunu kazanmamın imkanı yok.

*"En azından bugün güvendesin, o yüzden uslu bir kız olup bana cevap verebilirsin. şu anda seni yatağıma alamayacağıma göre, en azından hayal gücümü kullanmama izin ver."*

Sessiz kalıyorum, telefonu kapatmalı mıyım diye karar vermeye çalışıyorum, ama en akılcıca şeyin bu olduğunu bilsem de, kendimi şöyle bir itirafta buluyorum: "Henüz styenimi çıkarmadım."

*"Görmek isterim."*

"Ne?"

*"Sadece küçük kumaş parçalarıyla giyinmiş o lezzetli vücudu."*

"Sanırım psikologlar bunun için bir isim bulmuşlardır."

Şaşırtıcı bir şekilde, o gülüyor. *"İlk başta sadece bakardım. Senin benim için soyunmanı görmek isterdim, ama uzun süre mesafemi koruyacağımı sanma. Seni ağızla, dilimle ve parmaklarımla hissetme fırsatını asla kaçırmazdım."*

Onun betimleyici sözleri beni heyecanlandırdı ve ben zorlukla yutkundum. *"Sevişirken konuşmayı sevdiğini söylerken şaka yapmıyordun."*

*"Hayır. Peki diğer söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Dinlemeyi de severim."* Vücudum yanıyor gibi hissediyorum, ama buna bir son vermem gerektiğini biliyorum.

*"Gitmem gerek. Geç oldu."*

Bir süre hiçbir şey söylemiyor ve ısrar edeceğini düşünüyorum, ama sonra şöyle diyor: *"Tamam. Yarın akşam randevumuz var. İşlerimizi halletmemiz gerekiyor. Saat sekizde seni alırım."*

*"Bir yere mi gidiyoruz?"*

*"Evet, akşam yemeği yiyip ilk işin hakkında konuşuruz."* Sesi artık tamamen kayıtsız geliyor ve ne kadar çılgınca olsa da, onun sıcaklığını geri istiyorum. *"İyi geceler, Elina."*

*"İyi geceler, Odin."*



Odin

## ON BEŞİNCİ BÖLÜM



MASAMDA OTURURKEN, bilgisayarlarımda açık olan tüm ekranlara bakıyorum. Genelde duygularımı kontrolsüz bırakmam, ama şu anda çok sinirliyim. Partiden sonra Leandros'u izleyecek birini görevlendirmedığım için nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Onunla şeyh arasındaki konuşmayı duymuş olmam, o piçin kaçmayı planladığını anlamamı sağlamalıydı. Belki de Naim'i Elina ile yakalamam, dikkatimi asıl hedefimden, yani onu yok etmekten, uzaklaştırdı. O gün ya da ertesi gün müdahale ettiğim için pişman değilim. O hasta adamın, kendini onun babası olarak gören o piçle yaptığı bir iş anlaşması yüzünden ona zarar vermesine izin veremezdim.

Elina'nın, şeyhten para almak için Leandros'la birlikte bu komploya karışıp karışmadığını bile düşündüm. İnsanlara güvenmek alışkanlığım değildir, ama onun iki kez saldırıya uğradığını gördükten ve ne kadar korktuğunu anladıktan sonra, Leandros'un onu tamamen karanlıkta bıraktığından şüphem kalmadı.

Korkmanın ne demek olduğunu bilirim ve onun korkusu gerçektir.

Her halükarda, bu olasılıklar artık önemli değil. O artık benim korumam altında.

Ona teklif ettiğim iş bir bahane değildi. Gerçekten de resepsiyonlarımı, özellikle de hayır amaçlı olanları organize etmek için kişiselleştirilmiş hizmet sunacak birini işe almak niyetindeydim, ama muhtemelen potansiyel adaylarla görüşmek için sekreterlerden veya asistanlardan birini görevlendirirdim.

Hayatımın herhangi bir alanında çalışmak üzere birini işe almalı uzun zaman oldu. Onu bu iş için seçerek, iki sorunu birden çözerek sadece pratik davranmıştım.

Tüm bu değişikliklere rağmen, New York'a geldiğinde küçük bir kız kadar mutlu görünüyordu. Tabii ki, bunu söylediği ya da gösterdiği bir şey değildi, ama ben onun her tepkisine çok dikkat ettim. Elina, kafamdaki imajını yıkmayı başarıyor.

Kibirli ve soğuk kadın, artık yaşamaya çaresiz, deneyimsiz bir kız olarak kendini gösteriyor.

Artık benim düşündüğüm gibi ateşli bir *vampir* değil, geriye sadece güzelliği ve doğal olarak seksi olması kaldı.

Lezzetli olmak için fazla çaba sarf etmesine gerek yok.

Hiçbir kadına bu kadar azgın hissetmemiştim. Belki de bu, onun asla tamamen teslim olmamasıdır. Beni aynı yoğunlukta istediğini gösteriyor, ama kolayca pes etmiyor.

İçimden bir ses, onun oyun oynamadığını, aksine benden daha fazla gardını indirmekten çekindiğini söylüyor. Ne yazık ki, direnişim sadece ondan uzaklaştığımda nispeten işe yarıyor, çünkü tek yapmamız gereken aynı odada olmak, hayır, aslında tek ihtiyacım olan onun sesini duymak ve onu bırakma kararlılığım suya düşüyor.

Dünün çoğunu rahatsız edici bir ereksiyonla geçirdim. Uçakta öpüştüğümüz andan daireye vardığımız ana kadar, vücudum onu istiyordu. Ben cinsel zevklerden mahrum kalan biri değilim ve basit bir telefon görüşmesiyle sorunu çözebilirdim, ama bunu istemedim. Başka hiçbir kadın beni tatmin edemez. Sadece o olabilir.

Leandros, onu Yunanistan'dan kaçırdığımı öğrendiğinde ne düşünecek?

Onun bunu zaten bildiğini sanmıyorum. Ona bunu söyleyebilecek tek kişi Naim olabilir ve eminim ki konuşmamışlardır.

Argyros solucanı saklanıyor olmalı, büyük olasılıkla şeyhten de kaçıyordur. İki düşmanı peşindeyken kendini gösterecek kadar aptal değildir ve eğer onun nerede olduğunu hala bulamazsam, Naim'in hiç şansı kalmaz.

Ancak şu anda asıl endişem ana düşmanım değil, onu er ya da geç bulacağım. Şu anda Elina'yı korumaya odaklandım.

Naim kötü bir adam ve bir kadının reddetmesini asla kabul etmez, bu yüzden onunla ne yapacağıma karar verene kadar Elina'nın güvende olmayacağını biliyorum. Onu Amerika'dan çıkarması ihtimali çok düşük olsa da, burada ona zarar vermesini engelleyecek hiçbir şey yok. Ve bu gerçekleşmeden onu öldüreceğim.

Onun mali durumunu araştırıyorum. Bizim çevremizdeki erkekleri yeterince tanıyorum, cebine vurulması acı verici, en azından gururuna vurulmasından daha acı verici olduğunu biliyorum. Belki de sırlarını keşfedersem, başka sert önlemler almadan onun Elina'nın peşini bırakmasını sağlayabilirim.

Ancak başka seçenek kalmazsa, onu kızın yolundan çekmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ve babası onunla iletişime geçerse, ne yapacak?

Emin değilim.

Değerli bir eşya gibi alınıp satılmasının ardından bile, kan bağı çok önemlidir.

Beni rahatsız etse bile, ona göz kulak olmak zorundayım.

Aramızdaki çekim olmasaydı, her şey çok basit, sadece iş olacaktı.

Hâlâ sinirliyim, özenle hazırladığım planımın birdenbire talihsizliklerle dolu hale gelmesini düşünüyorum, ta ki Grigori kapıyı çalmadan içeri girene kadar.

Bunu yapmaya cesaret edebilen tek kişi o. On yıldır benimle çalıştıktan sonra, ilişkimiz profesyonel sınırları aştı. İstemeyerek de olsa, son zamanlarda onun bir çalışanımdan çok bir arkadaşıma yakın olduğunu itiraf etmeliyim.

Bildiğim kadarıyla, geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyor, en azından ailemin ölümüyle ilgili kısmı, ama Leandros Argyros'a takıntılı olduğumu anlayacak kadarını biliyor.

"Onu bulduk." Kim olduğunu bilmem için bana ismini söylemesine gerek yok. Ciro.

"Hala Yunanistan'da mı?"

"Hayır, Hırvatistan'da saklanıyordu." "Neden?"

"Bunu henüz bilmiyoruz, ama sanırım yaşlı şeytandan kaçmak için."

Bu bilgiyi hızla işliyorum. Ciro eski patronundan kaçmak zorunda kaldıysa, muhtemelen artık ona yararlı olmadığı içindir. "Ne zamandır saklanıyor?"

"Neredeyse kuzenin kaybolduğundan beri."

"Onu adaya götür."

"Hazırlıklar başladı, ama muhtemelen iki veya üç gün sürer. Onunla ben ilgileneyim mi?"

Grigori'nin de karanlık bir geçmişi olduğunu biliyorum. nce kontrol etmeden, bu kadar yakınımda birini asla kabul etmem.

"Hayır. Ben kendim hallederim, ama ben yokken Elina'ya göz kulak olmanı istiyorum."

"Sorun değil. Sence babasının nerede olduğunu biliyor mu? nerede olduğunu biliyor mu?"

"şu anda endişelendiğim şey bu değil, daha çok Naim'in bizi takip edip benim yokluğumdan yararlanarak onu kaçırmaya çalışmasından endişeleniyorum."

"Neden umursuyorsun?"

Neredeyse gülümsüyorum. Cesur biri. Bana soru sorarken bu kadar doğrudan davranan çok az insan vardır.

"Kimin umurunda olduğunu kim söyledi?"

"Ben söylüyorum. Neden bu kadar endişelisin? O senin düşmanın kızı."

"Evet, yle, ama aynı zamanda kiminle birlikte olmak istediğini seçme hakkına sahip bir kadın ve onun iki hasta insan tarafından domine edilmesine izin vermeyeceğim."

"O pilerden biri de kendi babası."

Annemi düşünüyorum. "Ebeveynlerimizi seemeyiz."

"Düşmanın bir parçasını bu kadar yakınında tutarak, ne yaptığını bildiğine güveneceğim."

Cevap vermiyorum, çünkü cevap vermeme gerek yok. Hayatımı kimseye açıklamayacağım.

"Ciro adaya döndüğünde, Yunanistan'a gidecek misin?"

"Evet, ve Elina'ya hiçbir şey olmayacağından emin olacaksın. Bana baktığın gibi ona da bak."

"Bunun için adamları grevlendirdin mi?"

"Bazılarını, bu kadar çabuk seyahat etmek zorunda kalacağımı bilmeden önce. New York gibi bir şehre alışkın değil, ama hiçbir şey bilmiyor olmasına rağmen biraz asi bir kız."

Onun mücadeleci ruhunu düşünüyorum. Çoğu insan, cinsiyeti ne olursa olsun, benim bakışlarımdan titrerken, onun benden korkmaması hoşuma gidiyor.

"Senin ilişkin beni ilgilendirmez, ama yine de vicdanım sana uyarıda bulunmamı söylüyor: dikkatli ol Odin. Kadınlar kurnaz olabilir."

Yine annemi düşünüyorum.

"Biliyorum."



O gece geç saatlerde

"ok güzelsin."

Siyah ipek elbise, onun ehvetli vücuduna tam oturuyor ve bir bakışta sütyen giymediğini anlayabiliyorum. Hayal gücümün dn geceki konuşmamıza dönmesi uzun sürmüyor. O kaçtı ve ben buna izin verdim.

Seks sırasında sesli olmama rağmen, hiç telefonda seks yapmadım; ancak dn, sadece i çamaşırı giydiğini söylediğinde, denemeye bir adım kalmıştı.

Israr edebilirdim, ama vazgeçmeye karar verdim.

Onu korkutmak istemiyorum. Eğer söylediği doğruysa, yani hala bakireyse, onu aceleye getirmek adil olmaz. Onu köşeye sıkıştırmak yerine, bundan sonra ne olacağını ona anlatmayı tercih ederim.

"Doğru anlamış mıyım?" O vücuduna bakarken, ben yüzüne odaklanıyorum, ciddi mi yoksa beni baştan çıkarmaya mı çalıyor tahmin etmeye alşıyorum. Ancak, başını tekrar kaldırdığında, belirsiz bir gülümseme görüyorum.

Grnşnden şüphe mi duyuyor?

Bir adım ne çıkıp başının arkasından onu tutuyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum: "Leziz. Bugün, klotuna uyan bir sütyen olmadığına eminim."

Umarım geri çekilir. Aslında, neredeyse bunu destekliyorum, çünkü ikimizden birinin mantıklı olması gerekiyor. Akşam yemeğine ve iş görüşmesine çıkacağımızı söylerken ciddiydim, ama o benim meşhur mantıklı düşünme yeteneğimi boşa çıkarma gücüne sahip.

"Belki de külot bile yoktur," diye cevaplar, neredeyse kalp krizi geirtecek.

Bir sonraki adımımı düşünmeden, yaramaz sarışınım yanımdan geçip asansöre doğru yürüdü.

Odin

## ON ALTINCI BÖLÜM



ANIDEN cesaretini topladıktan sonra, restorana giderken hiçbir şey söylemez, benimle yüzleşmek yerine pencereden dışarı bakmayı tercih eder.

Aramızdaki hava gitar telleri gibi titriyor.

Onun herhangi bir yerine dokunma isteğim neredeyse acı verici.

Yürürken el ele tutuşan türden bir adam değilim, ama Elina'yla birlikteyken bunu yapmak, ona dokunmak zorunda hissediyorum, sanki gözümün önünden kaybolmayacağından emin olmak istercesine.

Grigori'nin söylediklerini düşünüyorum. O, düşmanın kızı.

Mantıklı olarak, onunla ilişki kurmak için seçebileceğim en kötü kişi olduğunu biliyorum. Birincisi, o bir Argyros ve ben bu ailenin reisini gezegenden yok edeceğim. İkincisi, birlikte olduğumuz kısa süre içinde Elina, korkutucu bir hızla kalbimi çalmaya başladı.

Onun kimin kızı olduğunu görmezden gelsem bile, o asla unutmayacak. Onun babasını yok edeceğim zaman gelecek. Leandros'tan geriye hiçbir şey kalmayacak ve onun bir taraf seçmesi gerektiğinde benim tarafımı seçeceğini sanmıyorum.

Ancak, bu kesin bilgiler, benim buradan ayrılamayacağım için hiçbir işe yaramıyor.

Tabii ki, iş yemeği için River Café'yi seçmiş olsam da, iş yemeği için gittiğimizi bahane ettim. River Café, Brooklyn'de bulunuyor ve Manhattan Adası'nın güzel manzarasına sahip. İş görüşmesi için birini götüreceğim bir yer değil, ama onu şımartmak, ona şehrimi biraz göstermek istiyorum. Uzun zamandır New York'u evim olarak görüyorum.

Telefonla konuşabilirdik ya da sekreterlerimden biri aracılığıyla ona talimatlarımı iletebilirdim. Bu yüzden, bunun sadece bir iş yemeği olduğu bahanesi bana bile zayıf geliyor.



Şoförüm hareketli sokaklarda ilerlerken onun profiline bakıyorum. New York, özellikle yağmurlu bir gecede arabayla dışarı çıkmak isteyeceğiniz türden bir yer değil. Aslında Manhattan, *hiçbir zaman* araba sürmek isteyeceğiniz bir yer değil.

Trafik kaotiktir, geceleri daha da kötüdür ve sadece dört kilometre yol gitmek neredeyse bir saat sürebilir. Bunun yanı sıra, restoranın vale park hizmeti olsa da, arkamızdaki araçtaki güvenlik ekibi, arabadan inip anahtarları teslim ederek maruz kalacağımız riskten hoşnut olmayacaktır.

Leandros dışında başka düşmanlarım da var. Yaşlı Yunanlı sadece listenin başında yer alıyor.

Araba kullanmayı biliyor mu? Aramızdaki ilişkiler çok garip. Elina'ya bir şekilde yakın hissetsem de, onunla ilgili hiçbir şey bilmediğim önemsiz ayrıntılar var ve kendime çok derinlere inmeye gerek olmadığını, ne olursa olsun her şeyin geçici olacağını söylese de, bir şey beni onu çözmeye itiyor.

"Araba kullanmayı biliyor musun?" Düşüncelerimi tekrarlıyorum.

Bana dönmesi o kadar uzun sürüyor ki, belki de duymamış olabilir diye düşünüyorum ve bana döndüğünde bile, zihni başka bir yerde gibi görünüyor. Benim gitmemi istemediği bir yerde. "Hayır."

Anlamıyorum. Adada, her zaman yaşadığı lüks sayesinde her şey elinin altındaydı, ama onun yaşındaki biri nasıl araba kullanmayı bilmez?

Kendi tercihi miydi?

Bir kez daha, onun hala bir bebek kadar deneyimsiz olduğunu fark ediyorum.

Acaba babası bunu kasten mi yaptı, onu ve annesini kendisinden tamamen bağımlı hale getirmek için mi izole etti?

"Öğrenmek ister misin?" Bunu çabucak ayarlayabilirim. Evet, bu benim kontrol ve planlama ihtiyacımdan kaynaklanıyor.

Omuz silkiyor. "Evden çalışmayacak mıyım? Zaten neredeyse her şey telefonla halledilebilir. Ofisine gitmem gerekirse yürüyerek gidebilirim."

"Ofislerim World Trade Center Site'da, Elina," diye açıklıyorum, 11 Eylül terör saldırısında yıkılan binaların yerine inşa edilen kompleksi işaret ederek. "Trafığe bağlı olarak, evinden arabayla yaklaşık yarım saat uzaklıkta."

Yanakları kızarır ve şaşkınlıkla ağzı O şeklinde açılır. "O zaman bana otobüse binmeyi öğretecek biri var mı? Ya da metroya. Filmlerde, New York'ta metroya binen insanlar gördüm."

Bu basit soru içimde bir şeyleri sıkıştırıyor. Onu güvenli dünyasından çıkarıp böyle bir şehre getirerek ne yapıyordum ben?

Elini tutup parmaklarımızı birbirine doladım.

Hayır, mantıklı düşünemiyorum, ama ne zaman birlikte olsak, o benim koruyucu yanıma ortaya çıkarıyor. Evimde Naim'in onu köşeye sıkıştırdığını gördüğüm geceden beri, aramızda bir bağ oluşmuş gibi.

"Bir yere gitmen gerektiğinde, bir çözüm buluruz." Belki de ona bir şoför tahsis etmek daha iyi olur. New York metrosunun belirli saatlerde güvenli olmaması bir yana, Naim'in hayaleti hâlâ ortalıkta dolaşıyor.

"Tamam, öyleyse." Sanki şu anda buna ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi bana sarılmama izin veriyor ve bu da onun paradokslarından biri.

Beni ne zaman göndereceğini ya da daha fazlasını isteyeceğini asla bilemiyorum ve bu beni sinirlendirmek yerine tahrik ediyor. Kedi fare oyunumuz kanımı kaynatıyor.

"İlk günün nasıldı?"

"Eşyalarımı boşaltmaktan başka bir şey yapmadım. Şehirde yürüyüşe çıkmak istedim ama kaybolmaktan korktum."

Yunanistan'a döndüğümde ne yapacağımı düşünerek başımı sallıyorum. Güvenlik ekibi ona göz kulak olsa da, o bir mahkum değil. Bu fikir ne kadar cazip olsa da, onu bir kuleye kilitleyemem.

"Üç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor. Muhtemelen yarın ayrılacağım."

Yüzü biraz soluyor, ama bunu çabucak gizliyor. "Hayatın hakkında bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin," diyor ve elimi bırakıyor. "Aramızdaki sınırı net tutmalıyız."

Haklıydı, ama ondan uzak kalma düşüncesi beni biraz çıldırtıyordu.

"Nasıl istersen."



Garson ona sandalye çekmeden önce, öne çıkıyorum.

Elina'da, tüm erkeklerin tek bir bakışıyla onun ihtiyaçlarını karşılamak için koşmak istemelerine neden olan bir şey var ve canımı sıkan şey, benim de o erkekler arasında olmam.

İçeri girdiğimizde, herkes başını çevirip bizi izledi ve benim yüzüm adanın yüksek sosyetesinden tanınsa da, bu kadar dikkat çekenin onun varlığı olduğunu düşünüyorum.

Güzelliği etkileyici. Yunan tanrıçama kayıtsız kalmak imkansız.

*Sommelier* içki menüsüyle yanımıza geldi. "Şarap?"

diye soruyorum, karar vermemiz için bizi yalnız bıraktığında.

"İş yemeği olduğunu sanıyordum patron." Beni kışkırtıyor, biliyorum, ama henüz farkında olmadığı şey, benim asla geri adım atmayacağım.

"Öyle, ama şu anda bacaklarının ortasını koruyan bir ipek parçası olup olmadığını tahmin etmeye çalışıyorum." Onu almaya gittiğimde bana yaptığı gibi ben de onu kızdırıyorum, ama şimdi hayal gücüm, elbisesinin altında hiçbir koruma olmadığından emin olamıyorum.

Kızarıyor ve kimse bizi duymuş mu diye sağa sola bakıyor. Kimsenin duymadığından emin olunca öne eğiliyor ve fısıldıyor, "Bu alçakça bir vuruştur."

"Gerçekten mi? Apartman kapıda bana söylediğin ve beni buraya kadar sertleştiren sözlerin kadar alçakça mı?"

"Sen... *ha*? Tabii ki hayır..."

"Yan yana olsaydık, söylediklerimi kanıtlayabilirdim." "Kes şunu." Kızgın bir ifadeyle bana bakar ve ben onun öfkesine gülümserim.

"Oyunu kaldıramıyorsan, oynamaya başlama."

"Kaldıramayacağımı kim söyledi?"

"Elina, Elina... Neye bulaştığını bilmiyorsun." "Belki sen bile bilmiyorsun."

Garson ve şarap garsonu geri döner ve ben Oregon'dan bir *pinot noir* seçtikten sonra, Elina menüye bakmadan benden bir yemek önermemi ister.

Ve böylece, beni uzak tutan kadın, kışkırtıcı ilham perisi, içimdeki gizli kısımları harekete geçiren savunmasız varlığa dönüşür.

Sıcak ve soğuk. Sıcak ve soğuk.

Aynı anda hem sinir bozucu hem de heyecan verici.

Bir sonraki adımını asla tahmin etmeme izin vermiyor.

Kendine çok hakim, ama metroya binmek gibi en basit şeyleri bile bilmiyor. Benim arzularımla oynuyor ve sonra, lezzetli bir cazibe gibi, benim seçtiğim yiyecek ve içeceklerle boyun eğiyor.

Buna bağımlı hale gelebilirim. Ona bakmaya bağımlı hale gelebilirim.

Bağımlı kadınları hiç sevmem, ama Elina çok karmaşık bir kadın. O, aynı anda her şey: beni arzu ile çıldırtan kadın... ve Ege Denizi'nin ortasında kaybolmuş bir adadan gelen, rehberliğe ve korumaya ihtiyaç duyan kız.

Pes ediyorum. "Liderliği bana bırakmanı seviyorum."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

"Yemeğini seçmemi isteyen sendin."

O iç çekip tamamen savunmasız görünüyor. "Nedenini biliyor musun? Çünkü sana güveniyorum. Bu çılgınca gelebilir Odin, ama babamdan nefret ettiğinden emin olsam bile, bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Bana olan inancı korkutucu çünkü bir gün ona zarar vereceğim, evet, doğrudan olmasa bile.

"Bugün bunu çok düşündüm. Beni buraya, babama karşı bir garanti olarak getirdiğini düşündüm. Bir tür rehine gibi." Konuşurken benim tepkimi izliyor.

"Devam et."

"Ama öyle olsaydı, beni adada kalmama izin verebilirdin. Hiçbir yere gitmezdim. Bunun yerine, beni Naim'den korumak için buraya getirdin." Konuşurken çatalını yavaşça okşuyor, acelesi yokmuş gibi görünüyor.

"Peki sence bunu neden yaptım?"

Güzel kadın bana hızlıca bakar ama sonra tekrar çatalına döner. "Çünkü beni önemseddiğini düşünüyorum."

Onu izlemek için sandalyeme yaslanıyorum.

Kendini açığa vuruyor. Her ne kadar küçük bir kısmı olsa da, öyle ve en azından ben de ona aynı dürüstlikle karşılık verebilirim.

"Yanılıyor muyum?" Sesi çatallanıyor ve bence istemeden çok daha fazlasını açığa vurmuş.

"Hayır. Haklısın. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." "Ve?"

Kahretsin, çok cesur. Elina, tecrübesiz olmasına rağmen, aramızdaki bu kedi-fare oyununun sonsuza kadar süremeyeceğini biliyor.

"Seni istiyorum."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Bana bakıyor, yüzünü çevirmiyor. "Bana bir söz vermeden seninle bir ilişkiye giremem."

Şaşkınlığımı gizlemek için çok uğraşıyorum, çünkü bu kadar açık sözlü olacağını hiç tahmin etmemiştim. "Pazarlık mı yapıyoruz?" Hangi yöne gitmek istediğini merak ediyorum ve aynı zamanda ona olan açlığımı tatmin etme olasılığı beni heyecanlandırıyor.

"Bir bakıma evet, ama bu maddi bir şey değil, özgürlüğümle ilgili. Yani, bana teklif ettiğin iş benim özgürlüğümü temsil ediyor. Kız kardeşlerimden veya Theo'dan yardım istemek istemiyorum. Bunu tek başıma yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyor."

Sessiz kalıyorum, konuşmasını bitirmesini bekliyorum.

"Senden etkileniyorum ve aynı zamanda merak ediyorum. Dün bedenimi uyandırdın."

Tanrım, o hala benim ölümüm olacak. Onu buradan hemen çıkarmak için ne kadar çıldırdığımı biliyor mu acaba?

"Seninle bir şeyler denemek isterim, ama bittiğinde işimi kaybetmek istemem."

"*Bittiğinde mi?*"

"Odin, ikimiz de hissettiğimiz şeyin sadece arzu olduğunu biliyoruz."

Beni şaşırtmak kolay değildir, ama o beni, mecazi olarak konuşursak, nutkum tutulmuş halde bırakmayı başardı.

Elina, sanki "bittiğinde, 'daha fazlasını' beklememelisin" demek istercesine, gelecekteki ilişkimiz hakkında kartlarını masaya koyuyor.

Genelde ben de böyle yaparım. Ara sıra birlikte olduğum partnerlerime, benim sunmak istediğimden başka bir şey alamayacaklarını açıkça belirtirim.

Şimdi, masanın diğer tarafında olmanın hoş bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Buna rağmen, onu çok istediğim için geri adım atamıyorum. "Şartların nedir?"

Tereddüt etmiyor. "Arzumuz söndüğünde, iki yetişkin gibi anlaşıcağımıza söz vermeni istiyorum. Bu, işimi kaybetmeyeceğim anlamına geliyor." Bir ara verip şarabından bir yudum alıyor. "Seni aşk hayalleriyle ya da başka bir şeyle asla rahatsız etmeyeceğim. Eğer sadece fiziksel çekiciliğimizi denemek istiyorsan, o zaman ben de denemek isterim."

Odin

## ON YEDİNCİ BÖLÜM



"ŞUNU AÇIKLAŞTIRALIM: Arzumuzun peşinden gitmemizi, ama duyguların karışmasına izin vermememizi mi öneriyorsun?"

Bunu yüksek sesle söylemek bile beni şok etti.

Böyle bir şey duyacağımı hiç hayal etmemiştim ve bunun sahtecilikle ilgisi yok, sadece çoğu kadının genellikle ilişkilerinin en başından itibaren bağlılık hayal ettiği gerçeğiyle ilgili. Şimdiye kadar yaşadığım tüm ilişkilerimde, istisnasız olarak, bir randevudan fazlasını aramadığımı açıkça belirttim.

İki veya üç kez, partnerlerimden birini hafta içi seks randevularından başka bir şey için bile düşündüm, ama bunu yapamayacağımı anlamam için birkaç tur daha yeterdi.

Bununla birlikte, Elina'nın az önce teklif ettiği şey bir rüyanın gerçekleşmesi gibi gelmeli, ama öyle hissetmiyorum.

Uçakta yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum, evlenmeyeceğini, yalnız olmayı sevdiğini söylemişti. Ben de öyle, ancak bir gün varislerim olsun istiyorsam, hayatımın partneri olacak kişiyi bulana kadar ilişkilerimi başka bir düzeye taşımam gerektiğini biliyorum.

Aşırı tutku konusunda hiçbir hayale kapılmıyorum. Umduğum özelliklere biraz olsun uyan bir kadın bulabilirsem, bu benim için yeterli.

Sadece Elina'nın, ailesinin istediği gibi evlilik için bekaretini korumayı umursamadığını söylerken kumar oynamadığını fark etmek beni rahatsız etti. Onu, annesi Cinthya'nın daha kişilikli bir versiyonu olarak gördüğümü düşünüyorum. Ancak Elina, kendi hayatı hakkında kararlar alma konusunda takdire şayan bir yetenek sergiliyor.



"Evet," diye cevaplar, bende yarattığı kargaşadan habersizmiş gibi. "Daha önce hiç bir ilişkim olmadı. Tabii ki kendi tercihimle. Seni yeterince tanımıyorum, ama senin de duygusal bağlar istemediğini düşünüyorum, bu yüzden bunun mükemmel bir düzenleme olabileceğini düşünüyorum."

"Bu sonuca nasıl vardın?"

Omuzlarını silkiyor. "Benden yaşlısın ve hala bekarsın."

"Peki, karım olacak birini aramadığımı nereden biliyorsun?"

"Oh... Arıyor musun?" İlk kez, garip bir ifade takındı. "Şu anda değil," dedim dürüstçe.

"O zaman sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Cevap vermeden önce düşünüyorum, ama gerçek şu ki, ben de bilmiyorum. "Tek kuralın bu mu? Duygusal bağ kurmamak mı?"

"Ana kuralım bu. Ama benim için önemli olan başka bir kural daha var. Birlikte olduğumuz sürece, başka insanlarla görüşmüyoruz. Aynı anda birden fazla ilişki yaşamak hoşuma gitmez, aşk üçgeninin parçası olmak ise hiç hoşuma gitmez," diyor.

Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek bile beni kıskançlıktan deli ediyor. "Ben paylaşmam Elina ve aynı anda birden fazla kadınla ilgilenmem. Eğer başka birine bakarsam, o zaman yoluma devam etmenin zamanı geldiğini anlarım."

"Güzel. Anlaştık mı?"

Durum bu kadar çılgın olmasaydı gülerdim, ama şaka yapacak havada değilim. "Şimdiye kadar kurallarını belirledin. Benimkileri de belirleyelim."

"Tamam."

"Sadakat benim için de çok önemli. İkincisi, ilişkimizi iş ortamından uzak tutsak da, bugün olduğu gibi sosyal etkinliklerim veya akşam yemeklerim olduğunda birlikte dışarı çıkacağız."

"Ama bu pratikte flört etmek demek."

"Ne dersen de, ama saklanmayacağız."

Hiçbir şey söylemiyor, ama onu şaşırttığını anlayabiliyorum. "İnsanlar dedikodu yapacak. Patronla çıkmakla suçlanmak istemiyorum."

"İşlerini kaybetmek istemeyen kimse senin hakkında konuşmaz."

"Doğru." Başını sallasa da pek mutlu görünmüyor. "Başka ne var?"

"Ben senin evinde, sen de benim evimde kalabilirsin. Ve haftada kaç gün görüşeceğimizin bir sınırı yok."

Eski partnerlerimden herhangi biri az önce söylediklerimi duysaydı, kahkahalara boğulacaklarından eminim. Aslında, neden böyle bir şey önerdiğimi bile bilmiyorum — belki de Elina'nın mümkün olduğunca aramıza bir engel koymaya çalışacağı ve bunun da onu takip etmek istememe neden olacağına dair içimi kemiren bir his vardır. Bunun olmaması için emin olmak istiyorum.

Ancak, beni şaşırtacak şekilde, "Bunda bir sorun görmüyorum, ama benim dairemde olmasını tercih ederim" diyor.

"Tabii ki öyle. Sadece pazarlık yapıyoruz ve bu da ikimizin de taviz vermesi gerektiği anlamına geliyor."

"İkimiz mi? Peki sen şimdiye kadar neyi feda ettin? Ben sana bir hediye verdim."

Onun ironisini görmezden geliyorum. Başka bir zaman olsa, ona tamamen katılırdım, ama şu anda bir tuzağa düşüyormuşum gibi hissediyorum. Nedense, onun teklifini kabul edersem dezavantajlı duruma düşeceğimi biliyorum.

"Peki ya benim işim?"

Konuşmanın bu kısmını sevmiyorum. Onu içtenlikle istiyorum, ama o bir anlaşma yapıyormuş gibi davranıyor. "Ne olursa olsun, sana söz veriyorum, garanti ederim."

Rahatlamış bir nefes aldı. "Sonsuza kadar garantiye ihtiyacım yok Odin. Sadece bir süreliğine, kendi başıma idare edebilene kadar. Kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmek istiyorum."

"Bu takdire şayan bir şey ve elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim. Seni istediğin yere götürecek bir şoför ve bir de koruma görevlisi atayacağım. Bazı düşmanlarım var..."

Beni keser. "Babam dışında mı?"

Bunu inkar etmeye bile çalışmıyorum. "Evet, bu yüzden güvenliğini sağlamam gerekiyor."

"Şu ana kadar yaptıklarından fazlasını yapmana gerek yok. Bana bu işi vermek yeterliydi."

"Birkaç noktayı açıklığa kavuşturalım, Elina. İlişkimizi ne olarak adlandırırsak adlandırılalım, birlikte olduğumuz sürece sen benim kadını olacaksın." Daha önce hiç böyle bir sınır çizmemiştim. Aslında, sınırları bulanıklaştırmayı hep sevmişimdir, çünkü daha sonra uzaklaşmak benim için daha kolay olurdu.

"Sen de benim erkeğim olacaksın..." Bunu öfkeyle söylediğini, kontrolün kendisinde olduğunu göstermek için söylediğini biliyorum, ama bunu duymak benim arzumu anında harekete geçiriyor.

"Doğru, senin erkeğin olacağım. İlk erkeğin." Öne eğilip elini tutuyorum. Elini dudaklarıma götürüp, yavaşça, ateşli bir öpücük konduruyorum. "Sana

senin vücudun hakkında her şeyi öğretecek olan."

Cildi benimkine değince titrer. "Bunu istiyorum. Her şeyi senden öğrenmek istiyorum."

"Her şeyi mi? Benim kadının olmayı öğrenmek ister misin?" O başını sallar.

"Söyle."

"Evet. Senin kadının olmayı bana öğretir misin?"

Kahretsin, çelişkili davranışlarıyla beni deli ediyor. Soruyu cevaplamak yerine, başka bir şart koşuyorum. "Son tarih yok."

"Bana uyar."

"Bu kadar kolay mı kabul ettin?"

"Cinsel bir ilişkinin genellikle ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, bu yüzden bir son tarih belirlemek bana garip geliyor. Bence arzularımız sona erdiğinde bunu anlayacağız."

"Muhtemelen," diye onaylıyorum, ama aslında içim karışık. "Son bir şey daha. Aramızda babanın adını anmak yasak. Onunla ya da onunla yaşadığım sorunlarla asla konuşmayacağız."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tamam, ama cevap vereceğimi garanti edemem."

"O gün partide söylediğin gibi, neden aday ve tüm mal varlığımızı satın aldın? Neden bu kadar zahmete girdin?"

"Daha önce de söylediğim gibi, bu konuda itiraflarımızı paylaşmayacağız, Elina."



Sessizce akşam yemeğimizi yiyoruz, her ikimiz de kendi kararlarımızı tartıyor gibiyiz, ta ki o sorana kadar: "Bunun bir iş toplantısı olacağını söylemiştin, ama şimdiye kadar sadece kişisel meseleler hakkında konuştuk. Ne tür bir resepsiyon istiyorsun ve bunu organize etmek için ne kadar zamanım olacak?"

"Bir yardım amaçlı maskeli balo. İki ayın var. Sekreterlerimden biri ihtiyacın olan her şey için emrinde olacak, ama

bir asistan da gerekli olduğunu düşünürsen, ona haber ver." "Hangi kuruma yardım edeceksin?" "Yangın mağdurlarına," diye belirsiz bir cevap veriyorum.

"Nedenini sorabilir miyim? Yanlış anlamayın, sadece insanlar genellikle kanser veya yetimhaneler gibi amaçlara bağış yaparlar."

"Yılda yarım düzine parti düzenliyorum, bu yüzden kime yardım edeceğimi seçme hakkını saklı tutuyorum."

"Tabii." Gözlerini indirir ve kendimi kötü hissederim. Bu konu benim için hassas bir konu, ama bunun suçlusu o değil.

"Yanıkların iyileşmesi hassas ve çok acı verici bir süreçtir. Ben sadece onlara biraz rahatlama sağlamaya çalışıyorum."

Bana bakıyor ve yüzünde şaşkınlık belirliyor. "Asil bir amaç gibi görünüyor. Eleştirmiyordum, sadece merak ettim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bunun yerine masanın üzerinden tekrar elini tutuyorum. "Tatlı ister misin?"

"Çikolatalı bir şey?" diyor o kadar coşkuyla ki, gülümsememi tutamıyorum.

"Çikolata harika olur."

Elina

## ON SEKİZİNCİ BÖLÜM



"Beni davet et."

Onun arabasındayız. Yolun çoğunu konuşmamızı düşünerek geçirdim. Cesur davrandığımı biliyorum, ama artık biraz hayatın tadını çıkarma zamanı geldi.

Birbirimize karşı hissettiğimiz şeyler öylece yok olmayacak. Ayrıca, bir kadın olarak kendimi keşfetme zamanının geldiğine karar verdiğim için, en azından teoride, anlaşılmamız mükemmel görünüyor.

Ben aşık olmak istemiyorum, Odin de istemiyor, öyleyse neden aramızdaki bu güçlü çekimi denemiyoruz?

Birlikte olduğumuzdan beri fark ettiğim bir şey, onunla birlikteyken çok az rol yapmam gerektiğidir. Benden beklenenlere çok dikkat etmek zorunda değilim, çünkü Odin beni olduğum gibi kabul ediyor ve bu da beni rahat hissettiriyor. Hiç böyle bir özgürlük yaşamamıştım ve bu his biraz bağımlılık yapıyor. Kendim olamayacağımı unutmaktan, gardımı tamamen indirmekten korkuyorum.

Ona bakıyorum.

Odin, konuşmasak da tüm yolculuk boyunca elimi bacağının üzerinde tuttu.

"Henüz hazır değilim..."

Çenemi avuçlayarak, bakışlarımı başka yere çevirmemi engelledi. "Hiçbir şey olması gerekmiyor, ama iyi geceler demek için henüz çok erken. Muhtemelen yarın ayrılacağım ve önce biraz daha seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Tamam."

"Emin misin? Yukarı gelmemi *ister* misin?"

Bu onun sevdiğim bir özelliği. Söylediğim her şeye rağmen, onunla fiziksel bir ilişkiye girmeyi kabul etmeme rağmen, her zaman kararı bana bırakıyor,

bana zorlamıyor ya da kendini dayatmıyor.

"Evet."

Apartmanımın önünde durduk, ama şoför kapıyı açmak için gelmeden önce Odin arabadan inip kapıyı açtı.

Dışarı çıktığımda, restorana giderken ve dönerken bizi takip eden adamların arkamızdaki arabadan atladıklarını gördüm.

Güvenlik beni rahatsız etmiyor. Kendimi bildim bileli korumalarla yaşıyorum. Evimizde sürekli vardılar ve adadan ayrıldığımızdan beri, koruma olmadan bir adım bile atmadık.

Odin'in adamları bizimle birlikte katıma kadar gelir ve içeri girmeden önce daireyi kontrol ederler. Ne düşünüyor olmalılar? Elbette, aramızda işveren-çalışan ilişkisinden daha fazlası olduğunu biliyorlar.

Artık daireye girdiğimize göre, ne olacağını hiç bilmiyorum. Biraz gergin hissediyorum. "Size ikram edecek içkim yok galiba." Vücudumda gerginlik yayılıyor ve sonunda adadaki resepsiyonlarda yaptığım gibi davranmaya başlıyorum. Kusursuz davranmak için eğitilmiştim.

"İçki istemiyorum."

Oturma odasının girişinde duruyoruz ve endişeme rağmen, kendimi onun gücünden biraz büyülenmiş buluyorum.

Odin çok erkeksi. Onun iri yapısını seviyorum. Bir erkeğin yanında kendimi hiç bu kadar kadınsı hissetmemiştim.

"Peki ne istiyorsun?"

"Sana dokunmak. Bana alışmanı sağlamak." "Senden korkmuyorum."

"Benden korkmaman hoşuma gidiyor, ama ben bundan bahsetmiyorum. Birlikteyken, kendin olmanı, dış dünyayı unutmanı ve teslim olmanı istiyorum."

"Sen de öyle yapacak mısın?" Şaşırmış görünüyor.

"Çünkü ben aldığım kadar veririm. Kendimi sana vermek istiyorsan, karşılığında aynısını talep ederim." diye açıklıyorum.

Bana bir sonraki hamlesinin ne olacağına dair hiçbir ipucu vermeden, beni kucağına alır ve koltuğa oturur. "Ne istiyorsun, Elina?"

"Tadını almak." Hazır olmadığımı söylememe rağmen, bu sefer ona dokunmak için inisiyatifi alan benim. Yüzünü tutuyorum ve dudaklarımızı çok hafifçe öpüyorum. "Bana öğreteceğini söylemiştin. Bir örnek istiyorum."

"Neyin?"

"Bana verebileceğin zevkten." "Ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

"Bilmiyorum. Bizimki gibi bir ilişkide kurallar nelerdir?"

"Zaten belirlenmiş olanlar dışında başka kurallara uymamız gerekmez," diyor ve parmağını elbisenin yakasının kenarında gezdiriyor. "Ama ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorum, bu yüzden bu gece tamamen sana ait olacak. Tamamen senin zevkine."

"Ben de sana dokunmak istiyorum." "Dokunacaksın, ama bugün değil."

Onun beni yönlendirmesine izin vermeye karar veriyorum. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum, bu yüzden şimdilik öğrenmek en iyisi olabilir. Yine de, onu tekrar öpmek için inisiyatif almaktan kendimi alıkoyamıyorum. Tek istediğim o seksi ağzı, o dolgun dudakları tatmak. Dilinin beni tekrar ele geçirdiğini hissetmek.

Elleri, ipek elbisenin üzerinden göğüslerime dokunuyor ve vücudumdan bir titreme geçiyor.

*Tanrım, o kesinlikle ne yaptığını biliyor!*

Başparmakları meme uçlarımda dairesel hareketlerle oynuyor ve inlemelerimi tutamıyorum.

"Gözlerini aç, Elina. Adamından gözlerini ayırma."

Böyle şeyler söylediğinde hoşuma gitmemesi gerekir, ama gerçek şu ki, buna bayılıyorum. Beni özgürleştiriyor ve aynı zamanda bana hakim oluyor. Kendim olmak istiyorum, ama aynı zamanda onun emirlerine boyun eğmek istiyorum.

"Elbisenin askılarını indir."

Kalbim hızla atıyor.

Bu gerçek.

Oyunumuz başladı ve onu reddetmeyi düşünemeyecek kadar heyecanlıyım.

Elimi arkama uzatıp elbiseyi açıyorum.

Göğüslerim ortaya çıktığında, düşünmeme bile fırsat vermeden beni kendine çekip açgözlü dudaklarıyla meme uçlarımı emmeye başlar. "Tanrım!"

Emmeyi hafif ısırmalarla değiştiriyor ve ben uçmaya başlıyorum.

Bugün şaka yapmıyordum. Gerçekten külot giymiyorum, çünkü bu elbisenin içinden izleri belli olur; şimdi, bacaklarımın arasındaki boşluk sırsıklam.

Utanmadan, elim bacaklarımın arasına koyuyorum.



Erişebilmek için elbiseyi kalçalarımın kadar kaldırmam gerekiyor ve parmaklarım ıslaklığıma ulaştığında, başımı geriye atıyorum, kendimi okşarken aynı anda göğüslerimin emilmesinin uyarıcı karışımına tamamen teslim oluyorum.

O, yaptığını bırakıp beni itti.

Kendime dokunduğumu izlediğini biliyorum, ama hiç umursamıyorum. Bundan zevk almam lazım.

"Seni tatmak istiyorum." Sesi boğuk ama emredici geliyor ve ben eriyip, tamamen şehvete teslim oluyorum. Parmaklarımı alıp dudaklarıyla okşuyor, ama bu yeterli gelmiyor gibi görünüyor çünkü bileğimi tutup parmaklarımı emiyor. "Sana bağımlı hale geleceğim, Elina."

Beni öper ve ağzında kendimin tadını alırım. Bu hareket şehvetli ve beni o kadar çok arzu ile doldurur ki, kendime tekrar dokunurum.

"Hayır, bırak ben yapayım." Parmaklarımı çekiyor ve onun kocaman eli benimkinin yerini aldığı anda, neredeyse bayılmak üzereyim. "Çok seksi. Senin vücudunda kaybolmak için ne kadar çılgın olduğumu bilemezsin."

Elini sürüyorum. Orta parmağı beni içime girmeye çalışırken klitorisimi okşamasını hissetmek çok zevkli. Orgazmın hızla yaklaştığını hissediyorum, ama boşalmadan önce beni kanepeye yatırıyor ve bacaklarımı ayırıyor. Uyluklarımı omuzlarına koyuyor ve ağzımı öptüğü gibi cinsel organımı da öpüyor. Dili izin istemeden beni ele geçiriyor.

Çaresizce, ihtiyaç içinde kıvranıyorum. Saçlarını tutup daha fazlasını istiyorum, ta ki tüm vücudum onun ustaca çaldığı bir müzik aleti gibi titremeye başlayana kadar.

Gözlerimi açık tutmak zor. Aynı anda işlenecek çok fazla duygu var, ama o üzerime eğildiğinde, kendimi ona bakmaya zorluyorum.

Dirsekleri benim iki yanımda, ağzı ise az önce yaşadığım orgazmdan dolayı hala ıslak. Vücudumuzun birleştiği yerde onun ereksiyonunu hissediyorum ve arzum birkaç dakika önce olduğu kadar hala ateşli, ama beni tutan onun bakışlarının yoğunluğu.

Başını eğiyor ve dudaklarımızı hafifçe öpüyor.

Bana bakmak için tekrar geri çekiliyor ve sonra çenemi ısırtıyor.

Yüzüne dokunuyorum. Parmak uçlarımla onun kare çenesini hissetmeyi seviyorum. Cildinin sıcaklığına alışmaya başlıyorum.

"Ben dönene kadar uslu duracak mısın?"

Başımı sallıyorum çünkü şu anda ona hayır diyebilecek gücüm yok.

"Çok uysalsın. Yani iyi bir kız olmanı istiyorsam, seni orgazm etmem mi gerekiyor, meleğim?"

Onun benim teslimiyetimden faydalanmasına kızıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Şşşş... Şaka yapıyorum. Kendime sürekli olarak kadını saldırmaya hazır bir yaban kedisi olduğunu sürekli kendime hatırlatmam gerekiyor."

Kışkırtmaya cevap vermiyorum, çünkü gerçekten kavga başlatmak istemiyorum. "Senin tadını da alamayacak mıyım?"

"Bugün olmaz. Eğer başlarsak, çabucak tatmin olma ihtimalim hiç yok." Beni kollarının arasına alıp yatağıma taşıyor, sonra ayakkabılarımı ve elbisenin geri kalanını çıkarıyor.

Tamamen çıplakım ama hiç utanmıyorum. Yüzündeki arzuyu görmek, ona kendimi göstermem için bana güven veriyor. Onu bölen kararsızlığı hissedebiliyorum ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmek beni mutlu ediyor.

"Güvenlik olmadan dışarı çıkma. Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun?" "Evet."

Yaklaşır ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurur. Bu sefer ona sarılmam, hatta öpücüğüne karşılık bile vermem, çünkü onun gitmesini ne kadar istemediğim beni korkutur.

"İyi geceler, Elina."

Cevap veremedi odadan çıkıyor.

Odin

## ON DOKUZUNCU BÖLÜM



Uçuş sırasında

"ONA KİM BAKACAK?"

Neredeyse Yunanistan'a vardım ve uçuşun neredeyse tamamını uyanık geçirdim. Zihnimin sürekli bilgiyle aşırı yüklenmesi benim için normal bir durum, ama bugün bu durum daha da belirgin.

Yaklaşık on gün öncesine kadar, tek endişem ailemin ve kuzenimin intikamını almaktı. Bir noktada, her şey sona erdiğinde, kanımdan daha güçlü bir güçle bedenimi saran acı ve nefretten kurtulup hayatıma devam edebileceğime inanmaya çalıştım.

Sonunda, huzur bulabilecektim.

Ama zaman geçtikçe, bu uzak bir rüya gibi görünüyor.

Dün gece her şeyi tekrar tekrar düşündüm. Aslında, o benimle olduğundan beri her gün böyle.

Bir Argyros'la ilişki kurarak ailemin anısını lekeliyor muyum? Onun hiçbir şeyden sorumlu olmadığını bilinçli olarak biliyorum. Elina, düşündüğümün aksine, Leandros'un oynadığı kirli oyunda sadece bir piyondur.

Onun karısının, onun sevgisinin sahibi olduğuna bile inanmıyorum. Birkaç kez evlilik dışı ilişkisi oldu.

Elina ile yaşadıklarımı intikam planlarımdan ayıracak kadar mantıklı biriyim. Sorun şu ki, bir noktada bu yolların kesişeceğini biliyorum.

Bana artık babası hakkında soru sormamayı kabul etti, bu onun için bir tür kaçış anlamına gelebilir ya da sadece umursamadığı anlamına gelebilir. Şu anda sarışınım hakkında bildiklerime göre, ilk seçeneğe bahse girerim.

Geçmişte, belki de "elma ağacından uzağa düşmez" diye düşündüğüm için, onun sadece kendi geçimini düşünerek benimle oynadığını inanmış olabilirdim. Argyroslar hakkındaki görüşüm hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Ancak, artık en az ikisinin o piçin kişiliğinden neredeyse hiç pay almadığını biliyorum: Theodoro ve Elina.

Grigori'den bir mesaj geldi, Naim'in dün gece Amerika'ya geldiğini bildiriyordu, bu da onun benim onu yanımda getirdiğimi bildiğini açıkça gösteriyordu. Onun bunu öğrenmenin bir yolunu bulacağından şüphem yoktu, ama ona olan takıntısının onu benim bölgeme girip onu almaya kadar gideceğini düşünmemiştim.

*"Altı adam,"* diye cevapladı güvenlik şefi. *"Ama Grigori her türlü olasılığa hazırlıklı."*

Bu beni rahatlatmıyor.

Normal şartlarda bile gardımı indiren biri değilim, gerçek tehlike yakınlarda kol geziyorsa hiç değil. Onun güvenliğini doğrudan kontrol edememe düşüncesi zihnimi meşgul ediyor.

Aileme karşı görevim olan Orien'in katillerini cezalandırmak ile onu güvende tutma isteğim arasında kalmış hissediyorum.

Ama Aristeu bir cevap hak ediyor.

Ne olursa olsun, bugün kuzenimin nerede olduğunu öğreneceğim. Ne yapılması gerektiği umurumda değil, sorumlu olan herkes bedelini ödeyecek. Aristeu en azından oğlunun cesedinin nerede olduğunu bilmeye hakkı var.

Telefonumu alıp ona mesaj atmaya karar veriyorum. Şimdiye kadar kendimi odaklamak için mesafe koymaya çalışarak geri durdum, ama onun iyi olduğundan emin olmam lazım.

Mesajlaşmak, gün içinde sohbet etmek... Normalde kadınlarımla böyle şeyler yapmam, ama Elina'yı önceki ilişkilerimdeki kategorilere uydurmaya çalışmaktan vazgeçtim.



Konuştüğümüz şeyi hatırlıyor musun? Güvenlikten kaçma. Seni gözden kaçırırlarsa işlerini kaybederler.

Mesajı gönderirken, mesajı aldığıında gözlerini devireceğini hayal etmeye çalıştım. Onun kavgacı tavırlarının beni tahrik ettiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum, ama bu sefer benim isteğime gerçekten uymasını istiyorum. Kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Genelde sorumluluklarımdan kaçmam, ama en azından bir günlüğüne normal bir 36 yaşındaki erkek olmak istiyorum, tüm zamanımı düşmanlara karşı strateji geliştirerek ve onlara nasıl ödetileceğini planlamakla geçirmek zorunda kalmadan.

İkimiz arasında gelişen şeyi keşfedebilmek.

Dün ondan ayrılmak çok zordu, ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Kanımı satamam. Aristeu'nun bu işi bitirmesi gerekiyor.



## YUNANİSTAN

Bazen kendime soruyorum: *tüm bunlar bittiğinde, içimde insanlık kalacak mı?*

Burada yaşadığım uzak bir dönemden belli belirsiz hatırladığım adama bakıyorum. Ciro artık eskisinin gölgesi gibi görünüyor. Zaman herkes için gelir, hayat ve ölüm arasında seçim yapma hakkına sahip olduğunu düşünen kibirli suikastçılar için bile.

"Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum! Sekiz yıldır kaçak durumdayım! Saklanmak dışında bunu neden yapayım ki?"

Yalan söylemediğini biliyorum. İnsan ruhunu çok iyi tanıyorum, onun ne kadar korktuğunu anlayabiliyorum.

Bana anlattığı her şey, Theodoro'nun partide bana verdiği bilgilerle örtüşüyor, tekne evinde olanlar hariç.

Ciro kaçmayı başaran tek kişiydi. Kuzenimin cinayetine karışan diğer tüm adamlar o gün Leandros tarafından öldürüldü.

"Ben iyi bir adam değilim. Doktor Argyros için birçok kez cinayet işledim, ama sapık değilim ve onun emrini yerine getiremedim. Oğlanın namusunu lekelememi, onurunu elinden almamı istedi."

Leandros'un Orien'i öldürmeden önce onlara yapmalarını söylediği şeyi tekrar ettiğini duyunca boğazıma kusmuk geliyor. İğreniyorum, ama bu duygu öldürme arzumun yanında hiçbir şey.

İntikam arzum hiç azalmadı, ama bazen sanki uyuşmuş gibi hissediyorum. Yirmi dört yıl boyunca sürekli bir nefret duygusu beslemek kolay bir iş değil; kin ve acı gibi duyguları beslemek zorundasın. Ailenin çığlıkları ve merhamet dileklerini sık sık hatırlamalısın. Unutmaya hakkın yok.

Ancak az önce duyduklarımdan sonra, bu artık gerekli olmayacak. Yani, kendimi odaklanmaya zorlamak.

İğrenme ve tiksinti, kurtarıcımın ilk konuşmamdan sonra olduğu gibi aynı yoğunlukta tüm vücudumu kaplıyor.

Korkularımı geride bırakıp bugünkü halime dönüşmeye başladığım gün.

"Öldürmek benim için her zaman kolay olmuştur," diye devam ediyor ve beni ikna etmek için çaresizliğini görebiliyorum. "Ama o çocuğu öylece öldüremezdim. Ben tecavüzü değilim. Tetiği bile çekmedim!"

Beni etkilemeye çalışıyor mu bilmiyorum. Her neyse, işe yaramayacak. "Hayır, senin gibi başka bir hasta adama bunu yapmasını emretti."

Bir ocuk, neredeyse bir bebek, beş yetişkin erkeğe karşı.

"Bu durumumu iyileştirmeyeceğini biliyorum, ama o gün liderlik eden ben olmasaydım, sonu çok daha kötü olurdu. Diğer adamların hiçbirisi patronun emirlerine karşı gelmezdi, ben de bunu sadece ocuk benim yeğenimle aynı yaşta olduğu için yaptım."

Artık onu dinleyemiyorum. Kalkıyorum, onun sonunu hızlandırmaya hazırım. "Nerede o? Cesedi adada mı?"

Kuzenimi hatırlıyorum. Kısa bir süre birlikte yaşadık, ama onun bir yetişkine dönüşmesini sadece Aristeu'nun Milena ile birlikte gönderdiği fotoğraflardan gördüm. Aklıma gelen anı, sekiz yaşında, ince ve uzun boylu bir ocuk, benim Amerika'ya okumaya gittiğimde onun ve Theodoro'nun yaşı.

Orien, yaşına göre çok olgun görünen, farklı ve içe dönük bir ocuktı.

Bir bakıma, cevapları almak rahatlatıcı, çünkü her şeyin yoluna gireceğine dair hiçbir hayalim yoktu.

Ancak şimdi, ölmek üzere olan bir adamı ziyaret edip, oğlunun, çocuğunun, olabilecek en iğrenç şekilde hayatını kaybettiğini söylemeliyim.

Bunu söylemek korkunç, ama en azından hızlı oldu, Orien için gerçek bir şans; bu sefer canavar Argyros, aileme yaptığı gibi, iğrenç işlerini kendisi yapmadı.

"Evet. Size yerin haritasını çizebilirim." "Çiz."

Söyleyecek başka bir şey kalmadığı için ayağa kalktım.

Orien'in yerini bulur bulmaz, geçmişimin kapılarını kapatmaya başlayacağım, yani sorumluların her birini Yaradan'la konuşmaya göndereceğim.

"Bana ne olacak? Beni bırakacak mısın?"

Ona dönüp bakarım. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Yardım edebilirim. Dr. Argyros'un birçok sırrını biliyorum. Belki ailesinin bile bilmediği şeyler. Kaçtı, değil mi? Belki onu nerede bulabileceğime dair bir fikrim var. Anlaşabilir miyiz?"

Bu benim istediğim bir şey değil, ama mantıklı düşünürsek, yaşlı suikastçi işbirliği yapmaya istekliyse, yakın gelecekte bana faydası olabilir.

Bu yüzden duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Hala o talihsiz adama ihtiyacım var.



Günler Sonra

ATİNA

Orien'in öldüğünden emin olmama rağmen, Ciro'nun gösterdiği yerde bulunan kemiklerin Aristeu'nun oğluna ait olduğu resmi olarak doğrulanana kadar ona söylememeye karar verdim.



Bu, önümüzdeki birkaç gün içinde gerçekleşecek, bu yüzden o zamana kadar ona acı çektirmemin bir anlamı yok.

Başkentin polisinden eski bir dedektif ve bir adli tıp teknisyeninin adaya gelmesini ayarladım, böylece DNA testleriyle cesedin gerçekten o çocuğa ait olduğunu doğrulayabilecekler.

Polisin olaya karışmasını istemiyorum. Adada bir suç işlendiği ortaya çıkarsa, soruşturma başlatacaklar ve muhtemelen Argyros için uluslararası bir arama başlatacaklar. Planladığım şeyi gerçekleştirebilmem için onun radarın dışında kalması gerekiyor.

Sonuçta, Aristeu'yu ziyaretim sadece bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmekle sınırlı kaldı. Bence bu iyi adam yıllardır inkâr içindeydi, ama içten içe oğlunu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Elina ile Amerika'ya döndüğümünden beri Milena onunla kalıyor ve onun varlığı ona hayat vermiş gibi görünüyor.

Hastaneden ayrılırken Yunanistan'dan gitmek için sabırsızlanıyorum. Elina, birlikte olmak istediğim son kişi olmalı, ama gerçek şu ki, son birkaç gün içinde olanları unutmamı sağlayabilecek tek kişinin o olduğunu biliyorum. Kendimi onun vücudunda kaybetmek ve birkaç saat boyunca hiçbir şey düşünmemek istiyorum.

Hissetmek,  
yaşamak. Bir  
molaya  
ihtiyacım var.



New York uçağında

Çok bunalmış durumdayım.

Ailem hayatta kalamadığı halde benim hayatta kalmış olmanın suçluluğuna alıştım, ama bugün özellikle kendimi bitkin hissediyorum.

Eve dönmeden önce, Theo'ya Orien'den bahsetmek için Boston'da durdum. Kuzenimin ona sırtını dönmediğini bilmeye hakkı vardı, ancak en iyi arkadaşının ölüm emrini verenin babası olduğunu öğrenmek onun için acı verici olmuştur.

Şimdi her şeye bakınca, Leandros'un Elina'yı satmak için Naim ile yaptığı anlaşma o kadar da imkansız görünmüyor. Herkesin hayatını dikte etme hakkına sahip olduğunu düşünüyor ve çocukları da buna dahil.

Elina, şu anda içinde bulunduğum ruh halime katkıda bulunarak, ben yokken mesajlarıma cevap vermedi ve herhangi bir iletişim kurmaya bile çalışmadı.

Önemli değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Gündelik bir ilişki üzerinde anlaşmıştık, ikimiz de duygusal bağlar kurmak istemediğimizi belirtmiştik, bu yüzden neden bu kadar rahatsız olduğumu anlayamıyorum.

O gün apartmanda olanları düşünmemeye çalıştım ama başarısız oldum.

İlişkilerim her zaman zevk, deneyimin kendisi, anın kendisiyle ilgili olmuştur, her şey bittiğinde hiçbir şeyi umursamam.

Bu sefer işe yaramıyor.

Geceleri, yatak odasında, gözlerim kapalı ya da açıkken, gördüğüm onun yüzü.

Bana utanmadan kendini nasıl verdiğini. Kendini tutkuyla teslim ettiğini.

Ona ihtiyacım var.

Uçak New York'a indiğinde eve gitmem gerek, ama gitmeyeceğimi biliyorum.

En azından bir geceliğine, geçmişimi kilitli tutacağım. Eve gidip hayatımın boşluğuyla yüzleşmek istemiyorum.

Saate bakıyorum. Şafak vakti Manhattan'a varacağım.

Beni karşılayacak mı?

Bunu düşünecek fazla vaktim yok, çünkü cep telefonum çalışıyor ve arayanın Grigori olduğunu görüyorum.

"Bir şey oldu." Elina ile ilgili olduğunu anlamam için başka bir şey söylemesine gerek yok.

"O nasıl?"

"Evde, ama onu bir otele götüreceğim galiba."

"Lafı dolandırma. Ne olduğunu hemen söyle." "Benimle konuşmuyor ve doktora gitmeyi reddediyor."

"Doktor mu?"

"Biri dairesine girip onu kaçırmaya çalışmış. Bugün onu kontrol etmeye gittiğimde, bir filmde gördüğü fuara götürmemi istedi. Onu korumakla görevli adamların hiçbiri

dairesini korumak için kimseyi bırakmadı ve geri döndüklerinde sadece ikisi onunla yukarı çıktı."

"Onları kov."

"Sakin ol. Sorunu zaten çözdüm. Görünüşe göre, herhangi bir tehlike olmadığını düşündüler, ama varsayımlarda bulunmak için para almıyorlardı. Başarısız oldular."

Emniyet kemerimi çözdüm ve uçakta dolaşmaya başladım.

"Uzun lafın kısıası, adamlarımız sayıca az olduğu için büyük bir kavga çıktı."

"Binaya nasıl girdiler? Kapıcı ne oldu? Kameralar?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Onu kaçırmalarını nasıl engellediler?"

"Senin... kızın bir savaşçı. Elinden geldiğince savaştı, bu da adamlarımızdan birinin diğerlerini uyarmak için zaman kazanmasını sağladı, ama onlar oraya vardıklarında, saldırganlar kaçmayı başardılar. Kimliklerine gelince, şeyhin emriyle geldiklerinden eminim."

"Ne kadar yaralandı?"

"Saldırganlardan kurtulmak için mücadele ederken düştüğü için yüzünde ve kollarında çizikler var, ama geri kalanı hakkında emin değilim. Onun yanındayım, ama benimle konuşmayı reddediyor."

"Onu benim daireme götür. Onu orada veya bir otelde bırakmak güvenli değil."

"Bundan emin misin?"

"Evet. Benim emrim olduğunu söyle."

"Beni dinleyeceğini sanmıyorum."

"Onu telefona ver."

"Deneyeceğim..."

"Ona telefonu ver lan, Grigori."

Sonunda sesini duymam sonsuzluk gibi geldi. "Odin?" O tek kelimede onun güvensizliğini hissedebiliyorum.

"Elina, beni dinlemeni istiyorum. Orada kalamazsın. Grigori ile birlikte benim daireme gitmeni istiyorum. İki saat içinde orada olacağım."

"Buradan ayrılmak istemiyorum. Bu adama güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Ona güvenebileceğine dair sana söz veriyorum. Şimdi dediğimi yap. Yakında görüşürüz."

Cevap vermesi biraz zaman aldı ama sonunda "Seni bekleyeceğim" dedi.

“Beni beklemenden keyif alacağım. Şimdi bana yaralandın mı söyle.”

“Hayır... Sanmıyorum. Yüzüm yanıyor ama.”

"Bir çanta hazırla ve benim daireme gel. Birazdan seninle buluşurum."

"Tamam."

"Telefonu Grigori'ye geri verebilir misin?"

Elina veda etmiyor, bu da ne kadar sarsıldığını gösteriyor. Öfkeli olmasına rağmen, Elina her zaman bir hanımefendi gibi davranır.

"Onun evime güvenli bir şekilde ulaştığından emin ol. Önce kontrol ettir. Sonra adamları sadece binanın girişine değil, özel asansörümün ve merdivenlerin kapısına da yerleştir. Gerekirse pencereleri koruyan lanet olası Örümcek Adam'ı bile koy, ama kimse ona bir daha yaklaşmasın."

Elina

## YİRMİNCİ BÖLÜM



Saatlerdir uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorum.

Bu fiziksel yorgunluktan çok psikolojik bir yorgunluk. Yüzümdeki çizikler dışında hiçbir yerim acımıyor. Kafamın içinde çıldırıyorum.

Sessizce tüm korkularımı saklıyorum.

Evimde birinin olduğunu fark ettiğim andan diğer güvenlik görevlileri gelene kadar çok korktum, çünkü ilk kez biri bana silah doğrultmuştu.

Babamın ateş ettiğini izleyerek büyüdüm. O silahları her zaman sevmiştir ve ben de silahların ne kadar ölümcül olabileceğini bilirim. O adamın tek yapması gereken silahının kilidini açmaktı ve hayatım sona erecekti. Ve ben hala hiçbir şey yaşamadım.

Korkmuş olmama rağmen, mücadele ettim.

Adadaki korumalarımızdan biri, ben henüz gençken, ne olursa olsun, kaçırın kişinin beni götürmesine asla izin vermemem gerektiğini söylemişti, çünkü eğer götürürse, hayatta kalma şansım sıfır olurdu.

Bu yüzden tüm gücümle mücadele etmeye başladım. Her şey çok hızlı oldu, ama aynı zamanda sahne sanki ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Bir saniye önce beni kaçırmaya çalışıyorlardı, bir saniye sonra Odin'in adamları daireye girdi. Grigori adını veren adam geldiğinde şokta olduğumu sanıyorum.

Ne konuştuğumuzu bilmiyorum. Son hatırladığım şey, Odin'in bana buraya, evine gelmemi söylediği.

Ancak şimdi adrenalinim düştü ve korku diğer her şeyle birlikte geri döndü. Tamamen yalnızım.

Özgürlük veren türden bir yalnızlık değil. Kimse yok.

Kendimi yıkılmaya izin veremem, çünkü düşersem beni kaldıracak kimsem yok, bu yüzden tek bir gözyaşı bile dökmüyorum.

Ne kadar rahat olsa da, Odin'in her zaman benim için burada olacağına güvenemiyorum. Şimdiye kadar bana yardım etmiş olsa da, ben onun yükümlülüğü değilim. Bu ayrılık kafamı biraz boşalttı.

O gittikten sonra, sabahı hayal kurarak geçirdim. Hislerini, dokunuşunu, dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmeyi, ama en çok da bakışlarını hatırladım. Onun gözlerine karşı çok dikkatli olmam gerekiyor. Onların içinde kolayca kayboluyorum.

Son birkaç gündür sahtecilik becerilerimi kendim için kullanarak onu özlemediğimi taklit ettim. Çoğu zaman işe yaradı, ama az önce olanlardan sonra tek istediğim onun kollarında olmak. Kalbimde *onun* düşmanım olmadığını bilsem de, ailemin düşmanı değilmiş gibi davranmak.

Onun emirlerinin beni sakinleştirmesine izin veriyorum, çünkü o her zaman ne karar vermesi gerektiğini biliyor gibi görünüyor.

Onu taklit edebilir miyim? Dünyaya, elbise giyen bir Odin olduğumu iddia edebilir miyim? İnsanlar ona saygı duyuyor, hatta ondan korkuyorlar, bu yüzden benim için kötü bir şey olmaz.

Bulduğum odaya bakıyorum. Dairesi çok güzel ama tamamen kişisel olmayan bir yer. Burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor. Bir resim çerçevesi bile yok.

Ailesi nerede?

Odin, Aristeu'nun yanına taşındığında neredeyse yetişkin sayılırdı.

Dikkatimi dağıtmak için odanın içinde dolaşıyorum ama ara sıra vücudumda hala birkaç titreme hissediyorum.

Beni buraya getiren adam, rahatlamama yardımcı olacağı için duş almamı söyledi, ama ben rahatlamak istemiyorum. Hangi odada kalacağım ya da bu gece burada kalıp kalmayacağım bile bilmiyorum.

Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden Central Park'a bakıyorum. Gördüğüm pek çok romantik filmde yer aldığı için hep orayı ziyaret etmek istemişimdir.

Şu anda kendi hayatımın bir film gibi olduğunu düşününce başımı sallıyorum. Sessiz bir ada hayatından büyük bir şehre taşındım, hatta iyi maaşlı bir işim bile var.

Şimdi, filmlerdeki gibi, benim de bir düşmanım var.

Beni kaçırmaya çalışan kişinin Naim olduğunu biliyorum. Evime giren adamlar Amerikalı gibi görünmüyorlardı.

Aslında, neden benim peşimden adam gönderdiğini anlamıyorum.

Aklıma gelen tek neden, kaybetmeyi sevmemesi.

Pencereden karanlık, aysız gökyüzüne bakıyorum. Daire çok yüksek bir katta, bu da beni daha güvende hissettiriyor.

Tanrım, burada kalmalı mıyım? Hiçbir fikrim yok. Gitmek istiyorum, eve gitmek istiyorum, ama artık bir evim yok.

*Hayır, Elina. Bunu düşünme. Şu anda üzölmeye vaktin yok.*

Ön kapıda bir ses duyuyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Saklanmalı, yine o adamlar gelirse kaçmalıyım, ama o kadar korkuyorum ki kıpırdayamıyorum.

Ellerimi kucacağında sıkıca tutuyorum ve Odin'in iri cüssesini gördüğümde ancak nefes almaya cesaret edebiliyorum.

Buna rağmen kıpırdamıyorum.

Sessizce birbirimize bakıyoruz, yüzü hala gölgede.

Buraya gelmeli miydim, bilmiyorum. Anlaşmamızdan sonra bu çok fazla samimiyet gibi geliyor. Kafamdaki şeyleri karıştırmak istemiyorum. Ayrıca, annemin defalarca tekrarladığı gibi, kendime bakmaya başlamam gerekiyor.

Ancak, o yanıma gelip beni kollarına aldığında tüm bu kararlılığım paramparça oluyor.

İlk başta sert kalıyorum, onun bana sunduğu rahatlığı istememeye, ihtiyaç duymamaya çalışıyorum, ama o vazgeçmeye niyetli görünmüyor. Beni sıkıca, kendine çok yakın tutuyor.

Ve sonra garip bir şey olur.

Odin güçlü, sarsılmaz, asla korku göstermeyen türden bir adamdır, ama şu anda onda bir şeyler olduğunu hissediyorum. Kucaklaşmamız normal bir kucaklaşma değil; hayatımda hiç yaşamadığım bir şey gibi. Kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyecek birinin kucaklaşması.

Ve böylece, iznim olmadan vücudum şiddetli bir şekilde titremeye başlar. Durdurmak istiyorum, ama yapamıyorum. Sanki beynimin komutlarına uymuyor gibi.

Terk edilmişlik hissi beni vuruyor ve bununla birlikte, hayatımın gözyaşları akıyor.

Hiç kimsenin önünde ağladığımı hatırlamıyorum ve gerçekten utanıyorum.



"Ben buradayım. Kimse seni götürmeyecek."

Ağlamayı kesmek, korkmadığımı söylemek istiyorum. Duyguları taklit eden rolümü geri almak, kaçırılma girişiminin beni korkutmadığını göstermek istiyorum, ama yapamıyorum.

Bugün, hayatımın çılgınlığının doruk noktasıydı, bu yüzden direnmekten vazgeçiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve kendimi ona teslim ediyorum.

Ailemin düşmanına güvenerek ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum, ama gerçek şu ki, Odin'le birlikte ilk kez korkularımı ortaya çıkarmaya cesaret edebiliyorum.

"Onlarla savaştım," diyorum, hıçkırıklar arasında.

Saçlarımı okşuyor. "Tabii ki savaştın. Sen güçlü ve cesursun." Bir çocuğu teselli eder gibi yanağıma öpücük konduruyor ve bu sefer onun okşamalarını hiç çekinmeden kabul ediyorum. Beni kollarında tutarak, sanırım yatak odası olan odaya giriyor. "Ne yapmak istersin?"

"Beni biraz daha kucaklayabilir misin?"

Bana bakmak için geri çekiliyor. "İstediğin bu mu?"

Başımı sallıyorum ve o başka bir şey söylemiyor. Sadece yatağa uzanıyor ve beni kendine çekiyor.

Gözlerim ağırlaşıyor. Kokusu ve sıcaklığı beni sakinleştiriyor ve sonunda uykuya dalıyorum.



Bir süre sonra uyanıyorum ve hala gece olduğunu fark ediyorum.

Kocaman, güçlü vücudu benim vücudumun altında. Kolları, uykuya daldığımda olduğu gibi hala beni sarıyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, uyanık olduğunu ve beni izlediğini görüyorum.

"Sana banyo hazırlayayım."

"Gerek yok. Yorgun olmalısın." "Sana bakmak istiyorum. İzin verir misin?"

Ona bakıyorum ve yüzündeki ıstırabı görüyorum. Sanırım ikimiz de ilk kez gerçekten gardımızı indirmişiz. Beni çok büyüleyen erkeksi yüzünü içime çekiyorum. Derin siyah gözleri ruhumu görüyor gibi, ama aynı zamanda benim için duyduğu endişeyi de görebiliyorum.

"Evet." Yüzünü avuçlarım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, ama bu yetmiyor.

Daha fazlasını istiyorum.

İnisiyatif almak beni heyecanlandırıyor çünkü Odin'in kontrolü bırakmaya alışkın olmadığını biliyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum ve onun tadını alırken zevkle inliyorum.

Son dokunuşumuzdan bu yana bir asır geçmiş gibi geliyor, ama aslında sadece dört günün biraz üzerinde bir süre geçti.

Ağzını ısırip yalıyorum ve sonunda o da sınırına ulaşmış gibi görünüyor. Beni yatakta ters çevirip üstüme çıkıyor, sanki havaya ihtiyaç duyduğu kadar dudaklarıma da ihtiyaç duyuyormuş gibi beni öpüyor.

Ben teslim oluyorum, hiçbir savunma yapmadan tüm hislerin tadını çıkarıyorum. Hislerimi saklamadan.

İhtiyacım var, endişeliyim,  
özlemden ölüyorum. "Seni  
istiyorum," dediğimi duyuyorum.

Onun tepkisi beklediğim gibi değil. Kalkıyor ve gözlerini benden ayırmadan ceketini çıkarıyor.

Sanki bir devin soyunmasını izliyorum. Ellerimin altında hissettiğim kaslar, mükemmel kesimli gömleğin altında belirir. Kravat takmamıştır ve ben her bir düğmenin iliklerinden çıkmasını izlerim. Onun kıyafetlerini kendim çıkarmak isterim.

Göğsü çıplak kaldığında, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Her yeri sert ve sağlam görünüyor. Ne kadar erkeksi!

Çıplak erkekleri hiç hayal etmemiştim. Yakın zamana kadar seksle ilgilenmiyordum, ama şimdi onun vücuduna hayran kaldım.

Hayal kırıklığına uğradım, pantolonunu çıkarmadı ama önündeki şişkinlik onun ne kadar tahrik olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Hemen dönerim," diyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ama sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüyor ve duruyor. "Bugün, kontrol sende. Bu gece tamamen senin istediğin gibi olacak." Sonra ana banyoya giriyor.

Arkasını döndüğünde, sırtının tamamını kaplayan büyük bir dövme fark ettim. Daha önce dövmesi olan biriyle tanışmamıştım, en azından bu kadar büyük bir dövmesi olan biriyle.

Banyonun karşısında açık bir kapı var ve sanırım orası bir dolap.  
İçeri giriyorum.

Duvarların her yerinde aynalar var ve ben inisiyatif alarak soyunmaya başlıyorum. Elbisenin önündeki düğmeleri açıyorum. Etek kısmı yırtılmış. Saldırıya uğradığımdan beri kıyafetlerimi değiştirmedim. Zihinsel olarak kendimi ayakta tutmaya çalışmakla çok meşguldüm.

Düğmeler eteğin dibine, dizimin hemen üstüne kadar uzanıyor, ama onları iliklerinden çıkarmak için acele etmiyorum.

İşimi bitirdiğimde, elbiseyi ayaklarımın dibine bırakıyorum. Bir daha asla giymeyeceğimi biliyorum. Olanları hatırlamadan ona dokunamayacağım.

Şu anda burada olamazdım; o adamların merhametine kalmış bir yerde sıkışıp kalmış olabilirdim.

Vücudum tekrar titremeye başlıyor.

Yeşil bir sütyen ve külot giyiyorum ve aynada kendimi inceliyorum. Sağ tarafımdaki kaburgalarımın altında bir çizik var ve uyluklarımda da bir çürük var.

Dantelli iç çamaşırının örttüğü göğüslerime ve cinsel organımı örten ipek külotuma bakıyorum. Zayıf olmama rağmen, kalçalarım belime göre biraz geniş. Annem, vücudumun erkeklerin beğendiği tipte olduğunu söylerdi.

Aniden kendimi çekingen hissediyorum. O gün dairemde utanmamıştım, ama şimdi Odin'in güzel kadınlarla çıkmış olabileceğini hatırlıyorum.

Yerdeki elbiseye bakıyorum ve onu tekrar giyme isteğimi zorlukla bastırıyorum; cesaretim yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor.

Tekrar başımı kaldırdığımda, o arkamda duruyor.

Bakışları beni baştan aşağı süzerken, vücudumla ilgili tüm şüphelerim yok oluyor. Endişeyle dudagımı ısıriyorum, onun bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Yavaşça bana doğru geliyor ve arkamda duruyor. Parmakları, sanki izin istercesine nazikçe belime dokunuyor ve ben ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum. Yaklaşıyor, vücutlarımızı birbirine yaklaştırıyor ve omurgamın dibinde onun arzusunu hissetmemi sağlıyor.

Aynada birbirimize bakıyoruz.

"Çok güzelsin." Saçlarımı kenara çekip boynumu çok hafifçe öper, ama sonra onu ısırir ve dilini hassas cildimin üzerinde gezdirir. Elleri külotumun bel kısmına iner. "Onu benim için çıkar."

Onun istediğini yapmak yerine, sütyenimin kopçalarını açtım.

Bana daha sıkı sarıldığında, kendini tuttuğunu anlıyorum. Nefesinin hızlandığını hissedebiliyorum.

Uyarılmadan meme uçlarım sertleşir ve tekrar ellerini tutarım.

Parmaklarımızı birbirine dolayarak külotumu aşağı çekmeye başlıyorum.

"Aynada ikimizi de izle. Gözlerini kaçırma," diyor.

Bir eliyle iç çamaşırının bir tarafını aşağı indirirken, diğer elinin parmakları, hala benimkilerle iç içe geçmiş halde, iç çamaşırının üzerinden cinsel organıma dokunuyor. Başımı geriye eğiyorum çünkü bu samimiyet hissi o kadar güçlü ki, neredeyse bayılacağım.

"Çok seksisin Elina," diyor hafifçe beni okşarken.

Bacaklarımın arasında zonklayan bir acı olduğu için bacaklarımı açıyorum. Boğazının derinliklerinden boğuk bir ses geliyor. Eli, küçük kumaş parçasının içine dalarak kasık kıllarıma doğru yol alıyor ve parmağının zevkime ulaştığını hissediyorum.

"Odin..."

"Seni yiyip bitireceğim. Durdurabilecek miyim bilmiyorum." Başparmağı tam orada oynarken, sözleri son savunmamı da yıkıyor.

Başka bir parmağı açıklığıma uzanır ve ıslaklığımı ihlal etmeden onu test eder, bana sahip olmayacağı hiçbir yerim kalmayacağını gösterir. Vücudum kendi başına hareket etmeye başlar ve o istemeden, daha fazlasını bulmak için çaresizce aradığım şey ile kalçalarımın nazik hareketlerini koordine ederim.

"Böyle hoşuna gitti mi?"

"Durma."

"Elimi ıslatana kadar durmayacağım. Ve sonra, baştan başlayacağım." Yüzümü çevirip beni öper ve meme ucumu okşar. İlk başta çok hafif, ama ne kadar etkilenmiş olduğumu hissettiğinde, başparmağı ve işaret parmağı daha acil bir şekilde çeker.

Ağzı uzaklaştığında, onu geri çekmek istiyorum.

Acı çekiyorum, açım. "Bana ağzını ver. Diline ihtiyacım var," diye yalvarıyorum ve o gülümsüyor.

"Dilimi içinde mi istiyorsun? Burada mı?" Dudaklarımı yalar. "Yoksa burada mı?" diye sorar ve parmağını tekrar içime sokar.

Kolumu başının arkasına kaldırıp saçlarını çekiyorum ve bana öğrettiği gibi dilini emiyorum. "Her yerde. Bütün vücudumda sana ihtiyacım var."

Kasten yavaşlamış gibi görünüyor. Boşalmaya çok yakındım ve eminim o da bunu hissetmiştir. Benim kontrolümde olduğunu söylese de, Odin bir hakimdir. Kontrolü tamamen bırakamaz.

Sadece ben boşalmaya çok muhtaçtım ve kendimi "Benimle oyun oynama. Senin için yanıyorum" diye talep ederken buldum.

O memnuniyetle gülümser.

Odin

## YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM



Ona bakmayı planladım. Bugün ihtiyacı olanı ona vermek, karşılığında hiçbir şey talep etmemek. Onu çaresizce istesem de, onun kendini güvende hissetmesini de istedim.

Sadece, geldiğimde onun ne kadar çaba göstereceğini ve kollarımda bu kadar güvende hissetmesinin beni ne kadar derinden etkileyeceğini hesaba katmamıştım.

Onu bırakamadım.

Sanki ben onun güvenli limanıymışım gibi bana sarıldı ve tüm korkularını dışa vurmasına izin verdiğinde, içimdeki bir şey kırıldı. Bu bizim için bir dönüm noktası oldu, eminim.

Ben şüpheli bir adamım ve onun da kolayca pes eden biri olmadığını biliyorum. Belki de ikimizin de nasıl güvenileceğini bilmediğimizi keşfetmem, tüm ihtiyatımı bir kenara bırakıp, aldığım kadar vermeyi kabul etmeme neden oldu.

Onu kendime ait kılmam gerektiğini biliyorum.

"Seninle asla oynamam," diye cevap veriyorum, şehvetle deli gibi, ve onun önünde diz çöküyorum.

Baktığımız her yerde kendimizi görebiliyoruz. Az önce külotunu indirdim ve onu izlemek için durdum. Çıplak duruyor, mükemmel vücudu şehvet uyandırıyor.

Giysiliyken Elina bir manken gibi görünüyor, ama çıplakken bir cennet gibi. İnce beli, ellerimi adeta çağıran kalçalarına dönüşüyor.

Başımı kaldırıyorum ve o da beni izliyor. Nefesimi tutuyorum. "Seni ağzımda boşaltırken izle."

Bacaklarını ayırıp cinsel organını yaladım, tadından zevk aldım. Tadı dilimde hızla yayıldı. Bu tada bağımlı hale gelmem çok uzun sürmeyecekti

balına bağımlı hale gelmem çok uzun sürmeyecek.

Parmaklarını saçlarımin arasına geçirip kalçalarını sallayarak daha fazlasını istiyor.

Bir elim kıkında, onu istediğim yerde tutuyor. Açlıktan ölüyorum ve beni tatmin edebilecek tek kişi o.

Uylukları omzumun üzerine çıkıyor. Ne istediğini biliyor ve bunu istemekten çekinmiyor. Dilimin her dokunuşunda inliyor, anlamsız sözler mırıldanıyor, vücudunu olabildiğince kaldırıyor.

Bacakları artık kendini zar zor tutuyor.

Beni kendine çeken çaresizliğine bakılırsa, orgazma çok yakın olmalı ve ben de ağzımın hareketlerini klitorisine dokunarak koordine ediyorum.

Utanmadan dilimin üzerinde sallanıyor ve ben onu penisimde öyle hissetmek istiyorum. Bana inlemelerini, iç çekişlerini sunuyor. Arzu kanımın her damlasını kaplıyor.

Son engeli yıkması çok uzun sürmüyor, kendini tamamen teslim ediyor ve adımı haykırıyor.

Onu kollarımın arasına alıp yatağa taşıyorum. Aramızdaki şeyler o kadar yoğun, o kadar çaresiz bir tırmanışla gerçekleşiyor ki, hızlı hareket etmezsem, dolabın zemininde sevişmeye başlayacağız.

Elina çok daha fazlasını hak ediyor.

Ben kıyafetlerimi çıkardım ve o izliyor. Yüzünde neredeyse çocuksu bir merak var, sanki bir eğlence parkının önünde durmuş, en sevdiği lunapark trenine binmek üzereymiş gibi.

Bu farklı bir duygu.

Ne zaman bir kadınla yatağa girsem, durumu kontrol eden ben oldum. Hiç duygularıma kapılmadım, ya da kapıldıysam da, sadece orgazma ulaşmadan önceki birkaç dakika boyunca.

Elina ile bu eşitlerin oyunu. O, talep ettiği kadar veriyor. Aldığı kadar paylaşıyor. Zevk için yalvarsa bile, kendini domine ettirmiyor ve bu beni çok tahrik ediyor.

Boxerımı çıkarırım ve tamamen çıplak kaldığımda, gözleri biraz büyür.

"Bacaklarını aç. Seni görmek istiyorum."

O da itaat eder ve bana yakında sahip olacağım şeyi gösterir. "Kendine dokun."



Leziz kadını elini cinsel organına götürür, hareket etmeden sadece oraya koyar. "Senin için çoktan ıslandım," der ve bacaklarını daha da açar.

"Biliyorum, ama kendini tatmin ettiğini görmek istiyorum."

Sonunda pes eder ve ıslak cinsel organıyla oynar. Onun hareketlerinin istemsiz bir yansıması olarak, ben de penisimi hafifçe okşarım. Parmağını klitoris üzerinde dairesel hareketlerle gezdirmesini büyülenerek izlerim ve çok uzun sürmez; kalçaları kıpır kıpır olur ve bana ne kadar tahrik olduğunu gösterir.

"Diğer elinle kendini aç, ama klitorisine dokunmayı bırakma

klito

risin O itaat eder ve ben yaklaşırım.

e "Devam et." Üzerine eğilip, ereksiyonumun ucunu girişine sürüyorum

doku

nma

yı

bırak

ma."

ve ikimiz de inleriz.

Kalçalarını biraz kaldırır, ama ben onu sabitlerim.

"Öyle yapma. Kıpırdama. Sadece hissetmene izin var."

"Benim sorumlu olduğumu söylemiştin."

"İstediğinde durmamı söylemek için, ne zaman seni alacağıma karar vermek için değil. Sana zarar vermek istemiyorum. Hazır olmanı istiyorum."

Bana karşı çıkmaz, ama kışkırtıcı bir şekilde, kendini daha da gösterir, beni kabul etmek için bacaklarını açar.

"Leziz." Onun cinsel organına dokunan elimi kaldırıp parmaklarımdaki ıslaklığı penisime yayıyorum. Sürpriz bir şekilde, beni mastürbasyon yapmaya başlıyor.

Penisimin ucunu klitorisine hafifçe dokunduruyorum ve o yüksek sesle inliyor. "Odin, lütfen. İkimizi de işkence ediyorsun."

"Benim büyücüm. Bana ne yapıyorsun, Elina?"

Oyuna devam etmek istesem de, artık kendimi tutamıyorum.

Yan sehpanın çekmecesini açıp bir prezervatif çıkarıyorum. Korunmasız seks yapmadığım için temizim, ama o bakire olduğu için doğum kontrol hapı kullandığını sanmıyorum.

Plastik ambalajı yırtıp açıyorum ve o dirseklerine yaslanarak prezervatifi takmamı izliyor.

Yatağa tırmanıyorum, ama henüz ona dokunmuyorum. Vücudunun üzerinde durup, beklentiyle kıvranışını izliyorum.

"Lütfen..."

İtaatsizce kalçalarını tekrar kaldırıyor.

Girişini test ederken dudaklarını öpüyorum.

Genelde yumuşak seks yapmam. Herhangi bir kısıtlama olmadan zevkin sınırlarını zorlamayı severim, ama ilk seferinde ona karşı nazik olmaya çalışacağım.

Doğamı kontrol etmek zorunda kalmanın gerginliğinden vücudum sertleşir.

Yavaşça içine girmeye başladığımda, çarşafı tutan eller sırtıma geliyor.

Orada dokunulmaktan hoşlanmıyorum. Dövmenin altında yara izleri var ve onun bunları hissetmesine izin vermek, sırlarımın bir kısmını açığa çıkarmak gibi, ama en azından bugün için hiçbir şey saklamak istemiyorum.

Parmakları daha ince cildi hissederek hissetmez, sanki beni sorguya çekecekmiş gibi bana soru dolu gözlerle bakar, ama yarı yolda vazgeçmiş gibi başını kaldırır ve göğsümü öper. "Al beni Odin. Daha fazla bekleyemem."

Kendimi biraz daha içine ittim ve o nefesini tuttu. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum."

Onun inancı beni tedirgin ediyor, kalan mantığımı benden alıyor. "Senin için deli oluyorum, Elina."

"Ben de, ve seni içimde istiyorum."

Onun ağzını öpüyorum ve klitorisini okşuyorum, ta ki benim penisimin ucunda gevşediğini hissedene kadar. Vücudu beni içine çekmeye başladığında, onu tamamen içime alıyorum.

"Oh, Tanrım..."

"Artık benimsin."

Harekete geçmeden önce bana alışması gerektiğini biliyorum, bu yüzden kulağını ısıtırken klitorisini tekrar okşamaya başlıyorum. Düşündüğümde daha da sıkı ve dayanmak beni neredeyse delirtiyor.

"Hissediyor musun? Tamamen içindeyim ve bu sadece başlangıç. Artık benim kadınsımsın." Onun konusunda Neandertal gibiyim. "Burada izin verilen tek kişi benim. Sadece benim penisim vücudunu ele geçirdi. Sen bana aitsin."

Şehvetle inliyor olsa da pes etmiyor. "Ben de senin kadar seninim."

Göğüslerini emiyorum, dilimle meme uçlarını yalayıp dişlerimle hafifçe ısııyorum ve çok geçmeden daha fazlasını istiyor.

"Ben de... oh, Tanrım... Ben de seni tatmin etmek istiyorum. Bana senin kadının nasıl olunacağını öğret."

Islak bir öpücükte, gerçek bir dil düellosu içinde kendimizi kaybediyoruz. Onun ıslaklığından ayrılıp tekrar içeri giriyorum.

Yüksek sesle inliyor, bacaklarını belime doluyor ve ben nefesimi tutarak hareketlerimi hızlandırmamaya, en azından şimdilik, konsantre oluyorum. Ellerimden birini kalçasının altına koyup onu kendime doğru çekiyorum ve yavaşça ileri geri hareket etmeye başlıyorum.

"Daha fazla,  
Odin." "Emin  
misin?"

"Evet, hepsini istiyorum."

Onun vücudunu kavıyorum ve kendimi ona kaptırıyorum. Kalçalarımı sallıyorum ve o çığlık atıyor, tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor.

Yavaş yavaş kendi ritmimizi buluyoruz. Çok geçmeden kontrolünü kaybediyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir arzu artışı bu.

Sürekli spazmlar içinde beni içinde tutuyor ve ben de çok geçmeden boşalacağımı biliyorum.

Elina çok talepkâr.

"Düşüyormuşum gibi  
hissediyorum."

"Ben de seninle birlikteyim. Benim için boşal. Bunu görmek istiyorum. Boşalırken beni sıktığını hissetmek istiyorum." Artık ne dediğimi bilmiyorum ve umurumda da değil.

Sadece biz ve zevkimiz var.

Vücudumuz ve bu ihtiyaç dolu dans.

Orgazmdan sonra bile duramayacağım. "Odin..."

"Evet, tümünü görmeme izin ver, Elina."

İkimiz de kaybolduk, kendi dünyamızda arzuyla çıldırdık.

Sonunda, aciliyet dayanılmaz hale geldiğinde, birbirimizin kollarına teslim oluyoruz.

Odin

## YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM



Yatağımda uyuyan Yunan tanrıçasına bakıyorum.

Üstünü örtmemiş. Elina bana karşı hiçbir çekingenlik göstermiyor. Utanmadan ona bakmama izin veriyor ve bu da onun beni çılgına çeviren bir başka özelliği.

Daha önce hiçbir kadına bu kadar derinden aşık olmamıştım.

Seks sırasında utanmadan teslim oluyor, hak ettiği her zevki sonuna kadar çıkarıyor. Sanki her birimizin cennete ulaşmak için neye ihtiyacı olduğunu sezgisel olarak biliyormuş gibi itaat ediyor ve emir veriyor.

Deneyimsizliği nedeniyle isteksiz bir kadınla karşılaşacağımı düşünmüştüm, ama o bir kasırğa gibi.

Seksi, lezzetli.

Vücudum hala enerji dolu olduğu için yataktan kalkıyorum, ama kısa sürede onu üç kez becerdim ve dinlenmesi gerekiyor.

Boxer şortumu giyip, kütüphaneye çevirdiğim odalardan birine giriyorum ve başımı koltuğun arkasına yaslayıp, ayaklarımı yere koyarak kanepeye oturuyorum.

Bir kolumu gözlerimi kapatarak, bundan sonra vermem gereken tüm kararları düşünüyorum.

Bir süreliğine, o beni unutmamı sağladı. Suçluluk duygusu, adalet arayışı, on iki yaşında hastanede uyandığım günden beri beni takip eden sonsuz acı girdabı.

Yunanistan'dan çıkarıldım, ama nereye götürüldüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim, kurtarıcımınla birlikte, neredeyse tamamen iyileştiğim aylar sonra ülkeme döndüğümüz.

Yunanistan'a döndüğümde, artık hiçbir şeyden korkmuyordum.

Aylarca korku hakkında konuştuk, onu çözdük, ta ki ben onu tamamen yenene kadar.

On iki yaşındaydım ve ailemin ölümünün intikamını alma ihtimali dışında yaşamak için hiçbir nedenim yoktu. Bu beni ulaşılmaz kıldı. Cehennemi yaşadığınızda, kimse size zarar veremez.

İntikam planımı harekete geçirmeyi başardım ve her şeyin sona ermesi sadece an meselesi. Çocukluğumu mahveden son kişiyi cezalandırmadan önce.

Peki sonra ne olacak?

Bir gün evlenme planlarım olmasına rağmen, onu yanıma almadan önce, yolumda büyük bir boşluk gördüm. Kendimi tamamen paylaşacak kadar güvenilebileceğim kimse olduğuna inanmıyordum. Hala inanmıyorum, ama buna rağmen bir şeyler değişti.

Belki de artık onun yalnızlığını da görebildiğim içindir. Biz iki mükemmel yapboz parçası gibiyiz.

Ama bundan sonra ikimizin akıbeti ne olacak?

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne acil kararlar ne de uzun vadede alınması gereken kararlar konusunda.

Onu dairesine geri göndermek istemiyorum. Naim ona hala takıntılı olduğu sürece tehlikede olacağı için böyle yaptığımı söyleyebilirim, ama bu tamamen yalan olur.

Gerçek şu ki, onun gitmesini istemiyorum. Onu yanımda tutabilir miyim?

Onun güvenliği konusundaki endişemin ötesinde, bir yerden bir yere gitmek, son teslim tarihlerini, saatleri ve dakikaları ertelemek zorunda kalmadan, her buluşmamızda hızlıca ilerlemek zorunda kalmadan, aramızda filizlenen şeyi yaşamak istiyorum.

Kabul eder mi?

Emin değilim.

Elina deneyimsiz, evet, ama çelişkili bir şekilde, kimseye hesap vermek istemiyor. Benim gibi sadece yarı Yunan olsa da, İngilizlerden çok bizim halkımızın özelliklerini taşıyor.

Gururlu ve mücadeleci. Gerçek bir savaşçı.

Onu her gün daha çok hayranlık duyuyorum.

Hayır, onu bırakmaya henüz hazır değilim.

İkimiz de ilişkimizi fiziksel düzeyde tutmaya karar verdik, ama bazı kuralları değiştirebileceğimizi düşünüyorum, örneğin onun bir süre benimle burada kalması gibi.

Yan sehpaye bakıyorum ve İskandinav Mitolojisi kitabımı görüyorum. Zihnim yorgun düştüğünde, sadece gözlerimi kapatıp normal bir adam olmak istediğimde, hayatını düşmanın kanını aramaya adanmış biri değil, hatta vazgeçmeyi düşündüğümde, onu elime alıp kurtarıcımın bana miras aldığı tanrı hakkında anlattıklarını hatırlıyorum.

Şimdi her şeyi geride bırakamam, ama içimden büyük bir kısmı yatak odasına geri dönüp uyuyan kadının kollarında kendimi kaybetmek istiyor.



Bir süredir kitap okuyordum ki, izlendiğimi hissettim.

Kapıya baktım ve her zamanki gibi, onun güzelliği beni derinden etkiledi.

Saçları ıslak olduğu ve birkaç saat önce beni çılgına çeviren aynı vücudu sadece bir bornozla örtmüş olduğu için duş aldığı biliyorum. Bana gelmekle geri çekilmek arasında kalmış gibi girişe yaslanıyor, ama ben ne istediğimi çok iyi biliyorum.

Bazı geçici ilişkilerim oldu. Samimiyetle bir sorunum yok, ama seks sonrası sarılmak isteyen türden bir adam değilim. Sevgi dolu sözler ve cinsel olmayan sarılmalar benim için alışılmadık şeyler, ama Elina içimde ona karşı kontrol edilemez bir ihtiyaç uyandırıyor.

Ne zaman birbirimize yakın olsak, ona dokunmam gerekiyor.

Açık kitabı kanepeye koyup ona uzanarak onu davet ediyorum. "Uykun yok mu?" Sabahın erken saatleri mi, dün maruz kaldığı saldırı mı, yoksa aramızda olanlar mı onu bu kadar çaresiz hissettiriyor, bilmiyorum.

"Sen gittikten sonra uyandım," diyor, elini elime koyarak. "O zaman neden bana gelmedin?"

Omuz silkiyor. "Yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm. Ben de bazen buna ihtiyacım oluyor." Yine, aslında ne kadar çok ortak noktamız olduğunu fark ediyorum.

dikkatini yanımda duran unutulmuş kitaba çevirir. "Ne okuyorsun?"

"İskandinav mitolojisi. Tanrılar ve savaşları."

Güzel gözleri ilgiyle açılır, ama yine de tereddüt eder. Sanki zihni bu yakınlığı sürdürmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi, ama vücudu kendi iradesine sahipmiş gibi.

"İskandinav tanrılar hakkında hiçbir hikaye bilmiyorum," diyor ve kanepenin kenarına oturuyor.

Tanrım, onda beni onu korumak için bu kadar güçlü bir istek uyandıran şey nedir? Bu kadında beni her zaman onunla birlikte olmak isteyen bir şey var. "Biraz öğrenmek ister misin?"

"Bana öğretir misin?"

Şimdi endişeli görünen yüzüne bakıyorum. Elina benim özel gizemim. Onun karmaşıklığını anlayabilecek miyim? "Nasıl?"

"Bana okur musun?" Sanki çok fazla cesaret gösterdiğini düşünüyormuş gibi ellerine odaklanıyor. Utangaçlık benim tanrıçama yakışmıyor, ama belki de sadece iyilik istemeye alışkın olmadığı içindir.

"Sana kitap okumamı ister misin?"

"Ve hikaye hakkında yorum da yap. Dinlemeyi seviyorum."

Bunun sınırları aştığını ve belki de bizim için alışılmadık bir alan olduğunu biliyorum, ama karşı koyamıyorum. Elini sıkıyorum ve o parmaklarımızı birbirine doladığında, bu sembolik güven jesti kalan tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor.

Onu kendime çekip bir kolumu omuzlarına doladım, diğer elimle de kitabı tekrar aldım. "Bu hikaye, benim adımla aldığım İskandinav tanrısı Odin hakkında," diye başladım. "Ben sadece yarı Yunan'ım, biliyor muydun?"

Başını kaldırıp bana bakar ve hayır anlamında başını sallar.

Bunu neden açıkladığımı bile bilmiyorum. Alışılmadık ismim ve insanların bazen merak etmesine rağmen, kökenlerim hakkında hiçbir zaman açıklama yapmam.

"Odin, *Asgard'da*, kendisi için inşa ettiği *Valaskjálf* sarayında yaşıyordu. Tahtı oradaydı. Tanrı, iki kuzgunu *Hugin* ve *Munin* sayesinde, tahtından dokuz dünyanın her birinde olan biteni gözlemleyebiliyordu. Savaş sırasında, mızrağı *Gungnir'i* sallayıp sekiz ayaklı atına biniyordu."

Ben okurken, o tamamen odaklanmış durumda. Düzenli nefes alıyor.

"Tanrı bazen şiddetli ve karanlık bir yaklaşım sergileyerek, Valkyrie *Brynhild'e*



"

Gülümsediğini fark ettim.

Ben anlatırken, vücudu kayıyor ve şaşırtıcı bir şekilde başını kucağıma koyuyor. Bana bakıyor, her kelimeye dikkat ediyor, sanki dudaklarımı okuyormuş gibi, ama hiçbir soru sormuyor.

Böyle bir yakınlığın olağan dışı bir şey olmadığını iddia ediyorum, ama gerçekte bir kadınla hiç böyle bir ilişkim olmadı, böyle evcil bir duruma yol açan bir ilişkim.

Garip, ama aynı zamanda doğru geliyor ve daha da kötüsü, daha fazlasını istememe neden oluyor.

Elimi yanağına koyuyorum ve ben hikayeyi anlatmaya devam ederken o da elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Odin korkusuz ve hırslı bir tanrıydı. Bir keresinde, İskandinav runelerini çözmek için, kendini asmaya kadar gitti, kendini bıçakladı ve bir haftadan fazla bir süre yemek yemedi, çünkü bilgiyi özümsemek için bir fedakarlık yapması gerektiği söylenmişti."

Elimi sıkıyor. "Odin hiçbir şeyden korkmazdı. Sen de hiçbir şeyden korkmuyorsun."

Bu bir soru değil ve ben onun söylediklerini düşünüyorum.

Bu günlerde hiçbir şeyden korkmuyorum. Kimsenin benden alabileceği, daha önce alınmamış hiçbir şey yok.

Ancak dün, eve yürürken Grigori bana ona ne olduğunu anlattığında, korkuya yakın bir duygu beni sardı.

Onu koruyamayacak durumda olduğum için, onun elinden alınabileceği düşüncesi bana ıstırap verdi, ama şu anda bu konuyu daha fazla derinleştirmek istemiyorum.

"Odin ayrıca istediği herhangi bir nesneye veya hayvana dönüşme yeteneğine sahipti," diye devam ediyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yine okumayı bıraktım. "Babanla ilgili olmadığı sürece, bana her şeyi sorabilirsin."

"Öyle değil. Odin'in istediği her şeye dönüşme yeteneği olduğunu söyledin, yani bir bakıma o bir yalancıydı. Bana rol yapma. Aramızdaki ilişki sona erdiğinde bile, bana karşı her zaman dürüst ol. Ben de biraz Odin gibiydim, ama artık yalanlarla yaşamak istemiyorum. Seninle birlikteyken kendim oluyorum. Sana söz veriyorum."

"Yalan bir hayat mı yaşadın?"

Gözlerini kaçırıyor. "Evet, ama şu anda benden bahsetmiyoruz. Bana söz verir misin, Odin? Artık benimle olmak istemediğinde, ben de aynı şeyi hissetmeden önce, bana söyler misin?"

Kitabı tamamen kapatıp onu bacaklarımın üzerine çekerek bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyorum. Yüzünü tutup ona hafifçe öpüyorum. "Daha yeni başladık. Neden sonu düşünüyorsun?"

"Çünkü bu gerekli. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Onun cevabını beğenmedim, çünkü bazı duyguların yıllarca sürebileceğini biliyorum.

Leandros'a olan nefretim bunun en büyük kanıtı.

"Sana karşı asla rol yapmayacağıma söz veriyorum, ama şu anda bu tür bir konuşma yapmak istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" "Seni,  
bir kez daha."



"Neredeydin?"

"Evde," diye cevaplıyorum ve onun Yunanistan'dan bahsettiğimi anladığını biliyorum.

Yatağa uzanmışız, başını kaldırıp bana bakıyor.

Kütüphaneden sonra birlikte duş aldık. Aramızda olanlara izin verme şekliyle beni çıldırtıyor. Hiç bir ilişki yaşamamış olmasına rağmen, en azından cinsel yakınlık konusunda, her şeyi korkusuzca kabul ediyor.

Aslında, duştan sonra, hala çıplakken, nerede uyuyacağını sorduğunda kafası karışan bendim.

Başka herhangi bir kadın, cinsel bir partnerle geceyi geçirdikten sonra, birlikte uyuyacaklarını varsayardı. Onu buraya getirmem bile bunu ima ediyordu, ama Elina benim ona ne yaparsam yapayım hazır gibi görünüyordu.

Sanırım misafir odasını göstersem, hiç tereddüt etmeden oraya giderdi, ama her an parmaklarımın arasından kayıp gideceğim gibi hissediyorum

onu daha da sıkı tutmak istiyorum.

Kendini sınırsızca veriyor, benden hiçbir şeyi esirgemiyor, ama bir dakika sonra, her şey bittiğinde, olanların önemsizmiş gibi davranıyor, oysa ben hala onun bana hissettirdiklerinin etkisindeyim.

"Yunanistan'a neden gittin? Babamla mı ilgiliydi? Geri döndüler mi?"

Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. O piç hakkında konuşmayacağımıza karar vermiştik, ama onu tamamen karanlıkta bırakamam da. "Hayır, dönmediler."

"Ama onun için mi gittin?"

"Bir bakıma, evet. Kuzenimin nerede olduğunu öğrenmek için gittim."

"Orien mi? O uzun zaman önce gitti. Neden şimdi geri gelsin ki?"

Ne o ne de Theo bir daha bu ada ile hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyorlardı." Onun samimi olup olmadığını anlamak için ona bakıyorum.

Öyle.

O gün kayıkhane de olanlardan tamamen habersiz olduğunu anlayabiliyordum.

"Her şey görüldüğü gibi değildir."

O da onaylayarak başını salladı. "Bana başka bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" "Hayır."

Kalkmakla tehdit ediyor, ama ben kollarımı ona doluyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Düşünmem lazım."

"Burada düşünemez misin?"

"Hayır. Sen bu kadar yakinken net düşünmek çok zor." Dürüstlüğü beni etkisiz hale getiriyor.

"Eğer teselli olacaksa, ben de aynı şekilde hissediyorum."

O iç geçirir ve göğsüme yaslanır. "Artık sormayacağım, çünkü böyle olacağına karar vermiştik, ama benden de bir şey bekleme."

"Bu ne demek?"

"Yatak odası dışında bana kendinle ilgili hiçbir şey anlatmazsan, benim sırlarım hakkında soru sorma hakkın olmayacak."

Durduramadan kendimi şöyle bir itirafta buluyorum: "Sanırım kuzenim öldü."

Yatağa oturdu. "Ne? Nasıl oldu? Theo biliyor mu?"

Onun tepkisi bana iki şeyi birden fark ettirdi: Theo'nun öldüğüne gerçekten inanıyordu ve kardeşi veya ailesi hakkında hiç konuşmamasına rağmen

"Evet. D n onunla konuşmak için Boston'a gittim."

"Tanrım, kardeşimi aramam lazım. Benimle konuşmak isteyeceğinden emin değilim, ama nasıl olduğunu bilmem lazım. Theo, Orien'i çok severdi."

"Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

"O gittiğinden beri pek konuşmadık. Buraya taşındığımı... şey... seninle birlikte olduğumu ona söylemedim."

"Ona ya da kız kardeşlerine söylemediğini biliyorum, bu yüzden d n ben de ona bir şey söylemedim. Ama bir noktada bilmeleri gerekecek. Kız kardeşlerin anne babana sık sık konuşmuyor mu?"

"Hayır. En fazla ayda bir. Haftaya onları arayacağım, ama önce Theo ile konuşacağım." Devam edip etmeme konusunda kararsız gibi görünüyor, sonunda kararını veriyor. "Atina'da mıydı? Orien'in ölümü, yani."

"Hayır. Adadan hiç ayrılmadı."

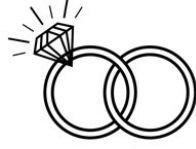
şaşkınlıkla ağzını açar ve daha fazla soru sormak istediğini anlarım, ama bunun yerine " zg n m" der.

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Elina tartışmaya hazır görünüyor, ama sonra göğsüme uzanıyor. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorsan sorun değil. Herkesin sırları vardır."

Elina

## YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Elim titriyor, parmağım kardeşimi aramayı tamamlayacak numaraya yaklaşıyor. Gözlerimi kapatıp sonunda telefonun ekranına dokunuyorum.

Telefon birkaç kez çalıyor ve her seferinde kapatmak istiyorum, ama kapatmayacağım. Ben korkak değilim.

"Alo?" "Theo,

benim."

"Elina?"

"Kavga etmek istemiyorum."

"Ben hiçbir şey demedim." Sesi sakın geliyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Sadece her zaman kavga ediyoruz." "Benim yüzümden mi?"

"Hayır, haklısın, gittiğinde gerçekten çok üzülmüştüm. Bana veda bile etmedin."

"Artık beni umursamıyordun. O evde kimse umursamıyordu." "Theo, anlamadığın çok şey var, ama seni bu yüzden aramadım."

"Bekle, aradığın numaranın Amerika Birleşik Devletleri alan kodu var. Neredesin?"

"New York'ta... Odin'le birlikte."

"Ne?"

Şeyh ve kaçırılma girişimi ile ilgili kısmı atlayarak hikayenin özetini anlatmak birkaç dakikamı alıyor. Gerçek kimliklerimizi saklamadan ilk kez konuşurken onun endişelenmesini istemiyorum.

"İyi misin?" diye sordu, ben bitirdiğimde, ve kardeşimin ne kadar iyi biri olduğunu düşündüm. Theo Yunanistan'ı terk ederek doğru şeyi yaptı. Ailemiz onu hak etmiyordu.

"Evet, öyleyim. Ben ve Odin... Biz birlikteyiz."

Sessiz kalıyor ve bunun şaşkınlıktan olduğunu biliyorum. "Birlikte... bir çift olarak mı?"

"Evet."

"Gerçekten orada olmak mı istiyorsun, yoksa başka seçeneğin yok muydu?"

"Bana bir iş teklif etti ve ondan sonra... işler öylece gelişti. Ama ben burada kalmak istiyorum."

"Bana her zaman güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Teşekkürler, ama aramamın sebebi bu değil. Odin bana Orien'den bahsetti ... Theo, üzgünüm."

Bir süre konuşmuyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Kendimden başka kimseyi teselli etmem gerekmemişti.

"Sana her şeyi anlattı mı?"

"Hayır. Sadece Orien'in adadan hiç ayrılmadığını söyledi."

"Leandros'tu, Elina. Babamız Orien'i öldürdü."

Nedense, bunu öğrenmek beni hala şok ediyor. Babamın kötü bir adam olduğundan hiç şüphe etmedim, ama birinin canını alacak kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim. Bütün çocuklarını dövdü, ama fiziksel saldırı ile cinayet arasında büyük bir fark var.

"Senin suçun değildi," diyorum, çünkü onun böyle düşündüğünü biliyorum.

"Bir bakıma öyleydi, çünkü Orien'e yakınlığım onu Leandros'un hedefi haline getirdi."

."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Theo."

"Merak etme. Derek'le bu konuyu çok konuştum. Şimdi biraz daha iyiyim. Gitmem gerek. Aradığına sevindim. Aramayı kesme."

"Tamam." Henüz telefonu kapatmak istemiyorum, ama ondan biraz daha benimle kalmasını nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. "Theo, seni seven birini bulduğuna sevindim."

"Ben de." Yine durakladı. "Elina, yıllardır aramızdaki ilişkilerin garip olduğunu biliyorum, ama sen benim kardeşimisin ve seni seviyorum. Odin sana zarar verecek bir şey yaparsa, beni ara, seni oradan kurtarmanın bir yolunu bulurum."

"Bana karşı öyle davranmıyor Theo. Aramız iyi."

"O Leandros'tan nefret ediyor, Elina. Babamıza karşı bir silah olarak kullanılmayı istemiyorum."

Belki naif davranıyorum, ama kalbimde bunun böyle olmayacağını hissediyorum. İlişkimizde duygular olmasa bile, Odin beni Leandros'a ulaşmak için kullanmaz.

"Benim için endişelenme. Kullanıldığımı hissedersen, seni ararım." "Bana söz ver."

"Söz veriyorum." Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum.

"Theo?" "Evet?"

"Ben de seni seviyorum."



Bir hafta sonra

Hala buradayım.

Kalmaya alışmamak için çok uğraşıyorum ve dün gece ona ne zaman evinden ayrılacağımı doğrudan sordum.

Konuyu değiştirdi, ki bu biraz garip. Sonuçta Odin, tanıdığım en doğrudan insanlardan biri ve bazen kaba bile olabiliyor. Ayrılmam için bir tarih belirlemek yerine, dairesine geldiğim günün ertesi günü, bana Naim'i ve yalnız kalmamın ne kadar riskli olacağını hızlıca anlattı.

Ayrıca saldırı sırasında olan her şeyi ona anlatmamı istedi. Adamların önemli bir şey söyleyip söylemediklerini ve yüzlerini hatırlayıp hatırlamadığımı sordu.

Gerçek şu ki, çok az şey hatırlıyorum. O kadar korkmuştum ki, söylenenlere aldırış etmeden hayatta kalma moduna geçmiştim.

Odin, beni kaçırmaya çalışan adamların gerçekten şeyhin emriyle hareket ettiklerini doğruladı, ama ben anlamıyorum. Babamla yaptığı anlaşmada para kaybettiğini biliyorum, ama başka birçok kadına ulaşma imkânı olmalı, neden beni seçti? Sadece hayatıma devam etmek istiyorum.

Şimdi, yavaş yavaş kendimi toparlıyorum.



Her zaman benim için kararlar alan biri olduğu için kendi ayaklarımın üzerinde durmak o kadar kolay değil, ama Odin, her zaman yanımda olmasına rağmen, kendi seçimlerimi yapmam için beni zorluyor.

Bu rahatsız edici.

Kararlarımın sorumluluğunu üstlenmek, sonuçlarına da katlanmak anlamına geliyor ve ben buna alışkın değilim.

Yardım partisi için hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyor. Hiç maskeli baloya katılmadım ve onu düzenlemek, giyinmek kadar heyecan verici.

Odin'in sekreterlerinden biri, bu etkinlik için kişisel asistanım oldu. Cassandra. Hoş bir insan, aynı zamanda rahat ve açık sözlü.

Öğle yemeğinde ilk tanıştığımızda, Odin ile olan ilişkiye meraklı olduğunu fark ettim, ama ona hiçbir şey sormasına izin vermedim, sadece etkinliğin dekorasyonu ile ilgili konulardan bahsettim. Veda ederken, restoranın dışında beni bekleyen güvenlik görevlilerine şaşkın şaşkın baktı.

Odin beni korumaya takıntılı ve korkmadığımı söylemek isterdim, ama bu dünyadaki en büyük yalan olurdu. Şeyhin adamları tarafından kaçırılma düşüncesi hala beni korkutuyor. Kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve istememe rağmen, hain kalbim hızla atmaya başlıyor.

Her gece böyledir.

Genellikle Odin gelmeden önce oturma odasından çıkıp banyoya giderim. Bana saatlerce inanılmaz seks yaşatmasının yanı sıra -çünkü her zaman peşimde ve doyumsuzdur- bu, bir eş gibi onu beklediğim izlenimini ortadan kaldırır.

Buna rağmen, aramızda oluşan yakınlıkla mücadele etmek zor. Sadece saatlerce süren zevkten değil, günlük küçük şeylerden de bahsediyorum.

İlk başta kendi odamı almaya bile çalıştım. Bir gece, misafir odasına gidip o geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım, ama o yanıma geldi ve beni buraya geldiğimden beri paylaştığımız yatağa geri götürdü. Kızgın bir yüz ifadesi yaptım, ama o beni çok ciddiye almadı, çünkü her gece yaptığı gibi beni öptü ve saatlerce seviştik.

Konuşmak yoktu, onunla kavga etmeme bile izin vermedi.

Bir keresinde romantik bir komedi izlemiştim, çiftin kendi deyimleriyle "arkadaşlık artı" gibi bir ilişkisi vardı. Aynı daireyi paylaşıyorlardı ve seks yapıyorlardı, ama aralarında gerçek bir ilişki yoktu. Ben de

bunu taklit etmeye çalıştım, ama tek sorun Odin'in onu duygusal olarak güvenli bir mesafede tutmak için yaptığım tüm planları bozmak için çok uğraşıyor gibi görünmesiydi.

Bana karşı nasıl davrandığının farkında mı bilmiyorum, ama ben farkındayım.

Ben, çiftin bir üyesinin tamamen sadık olduğu, diğerinin ise onu görmezden geldiği bir evde büyüdüm. Bu yüzden, karısına iyi bakan bir erkekle ona pislik gibi davranan bir erkek arasındaki farkı biliyorum.

Ve bana davranış şekli sınırlarımızı bulanıklaştırıyor.

Sevimli takma isimlerin yanı sıra, geldiğinde öpücükler, sıkı sarılmalar, pahalı ve saçma hediyeler var, mesela Philadelphia'ya yaptığı bir seyahatten bana doldurulmuş bir panter getirdiğinde, beni öyle gördüğünü, güzel ve vahşi olduğunu söyledi.

Her küçük şey kalbime işliyor ve ben bunu istemiyorum. Herkese böyle davrandığından emin değilim ve ilişkimizi olduğundan daha fazlası olarak hayal etmek istemiyorum: yoğun bir fiziksel çekim, birbirimize seksle kendimizi verdiğimiz bir ilişki. Açlık ve arzunun hiç dinmediği bir ilişki.

"Bugün duş almayacak mısın?"

Bence benimle dalga geçiyor ve kaçma girişimlerimi çoktan fark etti.

"Ne için, yakında üzerime salya akıtacaksın?" Sözlerimin ne yapacağını biliyorum.

Beklediğim gibi, gelip beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor. "Sen bir baş belasısın."

"Yalan mı söyledim?"

Bana cevap vermek yerine, ağzımı ısıırıp dudaklarımı emiyor. Saniyeler içinde, vücudumdaki her sinir ucu eriyor. Saçlarını tutup öpücüğü derinleştiriyorum, şimdiden takım elbisesini çıkarmaya ve kravatını çözmeye başlıyorum.

"Acelen mi

var?" "Seni

istiyorum."

O uzaklaşıyor. "Tekrar söyle."

"Seni içimde istiyorum. Her gece, her zaman."

Beni çok heyecanlandıran yırtıcı bakışları belirir. Beni bırakmadan yatak odasına doğru yürümeye başlar ve ben onun kollarında geçireceğim bir gecenin daha zevkini hayal ederim.



## NEW YORK

Diğer iki çiftle birlikte bir restorana girdik.

Odin bunun bir iş yemeği olacağını açıkladı. Bilgisayarları için ürettikleri parçaların büyük ölçekte üretilmesine ihtiyaç duyduğu için iki kardeşin şirketini satın almaya çalışıyor. Yatırım yapacak sermayeleri olmadığı için Odin bir satın alma teklifi yapmaya karar verdi.

İki kardeşin de şirketi satmak istemediğini, ancak fabrikanın gerçek değerinden çok daha fazlasını elde etmeye çalıştıklarını ve sonunda pes edeceklerini söyledi. Borçlu oldukları için satmak ya da iflas etmekten başka seçenekleri yok, ancak Odin, anlaşma bu gece sonuçlanmazsa parçaları kendisi üretmeye başlayacağını ve bu durumda kardeşlerin yine de satmak zorunda kalacaklarını söyledi.

Babamın mirasını temizleme şeklinden, Odin'in acımasız olduğunu zaten tahmin ediyordum, ama onu ilk kez iş başında görmek hem heyecan verici hem de korkutucu.

Babam bize parasının nereden geldiğini hiç açıklamamış olsa da, erkeklerin iş yapmasını izlemeye alışkınım. Hırsla büyüdüm, ama şimdi bahsettiğim şey güç. Leandros'un yaptığı gibi insanları boyun eğdiren çalınmış güç değil, basit bir bakışla herkesin sana saygı duymasını sağlayan türden bir güç.

Böyle birinin yanında olmak büyüleyici.

Tanıtımlardan sonra, karşımızda ne tür insanlar olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Zengin olarak doğmuşlardı ve *yeni zengin* olarak adlandırdıkları insanlarla uğraşmak zorunda kalmaktan duydukları küçümsemeyi gizleyemiyorlardı.

Odin bana servetini nasıl biriktirdiğini hiç anlatmadı. Aslında, çok konuşmamıza rağmen, bana geçmişiyile ilgili hiçbir şey anlatmıyor. Bu yüzden, bir öğrenci basketbolcusundan

en zengin adamlardan biri haline geldiğini bilmiyorum, ama bir şeyden eminim: O tamamen odaklanmış bir adam. Bir hedef belirlediğinde, onu durdurmak imkansız.

Onu telefonda konuşurken dinlediğimde, onun düşmanı olmanın ne kadar kötü olabileceğini düşünüyorum.

Düşmanlardan bahsetmişken, bugün, uzun bir gecikmeden sonra, iki kız kardeşimi aradım. İlk olarak, benden sonra en büyük ikinci kız kardeşim Larissa.

Hepsinin telefon numarası hızlı arama listemde kayıtlı. Parmağımı bir tuşa basmam yeterli, arama tamamlanıyor.

Keşke konuşma da arama kadar kolay olsaydı. Yunanistan'da Naim'in bana saldırması ve şu anda kiminle olduğum dahil olmak üzere olan biteni özetlediğimde, duyduğum en nazik söz, benim bir hain olduğumdu.

En acımasız olanı? Benim lüks bir fahişeden başka bir şey olmadığımı.

Ancak, ben kolayca pes eden biri değilim, bu yüzden Agatha ile konuşmaya çalıştım. Bu, alabileceğim en kötü karardı.

İkisi de nasıl hissettiğimi sormadı. Adamızı terk edip yabancı bir yerde yaşamak nasıl bir şeydi? Onlar sadece babamın tarafını gördüler. Theo'nun aksine, bana hiçbir yardım teklif etmediler. Agatha, şeyhi koca olarak kabul etmediğim için bana aptal bile dedi.

Leandros'un kaçmış olmasına da şaşırمامış görünüyorlardı. Anlaşılan, onun iflasını bilmeyen tek kişi bendim. Onlar zengin adamlarla evliydiler ve bu tür haberler onların çevrelerinde çabuk yayılırdı.

Annemiz için endişelenip endişelenmediklerini sorduğumda, Leandros'un ona asla bir şey olmasına izin vermeyeceğini söylediler.

Ben o kadar emin değilim.

Odin ve babamın hikayesinin arkasında çok ciddi bir şey olduğu sonucuna vardım. İlk başta, babamın öfkesinin nedeninin Leandros'un amcası Aristeu'ya kötü davranması, onu her fırsatta küçük düşürmesi ve ona adil bir maaş ödememesi olduğunu düşündüm. Ancak bu, babamın peşine düşmesi için çok basit bir neden gibi görünüyor.

Tabii ki Orien'in ölümü de var.

Odin'in kuzeninin intikamını almak için babamı iflas ettirdiğini düşünmek mantıklı olurdu, ancak aramızdaki malikanenin inşası uzun zaman aldı, bu da Odin'in aylarca, belki de yıllarca babamı yok etmeyi planladığını gösteriyor.

Theo'nun bana anlattıklarından sonra bile, Odin'le kuzeninin ölümü hakkında konuşmadım. Ona bunu hatırlatmak istememe hakkı var. "Elina, Odin'le ne zamandır çıkıyorsunuz? Onun bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum. ilişkisi olduğunu hiç bilmiyordum."

Bu soru beni tamamen şaşırttı, sadece ironik bir tonla sorulduğu için değil, aynı zamanda kadının düşüncesizliği yüzünden de.

Hazırlanma fırsatım olmadığından, aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Onun için çalışıyorum."

Masaya ağır bir sessizlik çöker, ama ben farkında değilmiş gibi davranırım. Mümkün olduğunca sakın bir şekilde peçeteyi kucağıma yerleştiririm, ama aslında o kadar rahatsızım ki fiziksel olarak kendimi hasta hissediyorum.

Odin'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama ona bakacak cesaretim yok.

Belki de konuyu değiştirmeliydim, hatta hiç cevap vermemeliydim.

Peki şimdi?

Birkaç dakika sonra, konu unutulmuş gibi görüldüğünde, izin isteyip tualete gidiyorum. Bir süre uzaklaşmam lazım, yoksa bu geceyi atlatamayacağım.

Odin'le birlikte küçük dünyamda o kadar rahatlamıştım ki, yüksek sosyetenin temelde kötü insanlardan oluştuğunu unutmuştum.

Elina

## YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



### İki Hafta Sonra

Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum, ama bu kolay değil.

Bugün, Odin'in kuzeni Christos ve eşi akşam yemeği için bizim... *onun* evine geliyorlar. Burada geçici olarak bulunduğumu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Beni iş yemeğine götürdüğünden beri bana biraz kızgın. Sanırım bunun nedeni, onun çalışanı olduğumu söylemiş olmamdı, ama ne cevap vermemi bekliyordu ki? Onun kız arkadaşı olduğumu mu? İkimizi nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum ve kadının soruları beni tedirgin etmişti. O günden beri suratını asıyor.

Seks sırasında hala eskisi kadar ateşliyiz, ama yatak dışında artık benimle dalga geçmiyor ve bazen o gün partide babamı küçük düşürdüğü Odin'e benziyor.

Sessiz, kasvetli.

Belki de gitmeliyim. Theo bana yardım edeceğini söyledi.

Aramızdaki bu mesafeye rağmen, geceleri hala kütüphaneye gidiyorum. Odin uykusuzluk çekiyor ve bana kitap okumak ve sonra okuduklarını benimle tartışmak onun için bir alışkanlık haline geldi.

Birkaç saat boyunca, seksten daha güçlü bir bağımız oluyor.

O anları seviyorum ve onun da bundan rahatsız olduğunu sanmıyorum, çünkü okuduklarımızla ilgili sorular sorduğumda hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Odin cevap vermek için sonsuz bir sabra sahip ve bu da yavaş yavaş soru sormaya daha fazla güvenmemi sağladı.

Makyajımın son rötuşlarını yaptım ve ıslak ellerimi elbisemle kuruladım. Misafirlerle yüzleşme zamanı geldi.



"İkinizin ilişkisi ne tür bir ilişki olduğunu sorsam çok mu uygunsuz olur?" Zoe, daireye girer girmez soruyor. Personeli gece için uğurladım ve tatlıyı kendim yapmaya karar verdim.

Onun doğrudan tavrından rahatsız olmadım. Zoe o kadar tatlı ki, istese bile kötü davranamaz.

"Bilmiyorum. O benim ilk... Aslında ona ne demem gerektiğini bilmiyorum."

Muhtemelen benim ondan daha yaşlı olduğumu fark ettiği için biraz şaşırmış görünüyor, ama sonra omuz silkiyor. "Christos için de aynı şeyi söyleyebilirim. Yani, daha önce evliydim, ama sadece altı ay sürdü ve o ilişki tamamen zehirliydi."

"Yani boşandınız ve sonra Christos ile tanıştınız?" "Hayır.

İlk kocam öldü." Yere bakıyor. "Çok üzıldüm. Bu kadar müdahaleci olmak istemedim."

"Öyle değil. Sadece, geçmişte kalmış olmasına rağmen, hayatımın o dönemi hala beni rahatsız ediyor."

Bana her şeyi anlatıyor ve garip bir şekilde, ben de kendimi ona içimi döküp sorunlarımı özetlemeye cesaret ediyormuşum gibi hissediyorum, Yunanistan'dan ayrılmamdan Odin ile olan ilişkiye kadar. Şeyhi ise anlatmıyorum. Babamın beni bir et parçası gibi sattığını yüksek sesle söylemek zor.

Onun neyi beni her şeyi itiraf etmek istememe neden oluyor, bilmiyorum. Sanki uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi.

Zoe daireye adımını attığı ilk andan itibaren beni tamamen rahat hissettirdi. Odin onun



*en iyi mankenlerden* biri olduğunu söylediği için biraz çekiniyordum, ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Ama kısa sürede Zoe'nin tanıdığım en sade insanlardan biri olduğunu keşfettim.

Sanki beni evine davet eden oydu.

Kız kardeşlerim beni hiç umursamadığı için annem dışında bir kadınla hiç bağ kurmamıştım, ama şimdi bir arkadaş bulduğum için mutluyum.

Bana anlattıklarından, çok şey yaşadığını anlayabiliyorum. "Sen de onlar gibi Yunanlısın."

"Evet, öyleyim."

"Ama İngilizceyi çok iyi konuşuyorsun."

"Aslında ben yarı Yunan, yarı İngilizim. İki dili de duyarak büyüdük ve şimdi bunun için minnettarım çünkü bu sayede Amerika Birleşik Devletleri'nde çalışma fırsatı buldum."

"Odin'in ilk ilişkin olduğunu söylemiştin. Beni yanlış anlama, ama düşünümde onunla tanıştığımda, onun biriyle birlikte kalacağını hiç düşünmemiştim. O her zaman yalnız tipte birine benziyordu."

Hamile karnını sergileyen güzel kadını inceliyorum. Zoe çok gözlemci biridir. Ve haklıdır: Odin'e bakan herkes aynı şeyi düşünür.

"Bence öyle. Aramızda ciddi bir şey yok. Muhtemelen sadece seks."

"Ama birlikte yaşıyorsunuz."

"Bu geçici, inan bana. Buraya sadece bazı sorunlarım olduğu için geldim."

"Karışmak istemem Elina, ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ben de yürümeyen bir ilişki yaşadım ve senin durumun da öyle olduğunu söylemiyorum ama yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Yabancı bir ülkede yetişkin hayatına başlamak çok zor olmalı. Evini özlemiyor musun?"

"Ailemden bahsediyorsan, hayır. Neredeyse bir aydır uzaktayım ve onlarla birlikte yaşıyor olsam da, onlarla gerçek bir bağım olmadığını fark ettim. Ama atlarımı çok özledim. Binmeyi çok seviyorum."

"Ciddi misin? Kuzey Carolina'daki arazimizde birkaç atımız var. Seni ziyaret etmen için bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Gerçekten mi söylüyorsun, yoksa sadece nazik davranıyor musun?"

"Ciddiyim Elina. İstedğin zaman evimizde kalabilirsin."

"O zaman çok isterim." Tekrar ata binebileceğim düşüncesi kalbimin hızla attığını hissediyorum. Hiç bu kadar uzun süre atlardan uzak kalmamıştım. "Adada dört tane atım vardı, ama en sevdiğim *Fulcano*'ydu."

Kaşlarını çatarak sorar, "Volcano mu demek istedin?" "Öyle dedim."

"Hayır, *Fulcano* dedin."

Vücudumda bir panik dalgası hissediyorum. O kadar rahatlamıştım ki dikkatsiz davrandım.

Ellerimi sıkıca birleştirip konuşamıyorum. Genelde söylediğim her kelimeye çok dikkat ederim. Yıllardır, özellikle babam ve misafirlerinin yanında hata yapmamak için kendimi eğittim, ama şimdi bir yabancıya kusurumu göstermiş oldum.

"Sanırım oturma odasına dönsek iyi olacak," diyorum, her zamanki gibi cümleyi yavaşça telaffuz ederek.

"Disleksi mi var?"

Bu soru beni suskun bırakıyor.

Her zaman harfleri ve rakamları karıştırmamın bir adı var mı? "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum." Bir adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Kuzenlerimden biri disleksik. Bazı kelimelerin harflerini değiştiriyor. Senin çok yavaş konuştuğunu fark ettim. Sebebi bu mu?"

"Benim durumumun bir adı var mı bilmiyorum. Küçüklüğümden beri böyleyim. Aptalım. Her şeyi karıştırıyorum." Bu sorunumu babamdan başka biriyle ilk kez konuşuyorum. Annem de elbette biliyordu, ama her zaman babamın benim kusurumu kendi yöntemleriyle halletmesine izin verdi.

Zoe'ye dikkatle bakıyorum ve bana gülmüyor gibi görünüyor. Yüzde yüz kendim olabileceğimi fark etmek garip bir duygu.

"Ben doktor değilim, ama bence bu disleksi, evet. Ailen hiç yardım aradı mı?"

Tanrım, hiçbir fikri yok. "Üzgünüm, ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Zoe."

"

"Israrcı olduğum için beni affet Elina, ama utanacak bir şeyin yok. Disleksi bir öğrenme bozukluğudur. Sen aptal değilsin. Disleksik yazarlar bile var, biliyor muydun? Bir daha asla kendin hakkında böyle konuşma."

"Yanlış söylediğim tek kelime bu muydu?"

"Fark ettiğim kadarıyla, evet."

"Lütfen Odin veya Christos'a bundan bahsetme." Titriyorum ve yanımda başka biri olsaydı, bu konuşmadan kaçardım.

Bana yaklaşıyor ve hiç uyarmadan bana sarılıyor.

Odin dışında, yıllardır, belki de küçükken beri kimse bana sarılmamıştı ve ilk başta vücudum kaskatı kesildi. O bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, ya da fark ettiyse de tamamen görmezden geliyordu. Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi ve istememe rağmen, sırlarımdan birinin ortaya çıkma korkusu yavaş yavaş azaldı.

"Bunun için kendini küçümseme. Sen güzel ve yetenekli bir kadınsın. Bana maskeleri balosu için gösterdiğin fikirler inanılmaz. New York, senin başarılarını izlemek için durma noktasına gelecek." Yanağıma bir öpücük kondurur. "Başlamak için yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Yani benim durumumun gerçek adı disleksi mi?"

"Eminim öyledir, ama bir konuşma terapistine gidip bunu doğrulatabiliriz. Tek yapman gereken beni aramak."

"Teşekkürler. Düşüneceğim, ama lütfen Odin öğrenmesin."

"Elina, arkadaş olmak istiyorum ve arkadaşlar birbirlerinin sırlarını ifşa etmez. Rahat olabilirsin. Kimse bilmeyecek."



İtirafarla dolu bu konuşmanın ardından, oturma odasına geri dönüyoruz. Elimi tutuyor ve bunun için minnettarım.

Zoe, benim alışık olduğum türden bir insan değil. Doğal olarak cömert biri. Kafamda, benim olduğumu söylediği şeyin adını tekrarlıyorum.

*Disleksi.*

Bana yardım etmeyi teklif etti. Kabul etmeli miyim?

Sakin bir şekilde düşüneceğim. Son zamanlarda birçok karar verdim ve böyle büyük bir adım atmadan önce tüm durumu dikkatlice değerlendirmem gerekiyor.

Tatlıyı masaya götürürken bir soru bizi felç ediyor. "Ciddi bir ilişkiniz var mı? Yakında düşün olacak mı?"

Zoe ve ben anında donup kalıyoruz.

Christos'un sorusu saçma, çünkü ne benim ne de Odin'in aklında evlilikle ilgili hiçbir şey yok, ama yine de cevabı duymak istiyorum.

"O benim çalışanım."

Söylediği şey, o gece akşam yemeğinde kadına verdiğim cevapla aynı olsa da, yüzüm kızarıyor.

"Aptal," diyor Zoe yanımda.

Saldırganlık onunla hiç uyuşmayan bir şey olduğu için ona şaşkınlıkla bakıyorum. "O sadece gerçeği söyledi."

"O sana deli oluyor, hepsi bu. Aşık bir erkeğin bakışını tanıyabilirim, Elina. Odin'in sana sırılsıklam aşık olduğunu sana garanti edebilirim."

Bu konuyu daha fazla dinlemek istemediğim için yürümeye başlıyorum ve ona da beni takip etmekten başka seçeneği kalmıyor.

Odaya girdiğimizde, iki adam da bize ve birleşik ellerimize bakıyor. Yıllardır pratik yaptığım ifadeyi koruyarak, ikisine de özellikle odaklanmıyorum.

Duygularımı gizlemek hala benim uzmanlık alanım. "Tatlıya hazır mısınız?"



Buzlu tatlıyı her ısırışımda Odin'in gözlerini üzerimde hissediyorum ve onu kasten görmezden geliyorum. Çoğu zaman Zoe ile konuşuyorum ve her kelimeye çok dikkat ediyorum, her zamankinden daha da dikkatliyim.

"Elina, düşünüyordum da. Odin için *yaptığın iş*" — Zoe, sanki onu yutmasını istiyormuş gibi "*iş*" kelimesini çok yavaş söylüyor — "önceden planlanabilir, değil mi? Yani, her partinin ne zaman olacağını önceden biliyor musun?"

"Evet, genellikle bir ay önceden." Her iki erkeğin de konuşmamıza dikkat ettiğini biliyorum, ama Zoe'nin nereye varmak istediğini bilmesem de, sadece ona odaklanıyorum.

"Bir reklam kampanyasında rol almaya ne dersin? Eski menajerim, bir İtalyan markasının parfüm lansmanı için yüz olacak bir model arıyor. Ne dersin?"

Bana üçüncü bir göğsü olduğunu söyleseydi, bu kadar şok olmazdım. Ciddi olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen sadece Odin'i kıskırtmak için söylüyor. "Ben manken değilim."

"Henüz değil, ama tanıdığım en güzel kadınlardan birisin.

Seni Miguel'le tanıştırsam, eminim çıldıracaktır."

Dramatik bir şekilde durakladı ve şimdi anlıyorum ki, dürüst olsa bile, Odin'den intikam almak için bu fırsatı değerlendiriyor.

"Ayrıca, doğru ajans ve cömert bir sözleşmeyle yapılan basit bir reklam kampanyası, uzun süreli finansal bağımsızlığını garanti edebilir."

Zoe moralimi düzeltmeye ve ona bir ders vermeye çalışıyor. O çok tatlı bir kız, ama bilmediği şey, benim kızgın olmadığım.

Bir bakıma, bunu söylemesi iyi oldu çünkü beni gerçeğe geri döndürdü.

"Eğer seçmelere katılmak istersen, beni ara. En geç gelecek hafta bir cevap vermem gerekiyor. Onun için yeni yüzler arayacağıma söz verdim."

Tabağıma odaklanıyorum. "Düşüneceğim. Teşekkürler."

Odin

## YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM



"BU SAÇMA. Burada uyumak zorunda değilsin."

"Neden olmasın? Sonuçta, ben sadece senin için *çalışıyorum*." Apartmanındaki personel odasında çarşafı düzeltirken başını dik tutuyor. Ayrıca her zamankinden daha sakın konuşuyor gibi görünüyor, ki bu da çelişkili bir şekilde sinir bozucu.

"Elina, odamıza geri dön. Neden bu kadar inatçısın?" "Birincisi, *bizim* odamız yok. O *senin* odan. Ve ben inatçı değilim inatçı değilim Odin, sadece ayaklarımın yere basmasını sağlamaya çalışıyorum. Bugün söylediğin şeyler için teşekkür ederim. Aramızda işler biraz karışmıştı."

Kendime zihinsel bir tekme attım.

O saçmalığı söylemek istememiştim, ama restorandaki sözleri hala boğazımda takılı kalmıştı. Nasıl olur da sadece benim çalışanım olduğunu söyleyebilirdi? Tanrı aşkına, bu kadın her gece benimle aynı odayı paylaşıyor!

O gece restorandan eve döndükten sonra, her şey yolundaymış gibi davranarak bana teslim oldu ve sevgiyle doldu. Bu beni tamamen çılgına çevirdi.

Neye bulaştığımı tam olarak bilmeden, yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Onu açgözlülükle aldım.

Sanki birlikte son kez ne zaman olacağımızı asla bilemeyeceğim gibi, ve şimdi de bizim hakkımızda söylediklerini tekrarladığım için bana kızgın.

Yemin ederim, Elina beni delirtmeye çalışıyor.

Yine de, aptal olduğumu biliyorum.

O akşam yemeğinde duymak istediğim şeyi söylememiş olabilir, ama ben bizim ne olduğumuzu biliyorum ve en azından onun benim kız arkadaşım olduğunu söylemeliydim.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onu görmeden önce bile, pişman olmuşum.

"Sana ne dememi isterdin?" Bana cevap vermesini gerçekten çok isterim, çünkü bana kızgın olmasına rağmen, bize nasıl bir etiket koyacağını bilmediğini düşünüyorum.

Ebeveyn banyosuna doğru yürümeye başladı.

"Elina, konuşmamız bitmedi. O cehennem gibi öfkeni kontrol et ve soruma cevap ver."

"Cehennem gibi bir mizacım mı var?"

"Evet, öyle. Sen tanıdığım en zor kadınsın."

"Çünkü kadınların her zaman ayaklarını öpmesine alışkın olmalısın. Benden istediğin buysa, oturup bekleyebilirsin."

"Ayaklarımı öpmeni istemiyorum, yatağında olmanı istiyorum."

"Artık seks yapmayacağız demiyorum, ama orada yatmayacağım."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, başım çok ağrıyacaktı gibi hissediyorum. Kafamı boşaltmak için yüzümü ovuşturuyorum, o ise sanki ben orada değilmişim gibi davranmaya devam ediyor.

Banyoya giriyor ve aynada elbisesinin fermuarını açmaya başladığını görüyorum, muhtemelen duş almaya hazırlanıyor.

"Buraya gel."

Kafasını kapıdan dışarı çıkarır. "Lütfen." "Ne?"

"Buraya gel, *lütfe* Elina. Hadi, yapabileceğine eminim." Şimdi beni kızdırmaya çalıştığını anlıyorum.

İlk başta, sınırdan duvara yumruk atmak istiyorum, ama birkaç saniye sonra, her şey güneşten uzaklaşan bir bulut kadar hızlı bir şekilde netleşiyor ve gülümsüyorum. "Biz kesinlikle bir çiftiz. Sadece ilk kavgamızı ettik."

"Kavga etmiyorum. Böyle bir şey yapıp işimi kaybetme riskini göze alamam, *patron*."

Yüksek sesle gülüyorum ve o bana bir şey fırlatmak ister gibi görünüyor. "Sen benim kız arkadaşımın, çalışanım değilsin."

"Ben senin çalışanım ve aynı zamanda seks yaptığın kadını," diye ısrar ediyor, kaşlarını çatarak.

Ölümden hiç korkmamış biriyim, bu yüzden ona iki adım yaklaşarak durumu yokluyorum.

Elina gözlerini kaçırmaz, gözleri tehlikeli bir ışık yayar, ama boynunda atan bir damar fark ederim.



Her zaman böyledir. Birkaç dakikadan fazla yakınlaşamayız, yoksa çıplak, birbirimize sarılmış, terli ve birbirimizin kollarında inleyerek son buluruz. Ona kitap okuduğumda bile, ya kanepede ya da yerde, ben onun vücuduna gömülmüş halde son buluruz.

"Sen benim kadınsımsın."

"Bunu duymak istemiyorum. Sana yalan söylememeni söylemiştim. Christos'a söylediklerin için seni cezalandırmıyorum, sadece senin hayatında kim olduğumu kendime hatırlatmaya çalışıyorum."

Elimi kalçasına koydum. "Kadınım."

"Hayır."

"Evet, öylesin. Duyguları oyunun dışında tutmaya karar vermiş olmamızın önemi yok, biz birlikteyiz. Sen benim kadınımsın, ben de senin erkeğim ve bundan sonra tüm dünya bunu bilecek."

"Sen deli olmalısın."

Kıçını tutup ereksiyonumu karnına sürüyorum. Boynunu öpüp yalıyorum ve kulak memesini ısırduğımdaya inliyor.

"Bu sadece seks."

"Kız arkadaşım, kadınım," diye devam ettim, elbisesinin eteğini yukarı çekip külotunun ince kumaşına dokunarak. "Benim."

Elimi ipek parçanın içine soktum ve zaten ıslak olduğunu fark edince boğazımdan bir homurtu çıktı. Sonra o benim kot pantolonumun fermuarını açtı ve kısa süre sonra sertleşmiş penisim eline kaydı.

Onu kaldırdığımda, benim kadar endişeli olduğu için bırakmıyor. Külotunu yana çektiğimde, beni açıklığına sokuyor.

"Lanet olsun, Elina!"

Bu pozisyonda, çok sıkı olduğu için onu almak daha da zordu, ama o endişeli görünmüyordu ve iki kez ittikten sonra, beni tamamen içine aldı.

Aciliyet neredeyse acı verici ve ben duvara yaslanarak yavaş ve derin bir ritimle hareket etmeye başlıyorum. "Nasıl istiyorsun?" Onun için dayanıyorum, çünkü arzuma bakılırsa daha sert olmam gerekiyor.

"Her şeyi, Odin. Her zaman her şeyi. Bana yaptıklarını seviyorum. Birlikte yaptıklarımızı." Parmakları saçımı çekiyor ve bacakları belime dolanıyor.

Kalçalarını tutarak, düzgün düşünemediğim için bir kez daha teyit ediyorum. "Her şeyi mi?"

Kafasını salladı ve sonra beni omuzlarımdan çekti. "Gerçekten derinden istiyorum."

İçime attığım heyecanla titriyorum ve onu bana yaklaştırarak hareketlerimi hızlandırıyorum.

"Aynen öyle. Beni nasıl çıldırtacağını biliyorsun," diye inliyor.

Saatler gibi gelen dakikalar boyunca kendimizi kaybediyoruz.

Aç, çaresiz, doyumsuz, ta ki inleyerek bana boşalacağını söyleyene kadar.

Klitorisine dokunurum ve birkaç kez daha beni sürmesini sağlarım.

Neredeyse aynı anda, vücutlarımız orgazmın coşkusuna kapılır.



"Benden taviz istediğimi sanma. Sadece seks olacağı konusunda anlaşmıştık. Sadece metres gibi davranılmaktan hoşlanmadım." Sonunda, daha sakin ve normalden daha fazla konuşabilir gibi görünüyor.

Onun konuşma tarzını her zaman mizacıyla uyumsuz bulmuştumdur. Bana hakaretler yağdırırken bile yavaş konuşur.

"İkimiz de özgürüz ve aşk olmasa bile saklanmamıza gerek yok," diye devam ediyor.

Yatakta uzanıyoruz ve saatlerce süren tutkulu sevişmenin ardından, çıplak bedeni benim üstümde. Kavgacı, arzumuzu daha da artırmış gibi görünüyor.

Elina ve ben kavgacı ruhluyuz, ama birbirimize bağımlıyız da, buna hiç şüphem yok, bu yüzden birbirimizden uzaklaşma ihtimali bile kanımızı kaynatmaya yetiyor.

Birbirimizi anladığımız anda, ikimiz de tam bir teslimiyet talep ettik.

"Saklanmıyoruz. Tüm çalışanlarım senin benimle yaşadığını biliyor."

"Seninle yaşamıyorum. Bu geçici bir durum."

Çenesini kaldırıp ona baktım. "Neden şimdi bunu söylüyorsun? Taşınmayı mı düşünüyorsun? Zoe'nin önerdiği gibi modellik mesleğini mi deneyeceksin?"

Eğer iyi bir kız olsaydı, hayır der ve bana huzurumu geri verirdi, ama bu Elina, aynı anda hem sevdiğim hem de beni çıldırtan tüm özellikleriyle.

Hayatımı asla kolaylaştırmayacak.

"Henüz karar vermedim. Zamanla finansal bağımsızlığa ulaşabileceğimi söyledi."

Neanderthal gibi davranmak istemediğim için ne söyleyeceğimi dikkatlice tartıyorum. Ayrıca, şikayet edersem bu mesleği seçme olasılığının daha yüksek olacağından neredeyse eminim. "Ama sen bunu yapmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Modeller çok fazla ortaya çıkmak zorunda ve insanların önünde az giyinmiş olmak hoşuma gitmiyor."

Ve yine başladı.

Bir an, kadın enerjik, kararlı, beni hak ettiğim yere koymaya hazır. Bir sonraki an, hala ne kadar saf ve masum olduğunu gösteriyor.

Benim lezzetli kadını. Benim özel cazibem.

"Benimle birlikteyken çıplak kalmakta hiçbir sorun yaşamıyorsun," diye şaka yapıyorum, çünkü içimde giderek daha sık ortaya çıkan bu garip duyguyu uzaklaştırmak istiyorum.

Onun benim olduğu ve bu arzunun geçmeyeceği kesinliği.

"Çünkü sadece sensin. Annem partilerimizde dekolte elbiseler giymemi istediğinde bile bundan nefret ederdim."

Bu, gözetimim altındaki mağara adamını dizginlemeye yetmiyor. Ne diyeceğimi bilemeyerek, onu uzun uzun öpüyorum.

Sözlerle aramız pek iyi değildir; bedenlerimiz çok daha iyi iletişim kurar.

"Eğer endişelendiğin buysa, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Modellik kariyerine atılmaya karar versem bile, gelecek ayki parti garantidir."

"İşinden memnun değil misin?"

"Evet, memnunum. Aslında bu organizasyon işini çok seviyorum, ama maaş alıp hala senin yatağında uyumak bana doğru gelmiyor. Kulağa biraz saçma geldiğini biliyorum, ama sanki seninle seks yapmak için para alıyormuşum gibi."

"Bir daha böyle bir şey söyleme. İlk başta seni benim için çalışmaya davet ettiğimde, amacım senin Amerika'da yeni bir hayata başlamana yardım etmekti, ama artık durum öyle değil. Sen yeteneklisin. Herkes işini övüyor. Cassandra senin zevkine hayran kaldı. Bu pozisyonda olmanın sebebi benim kız arkadaşım olman değil."

"Yine de kulağa tuhaf geliyor."

"Ne?"

"*Kız arkadaşın*. Sen birinin erkek arkadaşı gibi görünmüyorsun. Erkek arkadaş deyince aklıma, elinde bir buket çiçek tutan tatlı ve sevimli bir adam geliyor."

"Senin hoşlandığın erkekler öyle mi?"

"Hayır. Değişme. Seni olduğun gibi seviyorum."

Elina haklı, ilişkimizin sınırları tamamen bulanıklaşmış, birbirine karışmış durumda. Biz sadece sevgili değiliz. Yavaş yavaş, o benim bir parçam haline geliyor.

"Öyle demek istemedim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Aptal olduğumu ve sana benim çalışmam dediğimi."

"Sen sadece gerçeği söyledin. Beni sinirlendiren, benim *sadece* senin çalışmam olduğum izlenimini vermen oldu."

"Bir daha olmayacak."

"Benden özür mü diliyorsun?"

"Evet, diliyorum."

Sanki ciddi olup olmadığımı kontrol etmek istercesine biraz uzaklaşıyor.

Alaycı bir cümle ile sevinçten havaya uçacağını umuyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, ellerini yüzüme koyuyor.

"Özrün kabul edildi, erkek arkadaşım." Tanrım, onu asla çözemeyeceğim.

"Ah, Elina..." Onun sıcak dudaklarını hafifçe ısırıyorum. "Neden bir sonraki hamleni tahmin edemiyorum?"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, çok hoş."



Ertesi sabah

"Bir fikrim var," diyorum.

Ben onu izlerken o kahvaltımızı hazırlıyor. Benden personele hafta sonları izin vermemi istedi, ben de kabul ettim.

"Artık benim için çalışmaktan endişelenmene gerek kalmayacak bir çözüm buldum. Bir etkinlik organizasyon şirketine yatırım yapacağım ve sen de şirketin sahibi olacaksın. Hatta başka müşteriler de bulabilirsin."

"Bunu karşılayamam ve iyilik istemiyorum."

"Endişelenme. Para kazanmaya başladığında, bana yavaş yavaş geri ödeyebilirsin."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasını döner, ama tam da doğru kararı verdiğim için kendimi tebrik etmeye hazırlanırken, yüzündeki ifade birden değişir.

"Teşekkürler, ama ilgilenmiyorum," der ve tezgaha geri döner.

"Neden?"

"Çünkü bir şirketi nasıl yöneteceğimi bilmiyorum."

"Ben varım. Elimden gelen her şekilde sana yardım ederim." "Hayır, teşekkürler. Belki önce modellik yapmayı denerim."

Neler olduğunu anlamıyorum. Partiler düzenlemeyi sevdiğini söylediğini sanıyordum.

Ama bir hafta sonu kavgası yeter de artar bile, bu yüzden kalkıp ona arkadan sarılıyorum. "Sorun değil. Ne yapmaya karar verirsen, seni destekleyeceğim."

Kollarımda dönüp başını göğsüme yaslar. "Teşekkürler."

Odin

## YİRMİ ALTI. BÖLÜM



### Günler Sonra

"MOSKOVA'DA GÖRÜLDÜ. Bu sefer ihbar doğru gibi görünüyor," Grigori ofisime girdikten sonra uyarıyor.

Yaşlı şeytan kaypak ve biz yaklaşıncaya kaçıyor.

İntikamımı tamamlamaya takıntılıyım, ancak bunun Elina ile ilişkiyi nasıl etkileyeceğinden emin değilim.

Başladığımızda, sıradan bir şey bekliyordum. İyi seks, heyecan verici sohbetler – tabii ki o inatçı tavrını kaybetmediği sürece – ve şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel kadınlardan birinin eşliği.

Ancak birkaç hafta birlikte geçirdikten sonra birçok şey değişti.

İyi seks, hayatımın *en iyi* seksine dönüştü. O, her seferinde beynimi kızartma yeteneğine sahip.

Onlarca partnerle ilişkim oldu. Fiziksel olarak tatmin edici ama başka bir şeye ihtiyaç duymadığım ilişkiler. Elina, hayatıma girdiğinden beri, uzaklarda olduğu zamanlarda bile dikkatimi çekmeyi başardı.

Bazen kendimi nefretimi beslemek, intikam arzusu ve sahip olduğumuz şey arasında bölünmüş buluyorum.

Onun hakkında ne hissettiğimi tanımlamaya hala hazır değilim, ama bunun şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemediğini biliyorum.

Bazen, kafasında bizim için bir son tarih belirlemiş olduğunu hissediyorum. Aynı zamanda, bana karışık mesajlar gönderiyor, örneğin Yunanistan'dan geldiğinden beri olanları konuşmak için kız kardeşleriyle iletişime geçtiğini söylüyor.

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Benim bunu bilmem mümkün değildi.

Onu işe aldığımda, Leandros'un evindeki tüm telefonlarda yaptığım gibi, onun cep telefonunu dinlemeyi düşündüm. Bu fikir cazipti, çünkü er ya da geç ailenin geri kalanının onunla iletişime geçeceğinden ya da tam tersinin olacağından emindim.

Ama aramızdaki ilişkiler geliştiğinde, uçakta, bunun bir ilişkiyi başlatmak için korkunç bir yol olacağına karar verdim, bizimki gibi sadece fiziksel çekime dayanan bir ilişki olsa bile.

Sonunda telefonuna bir takip cihazı taktırdım, bu daha çok onun güvenliği için, yani gerektiğinde nerede olduğunu bilmem için, ailesinden biriyle karşılaşabileceği için değil.

"Başka bir şey çıktı," diyor Grigori. "Ne oldu?"

"Ciro öldü."

"Ne?"

"Öldü. Biri ona ulaştı."

"Biz fark etmeden adaya nasıl girdiler?"

"Tahmin etmek gerekirse, bence köylülerden biri onlara yardım etti. Orada yaşayanların çoğu Leandros'un yönetimi altında büyüdü. Ciro'yu öldürmek için birine yardım ettilerse, bence bu eski patronlarına olan sadakatlerinden çok korkudan dolayıldı."

"Bunu araştır. Her şeyi hallettin mi? Polis orada mı?"

"Hayır. Ne olduğunu asla öğrenemeyecekler, ceset yok. Ama ilgilenmemiz gereken başka bir şey var."

"Söyle hadi."

"Uzmanlar zaten bir sonuca vardılar. Kalıntılar gerçekten Orien'e aitti. Bu konuda ne yapmak istediğini bilmek istiyorlar. Polise haber verilmesini mi istiyorsun yoksa..."

"Hayır. Polis yok, ama Aristeu'ya onay vermem gerekiyor."

"Onu gömecek misin?"

"Evet, adada."

Konuşurken, kuzenim Milena'nın adı cep telefonumun ekranında belirir.

"Her şey yolunda mı?" Aristeu'dan çok daha fazla iletişim halinde olduğum için formaliteleri bir kenara bırakıyorum.



Milena beni her zaman çok endişelendirmiştir, çünkü Leandros'un kadınlar konusunda ününü biliyorum. O güzel bir kız ve nişanlandığında bile, adadan temelli ayrılana kadar onun güvende olacağına inanmamıştım.

"O öldü."

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu bekliyordum. Onu son gördüğümde, Aristeu sonuna çok yakındı. Ancak, ona oğlunu gömme şansı vereceğimi umuyordum.

"Cenazeye gelir misin?"

"Evet. Şu anda bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece onu annemin yanına gömmeme izin vermen."

"Karar vermek sana kalmış. Ne zaman olacak?"

"Sana gelmen için zaman tanımak amacıyla, iki gün sonra olmasını düşündüm."

Hemen ona kardeşinden bahsetmem gerektiğini hatırladım.

*Kahretsin!*

"Bugün ayrılacağım, ama Yunanistan'da uzun süre kalamam. Yine de konuşmamız gerek."

"Tamam, Odin. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatıp masamdaki kağıtlara bakıyorum. Yirmi dört yaşındaki bir kıza, babasını ve kardeşini aynı gün gömeceğimizi nasıl söyleyebilirim? Tanrım!

Şu anda bildiğim kadarıyla, babamın tarafında hayatta kalan tek akrabalarımın o, Christos ve babası olduğunu fark ediyorum.

"Yine seyahate mi çıkacaksın?" diye sordu Grigori.

"Evet, ama en geç yarından sonra dönmeyi planlıyorum." "Neden bu kadar acelen var?"

"Çünkü Elina'yı yalnız bırakmak istemiyorum. Naim'in hâlâ buralarda olduğunu hissediyorum."

"Ona güveniyor musun?"

Bu milyon dolarlık bir soru ve cevabım aptalca gelebilir, ama şu anda böyle hissediyorum.

"Evet."



## Yunanistan'a giderken

Elina, adamıza geri döneceğimi söylediğimde hiçbir duygu göstermedi.

Onu da yanımda götürmeyi düşündüm, ama düşündüğümde bunun pratik olmayacağını anladım. Milena ile yapmam gereken konuşma kolay olmayacak. Argyros'un yanında dururken kuzenime kardeşinin ölümünü nasıl söyleyebilirim?

Hayır, zaten aynı anda birkaç cephede birden çalışıyorum.

Ayrıca, bu riskli olurdu. Beni ihanet eden kişinin yerli halktan biri olup olmadığını öğrenmem gerekiyor.

Daha önce konuştuğumuz halde, geçen sefer ülkemize döndüğümde olduğu gibi, bir mesaj göndermeye karar verdim.



Yakında döneceğim. Kendine dikkat et.



## YUNANİSTAN

Beş saat önce Yunanistan'a vardım ve sorunların kaynağı orada gibi görünüyor.

Kocasıyla birlikte adada kalan Milena ile ciddi bir konuşma yaptım. Orien'den bahsettiğimde şaşırılmış görünmedi ve nedenini sordum. Kuzenim, onun öldüğü hikayesine hiç inanmadığını itiraf etti, ancak babasının hayallerini yıkmak istememişti. Sonunda Aristeu, oğlunun öldüğünden emin değildi ve belki de bu en iyisiydi.

"İstediğin zaman buraya geri gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Tek istediğim, yalnız gelmemen. Bana önceden haber ver, güvenliğini sağlarım."

"Bana neyi söylemiyorsun, Odin? Leandros nerede? Kardeşimin ölümüyle bir ilgisi var mı?"

Milena basit bir kadındır. Aristeu'nun da bir zamanlar söylediği gibi, hiç okumak istememiştir, ama yine de sanki yaşı doğum belgesinde yazandan çok daha büyükmüş gibi, doğuştan gelen bir bilgelik sahibidir.

Ayrıca, dünyanın berbat bir yer olduğunu anlayan ama bu yüzden kendilerini acımasızlaştırmayan insanların tipik kabullenici tavrına da sahiptir.

"Bu işe karışmak zorunda değilsin, ama söz veriyorum, sorumlu olan kişi bedelini ödeyecek." Beni bu fıkirden vazgeçirmeye çalışmasını bekliyorum, ama böyle bir şey olmuyor.

"Teşekkürler. Buraya geri dönmeye gelince, yakın zamanda geri döneceğimi sanmıyorum. Bir hafta önce hamile olduğumu öğrendim ve hamileliğimi huzur içinde geçirmek istiyorum. Bebeğimin doğumu için kalbimi güzel şeylerle doldurmak istiyorum. Babam nihayet huzur içinde yatıyor ve kardeşimin nerede olduğu konusunda bir cevap aldım, artık geleceği düşünebilirim."

Gözlerim otomatik olarak düz karnına kayıyor, hamile olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum. Milena, Zoe ve Christos'un karısı, Lykaia's soyunun devamını sağlamakla sorumlu olacaklar.

Bu, bir gün sahip olmayı umduğum çocukları ve otomatik olarak aklıma gelen Elina'nın görüntüsünü düşündürüyor.

Onunla bir gelecek planlamak mantıklı olarak iyi bir fikir gibi görünmüyor, ama çelişkili bir şekilde, Elina, çıktığım onca kadın arasında bu rolü ciddi olarak düşünebileceğim tek kadın.

Aşk hikayesi aramadığını söyledi, bu da benim için mükemmel olurdu. Aramızdaki kimya çok güçlü.

Bir anlaşmaya varma ihtimalimiz var mı? Bu bana giderek daha olası geliyor.

O da benim kadar duygulardan habersiz. Onun güç ve kırılganlığın eşsiz birleşimini hayranlıkla ve sevgiyle izliyorum. Lezzetli seks ve güzel sohbetlerimiz var.

Tüm bu düşüncelerin tek sorunu, onun uzun vadeli bir ilişki için hiçbir zaman istek göstermediği gerçeği dışında, onun bir Argyros olmasıdır.

Elina

## YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM



### LADURÉE — MANHATTAN

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sorar Zoe.

Karşımda oturan, bir tablo kadar güzel olan kadına bakıyorum. Zoe, çikolata dolgusu veya bir tür meyve kremasıyla birbirine yapıştırılmış iki kurabiyeye benzeyen *makaron* adlı tatlıyı yemek istediği için bir şekerciye geldik.

Sanırım yeni bir bağımlılık keşfettim.

Zoe, bulunduğumuz dükkanın bu tür tatlılarda uzman olduğunu ve tüm dünyada ünlü olduğunu, ancak en çok menşe ülkesi olan Fransa'da ünlü olduğunu söyledi.

Öğle yemeği yiyecektik, ama sanırım bebekleri farklı düşünüyordu, ve benim için sorun yok. Tatlı tatmaktan asla rahatsız olmam.

"O gün kavgaya ettik," diye cevap veriyorum. "Ona göre, artık gerçekten bir çiftiz."

O gülüyor ve ben de onun kahkahasına kapılıyorum. Zoe'nin her şeyi çok samimi. Çevremizdeki insanlar genellikle spontan değildir ve ben de kendimi bu listeye dahil ediyorum.

"Peki ya senin onun çalışanı olduğunu söylemesi?"

"Evet, biraz çıldırdım ve çalışanların uyuduğu yerde uyudum."

"Tanrım, Elina, seni kesinlikle seviyorum. Odin'in layık bir rakibi olması için zamanı gelmişti. Tüm detayları bilmek istiyorum."

Ona biraz tereddütle bakıyorum çünkü hayatım hakkında böyle konuşan biri değilim, ama sonra bir arkadaş istiyorsam, ilişkimize yatırım yapmam gerektiğini düşünüyorum

Öğreniyorum ki arkadaşlık iki yönlü bir yoldur.

Zoe içini açtı ve bana eski kocasıyla olan hayatından bahsetti. Benim sır saklamam adil olmaz.

Kısa bir özet yapıyorum, ateşli seks kısmını hızla geçip Odin'in dünyaya resmi olarak birlikte olduğumuzu duyuracağını söylediği noktaya geliyorum.

Hikayenin sonunda, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Erkeğin sana kesinlikle aşık."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Odin'i bir yıldan fazladır tanıyorum ve birkaç kez başka kadınlarla birlikte etkinliklere katılmış olsa da, hiç kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadı. Ayrıca, ikinizin arasındaki kıvılcımı görmek için dünyanın en iyi gözlemcisi olmana gerek yok."

"Bilmiyorum..."

"Tavsiye ister misin?"

Cevap vermeden önce, gerçekten tavsiye isteyip istemediğimi biraz düşünüyorum. Bu arkadaşlık meselesi oldukça karmaşık.

Sonunda pes ettim. "Söyle."

"Ona disleksiden bahset."

Sırtımdan soğuk terler akıyor. "Hayır, bunu yapamam." Sadece bundan bahsetmek bile kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

"Neden?"

"Utaniyorum." Devam etmeden önce ellerime bakarım. "Babam bu sorunumu ben henüz çok küçükken keşfetti ve her gün bana aptal dedi. Odin'in beni böyle görmesini istemiyorum. Beni bir insan olarak takdir ettiğini söyledi ve eğer bunu öğrenirse, beni hor görmese bile, bana acıyacaktır ve ben kimsenin acımasına ihtiyacım yok."

"Ona biraz güvenmelisin, biliyor musun? Odin, o soğuk görünüşünün ardında iyi bir adam, Elina."

"Bundan şüphem yok. Babamla olan sorununa rağmen bana yardım etti. Beni şeyhten kurtardı."

"Şeyh mi?"

"Buraya gelme sebepimin ayrıntılarını sana anlatmadım. Babamın beni terk etmesi ve bir işe ihtiyacım olması tek sebep değildi. Babam, benimle bu şeyh, Naim arasında bir evlilik anlaşması yaptı. Bu adam çok korkutucu, Zoe. Odin beni iki gün üst üste onun saldırılarından kurtardı. İkinci seferinde neredeyse... Odin zamanında gelmeseydi onu durdurabilir miydim, bilmiyorum.

"New York'taki kaçırılma girişiminden hemen bahsetmiyorum çünkü o korkunç hikayenin çok fazlasını zaten anlattığımı düşünüyorum.

"Tanrım, Elina. Bu adam tehlikeli."

"Biliyorum, inan bana." Sıcak çikolatayı fincan tabağına geri koyuyorum. "Odin'in cömert bir kalbi olduğunu biliyorum, belki kendisi bunun farkında değil, ama onun merhametini istemiyorum. Hayatımda ilk kez tam bir kadın olmayı başarabiliyorum. Eksiklerimi ortaya çıkarmayacağım."

"Adım adım gidelim. Öncelikle, söyleyeceğim şey için üzgünüm, ama babanı tanımıyorum bile ve şimdiden ondan hoşlanmıyorum. O ve annen, zorluklarını aşmanda sana destek olmalıydılar. Çocuğum disleksi olsaydı, ilk yapacağım şey bu konuda her şeyi araştırmak olurdu." Kızgın görünüyor. "İkinci sorunum ise, bana söylediklerini anlıyorum, ama bir ilişkinin gerçeklere dayanması gerektiğini düşünüyorum. Bu *şeyh* ise, tecavüzcüler için doğru yer olan hapishanede olmalı."

Onu dikkatle dinliyorum, diğer her şeyi açıklamaya hazır olup olmadığını hala bilmiyorum ve hazır olmadığım sonucuna varıyorum. "Gerçekten aptal olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Eminim aptal değilsin Elina. Bu hikayedeki tek aptal baban."

İlk kez, onun eline dokunmak için inisiyatif alıyorum. "Doktora gitmemizle ilgili söylediğin şey... Denemek istiyorum."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Şimdi değil, ama yakın gelecekte. Önce kendimi hazırlamam lazım."

"Tamam. Şöyle yapalım: gelecek ay, yardım balosu için New York'a döndüğümde doktora gidebiliriz. Ne dersin? Böylece iyi bir uzman bulmak için zamanım olur."

"Christos'a söyleyemezsin."

"Rahat ol. Sana söz verdim. Odin'e her şeyi anlatmak istemediğin sürece, ikimizden başka kimse bilmeyecek. Aranıza girmek istemem Elina, ama yine de onun bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Onun da birçok sırrı var. Ailesinden veya babamdan neden nefret ettiğinden hiç bahsetmez."

"Sordun mu?"

"Ailesini sormadım, çünkü onu rahatsız etmek istemedim. Babamla ilgili olarak, bana onun adının asla anılmayacağına dair söz verdirdi."

"Sen onun kız arkadaşısın. Bu onu rahatsız etmez, sadece neye bulaştığını bilmen gerekir. Ben de Odin'in ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum,



çocukken yetim kaldığı dışında. O ve Christos yetişkin olana kadar tanışmadılar."

"Odin gençken benim adamda yaşıyordu. Onunla çok küçükken tanıştım."

"Sence babandan nefret etmeye o zaman mı başladı? Gençken mi?"

"Gerçekten bilmiyorum. Babam, başkalarının sevdiği türden biri değildir, ama Odin onu iflas ettirdi. Leandros'u aldatmak kolay bir iş değildir, ama o bunu başardı, bu yüzden onların düşmanlığının arkasında çok ciddi bir hikaye olduğunu düşünebiliyorum."

"Bazen babana Leandros, bazen de baba diyorsun. Neden?"

"Alışkanlık. Kafamda ona Leandros demeye başladım. Arkadaşlarının önünde numara yapmadığı zamanlar hariç, iyi bir ilişkimiz yoktu. Evimizde sadece çığlıklar ve hakaretler vardı. Artık onu babam olarak göremeyeceğim, ama bir keresinde ona ismiyle seslendiğim için dayak yedim. Böylece kafamda olanları, yüksek sesle söylemem gerekenlerden ayırmayı öğrendim."

"Daha önce de söylediğim gibi, baban benim dünyadaki en sevdiğim bin kişiden biri bile değil."

"Kaçtığımı ve şeyh konusunda ona itaatsizlik ettiğimi duyunca çok kızacak, ama Odin'le birlikte halka açık yerlerde görünmeye başladığımda durum çok daha kötü olacak."

"Düşmanın kız arkadaşı olmaktan rahatsız değil misin? Yanlış anlama, yargılamıyorum. Sadece durumu tuhaf buluyorum."

"Onu düşman olarak görmüyorum. En azından benim düşmanım olarak. Genelde fazla konuşmam, ama insanları izlerim. Odin, dünyaya karşı soğuk bir tavır takınsa da, onurlu biridir, ki babamın öyle olmadığını biliyorum. Beni, kardeşlerimi ve annemi dövmenin yanı sıra, çalışanlarımıza ve adadaki diğer insanlara da her zaman kötü davranır ve onları cezalandırırdı. Adadaki herkes korku içinde yaşıyordu."

"Gizemli şeyleri severim ve Odin'in onu neden kovaladığını çok merak ediyorum." "Bence bunun geçmişleriyle bir ilgisi olabilir."

"Odin'den bu kadar nefret etmesinin nedenini sormalısın. Bazen erkeklerin açılmak için biraz iteklenmeye ihtiyacı olur."

"Ben düşünceğim bunu . Biz hala bu bu başlangıç başlangıç başlangıcında başlangıcında."

Bana başka bir şey söylemek istermiş gibi bakıyor ve ben bekliyorum. "Seni kızdırmadan bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii. Ama cevap vereceğimden emin değilim."

"Bana güvenebilirsin Elina. Belki gerçek dostluklara alışkın değilsindir, ama ben senin dostunum."

"Tamam, sor. Sadece beni dinleyen birinin olması bana garip geliyor, özellikle de rol yapmam gerekmeyen birinin."

Şimdi masanın üzerinden elimi tutan o. "İnternette disleksinin temel özelliklerini hızlıca araştırdım ve disleksi olanlar için çok iyi konuşuyorsun. Bugün sadece bir iki kelime yakalayabildim ve o da akşam yemeğinde bunu öğrendiğimden beri dikkatimi verdiğim için oldu."

Omuz silkiyorum. "Her kelimeyi söylerken dikkatli olmaya çalışırım." "Evet, çok yavaş konuştuğunu fark ettim."

"Çocukluğumdan beri pratik yapıyorum. Sekiz yaşından beri, her kelimeyi yanlış söylediğimde Leandros tarafından aşağılanıyordum. Azarlanmaktan korkar oldum. Ayrıca söyleyeceğim kelimeleri dikkatlice seçiyorum. En çok zorlandığım kelimeleri ise basitçe kullanmıyorum."

"Ah, canım. Çok yalnız hissetmiş olmalısın."

Gözlerimi kaçırıyorum. Benim özgüvenimin nasıl yok edildiğini bilmiyor. "Konuşacak kimsem yoktu. Kardeşlerimle yakın değilim ve yanlış bir şey söylediğimde kızlar bana gülüyordu. Bu yüzden kelimeleri doğru telaffuz etmeyi öğrenmek çok kolay olmadı, çünkü benimle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Bu yüzden film izlemeye başladım."

"Film mi?"

"Evet. Romantik filmler ve birçok çizgi film. Kelimeleri ezberleyene kadar aynı filmi defalarca izledim. Bu, kelime dağarcığımı genişletmeme yardımcı oldu."

"Peki ya okumak? Kitapları sever misin?"

Cevap veremedi, Christos'tan bir telefon geldi. Konuşma beni gerginleştirmeye başlamıştı, bu yüzden içimden ona teşekkür ettim. Zoe'nin arkadaşlığından memnun olsam da, tüm sırlarımı bir anda açığa vurmak zordu.

Telefonu kapattıktan sonra "Kusura bakma" dedi. "Kocam bazen aşırı koruyucu olabiliyor."

"Sorun değil." Ona bakarak, sormak istediğim şeyi sormalı mıyım diye düşündüm ve sormalı olduğum sonucuna vardım. "Benimle kuaföre gider misin?"

kuaföre gider misin?"

"Tabii ki, ama neden?"

"Yıllardır aynı saç stilini kullanıyorum ve biraz değişiklik yapmak istiyorum."

"Sadece kızlar için bir güzellik öğleden sonrası mı? Ben varım."



Akşam karanlığı çökmeden eve varıyorum ve korumaların Odin'e alışveriş merkezine gideceğimizi haber verip vermediklerini merak ediyorum.

Hayır, belki Grigori'ye haber vermişlerdir. Odin muhtemelen benimle ilgili her şeyi 24 saat boyunca takip etmiyordur.

Zoe bana *iç çamaşırı* aldırdı. Hepsi çok *seksi*.

Sanki başka birinin hayatını yaşıyorum. Annemden başka kimseyle kuaföre ya da alışveriş merkezine gitmezdim ve çoğu zaman bu tür gezilere hiç ilgi duymazdım. Bugün gerçekten çok eğlendim.

Çantadan üç takım külot ve sütyeni çıkarıp yatağın üzerine yaydım ve Odin bunları giydiğimde ne düşünecek diye merak ettim.

Gülümsedim, keşke burada olsaydı diye düşündüm.

Ayakkabılarımı çıkarıp dolaba doğru yürürken cep telefonum çalıyor. Otomatik olarak cevap veriyorum ve o nefret dolu sesi duyduğumda içim buz gibi oluyor.

"Elina? Orada eğleniyor musun? Eğlenebildiğin kadar eğlen. Seni ele geçirdiğimde, isyanını ve saygısızlığını pişman edeceğim."

Naim.

Midem bulanmaya başlar ve ani bir baş dönmesi neredeyse bilincimi kaybetmeme neden olur.

Bu yeni numarayı nasıl buldu?

Yatak odasına geri dönüp kapının kilitli olduğundan emin oluyorum.

Telefonu kapatmalıyım, ama onun tehditleri beni esir alıyor ve o konuşmaya devam ederken, ben yere oturuyorum. Bacaklarım titriyor.

Odin

## YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM



### YUNANİSTAN

GÜN hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Vatanımı çok seviyorum ama Milena gittiğine göre artık beni burada tutan hiçbir şey kalmadı. Eve dönme arzusu aklımı meşgul ediyor ama sorumluluklarımdan asla kaçmam.

Adanın en eski sakinlerinden biri olan Dario ile buluşuyorum. Anlattıklarına göre, ailesi nesillerdir burada yaşıyor.

Zaten Ciro'nun ölümünü araştırmayı planlıyordum, özellikle de Grigori bunun Leandros'un emriyle bir ada sakininin işi olduğunu söyledikten sonra, ama benimle iletişime geçme girişiminin onlardan birinden gelmesi beni şaşırttı.

"Bana tam olarak ne anlatmaya çalışıyorsunuz? Bütün gün burada kalamam." Söylemesi gerekenleri söylemek yerine oyalamayı tercih eden insanlara sabrım yok.

"Bay Leandros geri gelecek mi?" "Hayır."

"Bunu garanti edebilir misiniz?" "Bu konuşma ne hakkında?"

Adam sıkıntılı görünüyor. Burada olmak istemediğini hissediyorum.

"Sen Aristeu'nun yeğenisin. O bizden biriydi," diyor bana bakmadan.

"Amcam iyi bir adamdı."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Ben amcam değilim."

"Evet, biliyorum, ama sen Dr. Leandros da değilsin."

"Bu ne demek?"

"Bunca yıldır bu adada ve çevresindeki adalarda sorunlar yaşadık."

"Ne tür sorunlar? Bana ne istediğini söylemen için beş dakika daha vereceğim, sonra bu konuşma bitecek."

"Evet, efendim. Beni affedin. Kızlarla ilgili... Bu adada ve diğer adalarda yaşayan kızlarla."

"Onlara ne olmuş?"

Adam bana çok utanmış bir şekilde bakıyor. Utanç duygusunu gördüğümde nasıl tanıyacağımı bilirim. "Birkaç adada çok sayıda kız kayıp. Bizim adada da."

"Ne? Nasıl kayboluyorlar?"

"Belli bir yaşa, yaklaşık on beş yaşına geldiklerinde, çoğuna Atina'da okumaları için burs teklif ediliyor. Burada lise bile yok."

"Biliyorum." Bu konuyu zaten düşünmüştüm ve planlarım gerçekleştiğinde, gençlerin eğitim için ailelerinden uzak kalmak zorunda kalmamaları için bir okul kuracağıma karar vermiştim.

"Başkente taşınmayı kabul ederlerse, kalacak bir yer ve bu burs veriliyor. Sorun şu ki, hiçbirisi ailesini ziyarete geri dönmüyor."

"Sadede gel."

"Bu bursları sunan Bay Leandros'tu."

"Bana bunların kaybolduğunu ve eski patronunuzun bundan sorumlu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Adamın yüzünün renginin solduğunu görüyorum ve şiddetli bir titremeye sarsıldığını fark ediyorum.

Korku.

Dehşete

kapılmış. "E-

evet..."

"İsimlerini biliyor musun?"

"Komşu adalardan gelenlerin hepsinin değil, ama buradan gelenlerin isimleri var, evet."

"Neden Atina polisini aramadılar?"

Kafasını sallıyor ve gözlerinde inanamama hissini görebiliyorum. "Çünkü hepsi Dr. Argyros için çalışıyordu."

Söylediklerini anlamam birkaç saniye sürüyor.

O piç kurusu, kanun adamlarını maaşlı çalıştırıyordu.

"Bana kayıp kızların isim ve soyadlarının listesini getirin. Ne yapabileceğime bakayım," derim, ayağa kalkmışım bile. "Ama karşılığında bir şey istiyorum. Adada, eski patronları adına cinayet işleyecek kişilerin kim olduğunu bana söylemenizi istiyorum."

Cevap vermeden önce fazla düşünmüyor gibi görünüyor. "Eğer bir teşvik verilirse, herkes. Kadınlar bile."

"Teşvik mi?"

"Kimse onun emrine karşı gelmeye cesaret edemez." "O sana öldürmeni söylese, sen bile öldürür müsün?" diye soruyorum doğrudan.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben de kızı kaybolan babalardan biriyim. Thalassa'yı üç yıldır görmedim. Atina'ya gittiğinde sadece on altı yaşındaydı."



Adanın özel havaalanına gidiyorum, ama bu sefer bir yerden başka bir yere giderken her seferinde başlatılması gereken tüm operasyonu beklememeye karar veriyorum.

Sinirliyim ve bir an önce gitmek istiyorum.

Uçağımın beni beklediği yere yolculuk sadece on dakika sürüyor ve korumaların bana tüm güvenlik kurallarını anlatmasına sabrım yok. Bu, boşa harcamak istemediğim zamanımı çalacak.

Muhafızlarımdan kaçma alışkanlığım yok ve kaçtığımda Grigori genellikle çılgına dönüyor, ama buradan gitmem gerekiyor. Koruma konusunda bir stratejist ve düşmandan korunmanın en iyi yolunun onları şaşırtmak olduğunu ısrarla savunuyor. Normalde benim gibi adamlar, önü ve arkası zırhlı bir konvoyun ortasında bir araçta seyahat ederler. Benim durumum öyle değil. Kimse hangi arabaya bineceğimi bilmiyor. Bazen ben bile bilmiyorum.

Zaten birkaç kez kaçırılma girişimine maruz kaldım ve kimin sorumlu olduğunu bile söyleyemiyorum. Güç sahibi olduğunuzda, yol boyunca düşmanlar edinirsiniz.

Ciro'nun ölümü, Aristeu ve Orien'in cenazesi ve adalıyla yaptığım konuşmanın ardından, kafam bilgiyle dolup taşıyor ve önümüzdeki birkaç gün içinde ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Ancak bu sefer tek istediğim eve gitmek.

Yaşadığım dünyanın boktanlığını unutmak ve asla huzur bulamayacağım hissini silkelemek istiyorum.

Ancak kemerimi bağlar bağlamaz, sanki planlarımla alay edercesine cep telefonum çalıyor.

Umarım Elina'dır, ama geçen seferki gibi mesajlarıma cevap vermedi ve aramadı, Grigori olduğunu anladığımda ruh halim birden kötüleşti.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Uçakta. Neden sordun?"

"Yemin ederim, bana kalp krizi geçirteceksin." "Ne oldu?"

Elina?"

"Hayır. Konvoy. İki adamımız öldü." "Nasıl?"

"Bomba. Biri seni kesinlikle sevmiyor."

"Ailelerine uygun tazminat ödenmesini sağla. Kaynaklardan cimri davranma."

"Merak etme. Hallederim."

"Sence kim yaptı? Leandros mu, Naim mi?"

"Henüz emin değiliz, ama bilmen gereken bir şey var." "Hemen söyle."

"Bugün tek kullanımlık bir cep telefonundan arama aldı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü benim işim seni hayatta tutmak. Kız arkadaşına güvenmiyorum, bu yüzden telefon görüşmelerini dinliyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Mantıken, onun beni aldatması mümkün, ama buna inanmayı reddediyorum.

Bir aydır birlikteyiz. O kadar uzun süre numara yapma yeteneği var mı?

"Odin?"

"Evet?"



"Sen olsam dikkatli olurdum. Onun güzelliği aklını başından almasın."  
Telefonu kapattığım anda, telefon tekrar çaldı. Bu sefer arayan oydu, ama o zamana kadar şüphelerim çoktan içime yerleşmişti.  
"Odin, her şey yolunda mı?"  
"Neden yolunda olmasın ki?"  
"Önemli değil. Sadece emin olmak istedim."



## NEW YORK

Daireye girdiğimde, sürpriz bir şekilde onu oturma odasında volta atarken buldum.

Beni görünce donup kalır, nasıl davranacağına karar verememiş gibidir, ama sonunda bana doğru yürür, hala bana bakarak.

Yüzünde en ufak bir suçluluk izi var mı diye inceliyorum, ama tek gördüğüm korku. Neyden korkuyor?

Hayatta kaldığımdan mı?

Eve dönüş uçağında düşündüğüm her şeyi bulanıklaştıran Elina, birlikte olduğumuzdan beri ilk kez kendiliğinden kollarıma atılıyor. Her zaman ilk adımı atan ben oldum ve onun bu girişimi beni felç ediyor, bu yüzden onun bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Vücudumuz birbirine yapıştığında, iki eli de boynuma sarılır.

Onun dokunuşunu istiyorum. Grigori'nin söylediklerinden ve beni aldattığı ihtimalinden sonra bile, onun bir parçası bana dokunsa iyi olur.

"Tanrıya şükür buradasın. Çok endişelendim." Cevap vermeme fırsat vermeden, sanki bir daha bırakmayacakmış gibi bana sarıldı. "Buradasın," diye tekrar tekrar söyledi.

Onun sarılmasını reddetmek için içimde hâlâ bir parça irade var, ta ki vücudunun titrediğini hissedene kadar.

"Çok korktum. Tanrı'ya bir sürü söz verdim."

Sonunda içimdeki bir şey kırılır. Karışık duygular içindeyim, ama içlerinde çok net olan, baskın olan bir duygu var.

O benim.

Onu kucağıma alıyorum ve o bacaklarını belime doluyor. Elina bana sıkıca sarılıyor ve ben yüzümü boynuna gömüyorum. Kokusu tüm duyularımı hızla bulandırıyor.

Onu kanepeye götürüyorum ve üstüme yatırıyorum. Ona bakmam lazım.

Acelem yok, ama o farklı düşünüyor gibi ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor.

Bugüne kadar, her seks yaptığımızda kontrolü benim ellerime bırakmıştı. Her zaman kendini çekinmeden veriyordu, ama genellikle inisiyatifi ele alan kişi o değildi. Bu yüzden, göğsüme öpücükler kondururken, boynumu ısırırken ve ağzımı öpmek için yukarı tırmanırken, büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum.

"Beni aradı."

"Kim?" Yine tetikteyim, ama o kendi kendine konuşuyor gibi görünüyor.

"Senin bir daha bana dönmeyeceğini, senin..." Sesi çatallanıyor ve bunun numara olmadığını biliyorum.

Grigori bu sefer yanılmıştı.

"Kim aradı, Elina?"

Cevap verebilmesi için yüzünü tutmaya çalışıyorum ama izin vermiyor. "Sana ihtiyacım var. Sonra konuşabiliriz."

Hâlâ yatarken, onun kalkışını izliyorum. Yanımda dururken, elbisesini başından çıkarıyor ve sadece küçük bir ipek külot giydiğini fark ediyorum.

"Çıkar şunu. Seni görmek istiyorum."

Dudaklarını ısırıyor ve parmaklarını elbisesinin kenarlarına geçirip aşağı çekiyor. "Beni izlemekten hoşlanıyorsun."

Onaylayarak başımı sallıyorum, gözlerim çoktan bacaklarının arasındaki sarı tüylerin üzerinde. O baştan çıkarıcı küçük tepenin altında gizlenen zevki biliyorum. Onu kalçasından çekip, bacaklarından birini kaldırmasını sağlıyorum, ta ki neredeyse yüzüme oturana kadar.

"Seni tatmak istiyorum," diyor.

"Birazdan. Senin için ölmek üzereyim." Kaçmasına fırsat vermeden, zaten ıslak olan cinsel organını yalıyorum ve o da saçımı tutuyor.

*Benim vahşi*

*kedim.*

*Benim*

*Elina'm.*

*Benim.*

Beni soymaya kararlı olduğunu unutmuş gibi görünüyor, ta ki şaşırtıcı bir şekilde vücudumun üzerine yuvarlanıp, karnını göğsüme dayayarak üstüme uzanana kadar.

Endişeli ellerim yine pantolonumu ve boxerımı aşağı çekmeye başladı. Aceleci, kararlı, benim kadar aç.

En ufak bir fırsat bulur bulmaz, sıcak ağzı beni yutuyor ve bir an için gözlerimi kapatmam gerekiyor.

Elina sanki doyamıyormuş gibi beni yutuyor ve ben de onu aynı hevesle yiyorum. Yüksek sesle inliyor, yüzümde kıvranıyor, beni çıldırtmaya daha da kararlı görünüyor.

Beni yumuşakça emiyor ve kalçalarım otomatik olarak kalkıyor.

"Seni böyle tatmak hoşuna gidiyor mu, Odin?" diye soruyor, dilini ucunda döndürüyor. "Böyle olduğumuzda, her seviştiğimizde, sen benimsin."

Sözleri derimin altına işliyor.

*Onun.*

Bunu istiyorum. "Beni içeri al."

Tereddüt etmiyor ve bu sefer beni mümkün olduğunca çok lezzetli ağzına almaya çalışıyor.

"Ağzını gevşet."

Dudaklarını ereksiyonumun üzerinde kaydırıyor ve sonra boğazının en arkasına kadar beni alıyor.

Birbirimizi ele geçiriyoruz, birbirimizde zevk buluyor ve kendimizi kaybediyoruz, ve ancak o ikinci kez boşaldığında onu döndürüp altımda sıkıştırıyorum.

"Doğru yapmıyor muydum?"

"Harikaydın, ama senin vücuduna girmek istiyorum." "Ama ben henüz bitirmedim. Senin tadını seviyorum," diyor alaycı büyücüm.

"Başka ne var?"

"Ne?"

"Başka neyi seviyorsun?" diye soruyorum, ereksiyonumu onun tatlı cinsel organına sürterek.

"İçimdeki her parçan." O inleyerek, beni karşılamak için kalçalarını kaldırmaya çalışıyor. "Birlikte olmamız," diye devam ediyor, bacaklarını daha da açarak.

Onun içine girerken dudaklarını öpüyorum. "Birlikte olmamız," diye tekrar ediyorum. "Birlikte olmamızı ne kadar seviyorsun?"

"Bunu nasıl ölçebilirim bilmiyorum. Seni bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni çok korkutuyordu."

Her kelimeyle, onun cinsel organının sıcak sığınağına girip çıkıyorum. Kadının ıslak içini ele geçirerek, vücudunun derinliklerine doğru ilerliyorum. "Neden? Beni bir daha göremeyeceğin düşüncesi neden seni korkuttu?"

"Konuşmak  
istemiyorum." "Bunu  
duymam lazım."

"Anlaşmamızı bozuyorum," diye sızlanıyor.

Boynunu ve çenesini öpüp ısıyorum. "Anlaşmayı unut. Ne istersek onu yapabiliriz. Sadece ikimiz varız. Her zaman ikimiz."

Onun vücuduna her girdiğimde, o da bana doğru yükselir ve birbirimize mükemmel bir şekilde uyum sağlarız.

"O zaman anlaşmayı değiştiriyorum," diyor, ama ne dediğinin farkında mı, emin değilim.

"Öyle mi?"

"Evet. Her seyahat ettiğinde endişelenmeyeceğime ve karın gibi peşinden gelmeyeceğime kendime söz verdim, ama artık bu kadar korkmak istemiyorum. Artık geri dönmeme ihtimalinden endişelenmek istemiyorum."

Savunması düştüğünde, ben de üzerime düşeni yapıyorum, ona istediğini veriyorum, ihtiyacım olanı ondan alıyorum. İlk kez ailemden başka birini kalbime alıyorum.

Artık kelimeler yerine, özel dilimizi konuşuyoruz, benzersiz bir iletişim biçimi, yüce bir birliktelik yaratıyoruz. Ünlem işaretleri, nokta ve virgül yerine, ısırma, emme ve inleme var.

Bu, ikimiz de bedenlerimizin arzuladığı rahatlamayı bulana kadar, sonsuz ve çaresiz ihtiyacımızı karşılamak ve vermek için bir yarış.

Hâlâ onun içinde, alınlarımız birbirine değmiş halde, "Sen olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim" diye söz veriyorum.

Elina omuzlarımı tutuyor, bacaklarını vücuduma doluyor, çekiyor, tuzağa düşürüyor, beni sıcaklığının esiri yapıyor, onun içinde yaşamaya davet ediyor.

"Aynı şeyi bana da söyle," diyorum.

"Beni istediğin sürece gitmeyeceğim." "Son  
tarih yok," diye ısrar ediyorum.

"Son tarih yok," diye  
tekrarlar. "Umursamadığımı  
sanıyordum."

"Numara yapmada iyiyimdir. Hayatım boyunca bunu yaptım, ama yoruldum.  
Kendim olmak istiyorum."

Elina

## YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM



"SAÇINI KESTİRMİŞSİN." Vücudumun üzerinde yatıyor ve sırtımı okşuyor. Odin beni bu şekilde, bir nevi gönüllü tutsak olarak tutmayı seviyor gibi görünüyor ve onun kucaklamasının sıcaklığına alışmaya başladığımı söylemeliyim.

"Biraz değişiklik yapmak istedim. Zoe stilimi seçmeme yardım etti."

"Modellik kariyerinle bir ilgisi var mı?" Sesi gergin geliyor.

"Hayır. Sadece kendime bunu seçme hakkını hiç tanımadım. Aslında, bunun bir önemi yoktu, biliyor musun? Annem saçımı uzun bırakmam gerektiğini söyledi ve ben umursamadım."

"Neden şimdi değişmek istiyorsun?"

Sessiz kalıyorum. Aptal gibi görünmeden buna nasıl cevap verebilirim?

"Elina?" Yüzümü göğsünden kaldırıp bana bakmamı sağlıyor.

"Sen dedin ki... birlikte etkinliklere çıkacağız. Seni utandırmak istemedim. İnsanlar seni zarif kadınlarla görmeye alışkındır."

"Sen mükemmelsin. Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok." "Beğenmedin mi?"

"Çok beğeniyorum, ama sen her halinle güzelsin. Bilmek istediğim şey: sen beğeniyor musun? Çünkü önemli olan tek şey bu. Herkesten önce kendini memnun etmelisin."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, aynaya ilk baktığımda biraz garip hissettim, ama şimdi alışmaya başladım."

"Uzun saçlarını özleyeceğiz."

"Neden?"

Beni daha yukarı çekip kulağıma fısıldadı. "Çünkü seni arkadan alırken saçlarını çekemeyeceğim."

"Ahlaksız."

"Kesinlikle. Senin ahlaksızın."

Aniden, ona bir daha asla dokunamayacağım endişesi geri gelir ve vücudum titrer. Yüzünü tutar, ona hafif bir öpücük veririm, sonra bir tane daha.

Sonra ağzım onun daha fazla yerine dokunmak ister ve ben de çenesine, şimdi kapalı olan gözlerine ve alına öpücükler yağdırmaya devam ederim.

"Çok korktum." "Ben buradayım."

"Ama her zaman burada olmayabilirsin."

"Aldığın telefon hakkında bana anlat."

Tamamen gardımı indirdim. Şeyhin bana söylediklerinin doğru olması korkusu, Odin'in bana hissettirdiklerine karşı kendimi korumaktan vazgeçmeme neden oldu.

"Naim'dendi," diye başlıyorum ve o şaşırılmış görünmüyor. "Yeni numaramı nasıl bulduğunu bilmiyorum."

"Saat kaçtı?"

"İki kez aradı. İlkini, seni aramadan hemen önce. Rolüme veda edebileceğimi söyledi... Yüksek sesle söylemek istemiyorum."

"Ne rolünden?" "Senin *fahişen* rolünden."

"Piç kurusu!" diye küfrederek beni yatağın yanına oturtur, ama hala beni tutmaktadır.

"Kız kardeşlerimin söylediklerinden farkı yoktu."

Çenesini sıkmasından çok kızgın olduğunu anlayabiliyorum. "Sen benim kız arkadaşımsın. Onlar ikimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

"Umurumda değil, Odin. Hayatım boyunca insanların yargılamalarından endişe ettim. Artık bunu yapmayacağım."

O başını sallar. "Devam et. Naim başka ne dedi?"

"Çok gergindim, o yüzden her şeyi hatırlamıyorum, ama gülüyordu ve senin geri dönmeyeceğini, beni karısı yapmak istediğini, ama şimdi onun kölesi, oynacağı olacağımı, ta ki o sıkılana kadar, diyordu." Nefret dolu sözler yavaşça geri gelince yine titriyorum.

"Bu asla olmayacak, Elina."



"Bunu söyleyemezsin." Kendimi tamamen Odin'e teslim etmiş olsam da, *sonsuz dek* yaşamayı düşünmek istemiyorum.

"Evet, söyleyebilirim ve söyledim. Kimse seni almayacak. Sana söz veriyorum."

Aklımdan geçenleri söylemiyorum, ama kendisi uzun vadeli bir şey istemediğini söyledi ve ben sözlerle bağlı kalmayacağım.

Aklımı hain düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak devam ediyorum, "O zaman seni aradım ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde sakinleştim. Ancak yarım saat sonra cep telefonuma bir video gönderdi."

"Bana gösterebilir misin?" "Şimdi mi?"

"Evet."

Oturma odasına gidip telefonumu alıyorum.

Yatak odasına dönerken beni izliyor. Aslında, o beni her zaman izliyor ve ben onun sürekli gözetimine bağımlı hale geliyorum.

O çoktan ayağa kalkmış ve boxerını giyiyor. Telefonun ekranına dokunarak videoyu başlatırken kolunu bana dolamış durumda. Videoyu tekrar izlemek istemediğim için yüzümü göğsüne saklıyorum.

Birkaç saniye sonra, cep telefonunu yatağa atıyor ve bana sarılıyor. "Üç günlük bir çanta hazırla. Seyahate çıkıyoruz."

"Seyahat mi? Nereye? Çalışmam gerek. Partinin henüz kararlaştırılması gereken birkaç detayı var."

"Döndüğümüzde halledersin. Şimdilik her şeyden uzaklaşalım."

"Videodakiler senin adamların mıydı?"

"Evet." Beni öper ve dolaba yönlendirir. "Dediğimi yap." "Ne tür giysiler?"

"Sadece gerekli olanları. İhtiyacın olan her şeyi orada alabiliriz."

Hiçbir şey anlamasam da kabul ediyorum. "Tamam."



## WHITEFISH – MONTANA

“Burası gerçek gibi görünmüyor.” Şu anda, aptal gibi davranmaktan hiç endişelenmiyorum. Ağzımı kapalı tutamıyorum – uçaktan indiğimiz andan beri ağzım açık.

Beni dağlardaki evine getirdi ve ben bir daha buradan ayrılmak istemiyorum. Manzara rüya gibi görünüyor.

“Beğendin mi?”

“Sanırım New York'a tek başına döneceksin. Amerika'da en sevdiğim yeri buldum.”

Gülüyor ve bu o kadar nadir bir şey ki, adeta büyülenmiş gibiyim. Onu tanıdığımdan beri, seks dışında, ilk kez bu kadar rahat görünüyor. Sanki büyük şehirden uzaklaşmak ruh halini değiştirmiş gibi.

Araba patlaması hakkında başka bir şey söylemedi ve bunun için minnettarım. O deli adamın ikimizden de intikam almak istediği için masum insanların benim yüzümden hayatlarını kaybettiğini düşünmek istemiyorum.

Odin'in devasa vücuduna bakıyorum ve bir kez daha onun ne kadar yıkılmaz görüldüğünü ve bu kadar güçlü bir adamın o korkak tarafından nasıl birdenbire öldürülebileceğini düşünüyorum.

Uyluklarındaki her kasın izini gösteren bir kot pantolon giyiyor. Pantolon dar olduğu için değil, Odin bir dağ gibi görünüyor.

"Henüz her şeyi görmedin. Sana bir sürprizim var."

"Daha önce kimse benim için sürpriz hazırlamamıştı." *Tanrım, ben ve benim koca ağzım.* Yüzümü ellerimle saklamak istiyorum, ama kendimi tutuyorum.

Kaşlarını çatıyor ve kendime vurmak istiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Ailem böyle saçmalıkları hiç umursamadı. Leandros nadiren evde olurdu ve annem onun her nefesini beklerdi. Çocukları olduğunu hatırlayacak pek zamanları yoktu." Huzursuzum ve biraz utanıyorum.

Rahatsızlığımı fark etmiş gibi görünüyor ve yanıma geliyor.

Onun yanında olmaktan ne kadar keyif aldığımı artık saklayamıyorum. Onu neredeyse kaybettikten sonra bir şeyler değişti. Aramızdaki her şey bittiğinde acı çekme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyorum, ama birlikte olduğumuz sürece bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

O beni belimden kendine doğru çektiğinde, tereddüt etmeden kollarımı boynuna doladım.

"Sürprizine hazır mısın?" "Evet."



Gözlerime inanamıyorum. Bir ahırdan diğerine yürürken boğazımın sıkıştığını hissediyorum.

"At yetiştiriyorsun." Arkama bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. Ama ne düşündüğünü tahmin edemiyorum. Bu güzel hayvanları görmekten duyduğum heyecanla kendimi kaybediyorum.

"Ben de atları sevdiğimi söylemiştim, hatırladın mı?"

Başımı sallayıp kahverengi benekli *bir Appaloosa'yı* okşamak için duruyorum. "Onlara binebilir miyiz? Çok binmek isterim."

Arkama geliyor ve birkaç adım ötede duruyor. "Seni buraya bu yüzden getirdim." Sesinde beni ona bakmaya iten bir şey var. "Evinizi özlüyor musunuz?"

"Adayı özlemiyorum. New York'ta yaşamaktan memnunum, ama arkadaşlarımı özlüyorum."

"*Arkadaşlarını mı?*"

"Atlar her zaman en iyi arkadaşlarım olmuştur."

"Arkadaşlarını iyi seçmişsin."

Ona dönüp çarpık bir gülümseme attım. "Bazı insanlar buna katılmayabilir."

"Ah, Elina. Her zaman kışkırtıcı. Seninle ne yapacağım ben?"

Cevap vermiyorum çünkü yeni en iyi arkadaşım ile konuşmakla meşgulüm.

"Onlar iyi mi?"

"Kim?"

"Evimdeki atlarım... yani *senin* evindeki atlar. Sen Yunanistan'daydın. Naim'in bana gönderdiği video bizim adamızdan çekilmişti."

"Öyle. Onları kontrol etmek için bizzat gittim."

"Onlara bindi mi?"

"Hayır, vaktim olmadı." Bir şey karar veriyormuş gibi durakladı. "İleride onları ziyaret etmek ister misin?"

"Beni götürür müsün?" Sonra kendime zihinsel bir yumruk attım. "Yani, tek başıma da gidebilirim," diye yalan söyledim, haysiyetimi korumaya çalışarak. Hiç gitmedim.

yanımda kimse olmadan uçakta, ve benim... sorunumdan dolayı, kaybolmaktan korkuyorum.

"Evet, gitmek istersen seni götürürüm."

Doğruyu mu söylüyor diye bakıyorum. Sanırım doğru söylüyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Bir adım geri çekildi. "Kendini kandırma. Ben iyi bir adam değilim, Elina."

Bir süre sessiz kaldım, söylediklerini düşündüm. Sanırım öyle.

Belki mükemmel değil, ama iyi bir adam.

Odin'in kimseye kötü davrandığını ya da sesini yükselttiğini hiç görmedim.

Buna ihtiyacı yok. İnsanlar ona doğal olarak itaat ediyor.

Çalışanlarıyla sadece gerekli olanı konuşan babamın aksine, Odin her birini ayrı ayrı görüyor gibi görünüyor.

Adamları ona saygı duyuyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Kendini pek de iyi görmediğini."

"Belki de kendimi herkesten daha iyi tanıdığım içindir." "Olabilir.

Ya da belki de kendini hiç tanımadığın içindir."

Zoe'nin bana geçmişini ve Leandros ile olan sorunu sormam konusunda söylediklerini hatırlıyorum.

Belki bunu daha sonra

yaparım. "Peki, hangisine

binebilirim?"

Yüzü sonunda gevşiyor. "Göreceğiz."

Odin

## OTUZUNCU BÖLÜM



"Baloya hazırlıklar nasıl gidiyor?"

At binme ve dağlarda piknikten sonra, açık *hava jakuzisindeyiz*.

Elina göğsüme yaslanmış, gökyüzüne bakıyor.

Daha önce hayatın tadını hiç çıkarmamıştım. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama yangından kurtulduğumdan beri, tek odak noktam intikam planlarımdı.

O zamandan beri, yaşlılarım gibi hiç eğlenemedim.

Ne çocukken ne de üniversitede kendime eğlenceye izin verdim.

Benim için en büyük zevk seks yapmaktı, bu saatler hatta bazen bütün bir gün sürebilirdi, ama bunun dışında ne eğlence ne de geziler vardı.

Birkaç üniversite partisine katıldım, ama her zaman bir gözlemci olarak. Sanırım dünyadaki ana işlevim bu: insan ruhunu gözlemlemek.

"Her şey yolunda gidiyor. Bir fikrim var. Parti sırasında yanık kurbanları için daha fazla para toplamak amacıyla mini bir müzayede düzenleyebiliriz. Ne dersin? Plan sadece akşam yemeği için ücret almaktı, ama bence bir müzayede insanları bağış yapmaya teşvik eder. Bu amaç için çok daha fazla para toplayabiliriz."

Kucağıma oturmak için dönüyor ve ben de mayo giymeye karar verdiğimizize pişman oluyorum. Çıplak girmek istiyordum, ama o ya mayo giy ya da birkaç dakika sonra seks yapalım dedi, bu mantığa karşı çıkamadım.

"Tropikal bir cennette bir hafta geçirmeyi ya da hatta bizim... *senin* Yunanistan'daki adanda geçirmeyi açık artırmaya çıkarabiliriz."

"Hayır."

Kollarımda kaskatı kesildi ve bunun nedeninin çok kesin konuşmuş olmam olduğunu biliyorum.

Ancak kaçmaya çalıştığında onu tutuyorum. "Gitme."

Hâlâ kalmak konusunda kararsız görünüyor ve daha fazlasını sunmam gerektiğini anlıyorum. "Şu anda oraya gitmek güvenli değil."

"Hayır mı? Neden? Adada bombalama olduğunu biliyorum, ama Naim misafirlere hiçbir şey yapmaz."

Cevap vermedim ve kızgın görünüyordu.

"Bırak beni," diyor ve kucağımdan kalkmaya çalışıyor.

Arabayı sabote edenin gerçekten Naim olduğunu doğruladım. Polis herhangi bir ipucu bulamadı, ama ben buldum. Ancak adayı güvenli bulmamamın sebebi o değil.

Leandros'un emriyle Ciro'yu öldürenin adalılarından biri olduğundan emin olana kadar kimsenin oraya gitmesine izin veremem.

"Benim kız arkadaşın olduğumu söylüyorsun, ama beni hayatından tamamen dışlıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? İkimizi nasıl adlandırırsan adlandır, ben sadece senin seks yaptığın kadını."

"Söylediklerin hiç mantıklı değil. Kaç kez daha senin kız arkadaşım olduğunu söylemem gerekiyor?"

"Katılmıyorum. Aşıklar sırlarını paylaşır. Zoe bana bunu söylemişti ve o zaman önemli olduğunu düşünmemiştim, ama şimdi onun haklı olduğunu anlıyorum. Bana senin dünyanın hakkında hiçbir şey anlatmazsan, nasıl onun bir parçası olabilirim?"

Sinirlenerek iç çektim, nasıl davranacağımı bilemedim. Sırlarımın çoğunun onun babasıyla ilgili olduğunu nasıl açıklayabilirim?

Kucağımda olmasına rağmen artık bana dokunmuyor ve ben aramızdaki bu mesafeyi istemiyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" "Bana söyleyebileceğin her şeyi."

Söylemenin güvenli olduğunu düşündüğüm şeyleri sakın bir şekilde analiz ediyorum. "Birkaç soru sor, ama bunun bir takas olacağını bil. Sen de bazı sırlarını açığa vurmak zorunda kalacaksın."

Dudaklarını ısıırıyor, sanırım benim karşı teklifimi beklemiyordu, ama sonunda kabul ederek başını sallıyor. "Tamam."

"Sor."

"Ailen nerede?"

Bir an için gözlerimi kapatırım. Leandros'a olan nefretimi soracağını sanmıştım.

Ailem hakkında kimseyle konuşmam ve sanırım kendini kapattığımı fark etti, çünkü tekrar kalkmaya çalışıyor.

Ellerimi beline doladım. "Öldüler," dedim ifadesiz bir şekilde, ama göğsümün içinde soğuk bir bıçak dönüyor gibi hissediyordum.

Ölümlerinden bahsetmekten hoşlanmıyorum, çünkü bu her şeyi yeniden hatırlamama neden oluyor. Bu anılar beni o kadar zehirliyor ki, günlerce nefretle sarhoş kalıyorum.

Elina şaşırmış görünmüyor, bu da beni hemen şüphelendiriyor, ama sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Zoe bana senin yetim olduğunu söyledi, ama ben daha önce de tahmin etmiştim. Ailen hayatta olmasaydı neden Aristeu ile yaşayasın ki? Adamız eğlenceli bir yer değildi." diyor.

Onun bilmediği şey, Aristeu ile yaşamaya başlamamın benim planlarımla ilgisi olduğu ve yetim olmamla hiçbir ilgisi olmadığı.

"Başka ne biliyorsun?"

"Başka bir şey bilmiyorum. Bu yüzden sordum. Onları özleyiyor musun?"

Küçük kız kardeşim Skadi'yi bu açıklamaların dışında tutuyorum. "Babamı özleyorum, evet." "Annemi özlemiyor musun?"

Vücudumda sinirlerimin gerildiğini hissediyorum.

"Hayır." "Neden?"

"Çünkü o bir hain," diye cevap veriyorum içimden gelen bir dürtüyle.

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum, ama hazır değilsen bana söylemene gerek yok."

Bu beni şaşırttı. Baskı yapmaya devam edeceğini sanmıştım, ama her zamanki gibi, onun hareketlerini tahmin edemiyorum.

Sonunda tekrar nefes alabiliyorum, ama bu bir dakikadan az sürüyor çünkü bir sonraki sorusu beni tekrar alarma geçiriyor.

"Nasıl öldüler?"

Gözlerine bakıyorum. "Yangında."

Ağzı sessiz bir O şeklinde açılır, ama sonra kollarını boynuma dolayarak başını omzuma yaslar. "Bu yüzden mi yangın kurbanlarına yardım ediyorsun?"

"Sebeplerden biri, evet." "Diğer

sebepler ne?" "Olay olduğunda

oradaydım."



Bana tekrar bakar. "Sırtındaki derinin incelmesine neden olan yanıklar mıydı?"

Elina bana bunu daha önce hiç sormamıştı, ama bazen yatakta yatarken, bana karnımın üstüne yatmamı söyler ve bacaklarını bacaklarımın üzerine atar, o bölgeyi okşar ve öper. İlk başta gergindim, ama yavaş yavaş alıştım. Şimdi o bölgeye dokunmadığımda özlüyorum.

"Evet."

Bana yumuşak bir öpücük verir. "Ailen için üzgünüm, ama hayatta kaldığına sevindim."

Açıkça konuştuktan sonra çok rahatsız oldum ve kontrolü biraz geri almam gerekiyor. "Sıra sende."

"Ne?"

"Neden yalan bir hayat yaşadığını söyledin?"

Kaçmak istediğini biliyorum, ama ben de onun geçmişini öğrenmekten vazgeçmeyeceğim.

"Sırlarımızı paylaşmamızı isteyen sendin. Şimdi geri adım atamazsın."

"Sorun değil." Kabul etmiş olmasına rağmen, kucağımdan kalkıp küvetin diğer tarafına geçiyor. "Evimdeki hayat, insanların düşündüğü gibi değildi."

"Kimler?"

"Herkes. Yüksek sosyete. Belki bazı çalışanlar gerçeği biliyordu ama bunu bildirmekten çok korkuyorlardı."

"*Bildirmek* mi?"

"Bizi dövüyordu. Hepimizi, ama özellikle annemi."

Ona doğru ilerlemeye başlıyorum, ama bir hareketiyle beni durduruyor. "Hayır, lütfen. Bana anlatmamı istedin ve anlatacağım, ama anlatırken bana dokunmanı istemiyorum. O anılarla aramızdaki bağı kirletmek istemiyorum."

Büyük bir çaba sarf ederek geri çekiliyorum. "Tamam. Devam et."

Odin

## OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM



Çocukluğunu anlatırken hiçbir duygu göstermiyor.

Anlattığı dayakların bazıları, özellikle Theodoro'ya yapılanlar, bir korku filmine layık. Dinlediğim süre boyunca ellerim su altında birbirine kenetlenmiş durumda.

Orien'e adamlarına ne yapmalarını emrettiğini anlamak artık zor değil. Kendi çocukları bile kutsal değilse, başkasının çocuğunu tecavüz edip öldürmek de büyük bir mesele olmazdı.

Buna rağmen, aileme karşı zulüm giderek arttı.

O gün, oynamak için dışarı çıkmıştım ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Annemin ne kadar katı olduğunu bildiğimden, cezalandırılacağımı biliyordum, bu yüzden bodrumdan girmek istedim. Mutfığa açılan kapı bazen açıktı, bazen kapalıydı, ama azarlamadan kurtulmak için şansımı denemeye karar verdim.

Leandros'un sözlerini duyduğumda zaten üst kattaydım. Biraz daha gecikseydim, diğer yerliler gibi ben de bunun kazara çıkan bir yangın olduğunu düşünürdüm.

Yıllar sonra bu olayı araştırdım. Polisin sorumlusu kim olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum, ama adalılar bunun tamamen bir kaza olduğuna inanıyorlardı. Sadece ben gerçeği biliyordum, çünkü işkencecimizi ve adamlarını duymuştum.

*"Beni değil de aileni seçtiğin için pişman olacaksın kadın. Her şeye benzin dök. Ateş hızla yayılmalı."*

*"Bay Argyros, emin misiniz? En azından küçük kızı kurtaramaz mıyız?"*

*"Onlarla birlikte ölmek mi istiyorsunuz?"*

*"Hayır, efendim."*

Neler olduğunu anlamam birkaç saniyeden biraz fazla sürdü. Merdivenlerin tepesine koştum, ama artık sesler yoktu, sadece acı içinde inlemeler vardı.

Kapı kilitliydi ve sonra alevleri fark ettim.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kapıyı açamadım. Sıcaklık dayanılmaz hale geldi ve kapı sonunda yangından dolayı çöktü.

Çaresiz ve acı içinde, girdiğim kapıdan sürünerek dışarı çıktım. Nefes almakta zorlanıyordum ve giysilerim yanıyordu, onları çıkarmak zorunda kaldım.

Ondan sonra her şey çok belirsizleşti. Hafif hatıralar.

Bir hastane yatağında uyandım ve duyduğum ilk ses kurtarıcımın sesiydi. Bana olanları araştıracağına söz verdi ve bana cevabı getirdiğinde, inanmadım.

Annem canavarın metresiymiş.

Onun anneme söylediği son sözler birdenbire anlam kazandı.

Tüm ailemizin ölümüne neden olan, annemin sadakatsizliği idi.

Şimdi Elina'nın yıllarca babasının boyunduruğu altında yaşadığını öğreniyorum. Zaten eşim olarak gördüğüm kadın da onun kurbanlarından biriydi. O kadar uzakta oturan ona bakıyorum ve bu mesafenin duygusal bir mesafeye de dönüştüğünü merak ediyorum.

Elina da benim gibi kendi içsel sorunlarıyla uğraşmak zorunda.

"Annen neden çocuklarını alıp onu terk etmedi?"

"Çocuklarını mı? Odin, bizi zar zor görebiliyordu. Annem ona hep deli gibi aşıktı. Anne tarafımızı hiç tanımadık, biliyor muydun? Bir keresinde ona dedem ve ninemden bahsettiğimde, bir daha bu konuyu açmamamı, yoksa babamın çıldıracağını söyledi. Büyüdükçe, ailemin o kısmını unutmam gerektiğini öğrendim. Babamın akrabalarını bile görmedik."

"Theodoro'nun diğerlerinden daha fazla dövüldüğünü söylemiştin."

"Evet. Sanırım o zamanlar babam, Theo'nun kızlardan hoşlanmadığını zaten biliyordu. Kardeşim hiç öfkeli biri olmadığı için, bunun tek nedeni bu olabilirdi."

"Peki ya sen? Dayak atmayı haklı kılan hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama ona karşı geldin mi?"

Gözlerini kaçırıyor. "Ne düşündüğümü ve ne istediğimi burada saklamayı çok erken öğrendim," diyor ve kendi kafasını işaret ediyor. "Bir süre sonra

bir süre sonra, umursamayı bırakıyorsun."

"Hiç ayrılmayı düşündün mü?" "Evet.

Birçok kez."

"O zaman neden gitmedin?"

Suyun içinde ayağa kalkar. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." "Buraya gel." Elini tutmak için uzanırım, ama o kıpırdamaz.

"Kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum. Bana acımak için bunları anlatmadım, ama öncelikle sen geçmişinden bazı şeyleri anlattın, ikincisi ise, babamla sorunun ne olduğunu bilmesem de, ona yaptıklarının hepsini hak ettiğini düşündüğümü anlamamı istedim."

Onu beklemekten vazgeçip kendim kalkıyorum. "Bana kızgın değildin mi? En azından başlangıçta?"

"Leandros yüzünden değil. Bildiğim hayatı benden aldığın için kızgındım."

"O hayatı seviyor muydun?"

"Hayvanlarımı seviyordum. Geri kalanına gelince, ne diyeceğimi bilmiyorum. Başka bir şey bilmiyorum, ama bugün her şeyin olduğu gibi olmasını seviyorum. Sadece annemin iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"İyi."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü onları birkaç kez takip ettim. Farklı ülkelere seyahat ettiler ve annen onunla birlikte." Bir adım daha yaklaşıyorum.

"Durur musun?"

"Neyi dururum?"

"Babamın sana borçlu olduğu paranın geri kalanını aldığında, duracak mısın?"

İçimde bir çatışma başlar, ama gerçeği söylemeyi tercih ederim. "Asla."

Benim ifademden mi bilmiyorum, ama o iki adım geri çekildi. "Ailenizi öldüren yangın kazara mıydı?"

"Hayır."

Ağzını açıp kapattı ve zihninde parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Babam... Bununla bir ilgisi var mıydı?" Çenemin sıkıldığını hissediyorum. "Konuşmamız bitti."



Benimle konuşmuyor.

Evet, son görüşmemiz iyi bitmedi, ama yalan söyleyemezdim. Onun babasını öldüren kadar durmayacağımı nasıl söyleyebilirdim?

Bana söylediklerine rağmen, aile ailedir. Bunu herkesten daha iyi bilirim.

Elina'ya geçmişimden bahsetmek, kurtarıcımın öldüğü gün söylediği sözler de dahil olmak üzere her şeyi hatırlamamı sağladı. Bana bıraktığı mektubu ona okumak istiyorum, ama ona verdiğim sözü asla bozamam.

Elina'nın bugün erken saatlerde açıkladıklarına bakılırsa, Leandros'un düşündüğümde daha fazla ölümden sorumlu olduğuna hiç şüphem yok, ancak araştırmalarım onunla Yunanistan'da işlenen cinayetler arasında doğrudan bir bağlantı olduğunu ortaya çıkarmadı.

Hepsi sadece söylenti.

Adalıların bana kayıp kızlar ve polisin onun maaş bordrosunda olduğu hakkında söylediklerinden sonra, onun normal yollarla adalete teslim edilmeyeceğinden eminim.

Ailelerine bir daha dönmeyen genç kızlar hakkında çok düşündüm. Onlara ne olduğunu tahmin etmek için hızlı bir arama yeterliydi.

Hepsi lise öğrencisiydi ve teorik olarak, üniversiteye girme olasılığı olan bir burs kazanmak için gerçekten mükemmel bir fırsattı.

Ama elbette bu hiç gerçekleşmedi. Örneğin, beni görmeye gelen adalı adamın kızı, başka hiçbir yerde görülmedi.

Grigori'yi bu işi halletmesi için gönderdim, ama onu bulma konusunda pek umudum yok. Üç yıl, bir kızın seks köleliğinden kurtulması için çok uzun bir süre ve bence onun istediği de buydu. Onları satmak.

Leandros'tan artık nefret edemeyeceğimi düşündüğüm her seferinde, onun başka bir günahını keşfediyorum. Sanki kader beni adaletin yolunda yönlendiriyor ve görevimden sapmama izin vermiyor.

Kafamdaki bir ses, Elina'ya daha fazla zarar vermeden onunla ilişkimi bitirmem gerektiğini söylüyor. Onun babasıyla hesaplaşmam bittiğinde, onun bu durumu kabul edeceğini ummuyorum.

Ancak tüm bu kesinliğe rağmen, ondan vazgeçemiyorum. Hayır, aslında ondan uzaklaşmak istemiyorum.

Sahip olduğumuz her şeyden daha fazlasını istiyorum. Başlangıçta planladığının çok ötesinde.

Şöminenin önünde oturmuş, onu aramaya gitmeli miyim diye düşünüyorum. İkimiz de evdeyken hiç bu kadar uzaklaşmamıştık ve sanki bir parçam eksikmiş gibi çok rahatsız hissediyorum.

Ben, her zaman yalnız olan ben.

Ayak sesleri duyuyorum ve onun geri döndüğünü biliyorum. Korumalar çağırılmadan buraya asla girmezler. Ne bekleyeceğimi bilmeden odanın girişine bakıyorum, ama onu hareketsiz dururken görür görmez ilk içgüdüm onun peşinden gitmek oluyor.

Uzun zaman önce, onun bana gelmesini beklerdim, ama bir saatten fazla ona dokunmadım, bu yüzden gururumun canı cehenneme. Hoş karşılanıp karşılanmayacağımı bile bilmeden, onu kucağıma alıp her gün özlediğim dudaklarını öpüyorum.

"Kavga etmek istemiyorum," diyor, biraz geri çekilip iki eliyle yüzümü kavırıyor.

Ona karşılığında bir şey vermeye çalışıyorum. "Sana asla yalan söylemeyeceğim. Cevaplayamayacağım şeyler sorma."

"Neden cevap veremiyorsun?"

"Çünkü sana gerçeği söylersem, beni terk edersin." O başka bir şey söylemeden, ekliyorum: "Bugün yeterince kötü şey yaşadık, sence de öyle değil mi? Şimdilik bu kadar yeter. Bir fikrim var."

Biraz tereddüt ediyor ama sonra gülümsüyor.

"Seks mi?" "Şimdi kim ahlaksız oldu?"

"Seninle birlikteyken hep ben olurum. Ellerimi senden uzun süre uzak tutamıyorum."

Ona bakmak için geri çekildim. Arzumuz, sevgimiz ve her ayrıldığımızda bana hissettirdiği eksiklik arasındaki bu karışıklığın adı ne? "Benden uzak durmana gerek yok. Ben senin erkek arkadaşınım."

"Bu sadece şimdilik, ama kadınlar bunu pek ciddiye almıyor gibi görünüyor."

"Kıskanıyor musun?"

"Ben mi? Hayır."

"Çünkü ben kıskanıyorum. Her zaman. Erkekler gözlerini senden alamıyor."

Bana sadece gözlerini devirdi. Kahretsin, onun küstahlığından asla bıkmayacağım. "Ciddi olamazsın."

"Evet, ciddiym ve artık ilişkimizi dünyaya duyurmanın zamanının geldiği sonucuna vardım."

"Her zaman birlikte halka açık yerlerde görünüyoruz. Birkaç kez yemeğe çıktık."

"Öyle değil, bizim bir çift olduğumuzdan şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde."

Alnında endişe çizgileri belirir. "Naim ne olacak?" Talihsiz adamın adını söylemek bile onu titretir.

"Merak etme. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Peki ya sen? Benim yüzümden başına bir şey gelirse dayanmam."

"O benim ilk düşmanım değil, Elina. Kendimi korumayı bilirim ve seni de koruyacağım. Şimdi, o piç kurusu hakkında bu kadar yeter. Yerel bir çiftliğe gitmeyi düşünüyorum. Orada tipik Amerikan yemekleri servis ediyorlar. New York'taki lüks yok. Ne dersin?"

"Tatlıları var mı?"

Gülümsüyorum. Onun şekeri sevdiğini fark ettim.

"Belki..." "O zaman bu çiftliği görmekle çok ilgileniyorum."



Odin

## OTUZ İKİNCİ BÖLÜM



"EĞLENİYOR MUSUN?"

Rahatlaması biraz zaman aldı, ama bir süredir güzel yüzünde bir gülümseme var.

Ancak, birlikte olduğumuzdan beri, Elina'nın gerçek duygularını saklamak için kendini şartlandırıldığını öğrendim. Benimle birlikteyken rol yapmasını istemiyorum.

Bu çiftliği sık sık ziyaret ederim. Buraya yerel çiftçi arkadaşlarım sahiptir.

Yıllar önce, şirketlerim henüz ülke geneline yayılmamışken, Montana'nın başkenti Helena'daki bir fabrikayı ziyarete gelmiştim ve fabrikanın sahibi bana seyahati uzatıp Whitefish'te iki gün daha geçirmemi tavsiye etmişti.

Elina gibi, ben de buraya gelir gelmez bu bölgeye aşık oldum. O anda, buradaki çiftliklerden birini satın alacağıma kendime söz verdim. Sonuçta, bazen New York'un koşuşturmacasından uzaklaşmaya ihtiyacım oluyor.

Şu anda bulunduğumuz mülkün sahibi olan komşumuz, ben onun tekliflerini olabildiğince reddettim ama sonunda arkadaş olduk.

O, eşi ve çocukları benim kafamdaki mükemmel aileyi oluşturuyorlar. Onlara baktığınızda sevgiyi hissediyorsunuz.

İntikamımı aldıktan sonra kendim için de benzer bir plan yaptım, ancak aşık olacağımı hiç sanmıyorum. Yine de yeni anılar biriktirmeye çalışabilirim. Geceleri uykumu kaçırmayacak anılar. Acı çeken kafamda biraz huzur bulmak bile benim için çok önemli.

"Dalga mı geçiyorsun? Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim. Ciddiyim: Manha'ya, *evime* dönmek istemiyorum..." Yüzündeki ifade birden değişir ve nedenini anlamam.

New York'ta yaşamaktan gerçekten hoşlanmadığı için mi?

Ateşin başında oturuyoruz, Elina kucağında ve birbirimize sarılıyoruz.

"Yani burası yaşadığımız yerden daha mı çok hoşuna gidiyor?"

Omuzlarını silkiyor. "İki yer farklı. New York yeni, ama bazen sokaklarda o kadar çok insan olması beni korkutuyor. Adamıza alışkınım, bu yüzden Cassandra ile öğle yemeğine çıktığımda kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum. Her yerde insanlar var. Bu boğucu olabilir." Sanki özür diler gibi, garip bir şekilde gülümsüyor. "Ailem her zaman paralı olmuştur, ama ben sadeliği, özellikle de doğayı severim. Neden buraya bir çiftlik satın aldın? At yetiştirmek için mi?"

"Evet, ama esas olarak her şeyden uzaklaşabileceğim sakın bir yer olsun istedim. Huzur bulmak için."

"Peki buldun

mu?" "Neyi?"

"Huzuru buldun mu?"

"Henüz değil, ama umudum var."

"Seni çok seviyorum Odin ve gelecekte aramızda ne olursa olsun, ihtiyacın olursa her zaman bir arkadaş olarak yanında olacağımı bilmeni istedim. Arkadaşlık konusunda çok deneyimli değilim, ama Zoe ile pratik yapıyorum ve zamanla daha iyi olacağımı düşünüyorum."

Bana yanağıma bir öpücük konduruyor ve tam o anda, sanki bir perde açılmış gibi, onu kaybetmek istemediğine dair kesin bir his beni sarıyor.

"Zoe, Kuzey Carolina'da bir kır evinde yaşadıklarını söylüyor. Beni birkaç günlüğüne oraya davet etti." Elina, kafamda gelişmeye başlayan planlardan tamamen habersizmiş gibi konuşmaya devam ediyor.

"İkiniz çok iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, o harika biridir."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. "*Sen* harikası."

"Kes şunu. Artık beni kazanmak için uğraşmana gerek yok, ben zaten senin kız arkadaşınım."

"Sen benim kız arkadaşım değilsin," diyorum ve bunu yüksek sesle söylerken, bunca zamandır ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

O uzaklaşır ve yüzü solgunlaşır. "Ben sandım ki biz... Ben..."

"Bana bak." Çenesini tutup gözlerimizi buluşturdum, o anda bana bakmak istemiyor gibi görünse de. "Biz bundan çok daha fazlasıyız ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Aramızdaki şeyler sürekli değişiyor gibi. Amerika'ya geldiğimden beri birçok farklı isim aldım."

"Belki de bu unvanlardan birine kalıcı olarak karar vermemiz gerekiyor."

"Ne dediğini anlamıyorum." Tekrar kalkmaya çalışıyor. "Ayrılıyor muyuz?"

Onu tekrar kollarına çekiyorum. "Hayır, benimle birlikte yaşamayı teklif ediyorum."

"Başka bir unvan mı?" Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor, ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

"İstersen öyle de diyebilirsin. Evlenmek istemediğini söylediğini biliyorum, ama birlikte yaşamayı denersek ne olur?"

"Zaten birlikte yaşıyoruz."

"Evet, ama hep kaçmak istediğini hissediyorum."

"Kaçmak istemiyorum, ama seninle birlikte olmaya da alışmak istemiyorum. Bir noktada yalnız kalmam, hayatıma devam etmem gerekecek. Sen de birini aramadığını söylemiştin... Neyse, beni Yunanistan'dan buraya getirdiğin için benimle kalmak zorunda hissetmeni istemiyorum."

"Zorunda hissetmiyorum. Birlikte kalmamız hiçbir zaman bir zorunluluktan kaynaklanmadı. Seni yanıma almadan da sana yardım edebilirdim."

"Seninle yaşamaya başlamam bir kazaydı. Naim yüzünden oldu..."

Kaşımı kaldırdım ve o konuşmayı kesti.

İkimiz de bu mazeretin çok saçma olduğunu biliyoruz. Onu gözümün önünden uzak tutacak kadar param ve imkânım var.

"Gitmeni istemiyorum. Neden sahip olduğumuz şeyi, bundan sonra geleceği düşünerek sürdüremeyiz?"

"Yani... birlikte bir hayat kurmak mı demek istiyorsun?" Aniden, benim söylemeye çalıştığım şeyi netleştirmeyi başardı.

"Evet, aynen öyle demek istiyorum. Beni terk etme. Ne yarın, ne de bir yıl sonra."

"Bunu benden nasıl isteyebilirsin? Kimin kızı olduğumu unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım."

Karşılıklı ayakta duruyoruz.

"Theo, babamın Orien'in ölümünden sorumlu olduğunu söyledi. Hala uzun vadede benimle birlikte olmak istiyor musun?"

"Sen Leandros değilsin."

"Hayır, değilim, ama onun yaptıklarından utanıyorum." Başını kaldırıyor, ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. "Durmayacağını söylediğinde ne demek istediğini anladım galiba. Babamın hapse girmesini istiyorsun, değil mi? Bunun Orien'le ya da anne babanın ölümüyle bir ilgisi var mı?"

Cevap veremeden, ev sahiplerimizin iki çocuğu olan iki genç bizi çevreledi.

"Dans etmeden gidemezsiniz," diyor biri.

Elina bana panikle bakıyor. Birkaç saniye önce bu kadar ağır bir konuyla uğraşmamış olsaydık, o aniden kollarıma atlayıp yüzünü göğsüme sakladığında gülümseyebilirdim.

"Bu davete ne dersin?"

"Bu tür müziklere nasıl dans edileceğini bilmiyorum." "Ben de bilmiyorum, ama istersen deneyebiliriz."

"Tamam. Hadi deneyelim," diyor ve ben onun dansı mı kastettiğini yoksa ilişkimize gerçek bir şans mı vermek istediğini merak ediyorum.

Elina

## OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



İki Hafta Sonra

### MANHATTAN

HÂLÂ O GÜN ARKADAŞININ ÇİFTLİĞİNDE YAPTIĞI TEKLİFE CEVAP VERMEDİM. Elbette denemek isterim, ama onun yanında kalmak için daha fazla nedenim var.

Bunu nasıl analiz etmeye başlayacağımı bile bilmiyorum.

Aramızdaki ilişkinin değiştiğini kabul etsem de, Odin'i hala tanımıyorum. Biriyle çıkmak, o kişinin kim olduğunu tam olarak bilmeden uzun vadeli bir ilişkiye girmekten farklıdır.

Evet, benimle birlikteyken kim olduğunu biliyorum, ama geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Gündelik bir ilişki için anlaşma yaptığımızda bu pek önemli değildi, ama şimdi, ileriye baktığımda, hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla nasıl birlikte olabilirim?

Ne düşündüğünü biliyorum. Benim de sırlarım var, değil mi?

Benim bahanem, utançtan dolayı onları açıklamamış olmam, ama Odin'in sırlarını benden güvenmediği için sakladığını düşünüyorum.

Örneğin, Yunanistan'a ikinci kez gittiğinde ne yaptığını bana söylemedi. Orien'in ölümünü sadece Theo'dan öğrendim. Odin, ben sormaya çalışsam da bu konuyu bir daha hiç açmadı.

Tanrım, doğduğum yerin, kardeşimle aynı yaştaki bir gencin hayatını kaybettiği yer olduğunu düşünmek bile... Midemi bulandırıyor.

Bu korkunç hikayeyi anlatmanın zor olduğunu anlıyorum. Onun akrabası bile olmayan benim için bile neredeyse dayanılmaz bir şey, ama bu Odin'in beni karanlıkta bırakması için bir neden değil.

Aristeu'nun öldüğünü de bana geçen hafta söyledi. Bizim ilişkimizle doğrudan ilgili olmayan her şeyden beni tamamen dışlıyor.

New York'a döndüğümüzden beri, ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımaya karar vermem konusunda bana doğrudan bir soru sormadı, ama küçük işaretlerle bunu istediğini gösteriyor.

İtiraf ediyorum, bu çok cazip, ama bir yanılsamaya kapılmaktan ve sonunda, nefret ettiği adamın kızı olduğum için benimle birlikte olmaya dayanamayacağını fark etmesinden korkuyorum.

Odin, benim Leandros olmadığını bildiğini söyledi, ama bence benim soyadım onun benimle her şeyi paylaşmasını engelliyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ona karşı hissettiklerimin sadece fiziksel çekim olmadığını itiraf edecek kadar dürüstüm. O benim kalbimi kazanmak için bu kadar çaba sarf ederken, nasıl olabilir ki? Bu, aşk ilanlarında ya da benzeri şeylerde değil, ayrıntılarda yatıyor. Bana değerli ve eşsiz bir şey bulduğumu hissettiren küçük jestlerde.

Birlikte geçirdiğimiz saatlerce süren okumalarda. Kavgalarımızda ve kahkahalarımız ve ellerini benden çekememesi.

Kesinlikle başım belada çünkü ona olan hislerim her geçen gün daha da büyüyor.

Arabada, ofisine giderken, şoför Manhattan sokaklarında ilerlerken kafam bir an olsun durmuyor. Güven göstergesi olarak kendim hakkında daha fazla bilgi vermeli miyim? Onun hikayesini benimle paylaşmasını bekliyorum, ama aynı zamanda karşılığında ona çok az şey veriyorum. Zoe'ye karşı bile kendimi kapatıyorum. En kötü sırlarımı sadece ailem biliyor. Theo ve kız kardeşlerim bile bilmiyor.

Belki Zoe haklıdır. Karşılığında aynı şeyi vermediğim halde güven talep etmem saçma.

Her gün telefonda konuşmaya başladık ve artık gerçek arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim.

Masquerade balosundan önceki gün için bana bir konuşma terapisti randevusu aldı. Çok korkuyorum. Ya benim durumum için



? Ya disleksim olmadığını ve babamın her zaman söylediği gibi sadece aptal olduğumu söylerse?

Hayatım boyunca beni buna inandırdı. Kusurlu olduğumu ve asla öğrenemeyeceğimi söyledi.

Ancak, ikinci konuda, onun yanıldığını garanti edebilirim. Hayatım boyunca, özellikle de New York'a taşındığımdan beri çok şey öğrendim.

Başlangıçta, Odin'in ismine ve servetine yakışır bir parti düzenleyemeyeceğimden çok korkuyordum, ama şimdi bunun başarılı olacağını düşünüyorum. Mevcut davetiyelerin hepsini sattık ve olası iptaller için uzun bir bekleme listemiz var.

Israrım üzerine Odin beni bağışın yapılacağı kurumu ziyarete götürdü ve o gece uyuyamadım — hem acı çekmelerine rağmen devam etme gücünden etkilendiğim için, hem de Odin'i, hala küçük, yetim ve sırtındaki yanıklardan iyileşmekte olan haliyle hayal ettiğim için.

Yangından kurtulduktan sonra kiminle kaldığını bana hiç söylemedi, ama bir akrabası olduğunu tahmin ediyorum.

*Bu trajediden gerçekten babam mı sorumluydu?*

Odin, annesinin bir hain olduğunu söylemişti ve şimdi onun Leandros ile bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyorum. Onun birkaç metresi olduğu bizim evde hiç sır değildi. Partilerimizde herkesin gözü önünde kadınlarla flört ederdi ve annem görmezden gelir, farkında değilmiş gibi davranırdı.

Ama sonra sevgilisini ve onun kocasını öldürmek? Bence bu, onun için bile biraz fazla gibi görünüyor.

Sonra Orien'i hatırladım. Theo'nun söylediği doğruysa, babam o çocuğun ölümünden sorumluydu.

Bir katilin zihninin nasıl çalıştığını bilmiyorum, çünkü bana göre, Orien'i öldürdüyse, tetiği çekmiş olsun ya da olmasın, o bir katildir. Masum bir insanın hayatını sonlandıran kişinin vicdanı yoktur ve belki de bu, onun daha önce de aynı şeyi yaptığı anlamına gelir.

Tanrım, bunu sindirmek çok zor.

Eğer bu doğruysa, Odin, damarlarımda Leandros'un kanının aktığını bilerek nasıl her gün bana bakabilir?

Yeter artık! Erkek arkadaşımı çevreleyen tüm gizemleri çözmek için kendimi zorlamaya devam edersem, delireceğim.

*Theo ile bu konuyu konuşmalı mıyım?*

Haftada bir kez arıyor ve yavaş yavaş aramızdaki duygusal mesafeyi kapatıyoruz. Ancak kız kardeşlerim benimle iletişime geçmedi.

Arada sırada Odin'e annem hakkında sorular soruyorum ve o da, şu anda tam olarak nerede saklandıklarını bilmediğini, ancak Leandros her görüldüğünde annemin de onunla olduğunu söylüyor, bu da beni biraz rahatlatıyor. Terk edilse hayatta kalabilir mi bilmiyorum. Annem hayatını babama olan sevgisi için yaşamıştır.

Ancak şimdi, neredeyse otuz beş yıl birlikte olduktan sonra bile, annemin kocası hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ediyorum.

Ben öyle bir kadın olmak istemiyorum, eşinin ona saygı duymadığı ya da ona güvenmediği bir kadın. Kendimi bir oyuncak bebek, sadece seks ve eğlence için kullanılan ama birlikte yaşadığı kişiyi gerçekten tanımayan güzel bir süs eşyası haline getirmek istemiyorum.

Araba binanın önüne geldiğinde, güvenlik görevlisinin gelip kapıyı açmasını bekliyorum. Artık bu prosedüre alıştım. İlk kez onları beklemeden atlamaya çalıştığımda, Grigori adındaki adam gelip kalp krizi geçirecekmiş gibi göründü.

Adamlarından biri kapıyı açana kadar arabada kalmam gerektiğini tüm nedenleriyle açıkladı ve ben de onu üzmemek için kabul ettim. Benden hoşlanmadığından eminim. Söylediği bir şeyden değil, bana bakışından anlıyorum.

Sonunda arabadan indikten sonra, korumalar tarafından eşlik ediliyorum ve yürürken kaldırımdaki insanların yüzlerindeki merakı görebiliyorum. Gözlerine bakmıyorum. Dikkat çekmeyi sevmiyorum ve ellerimi ovuşturma dürtüsünü kontrol ediyorum. Korku gösterirsem, bana ulaşabileceklerini düşünürler. Babamdan bu dersi iyi öğrendim.

Özel asansöre biniyoruz ve artık güvenlik görevlilerinin sadece yarısı bana eşlik ediyor. Gerginim. Çift olarak birkaç etkinliğe katılmış olsak da, onun ofisine ilk kez geliyorum.

Asansör kapıları açıldığında sekreterin bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Beni baştan aşağı değerlendiriyor ama ben kıpırdamıyorum; rahatsız olduğumu belli etmiyorum.

Birkaç saniye sonra Odin önümde beliriyor ve rahatlıyorum. Onun ifadesi her şeyi unutturuyor bana: birbirimizden sakladığımız sırları, birlikte bir gelecek düşünmenin iyi bir fikir olmadığını, onunla kalıp *sonsuz kadar mutlu olmayı* umarsam incinebileceğimi.

O hiçbir şey söylemeden bana uzandığında tüm bu endişelerim yok oluyor. Her gece evimizde yaptığım gibi, insanların bizi izlediğini bile hatırlamadan onun yanına yürüdüm. Elimi eline koyduktan sonra, parmak uçlarımda yükselip dudaklarına öpücük kondurdum.

Bir an şaşırmış gibi görünüyor, sonra enseme tutuyor ve bana karşılık veriyor.

Bu temas uzun sürmüyor, çünkü elini belime koyuyor, beni ofisine götürüyor ve sekreterine "Tüm aramaları bekletin. Rahatsız edilmek istemiyorum" diyor.

Kadının şaşkınlığını fark etmemiş gibi davranıyorum.

İçeri girer girmez, olabildiğince fazla bilgi toplamaya çalışıyorum. Birlikte yaşıyor olsak da, dairesi onun kim olduğu hakkında pek bir şey söylemiyor.

Burada, ofisinde durum farklı. Her şey *Odin'e* ait.

Ağır, koyu renkli mobilyalardan siyah deri koltuğa. Masasının üzerinde her şeyin düzgünce dizilişinden, üzerinde durduğum İran halısına kadar.

Sanki erkeğimin daha fazla yönünü keşfediyorum ve büyülenmiş bir şekilde etrafa bakıyorum.

"Beğendin mi?"

Ona dönüp bakıyorum. Arkamda duruyor, elleri takım elbisesinin pantolonunun ceplerinde.

Onu gördüğümde hissettiklerime artık alışmış olmam gerekirdi, ama hala onun evindeki partide onu gördüğüm geceki kadar şaşkınım.

"Çok beğendim. Apartman dairesinden daha çok yakışmış sana."

"Çıkmaya başlamadan önce, orada yeterince zaman geçirmedi, umursamadım." Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Daha önce söylemedim, ama evimizde istediğin her şeyi değiştirmekte özgürsün."

Kalbim çok hızlı atmaya başlar, çünkü ilişki deneyimim az olsa da, bana ne teklif ettiğini anlıyorum. Odin kapalı biridir ve bu basit cümle, Montana'daki konuşmamızda söylediklerinin gerçekten ciddi olduğunu gösterir.

Mutlu olmamak için çok uğraşıyorum, ama elimde değil. "Her şeyi mi?" diye soruyorum, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak.

"Ne?"

"Her şeyi değiştirebilir miyim?"

"Eski araba koleksiyonum hariç."

Şimdi gerçekten gülümsüyorum.

O, benim güçlü CEO'm, ve birçokları için korkutucu bir adam, hala çocuksu bir tarafı var.

Odin, benim için akıllıca olmaktan çok daha fazla kalbimi karıştırıyor, ama kalkanlarımı kaldırmak için artık çok geç.

"Cesaret edemem."

Sonunda, şaka yaptığımı anlıyor gibi görünüyor. "Sen çok alaycısın, Elina'm."

*Benim Elina'm.*

Tanrım, bunu duymaya bayılmaya başladım. "Seni kızdırmayı seviyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kalçamdan tutarken, ağzı boynumda dolaşüyor. "Sonuçlarını bilsen bile mi?"

"Belki de sonuçlarını umuyorum."

Hiç uyarı yapmadan beni kaldırıp masasına oturtuyor. Bacaklarımın arasına girip eteğimi kaldırıyor ve bu kadar zarif bir adam için kalın ve pürüzlü parmakları doğrudan külotuma giriyor.

"Oh..."

"İnlemelerini seviyorum." Diğer eliyle ipek bluzumun düğmelerini açıyor. Tamamen açmadan, sütyenimi indiriyor ve açgözlülükle meme ucumu ısıyor.

Emdi, yaladı ve ısırdı. Ağzından ve elinden daha fazlasını isteyen ben, ayaklarımı masaya dayadım ve bacaklarımı açarak ona daha iyi erişim sağladım.

Odin geri çekilip bana bakar ve ben hayal kırıklığından çılgılık atmak isterim. "Gömleğini çıkar," emrediyorum.

Ceketini çoktan çıkarmış, ama ben ancak o çıplak ve içimde olduğunda tatmin olacağım.

"Çok otoriter."

"Sen başlattın, şimdi bitir."

Gömleğinin düğmelerini yavaşça açıp kravatını gevşetirken, onu kontrolünü kaybetmesi için ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Hâlâ masada otururken, külotumu uyluklarımın yarısına kadar indiriyorum.

O hiç vakit kaybetmez ve gömleğinin düğmelerini açan elleri şimdi daha acil görünür.

Odin, vücudumla oynarken beni izlemeyi çok seviyor, bu yüzden orta parmağımla en hassas noktayı nazikçe okşuyorum. Amacım onu tahrik etmektir, ama ıslak tenimi hissettiğimde boğazımdan bir inilti çıkıyor.

Yüzünde o kadar hayvani bir arzu var ki, beni titretir. Eğilip iç uyluklarımı yaladığında, ince derimde hissettiğim sakalları beni titretir.

Ancak geri çekilmek yerine, masanın kenarına doğru kayıyorum ve kendimi ona sunuyorum. "Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum.

Beni yatırıyor, bacaklarımı omuzlarına koyuyor, eğiliyor ve dilini ve dişlerini kullanarak cinsel organımı yalıyor.

Tamamen kendimi kaybettim, ona teslim oldum ve zevk noktamı hafifçe ısırduğında, kalçalarımı kaldırıp bana her şeyi vermesini sağladım. "Geleceğim."

"Henüz değil."

Pantolonunun fermuarını açtığını fark etmedim; bacaklarımı omuzlarında tutarak, ilk denemede tamamen içime giriyor.

"Öp beni, yoksa çığlık atacağım," diye uyarıyorum.

Gülümsüyor ve geriye yaslanarak beni örtüyor, ağzımı açgözlülükle emiyor. "Mükemmelsin."

"Ne olduğum umurumda değil, sadece durma."

"İstesem bile duramam, Elina'm. Artık bana bağlı değil."



Elina

## OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



"Beni buraya davet ederken gizli bir amacın var mıydı?"

Lezzetli bir seksin ardından ofisteki kanepede uzanıyoruz. "Her zaman."

Daha önce beni yemek masası ve banyosu olan bitişik odaya götürmüştü. Hızlıca duş aldıktan sonra, hala temiz bir gömlek giymeden beni kollarına çekti.

"Ne zamandan beri şaka yapıyorsun?"

"Şaka olduğunu kim söyledi? Daha önce seninle öğle yemeği yemeyi planlamıştım, ama bunun dışında tüm diğer düşüncelerim tamamen müstehcendi."

"Biz seks bağımlısıyız."

"Hayır. Birbirimize bağımlıyız." "Bu iyi bir şey mi?"

"Duruma bağlı."

"Neye bağlı?"

"Kalacak mısın, kalmayacak mısın?" Sonunda haftalardır kafamda mayalanan konuya geri döndü.

"Ne istiyorsun? Teklifini doğru anladım mı bilmiyorum."

Beni döndürerek kucağına oturtur. "Gerçeği mi yoksa yumuşatılmış halini mi istiyorsun?"

"Her zaman gerçeği."

"Benimle evlen."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Gerçeği istediğimi biliyorum, ama şaşkınlıktan ağzımı kapatamıyorum.



Hayatım boyunca sahte bir hayat yaşadığım için, bu ayları neredeyse tamamen kendim olarak geçirmek, güvensizliğime çok iyi geldi. Yine de, onun az önce söylediği şeye hazır değildim.

Ona bakıyorum ve eminim ki hala ağzım açık kalmış durumda. "Biz birbirimizi sevmiyoruz." Aklıma gelen ilk mazereti uyduruyorum ve çenesinin seğirdiğini izliyorum.

İçimde, kendime yine yalan söylediğimi biliyorum. Belki de hissettiğim şey, yıllarca birlikte yaşamaktan kaynaklanan o sağlam aşk değil, ama bir süredir ona aşık olduğumu biliyorum.

"Bu o kadar önemli mi? Yani birbirimizi sevmek."

Ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Onun beni sevmesi önemli mi? Yoksa yoğun fiziksel çekicilik, arkadaşlık, saygı ve beni her zaman yanında isteme arzusu, onun bana aşık olmadığı gerçeğinin yerini alabilir mi?

Birbirimizden sakladığımız sırlar ne olacak? Mutlak güven olmadan nasıl birlikte bir hayat kurabiliriz?

"Ben disleksiyim," cesaretimi kaybetmeden önce ağzımdan kaçırıyorum ve sanki hayatım boyunca taşıdığım baskı göğsümden kalkmış gibi hissediyorum.

Yüzünü dikkatle izlerim, tiksinti veya acıma ifadesi ararım, ama tek gördüğüm şey şaşkınlıktır.

"Ne?"

"Bu durumun adını yakın zamana kadar bilmiyordum. Bana Zoe açıkladı. Ben disleksiyim," diye tekrarlıyorum. "O, gelecek hafta New York'a maskeli balo için geldiğinde bir uzmanla randevu aldı."

"Duyarsız olmak istemem ama bunun benim teklifimle ne ilgisi var?"

"Ne demek istiyorsun? Her şeyin ilgisi var. Öğrenemeyen biriyle bağ kurmak istemezsin..." Neredeyse her şeyi ağzımdan kaçırıyordum, ama utanç beni durdurdu. "Öğrenemeyen biriyle."

"Bir daha böyle bir şey söylemeni istemiyorum. Neden kendine bu kadar sert davranıyorsun? Disleksi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, ama birlikte araştırabiliriz. Bana birkaç gün ver, her şeyi öğrenirim."

Bu kadar kafam karışık olmasaydı, gülümseyebilirdim. O her şeyi böyle hallediyor. Odin sorumluluktan korkmuyor. Hatta sorumluluğu arzuluyor gibi görünüyor.

"Hiç yardım istemedin mi?"

Ona bakmadan başımı sallıyorum. "Doktoruma gidip benim... benim sorunumu daha iyi anlamaya çalışmak ilk kez olacak."

"İlk kez mi? Peki ya ailen? Onlar da biliyor olmalı, değil mi?"

"Evet, ikisi de biliyordu, ama durum karmaşık..." Sorunumun, babamın beni kontrol altında tutmak için kullandığı bir başka silah olduğunu asla açıklamayacağım. Henüz ona her şeyi anlatmaya hazır değilim.

Rahatsızlığımı fark etmiş gibi, "Tamam, Zoe ile doktora gideceğini söyledin, ama onu sevmezsen, başka bir tane buluruz. Ama dediğim gibi, bunun evlenmekle bir ilgisi olduğunu hala anlamıyorum."

"Odin, bu birbirimizden sakladığımız birçok sırdan sadece biri. Sana hayatım boyunca beni utandıran bir şeyi anlattım. Seni de rahatsız eden şeyi bana anlatır mısın?"

O kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, güvensizliğim dayanamadı ve kucğından kalktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," derim ve banyoya doğru yönelirim.

"Nereye gidiyorsun? Yarım saat sonra öğle yemeğı yiyeceğız."

"Üzgünüm, ama gelemem. Düşünmem lazım. Şu anda bir karar vermeye hazır değilim."



Bir hafta sonra

UMAMI BURGER - NEW YORK

"Yani cevap vermedin mi?"

"Hayır."

"Ben de bilmiyorum. Tam olarak romantik bir evlilik teklifi değildi."

"Mesele o değil. Teklifin nasıl yapıldığı umurumda değil. Yakın zamana kadar evlenmek istemediğimi düşünüyordum."

"Peki şimdi, evlenmek istiyor musun?"

"Tam olarak evlenmek istediğimi bilmiyorum, ama ondan daha fazlasını istiyorum, şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını."

"Sen aşıksın."

Tabağıma bakıyorum. "Evet, aşığım. Nasıl oldu bilmiyorum, ama Odin'in bana hissettirdiklerine aşk dışında başka bir isim verilebileceğini sanmıyorum."

"Senin babanı nefret etmesine rağmen mi?"

Sorunlarımı hiç paylaşmamaktan yoruldum ve iç geçirdim. Belki de birine gerçekten açılmanın zamanı gelmiştir. Meyve suyumdan bir yudum aldıktan sonra, babamın Orien'in ölümünden muhtemelen sorumlu olduğunu ve Odin'in annesinin Leandros'un metresi olduğundan şüphelendiğimi anlattım.

Montana'da o gün bana anlattığı her şeyi açıklamayacağım, ama Leandros'a karşı planladığı intikamın ailesinin intikamını almak için olduğunu düşündüğümü söylüyorum.

Zoe şok olmuş görünüyor.

Belki onun için anlaması zor, ama benim için değil. Beni bu dünyaya getiren kişinin kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Bu garip gelebilir, ama eğer babam kuzenine olanlardan sorumluyorsa, Odin'in onu adalete teslim etme isteğini anlayabiliyorum. Buna rağmen, anneme ne olacağı konusunda endişeleniyorum."

"Evet, söylediklerinden anladığım kadarıyla annen kocasına çok bağımlı, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Evet, verebilirsiniz. Bu yüzden sizinle öğle yemeği yiyelim dedim."

Zoe dün kocasıyla birlikte New York'a geldi. İlk partimi hiçbir şey için kaçırmayacağını söyledi ve biz de bu hamburger restoranında öğle yemeği yemeye karar verdik. Burada tuzlu ve trüf peynirli patates cipsi yapıyorlar ve Zoe çok canı çekiyormuş.

"Her şeyi tek tek ele almaya çalış. Odin'e olan hislerini, onun babanla olan sorunundan ayrı tutmayı başardığına göre, belki de sadece istediğin şeye odaklanmalısın."

"Ne istediğimi biliyorum. Onu. Beni incitebileceğini düşünsem de, çünkü teklifini kabul edersem, onu incitecek olan ben olacağım."

aşkı da hesaba katarsak, gerçekten evet demek istiyorum." "Peki sorun ne?"

"Ben pek cesur bir insan değilim. Risk almayı sevmem."

"Kendini çok küçümsüyorsun Elina. Cesaret, hiçbir şeyden korkmamak değildir. Korkuyor olsan bile geri adım atmamaktır. Christos ile ilk tanıştığım da benim de özgüvenim pek iyi değildi, ama o zamandan beri onu yeniden kazanmama yardım ediyor."

"Christos sana hayran, Zoe."

Gülümser ve başını sallar, ama sonra tekrar ciddileşir. "Ne öğrendiğimi biliyor musun? Bütün aşk hikayeleri aynı değildir, dostum. Mutluluğun formülünü aramayın. Her çiftin ilişkisini yürütmek için kendi yöntemi vardır. Bir insanın iç dünyasını yargılayabilecek durumda olduğumu düşünmüyorum, ama Odin'in sana deli olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Tanıştığımız ilk günden beri aranızdaki enerji hissedilebilirdi. Bir saniye bile gözlerini senden ayıramıyordu."

Onu kesmeye çalışıyorum, ama eliyle bir hareket yaparak beni durduruyor.

"Eğer benim fikrimi istiyorsan, bana anlattıklarına göre ona aşık olduğunu söylediğine göre, bence denemelisin. Ama disleksini ona söylemen gerektiğini ısrarla söylemezsem, kendimi çok kötü bir arkadaş gibi hissederim. Bence onun tepkisi, tam olarak ne tür biriyle ilişkiye girdiğini sana gösterecektir.

"Ona zaten söyledim. Bugün o kadar çok konuştuk ki, unuttum.

Ona disleksik olduğumu düşündüğümü söyledim."

"Ve?"

Omuz silkiyorum. "Bunun teklifiyle ne ilgisi olduğunu anlamadığını söyledi."

"Evet, Odin'in seni çalışanı olarak adlandırdığı tüm o aptallığını artık affettiğimi düşünüyorum."

"Neden?"

"Belli değil mi?"

Kafamı sallayarak reddettim.

"Odin sana deli oluyor, Elina. Henüz kendisinin de farkında olmayabilir, ama tahminimce o da senin ona aşık olduğun kadar sana aşık."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. İsteddiği herhangi bir kadını seçebilirdi ve bunu seni küçümsemek için söylemiyorum, sadece gerçek bu. Sana verdiği cevap, seni her şeyden çok istediğini gösteriyor. İkinize bir şans ver."

"Korkuyorum. Öğrenme güçlüğü yüzünden babamın elinde çok acı çektim."

"Odin iyi bir adam. O senin baban değil." "Onun bana acıyarak benimle kalmasını istemiyorum."

"Ben öyle demek istemedim. Onun seni gerçekten *gördüğünü* söylüyorum." Biraz sinirli görünüyor ve sandviçini tabağına bırakıp tekrar gözlerine bakıyor. "Bu sıradan bir şey değil, biliyorsun. İnsanlar birbirlerini daha derin bir düzeyde tanımak isteyecek kadar ilişkiye giriyorlar. Bence bu yüzden bu kadar çok boşanma oluyor. Çiftler, ideal eşlerinin nasıl olması gerektiğine dair kendi zihinsel imgeleriyle bağ kuruyorlar. Partnerlerinin gerçekte nasıl olduklarını görmelerine izin vermiyorlar."

"O zaman kabul etmeli miyim sence?"

"Buna cevap veremem Elina, ama dürüstçe söylemek gerekirse, mutlu olma şansını hak ettiğini düşünüyorum. Teklifi kabul etmek konusunda ise, seni ne kadar sevdiğimden bağımsız olarak, bu kararı kendin vermelisin."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Biliyorum."

Odin

## OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM



Önümdeki raporu inceleyerek, bundan sonra ne yapacağımı düşünüyorum.

Hayır, aslında ne yapılması gerektiğini tam olarak biliyorum. Düşündüğüm şey, Leandros'u ihtiyacım olan yere nasıl götüreceğim ve aynı zamanda Elina'nın annesinin güvenliğini nasıl sağlayacağım.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce onun iyiliğini düşünmemiştim, onu intikamımdan uzak tutmak istemişim, ama Montana'daki konuşmamızdan sonra Elina'nın annesi için ne kadar endişelendiğini fark ettim ve bu da Cinthya'yı benim sorumluluğum haline getirdi.

Bu kadına hayranlık duymuyorum, ama bildiğim kadarıyla, onun tek suçu ihmalkarlık. Evliliğini korumaya olan takıntısı, iki çocuğunu neredeyse mahvediyordu, ama kocasının suçlarının hesabını vermesi gerekmiyor.

Grigori'nin raporuna göre, diğer seferlerden farklı olarak, bu son görüşmede Cinthya'dan hiçbir iz yoktu.

Nerede bu kadın?

Onun gibi bir kadının kocasından uzak durması zor hayal edilebilir.

Elina, adanın güvenli ortamından dışarıda hiçbir deneyimi olmadan New York'a geldiğinde bile öğrenmeye istekli olduğunu gösterdi. Annesi ise böyle değil.

Onu bulmalı ve ona iyi bakıldığından emin olmalıyım.

Ağ daralıyor ve hata payı olmaması için kararlar planlandığı gibi alınmalı. Zaten cevaplamam gereken çok fazla günahım var ve Argyros ailesinin reisine bir şey olursa bunun suçunu üstlenmek istemiyorum.

Geçen hafta Elina'yı arabasına kadar geçirdikten sonra, bana söylediği şeyleri, disleksi olduğunu söylediği şeyi düşünmeden edemedim.

Bunun ne anlama geldiğini kabaca biliyordum, ama o günden beri bu konu hakkında her şeyi öğrenmeye kendimi adadım. Şimdiye kadar öğrendiğim kadarıyla, disleksi kelimelerin doğru şekilde tanınmasını engelleyen nörolojik bir durum. Çocukluk çağında ortaya çıkar ve erken müdahale ile neredeyse tamamen üstesinden gelinebilir, ancak profesyonel yardımın yanı sıra ebeveynlerin desteği ve bağlılığı da çok önemlidir.

Aynı gece, Elina yanımda yatakta uyuduktan sonra, ona kitap okumam için kucağıma uzandığı tüm anları düşündüm. Kitaptaki bir pasajı yorumlamak için durduğumda yüzündeki rüya gibi ifadeyi hatırladım; kitaplara kendisi dokunmaya asla cesaret edemezdi.

Yunanistan'daki adamızdaki evinin kütüphanesindeki sahne aklıma geldi. Kitabı atarken nasıl ağladığını... Şimdi, kelimeleri anlayamadığı için duyduğu hayal kırıklığı olduğunu biliyorum.

Ailesinin yardım aradığını sorduğumda, bunun karmaşık bir durum olduğunu söyledi, ama ben ne olduğunu biliyorum. Cinthya çocuklarını gerçekten görmek için yeterince ilgilenmiyordu. Kocasının çocukları ve kendisini dövmesine izin veren bir kadın, en büyük kızının öğrenme güçlüklerini araştırmakla ilgilenir miydi?

Sanmıyorum.

Leandros'a gelince, bunun kamuoyuna duyulmaması için ona yardım etmeyi reddetti mi, yoksa onun zorluğunu onu manipüle etmek için mi kullandı, emin değilim. İkincisi olduğunu düşünüyorum, ama bunun önemi yok.

Onun bir daha asla kendinden şüphe duymaması için ne gerekiyorsa yapacağım. Elina, öğrenme güçlüğü nedeniyle utanç verici bir hayat yaşadığını söyledi ve onun özgüvenini geri kazanmasına yardımcı olmak için gerekirse cehenneme bile giderim.

Onun karmaşık yapbozunun birkaç parçası yerine oturmaya başladı.

Bu araştırmayı yaparken, disleksik bir kişinin temel özelliklerinden birinin, yavaş konuşmaya çalışmak ve sesli harfleri değiştirmeden bilinçli olarak kendini kontrol etmek olduğunu gördüm. Şimdi, daha dikkatli olduğum için, bazen bazı kelimeleri söylemeye başladığını ve sonra aniden durup başka bir kelimeye geçtiğini fark ediyorum.

Bu hafta bir veya iki kez, daha önce hiç olmamış bir şekilde bir kelimenin harflerini değiştirdiğini fark ettim. Belki hayal görüyorum, ama bu, artık bana karşı daha güvenli hissettiğini ve her zaman söylediklerine dikkat etme ihtiyacı duymadığını düşündürüyor.



Ancak, harflerin karıştığını fark ettiğime dair hiçbir işaret vermedim. Böyle bir durum olduğunda, onunla normal şekilde konuşmaya devam ediyorum ve ona okuduğum bir şeyi tartıştığımız anda, eskisinden daha özgürce fikirlerini söylemesini teşvik ediyorum.

Telefonumdaki takvime bakıyorum.

Bugün konuşma terapisti ile randevusu var ve ben de çok gitmek isterdim, ama Zoe ile daha rahat hissedeceğini biliyorum, bu yüzden doğama aykırı olsa da, uzun bir öpücükle vedalaştım ve işini bitirince beni aramasını istedim.



## THE CAPITAL GRILLE RESTORANI - NEW YORK

"Neler oluyor, Odin?"

"Neden bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Dur. Karışmamak için kendimle mücadele ettim, ama artık yeter."

"Tam olarak neyden bahsediyoruz, Christos?"

Sinirli bir şekilde iç çekip saçlarını eliyle taradı. "Herkesten daha iyi bilirim ki, bazen yolumuzu bulana kadar garip yollara saparız, ama şu anda ne planlıyorsan, hemen durman gerek."

Öğle yemeği için geldiğimiz restoranda sandalyeme yaslanıp onun konuşmasını bitirmesini bekledim.

"Senin konuşmanı bekledim, ama paylaşmak istemediğine göre, ben söyleyeyim. Elina ve babası hakkında bir karar vermelisin."

Vücudumun gerildiğini hissediyorum.

Yetişkin olarak tanışmış olsak da, Christos benim için bir kardeş gibi oldu. Aristeu ve benim kadar yakın, ama intikam planlarımı onunla hiç paylaşmadım.

Ancak, Leandros ile olan sorunum da dahil olmak üzere, kendi başına birkaç şeyi öğrendiğine dair kanıtım var.

Geçmişimi araştırmış olması beni hiç şaşırtmadı. Bizim gibi erkekler, kuzen olduğumuzu öğrenen ve arkadaşlığımızı kurmak için inisiyatif alan kişi o olsa bile, kimseyi yanına yaklaştırmaz.

Christos da benim gibi bir CEO, ancak uzmanlık alanlarımız tamamen farklı. Diğer işlerinin yanı sıra moda ile ilgili bir şirketler grubunun sahibi.

Tabii ki ben de onun gerçekte kim olduğunu ve sakladığı bir sır olup olmadığını öğrenmek için kendi araştırmalarımı yaptım. Her iki tarafın da başlangıçtaki güvensizliği ortadan kalktıktan sonra, ilişkimiz Amerika'daki baba tarafı ailemle katıldığımız sosyal etkinliklerden gerçek bir dostluğa dönüştü. Ve şimdi, işte buradayız, o benim yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeyle beni karşı karşıya getiriyor.

"Elina ile olan ilişkim, onun babasıyla hiçbir ilgisi yok."

"Söylediklerine gerçekten inanıyor musun? Tabii o senin için sadece bir eğlence değilse, çünkü o zaman Zoe seni öldürür..."

"Öyle değil. Ona evlenme teklif ettim."

Onu tamamen şaşırttığımı görebiliyorum, ama şok geçtikten sonra yine ısrar ediyor: "Sence de artık açıkça konuşmamızın zamanı gelmedi mi? Sen benim için küçük kardeşim gibisin. Benimle istediğin her şeyi paylaşabilirsin."

Ailemden geriye kalan hiç kimseyle bu kadar duygusal bir yakınlık kurmadım. Örneğin, amcam olan babasını sadece birkaç kez gördüm. Christos'u uzaklaştırmaya çalışsam da, tanıştığımızdan beri o bir şekilde hayatımda hep var oldu.

"Leandros Argyros senin için kim?"

"Onun benim için önemli biri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bildiğim kadarıyla Yunanistan'a geri dönme planın yok, ama yine de onun adasını satın aldın."

Araştırmasını bu kadar derinlemesine yapmasına şaşırmadım. Ben de aynısını yapardım. Onu sorunlarıma karıştırmak istemiyorum, ama gerçek şu ki, bu kadar çok sırdan bıktım.

"O, annemi, babamı ve kız kardeşimi öldüren yangından sorumlu."

"Siktir!"

Hikayemi anlatırken, annemin ihanetini ve o gün beni kurtaran kişiyi de unutmamdan anlatıyorum.

"Bu adam kim?" "İyi bir samaritan."

"Hayır. Dahası var. Seni kurtarmak bir şey, ama kimse sırf iyilik olsun diye bir yabancıya servet bırakmaz. Bunu araştırmadın mı?"

"Hayır, çünkü ona araştırmayacağıma söz verdim. Planlarımızı gerçekleştirdiğimde tüm cevapları alacağım. Bana bir mektup bıraktı ve nedenleri hakkında bilmem gereken her şeyin orada yazdığını söyledi."

"Ve henüz okumadın mı?"

"Söz verdim," diye tekrarlıyorum, kararlı bir şekilde.

Bana inanamayan gözlerle bakıyor. Christos'un bilmediği şey, bunca yıl sonra geriye kalan tek şeyimin onurum olduğu. Kurtarıcımın yaptığından anlamadan geri dönmem mümkün değil.

"Bana bir isim verebilir misin?" "Ne?"

"Onun adı. Onu araştırmayacağına söz verdiğini söyledin, ama içim rahat etmek için bunu yapmalıyım. Karışmayacağım, ama sana yardım etmesine neden olan sebepleri bilmek istiyorum."

"Ben naif değilim, Christos. Onun da Leandros'a karşı kişisel bir garezini olduğunu biliyorum. Çoğu zaman o piçe olan nefreti benimkinden bile daha büyük görünüyor."

"Bir isim, Odin. Elina ile olan ilişkisini mahvetmekten bir adım uzakta olduğunu düşünsem de, intikamını almanı engellemeyeceğime söz veriyorum. Ne yaptığını bildiğine inanmak istiyorum ve umarım sonunda istediğin her şeyi elde edersin. Hesabını ve kızını."

Onu kaybetme düşüncesi dayanılmaz, ama geri adım atamam.

"Şimdi, seni kurtaran adamın adını söylemeni istiyorum." "Ingvar Aric."

"O İskandinav."

"Evet, öyleydi ve bunu benden hiç saklamadı. Soyadlarımız farklı olsa da, annemle akraba olabilir diye düşünüyorum."

"Uyarıldın: Kim olduğunu bulana kadar durmayacağım."

"Ne istersen yap. Zaten, bitiş çizgisine çok yaklaştım. O yaşlı tilkiyi bulmam sadece an meselesi."

"Sonra ne olacak?"

"Sormayın. Bilmenize gerek yok."

"Onu kaybedeceksin."

"Hayır. Ona evlenme teklif ettim." Elina'nın beni terk etmesini düşünmeyi ben bile reddediyorum.

"Ve onun, babasını yok etmek isteyen bir adamla evleneceğini

"Hayır, ona deli olan adamla evlenecek."

"Hayır, ona deli olan adamla evlenecek." "Elina ne cevap verdi?"

"Henüz bir cevap vermedi."

Montana'da ilk evlilik teklifimden, ofisimi ziyaret ettiği gün ona resmi evlilik teklifime kadar her şeyi ona anlatıyorum.

"Romantizm konusunda ödül kazanamazsın."

"Onun sonsuza kadar benimle olmasını istiyorum. Bu, klişe sevgi gösterilerinden daha önemli."

Hiçbir şey söylemiyor, bu da beni rahatsız ediyor. Evlenmek istediği kadını kazanmayı başaran biri varsa, o da Christos'tur.

"Söyle hadi."

"Pragmatik zihnin, onun kesin bir evet demesini sağlamana yardımcı olmayacak."

"Bu ne demek?"

"Senin klişe dediğin şey, çoğu kadının hayatı boyunca hayalini kurduğu şeydir. Bir yüzük, romantik bir akşam, ama her şeyden önce, ona bağlılığını göstermen."

"Yüzüğü çoktan sipariş ettim. Sadakatime gelince, Elina'nın buna sahip olduğunu zaten bildiğinden eminim. Onun bunu sorgulamasına asla izin vermedim."

"Sen öyle diyorsan."

Çok sinirliyim. Normal bir ilişkinin geçeceği birkaç adımı atladığımız için, en iyi evlilik teklifini planlamam gerektiğini hiç düşünmedim.

Onu sonsuza kadar yanımda istediğimi fark ettiğimde, onu ikna etmem gerektiğine emindim.

"Peki, planın ne?" diye sordu Christos.

"Sıfırdan başlayacağım. Yüzük ve her şeyle. Yarın akşam, yardım balosundan sonra ona tekrar evlenme teklif edeceğim."

Elina

## OTUZ ALTI. BÖLÜM



"GERGİN MİSİN?"

"Çok... Kaçmak istiyorum."

"Sakin ol. Bunu birlikte yapalım. Senin yanında olacağım."

Elini sıktım, benimkinin onunkine göre ne kadar soğuk olduğunu fark ettim.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Zoe."

"Biz arkadaşız. Bana teşekkür etmene gerek yok."

Birkaç dakika bekledikten sonra sekreter sıranın bana geldiğini söyler. Zoe'nin benimle birlikte gireceğini söylediğimde kadın biraz şaşırır, ama onun desteğine ihtiyaç duymaktan utanmama rağmen, bunu tek başıma yapamam.

"Bayan Argyros, sizinle tanışmak bir zevk." Doktor beklediğimden daha genç, ama gülümsemesi o kadar samimi ki, beni anında etkisiz hale getiriyor. Ayrıca yavaş konuşuyor ve kendimi onun dudaklarını okurken buluyorum, ama başımı kaldırdığım anda yakalandığımı anlıyorum.

Genelde insanların dudaklarını okurum, çünkü bu bana söylediklerini anlamak için biraz daha zaman kazandırır.

Oturduktan sonra, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.



Randevumuzun yarım saati dolduğunda, ikisine de bakamayacak kadar utanıyorum.

Doktorun sorularını yanıtlarken Zoe'nin beni izlediğini hissettim ve şimdi ona bakacak cesaretim yok. Şu ana kadar yaptığım tek şey mücadelelerimden bahsetmek olduğu ve bu da saklamak istediğim anıları geri getirdiğinden, bunalmış durumdayım ve ağlamak istiyorum.

"İlk bilmeniz gereken şey, disleksinin zeka seviyenizle ilgisi olmadığıdır," diye açıklamaya başlıyor doktor ve yavaş ve sakin konuşma tarzı kalp atışlarımın normale dönmesini sağlıyor. "Bazı cevaplarınız beni rahatsız etti, bu yüzden sizin durumunuzla ilgilenmek üzere benimle birlikte çalışacak bir ekip kurmayı önermek istiyorum: özel eğitim öğretmeni, nörolog ve en önemlisi psikolog."

"Bunu ayarlayabiliriz," diye aceleyle cevaplar Zoe ve ancak o zaman onun da ne kadar endişeli olduğunu fark ederim.

"Babanızı yargılamak bana düşmez, ama disleksiye zeka eksikliği olarak bakmanın eşsiz bir cehalet olduğunu söylemeden edemem. Ailenizin hiç yardım istemediğini, bunun yerine sizi öğrenmeye zorladığını defalarca söylediniz, bu da daha fazla strese neden olur ve ters etki yaratabilir."

Sekreterin daha önce getirdiği sudan bir yudum alıyorum. "Denemek istiyorum. Tedaviyi demek istiyorum. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama riski göze almaya hazırım. Saklanarak yaşamaktan yoruldum. Lütfen bana yardım edin."

Gülümser ve öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. "İlk adım bu: iyileşmek istemen. Ne zaman testler yapmam uygun olur?"



"Randevu nasıldı?"

Bu sefer eve girdiğimde beni bekleyen Odin'di.

Zoe, yardım balosu için seçmeme yardım ettiği elbiseyi almaya benimle birlikte geldi: sol uyluk kısmında yüksek bir yırtmaç bulunan, uzun, askısız bir elbise.

Yüzüme takılı kristallerle süslenmiş siyah ipek bir maske takacağım, çünkü bütün gece onu tutmak istemiyorum.

Elbise benim zevkime göre fazla cüretkar ama Zoe, tüm gözlerin Odin ve benim üzerimde olacağını ve görkemli bir giriş yapmam gerektiğini, yoksa beni canlı canlı yiyeceklerini söyledi, bu da benim gerginliğimi daha da artırdı.

Tüm bu son ayrıntıları hallederken, eve planladığımdan daha geç vardım.

Cevap veremedim Odin bana doğru geldi, beni kollarının arasına aldı, böylece gözlerim onunla aynı hizaya geldi ve beni anında içimi ısıtan derin bir öpücük verdi.

Doktor randevusundan sonra duygusal olarak çok yorgun ve bitkinim, ama o bana sarıldıktan sonra, dünyanın en sevdiğim yerinde olduğumdan eminim.

"Seni özledim," itiraf ettim. Genelde ona olan duygularımı çok fazla göstermezdim, ama bugün onun sıcaklığına her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Böyle bir şey söylemem çok nadir olduğu için, Odin bana bakabilmek için biraz geri çekilir. "Hey, ne oldu? Doktor seni üzen bir şey mi söyledi? Başka bir doktor arayabiliriz." Beni odamıza götürürken hepsini birden söyler.

Odin endişeli bir tip değildir ve tepkisi Zoe'nin daha önce söylediği şeyi doğruluyor: ilişkimizin onun için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlıyor.

"Sorun yok, sanırım. Sadece biraz sarılmaya ihtiyacım var."

Birbirimizi deli gibi sevsek de, bu sefer dokunuşlarımızda cinsel bir anlam yok.

"Kokunu seviyorum." Doktora sakladığım onca şeyi anlatmak, hayatım boyunca arkasına saklandığım koruma duvarlarını yıkmış oldu.

Beni yatağa yatırdıktan sonra, yaklaşmadan önce bana bakıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var ve bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyorum.

"Neredeyse hiç gülümsemiyorsun."

"Senle tanışmadan önce gülümsemek için pek bir nedenim yoktu." "Bu, sana iyi geldiğim anlamına mı geliyor?"

"Bu çok basit bir bakış açısı." "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün değil. İtiraf yok. Sadece birlikte olalım. Doktor hakkında konuşmaya hazır olduğunda, onun söylediği her şeyi bilmek istiyorum."



"Şimdi konuşabiliriz. Psikolog gibi diğer uzmanlarla bir ekip kurmak istiyor."

"Zaten aklında belirli kişiler var mı, yoksa biz mi aramamız gerekiyor? Eğer senin için sorun yoksa, bazı randevularına ben de katılmak istiyorum. Nasıl yardımcı olabileceğime bakmak için."

Tanrım, nasıl böyle olabilir? Doğru şeyleri söylemeyi bilen bu adama nasıl deli gibi aşık olmam?

"Kontrol edilmeyi sevmediğini biliyorum, ama sadece yanında kalmak ve görevimi daha iyi anlamak istiyorum."

Parmaklarımı dudaklarına koyuyorum. "Sana hayranım, Odin Lykaios." "Bu *evet* mi demek?"

Ağzını acele etmeden öptüm. "*Evet* demek."



## Maskeli Balo Gecesi

### MANHATTAN - NEW YORK

Odin ile el ele salona girdiğim anda kaçmamaya çalışıyorum, çünkü orada bulunan herkesin bize baktığından şüphem yok.

Arabadan indiğimizden beri parmaklarımızı sıkıca birbirine dolamış durumda ve bunun için minnettarım. Mekanın önündeki kaldırıma adımımızı attığımız anda, onlarca fotoğrafçı bizi bekliyordu. Flaşlar her yönden geliyor gibiydi, bu da gerginliğimi artırdı.

"Elina, parti mükemmel," diyor Zoe, sanki gerginliğimi anlıyormuş gibi. Christos'la kol kola, bizden birkaç adım ötede duruyor.

"Teşekkürler," diye cevap verdim sonunda.

Cevabım üzerine Odin bana dönüp bakıyor. "Sana çok güzel olduğunu söyledim mi?" diye soruyor, o kadar seksi bir gülümsemeyle ki dizlerim titriyor.

Her zamanki gibi, saniyeler içinde sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. "Birkaç kez dinledim, ama tekrar dinlemek de fena olmaz. Sen de fena görünmüyorsun."

Doğru, o harika. Mükemmel kesimli smokin, geniş omuzlarını ortaya çıkararak kaslı vücudunun sağlamlığını vurguluyor. Kristaller hariç, benimkine çok benzeyen siyah maske, ona gizemli bir hava katıyor.

Hâlâ kendime ait olan bu çekici adamı hayranlıkla izlerken, herkesin önünde alnımı öperek beni tamamen şaşırtıyor. "Endişeli olduğunu belli etme. Parti başarılı olacak. Sen hepsinden daha güçlüsün," diyor kulağıma yumuşak bir sesle.

"Bana çok güveniyorsun."

"Evet. Ve seni kadınınım olarak gördüğüm için gurur duyuyorum."

Bu sözlerden sonra, tekrar normal nefes alabiliyorum. Odin'in böyle bir gücü var. Sanki hayattaki her şeye karşı gösterdiği özgüven, bana da uzanan koruyucu bir ağ oluşturuyor.

Önümüzde duran iki aile üyesine, özellikle de dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri haline gelen kadına bakıyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır çalıştığım kendinden emin gülümsemeyi takınıp, kalabalığa doğru bir adım daha atıyorum.



*"Elbiseni çok beğendim."*

*"Yunan mısın?"*

*"Odin ile ne zamandır birliktesiniz?"*

Konukların arasından her geçtiğimde, sorular tekrarlanıyor. Onuncu seferden sonra, cevaplar otomatik olarak çıkmaya başlıyor.

*"Teşekkürler, parti sonrasında yangın mağdurları için daha fazla fon toplamak amacıyla açık artırmaya çıkarılacak."*

*"Ben yarı Yunan, yarı İngilizim."*

*"Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz."*

Son cevaba gelince, bu cevabı vermemi tavsiye eden oydu, çünkü kısa bir süredir birlikte olduğumuzu söylersem, ardından gelecek diğer birkaç soruyu susturmak niyetindeydi.

Bir bayan, bu gece toplanan paranın bağışlanacağı kuruluş hakkında konuşmak için beni çağırıyor ve onunla birkaç dakika konuştuktan sonra, mola vermek için fırsatı değerlendirip kadınlar tuvaletine gidiyorum.

Sadece bir an için de olsa yalnız kalmam gerekiyor. Kalabalık beni boğuyor. Odin'i uyarmayı düşünüyorum, ama uzun sürmeyeceğini düşündüğüm için gizlice uzaklaşıyorum. Tuvalet kabinlerinden birine girer girmez birkaç nefes alıyorum.

Tam rahatlamaya başlamışken, bir kadının "Komik, ama Odin ile Yunanlı'nın babasının ölümcül düşman olduklarına dair söylentiler duydum. Bu onu bir hain yapmaz mı?" dediğini duydum.

Bütün vücudum tekrar gerginleşir, ama konuşmaya dikkatimi vermeye devam ederim.

"Lykaios'un sahip olduğu parayla, kız babasının adını bile hatırlayamıyor."

Bir bakıma bunu bekliyordum, çünkü Odin herkesin önünde babamın iflasını açıkladığında, dünyanın yüksek sosyetesinin büyük bir kısmı adamızdaki partide hazır bulunuyordu.

Yine de, bugün bu darbeye hazırlıklı değildim.

Son birkaç aydır, beni seven ve bana o kadar saygılı davranan insanlarla yaşıyordum ki, aramızda çok fazla kötülük olduğunu unutmuştum.

Ama ne bekleyebilirdim ki? Babamızın gerçekte kim olduğunu bilen kız kardeşlerim bile beni yargıladıysa, Leandros'un onlara görmek istediklerini gören yabancılardan ne bekleyebilirdim ki?

Orası tekrar sessizleşene kadar bekledim, ellerimi yıkadım, makyajımın düzgün olup olmadığını kontrol ettim ve kurtların inine geri dönmeye hazırlandım.



Tuvaletten çıktığımda kafam karışık: Ana salona giden yol hangisi?

Yön bulma konusunda hiç iyi olmadım ve uzun koridor şu anda boş. Şansımı denemeye karar verip bir yöne doğru ilerliyorum, ancak kapılar arka arkaya görünce yanıldığımı anlıyorum.

Geri dönmek için döndüğümde, aylardır beni takip eden adamlarla karşı karşıya geliyorum — ve aynı zamanda en son görmek istediğim kişi.

Naim.

Yüzünü kısmen kapatan maskesinin arkasından bile bakışları saf kötülük doludur. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye başlarım, ama vücudum sert bir şeye çarpar. Ne olduğunu anlayamadan, bir el ağzımı kapatır ve çılgılık atmamı engeller.

Odin

## OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM



PARTİ NEREDEYSE BİTTİ ve ben gitmek için sabırsızlanıyorum. Elina'nın fikri olan Güney Afrika'daki bir tatil köyünde bir haftalık konaklama müzayedesini başarılı oldu; geçen yıla göre iki katından fazla para topladık.

Saatime bakıp, kızımı alıp gitmeden önce daha ne kadar kalmam gerektiğini düşünüyorum.

Aniden Christos yanımda belirir. "O annenin erkek kardeşiydi. Aslında üvey kardeşi, çünkü farklı babalardan çocuklardı, bu yüzden soyadları seninkiyle aynı değildi."

Kimin hakkında konuştuğunu sormama bile gerek yok. Christos da benim kadar inatçıdır ve kurtarıcım hakkında daha fazla bilgi edinene kadar pes etmezdim. Ingvar'ın benimle aile bağı olduğunu tahmin etsem de, onun amcam kadar yakın biri olacağını hiç düşünmemiştim.

Neden bana söylemedi? Neden bu kadar gizemli davrandı? Onun nedenlerini gayet iyi anlayabilirdim. Her erkek kardeş, kız kardeşinin ölümünün intikamını almak ister.

"Neden akrabalığımızı sakladığını anlamıyorum." "Ben de, ama araştırmaya devam edeceğim."

"Bana başka bir şey söylemeni istemiyorum, Christos. Öğrenmeye çalışmayacağıma söz verdim ve şimdi görevimi tamamlamaya çok yaklaştım. Bunca zaman sonra sözümü bozmak için bir neden yok. Biraz daha bekleyebilirim."

"Onur duyguna hayranım, ama bu bana pek uymuyor, Odin. Bana anlattıklarına göre, o adam seni altı yıl boyunca büyüttü. Neden tek kalan yeğenini teselli etmedi?"

"Onun tek yeğeni ben miydim?"

“Evet. Annenin bir erkek kardeşi daha vardı, ama genç yaşta bir trafik kazasında öldü. Anne tarafından, bildiğim kadarıyla, geriye sadece sen kaldın.”

“Bunu iyi niyetle yaptığını biliyorum, ama bu pisliğe bulaşma. bu pisliğe bulaşma. İşler ters giderse senin de lekelenmeni istemem.”

“Merak etme, dikkatli davranıyorum. Aptal değilim, Odin. Argyros'u adalete teslim etmeyi planlamadığını biliyorum. Keşke seni bu çılgınlıktan kurtarabilsem.”

“Seninle kavga etmek istemiyorum, ama şunu bil ki hiçbir şey beni durduramaz. O öldüğünde ancak huzur bulacağım.”

O karşı argümanını sunmak üzereyken, Zoe kalabalığın içinde birini arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Bizi görür görmez, bulunduğumuz yere doğru yürüyor.

"Elina nerede? Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Odayı tararken kanımın damarlarımdan hızla akmaya başladığını hissediyorum. Onu bulamıyorum, ayrıca güvenlik görevlilerimden hiçbirini göremiyorum, Grigori'yi bile.

"Burada bekle. Onu arayacağım. Bulur bulmaz sana haber veririm."



Hızlıca yürürken, cep telefonumu çıkarıp onun telefonunu takip etmeye çalışıyorum. Birkaç saniye içinde, son sinyalin yaklaşık on dakika önce, tam burada, partinin içinde olduğunu öğreniyorum.

Onun telefonuna aradığımda, doğrudan sesli mesaja düşüyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir hayal kırıklığı ve çaresizlik karışımı hissediyorum.

Beni öylece terk etmez, değil mi?

Hayır, bu olamaz. Kimse bu kadar iyi numara yapamaz. Ve gitmek için birçok fırsatı vardı. Aramızdaki ilişkiler yoluna girerken neden şimdiye kadar bekledi ki?

Kadınlar tuvaletine giriyorum ve iki kadın şaşkınlıkla bana bakıyor. "Üzgünüm hanımlar, kız arkadaşımı arıyorum."

İlk şok geçtikten sonra, bana küçümseyici bir şekilde başlarını salladılar.

Orada onlardan başka kimse olmadığını kontrol ettikten sonra, telefonu tekrar elime alıp Grigori'yi arıyorum ve olayları izlemek için tasarladığımız güvenlik odasına doğru yürüyorum.

Naim veya Leandros'un ortaya çıkma olasılığı çok düşük olsa da, her türlü sonucu öngörerek ana salona ve koridorlara kameralar yerleştirmiştim. Ancak güvenlik odasının kapısına ulaşmadan Grigori telefona cevap verdi.

"Odin?"

"Nerede o?"

"Evde. Onu almak için en iyi adamlarımızdan altısını gönderdim, ama sen de bana gelmelisin. Burada kesinlikle tanışmak isteyeceğin biri var."

"Leandros mu? Onu almaya çalışan o muydu?"

"Hayır, Naim'di. Etkinliğin arka kapısından çık. Seni bekleyen bir araba var. Yolda çok dikkatli düşünmeni öneririm. Bir karar vermen gerekecek."



Grigori'nin Naim'i götürdüğü yerden beni ayıran on dakika boyunca kafam kayıyor.

Onu kontrol etmek için evi aramayı düşündüm, ama şu anda hissettiğim nefreti Elina'yla karıştırmak istemiyorum.

Terk edilmiş bir fabrikaya vardığımızda, orada hiçbir yaşam belirtisi yoktu, ama araba durur durmaz, gölgem gibi olan adamın kapıya yaklaştığını gördüm.

"Yaralandı mı?" Aynı piç kurusu birkaç ay önce evimizde onu kaçırmaya çalıştığında sorduğum soruyu tekrarlıyorum.

"Hayır, sadece çok korkmuş."

"Nasıl oldu?"

"Sonra açıklamayı tercih ederim. Belki o zaman senin en sevmediğin insanlardan biri olmazım."

"Hayır, şimdi bilmek istiyorum."



"Onu takip ediyordum. Seni savunmasız bırakmazdım, bunu bilmen gerekir. Öte yandan, Naim'in onu savunmasız gördüğü zaman ortaya çıkacağından emindim, bu yüzden ona ulaşmasına izin verdim."

İki adım attım ve burnum burnuna geldim. "Ne olursa olsun, onu bir daha asla tehlikeye atma. Onun güvenliğini sağlamak için ne tür bir strateji geliştirirsen geliştir, ama *bir daha* kimsenin ona bu kadar yaklaşmasına izin verme, yoksa ilişkimiz biter."

"Bana her zaman güvendin."

"Hala güveniyorum. Bu yüzden kovulmadın, ama bir daha kadınıma korumasız bırakma, yoksa sen ve tüm ekibin kovulursunuz." Her şeyi kontrol altında tuttuğundan şüphem yok, yoksa bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Ama onun bir an bile olsa korktuğunu düşünmek istemiyorum.

"Ne hissettiğini anlıyorum. Bir daha olmayacak, ama bu soruna kalıcı bir çözüm bulmamız gerekiyordu. Şimdi içeri girelim. Burada uzun süre kalamayız. Bir seçim yapman gerekecek."

"Adamları nerede?"

"Onlarla zaten ilgilendik."



Tıpkı kötü adamın karanlık bir depoda iyi adamı beklediği hikayelerde olduğu gibi, atmosfer karanlık ve buz gibi.

Naim için ne yazık ki tek fark, benim iyi adam olmaktan çok uzak olmam.

Onu partiden uzaklaştırmak için niyeti ne olursa olsun, hayatımızın bu kısmı burada sona eriyor.

Smokin ceketimi çıkarıp gömleğimin kollarını dirseklerime kadar sıvıyorum. Şeyhin olduğu yere doğru yürüyorum ve Grigori kapı eşiğinde sakın bir şekilde yaslanıyor.

Naim, sanki umursamıyormuş gibi bacak bacak üstüne atmış bir sandalyede bekliyor. Ama ben onun numara yaptığını biliyorum.

Bu piç, servetinin arkasına saklanarak, kadınları incitip zayıfları sömürerek, gücünün tahtında güvende olarak aşırı bir hayat yaşamıştır. Bu yüzden, onun korkmuş olduğundan bir an bile şüphe duymuyorum, ki bu şu anda onun için iyi bir duygu.

Bağlı ya da kelepçeli değil. Mekanın tuhaflığı bir yana, izleyenler bizim aslında bir iş toplantısı yaptığımızı düşünebilir.

Beni görür görmez, "Az önce ölüm fermanını imzaladın" diyor. Bu kadar kızgın olmasaydım, gülümseyebilirdim.

O kesinlikle en zeki adam değil. Onun durumunda başka bir adam, neyle karşı karşıya olduğunu anlayana kadar çenesini kapalı tutardı. Ancak bu piç kurusu, hayatı boyunca yaptığı şeyi yapıyor: tehdit ediyor ve korkutmaya çalışıyor.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, ama sanırım bunu zaten biliyorsun." Karşısına oturuyorum, bacaklarımı ayırıp dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Bir şey bilmek ister misin? İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum. Zeka konusunda ödül kazanamayacağını biliyordum, ama ikinci kez benim ülkeme gelecek kadar aptal olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Durmayaacağımı söyledim."

"Evet, söyledin, ama kendi hayatına olan sevginin, seni istemediği açık olan bir kadını seni kabul etmeye zorlama ihtiyacından daha büyük olduğunu düşünmüştüm."

Alaycı bir kakhaha attı. "Neye bulaştığını bilmiyorsun Odin. Elina babası gibi bir yılan. İlk başta onu kullandığını sanmıştım, ama şimdi o fahişeye aşık olma hatasına düştüğünü anlıyorum."

Ayağa kalkıp onun önüne geçtim. "Ayağa kalk."

İçeri girdiğimden beri ilk kez tereddüt ediyor gibi görünüyor, omzumun üzerinden bakıyor.

"Ne? Cesaretin mi kırıldı?"

"Senden korkmuyorum."

"Korkmalısın."

"Sen deli değilsin."

"Bu konuda seninle aynı fikirde değilim. Beni araştırman akıllıca olurdu, biliyor musun?"

"Senin hakkında bilmem gereken her şeyi zaten biliyorum."

"Hiç de bile. Örneğin, onu korumak için her şeyi yapacağımı bilmiyorsun."

"Babasının borçlarını bile affetmek için mi?"

Kendime bu soruyu sorarken ona bakıyorum, ama onun düşündüğü nedenlerden dolayı değil. Naim, Leandros ile olan sorunumun paraya indirgenebileceğini düşünüyor.

O da ayağa kalktı, ama korkak olduğu için birkaç adım geri çekildi. "Durmayacağım. Elli yıllık hayatımda, istediğim ve elde edemediğim hiçbir şey olmadı. Onu satın aldım ve malımı alana kadar durmayacağım."

Gözlerimi ondan ayırmadan ilerliyorum. "O asla satılık değildi. Leandros'la ne tür bir anlaşma yaptysan, kaybettiğin şey paraydı."

"Neden geri çekilmiyorsun? Zaten ondan istediğini aldın. Evet, onun bakire olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu kadar yüksek bir fiyat ödedim." Gülüyor. "Yoksa bana, okuma yazma bilmeyen biriyle dolaşmaya devam etmekten mutlu olduğunu mu söyleyeceksin?"

Söylediklerini duymuş olsam da, beynim bunu işlemek için bir saniyeye ihtiyaç duyuyor, ama o gülerken yüzümde şaşkınlık belirliyor.

"Bilmiyor muydun? Bu iyi bir şaka olurdu. Senin gibi bir bilgi uzmanı, evindeki sürtüğün adını zar zor yazabildiğini ve kısa cümleleri okuyabildiğini bilmiyor mu?"

Onun disleksisini ve bana hayatı boyunca utanç duyduğunu söylediğini düşünüyorum. Bunun sadece kelimelerin karışıklığı olmadığını hemen anlıyorum. Eğer söyledikleri doğruysa, o kelimeleri zar zor okuyabiliyor.

Elina'nın yaşadığı karanlık yıllar yüzünden kalbim acıyor. Ailesinden hiçbir yardım almadığını anlamak için daha fazla açıklamaya gerek yok. Elina'nın neredeyse otuz bir yaşında olmasına rağmen bazı yönlerden hala bir genç kadar deneyimsiz olduğu artık açıkça görülüyor.

Sanırım sessizliğimi, onu vazgeçirmekte başarılı olduğunun bir göstergesi olarak yorumluyor.

"Bir düşün: böyle bir utanç yaşamana gerek yok. Onun güzel bir kadın olduğunu kabul etmeliyim, ama pazarlık yapmaya ve hatta bunu sır olarak saklamaya hazırım."

Sanki trans halinden çıkmış gibi, ona bakarak teklifine dikkatimi veriyormuş gibi yapıyorum. "Onu bırakırsam mı?"

"Evet. Onu alayım ve sorunlarımız burada bitsin. Kin tutan biri değilim, sadece ödediğim paranın karşılığını istiyorum. Yanında aptal bir kadına ihtiyacın yok. Ben de ilk başta sadece güzelliği için kabul ettim. Hiç ders çalışmadı, biliyor musun? Babası bunun zaman ve para kaybı olduğunu fark eder etmez öğretmenlerini kovdu."

Omuzlarının gevşediğini görüyorum. Kazandığından emin.

"O bir çocuk kadar aptal," diye devam ediyor. "Evlilik görüşmelerini sadece o üstünlük havası beni her zaman cesaretlendirdiği için sürdürdüm. Ona itaat etmeyi öğretmekten zevk alacağım."

"Öğretmeyeceksin. Onunla evleneceğim."

Bir süre bana şaşkınlıkla bakar, sonra sanki ona bir şaka yapmışım gibi gülümser. Sanki benim de gülümsememi bekliyormuş gibi.

Ciddi olduğumu anladığında, yüzü saf nefretle dolu bir ifadeye bürünür.

Aramızdaki fark bu. Ben ifadelerimi kontrol etmede uzmanım. Beni sarsmak kolay değildir.

"Beni buraya pazarlık yapmaya getirmedin."

"Hayır. Yapabileceğimiz hiçbir anlaşma yok. Onu bırakman için sana her fırsatı verdim."

"Bir fahişe için beni öldürecek misin? Geleceğini mahvedecek, ailemin ömür boyu zulmüne maruz kalma riskini göze alacak, sırf düşmanın kızını, o yılanı yatağında tutabilmek için mi?"

"Onu asla rahat bırakmayacaksın. Ben bunu cinayet olarak görmüyorum, intihar olarak görüyorum."

Son kısmı duymamış gibi görünüyor. "Hayır, onu ele geçirene kadar rahat etmeyeceğim. Asla huzur bulamayacaksın. Seni yok edeceğim Lykaios, sonra da sen öldüğünde onun peşine düşeceğim. Tatmin olduğum anda onu takas etmeyi planlıyordum ama fikrimi değiştirdim. Onu uzun süre yanımda tutacağım. Beni reddettiği hatasını her gün ona hatırlatacağım."

O farkına bile varmadan, ellerim boynuna dolanmış. "Elina benim karım olacak. Çocuklarımla annesi."

"Sen öldün, Odin."

Hayatı yavaşça kaybolurken dudaklarından hala okuyabiliyorum. "Hayır. Sen öleceksin."

Odin

## OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM



Vücudumda, az önce birini öldürdüğümü gösteren hiçbir şey yok. Bir şekilde sarsıldığımı söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu.

Aynı şeyi tekrar yaptım. Ve tekrar. Ve tekrar.

Onun söylediklerinden sonra, onu öldürene kadar duramazdım. Kimse onu benden alamaz.

Hayatım boyunca yalnızlık ve nefret içinde yaşadım ve şimdi ruhumda sakladığım şeytanları sakinleştirebilecek özel cenneti, o kişiyi bulduğumda, o piçin onu benden almasına asla izin veremezdim.

"Hiçbir şey için endişelenme. Kuzenimi aradım, temizlik ekibi gönderdi. Olanların izi kalmayacak."

"O sıradan biri değil. Bir şeyhin ortadan kaybolmasını gizlemek imkansız."

"Odin, sana söz veriyorum, kimse onun cesedini bulamayacak."

Christos'a güvendiğim kadar güvendiğim adama bakıyorum. Grigori'nin bahsettiği kuzeninin Rus mafyasıyla bağlantıları olduğunu biliyorum. "Karşılığında hiçbir iyilik yapmayacağım. Bunu kendim halledebilirim."

Mafya ile hiçbir bağlantı istemiyorum. Ne tür işler yaptıklarını çok iyi biliyorum: insan kaçakçılığı, silah kaçakçılığı ve uyuşturucu ticareti. Hiçbiriyle ilgilenmek istemiyorum.

"Halledeceği sorunun seninle bir ilgisi olduğunu bilmiyor. Bana kişisel bir iyilik yaptığını sanıyor."

Grigori tanıdığım en sadık insanlardan biri, ama yine de bir mafya üyesinin yardımını istemiyorum.

"Ayrıca, her şeyi onun kadar verimli bir şekilde çözebileceğine inanmıyorum. O bu konuda uzun yılların tecrübesine sahip," diye devam ediyor, kapalı ifademden habersiz gibi görünüyor.

Gerçekten endişeli değilim. Ne olursa olsun yüzleşeceğim. Şu anda tek istediğim onu görmek. Güvende olduğundan emin olmak.

"Onunla kim var?"

Konunun aniden değişmesi onu hiç rahatsız etmiyor.

"Sadece en iyiler. Karın tam teçhizatlı."



Daire kapısını açıp doğruca odamıza gidiyorum.

Daha önce olduğu gibi beni beklemiyor ve boş yatağı görünce midem bulanıyor.

"Elina."

Bu sahne, Yunanistan'da onu Naim'den kurtardığım ikinci günün tekrarı gibi görünüyor, sadece şimdi o piç kurusu öldü.

Artık güvende olacak.

"Elina."

"Buradayım." Sesini uzaktan duyuyorum ve kütüphaneye gidiyorum.

Her zaman birlikte kitap okuduğumuz kanepede kıvrılmış oturuyor. Dizleri göğsüne doğru bükülmüş. Kollarını bacaklarına dolamış. Hayatımın en kötü gecelerinden birini geçirdiğim bu gece yarısı, onun benim için ne kadar değerli olduğunu nihayet anlıyorum.

O benim dünyama girmeden önce, nefret dışında başka hiçbir duyguyu işleyemediğimi sanıyordum, ama bugün, onu kaybetme riskini gerçekten yaşadıktan sonra, içimdeki karmaşa, onun bedenine ve ruhuna duyduğum çılgın arzu ve ihtiyaç karışımının aşk olduğunu anlıyorum.

Gözlerimi, daha önce başının üstüne toplanmış olan ve şimdi tamamen dağınık olan güzel saçlarında gezdiriyorum. Hala parti kıyafetleri üzerinde, ama buradan bile makyajının bulaştığını görebiliyorum, bu da ağladığını gösteriyor.

Bana cevap vermesine rağmen, hala başka bir dünyada sıkışmış gibi, dalgın görünüyor. Bana bakıyor ama gözlerimi

"Neden bana bakmıyorsun?" "Çünkü bakamıyorum."

"Bakamıyorum mu? Bu ne demek?"

"Birlikte olmamalıyız. Sen benimle olmak istemiyorsun. O gün ofisinde sana karşı tamamen dürüst davranmadım. İnsanlar gülecek. Bugün bana öyle söyledi. Naim herkese söyleyeceğini söyledi." Bütün bunları aceleyle söylüyor ve sonunda iki kelimenin ünsüzlerini karıştırıyor.

Zorlukları yüzünden duyduğu utanç beni bıçak gibi vurur. Onun acısını ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Onu kucağıma alıp bir daha bırakmak istemiyorum. Hayatımızın geri kalanında onun yanında olacağımı ve kendinden şüphe etmesine asla izin vermeyeceğimi söylemek istiyorum. Başkalarının ne düşündüğünü umursamadığımı kanıtlayacağım, çünkü yanımda ne kadar harika bir kadın olduğunu biliyorum.

O otuz yaşında ve hayatı boyunca kendinden utanmış, çaresiz, onu koruması gerekenler tarafından ihmal edilmiş bir kadın.

Güzel, zeki bir kadın, evreni boğulmuş ve kendine olan inancını yitirene kadar körelmesine izin verilmiş bir kadın.

Yunanistan'daki kütüphanede o günden beri olanları düşünüyorum.

Hayat beni kandırdı.

İntikam planımdan eyleme geçmeye karar verdiğimde, Argyroslar hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ve Elina da o zamanlar bu paketin içindeydi. Birlikte yaşadığımız bu aylar boyunca, her gün bana biraz daha kendini açan Elina sayesinde, izinsizce kalbime girip kan dolaşımda yayılan bu kadın hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

"Mücadele ettim," diyorum, ve bunun onun için mi yoksa kendim için mi olduğunu bilmiyorum, ama başını kaldırıp bana bakıyor. "Çekiciliğe karşı koyamadım, ama baban yüzünden sana olan aşkımla mücadele ettim. Onun yaptıklarından senin sorumlu olduğunu düşündüğüm için değil, her şey sona erdiğinde benden nefret edeceğini düşündüğüm için."

"Senden nefret etmiyorum," diyor, sanki ona onu sevdiğimi söylediğimi duymamış gibi

söyl

eme "Ama intikamım tamamlandığında benden nefret edeceksin."

mi Cevap vermez ve ben konuşmaya devam etmeden önce bir adım daha duy yaklaşırım.

ma

mış

gibi

.

konuşmaya devam etmeden önce bir adım daha yaklaşıyorum.



"Sana aşık oldum, Elina'm. Sana evlenme teklif ettiğimde hissettiğim şeyin adını bilmiyordum, ama o zaman da seni seviyordum."

"Beni seviyor musun?"

"Tüm varlığımla." Onun önünde diz çöküyorum, hala ona dokunmadan. "Birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu neden hatırlayamadığımı anlamam biraz zaman aldı."

Hâlâ kıpırdamıyor.

"Yangından kurtarıldıktan sonra, içimde sadece nefret vardı. Sarılmak ya da herhangi bir teselli istemiyordum. Beni zayıflatacak hiçbir şey istemiyordum. Onların ölümlerinin intikamını almam gerekiyordu."

"Odin... Çok üzgünüm."

"Üzülme. Babanın yaptıklarından kendini sorumlu tutma. Onunla hala bir hesabım olsa da, sen beni yetişkin hayatım boyunca başımın üzerinde asılı duran karanlıktan kurtardın ve bu kalıcı bir rahatlama olmasa da, tekrar nefes almamı sağlamak için yeterliydi."

Ona dokunmuyorum. İlk adımı onun atması gerekiyor. Sonunda bunu yaptığında, kollarıma gelip sıcaklığımın esiri olduğunda, kendimi hissetmeye izin veriyorum.

Sadece bir an için yaşamak ve nefes almak için.

Bu çılgın aşk dışında her türlü duyguyu kilitliyorum. "Beni nasıl sevebilirsin? Ben onun kızıyım."

"Seni nasıl sevmem? Sen benim bir parçamsın. Bugün seni kaybettiğimi sandığımda çok korktum."

"Senin için çok korktum. Kendim için değil, onun sana zarar vermesi için endişelendim."

"Hiçbir şey seni geri almamı engelleyemezdi. Seni seviyorum Elina. Seni sevmeye hakkım yok ama seni seviyorum."



Küvette bir saatten fazla vakit geçiriyoruz.

Şeik'e ne olduğunu sormadı ve geldiğimde söylemeye başladığı şeye rağmen, Naim'in tehditlerinin ne olduğunu tam olarak açıklamadı. Ancak, bunun disleksisiyle ilgili bir şey olduğundan eminim.

Tanrım, o gün Yunanistan'da o hasta adamın saldırısını durdurmasaydım ona ne olurdu? Muhtemelen ona tarif edilemez şeyler yapardı.

Şeyhin ölümünü, esas olarak onu korumak için gündeme getirmek niyetinde değilim, ama başka konularda konuşmamız gerekiyor.

Gün ağarmaya başladı ve biz yatakta uzanarak duygularımızı paylaşarak çok zaman geçirdik, ama gerçeklik kapımızda bizi bekliyor ve artık kaçış yok.

"Konuşmamız gerek."

Yüzü anında gerildi. "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında," diyorum. "Öncelikle, annenin dün öğleden sonra kız kardeşinin evine bırakıldığını bilmeni istiyorum. Bugün erken saatlerde bunu doğruladım."

"Ne demek 'bırakıldı'? Hangi kız kardeşim?"

"Larissa. Biri Cinthya'yı oraya bırakmış. Daha fazla ayrıntı bilmiyorum, ama sanırım bunu baban emretmiştir."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" "Çünkü tek başına kaçmak daha kolay."

"Onu arayacağım."

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim ve hayal kırıklığına uğrayacağını düşünsem de, onu altın kafeste tutamam. Elina büyümek için kendi sorunlarıyla yüzleşmek zorunda.

"Bana geçmişinden bahsetmeni istiyorum. Özellikle disleksi hakkında."

"Sana zaten anlattım..."

"Bana her şeyi anlatmadın. Bana güvenebilirsin. Bana her zaman güvenebilirsin. Kimsenin sana bir daha zarar vermesine veya seni kullanmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu konuşmak kolay değil. Zoe her şeyi biliyor çünkü randevuda benimle birlikteydi, ama çok utanıyorum."

"Anlat bana."

Gözlerini kaçırıyor. "Okumam çok zayıf, aslında neredeyse hiç okumuyorum ve yazmam da çok az. Doktor, kelime dağarcığımı iyi olduğu için disleksimin işitsel değil görsel olduğunu düşündüğünü söyledi. Bunun nedeninin filmlerden ve çizgi filmlerden kelimeleri öğrendiğim için olduğunu açıkladım, ama sekiz yaşında okumayı bıraktım."

"Neden bıraktın?"

"Normal okula ayak uyduramıyordum. Öğretmenler sabrını yitirdi ve babam okula çağrıldı. Çalışmak için çok tembel olduğumu düşünüyorlardı, ama öyle değildim. Harfler ve rakamlar benim için gizli şifreler gibiydi."

"Disleksi olduğunu anlamadılar mı?"

"Emin değilim. Bildilerse bile bana hiç söylemediler. Beni doktora götürmediler ve bir gün babam bana sadece aptal olduğumu ve insanların bana gülmesini engelleyecek tek şeyin görünüşüm olduğunu söyledi. Aptal olduğumu onlara göstermemem gerektiğini söyledi. O günden sonra numara yapmaya başladım."

"Numara mı yapıyordun?"

"Evet. Konuşmaları anlıyormuş gibi davrandım. Kitap okuyormuş gibi davrandım. Bir süre sonra duygularımı da taklit etmeye başladım. Amerika'ya gelene kadar hiç kendim olamadım."

"Bana karşı da numara yaptın mı?"

"Hayır, asla yapmadım. Sen her zaman kendi kararlarımı vermem için bana baskı yaptın."

Sonunda korkuyu unuttum."

"Benden korkmanı istemedim."

"Senden hiç korkmadım. İlk gün, senin evinde bile. Sadece ailemi sevmediğini açıkça belli ettin ve bunun bana da yansıtacağını düşündüm. Bu yüzden, dünyadan geri kalanına yaptığım gibi kendimi kapatmaya çalıştım, ama işe yaramadı."

"Neden işe yaramadı?"

"Çünkü başından beri bana göstermek istediklerimi kabul etmedin. Bana her zaman savunmamın ötesini görebiliyormuşsun gibi baktın ve yavaş yavaş bundan hoşlanmaya başladım."

"Seni görmemi sevdin mi?"

"Evet."

"Seni nasıl görmeyeyim ki, aşkım? İlişkimizin başında ben çoktan kaybolmuştum. Sadece buna direniyordum."

"Onun kızı olduğum için mi?"

"Evet, ama daha çok vazgeçmek istemediğim için. Tüm o güzel duyguları içime alıp sonra planlarımı geri çekmekten korkuyordum."

Bana bakıyor ama ne tür planlar olduğunu sormuyor. "Hayatım boyunca kendimi kontrol ettim, ama beni Amerika'ya getirdiğinde, hapisten yeni çıkmış gibi özgür hissettim. Her şeyi öğrenmek

ve normal bir hayat sürmeyi hayal ettim, ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Gururum sana yardım istemekten alıkoydu. Bana bakışın beni özel hissettirdi.”

“Sen sadece özel değilsin, benim için eşsizsin.”

“Hala her şeyi konuştuğumuza inanamıyorum. Bir gün ruhumu birine açacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Bana her şeyi anlatabilirsin. Her engeli birlikte aşacağız.”

Bana sokulur. “Küçükken taklitçi değildim. Fark etmiş olabileceğin gibi, bazen biraz sinirli olabiliyorum.”

Elina geri çekilip bana bakar, ben de gülümserim. Onun meydan okuyan tavırları, sevdiğim özelliklerinden biridir.

“Eskiden düşünmeden konuşurdum ve bunun için dayak yedim. Başlangıçta, öğrenemediğim zamanlarda bile tartışmaya çalışırdım. Dayakların daha sık hale gelmesinden sonra sessizleşmeye başladım, ama fiziksel saldırganlıktan çok sözlü saldırganlıktan korkuyordum.”

"Ne demek istiyorsun?"

“İlk başta beni o kadar kızdırmamıştı, çünkü *kimse senin ne kadar aptal olduğunu bilemez, yoksa sana gülerler*, gibi şeyler söylüyordu ve ben onun beni korumaya çalıştığını düşünüyordum, anlıyor musun? İnsanlardan, benim anlamakta yavaş olduğumu saklamaya çalışıyordu. Ama babam her fırsatta bunu bana karşı kullanmaya başladı. Ne zaman kızsam, ona yaklaşırsam, bana ne kadar işe yaramaz olduğumu hatırlatmaya çalışırdı.”

“Senin bir sorunun yok. Disleksi bir kusur değil. Annen seni ihmal etti. Baban ise... her geçen gün daha da kötüleşiyor.” Derin bir nefes alıp öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. “Eğer ikisi de senin sorununun farkındaydı ve kasten görmezden geldiyse, bu senin suçun değil, onların suçu.”

"Umursamıyor musun?"

"Neyi?"

"Adımı bile zar zor yazabildiğim gerçeği."

"Yardım almamanın ve saklanarak yaşamanın seni ne kadar derinden yaraladığı umurumda. Dün, beş yüz konuk için mükemmel bir parti düzenledin. Fikirlerin sayesinde geçen yıla göre çok daha fazla bağış topladık, bu yüzden bana akıllı bir kadın olmadığını söyleme. Ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum."

"Bana çok güveniyorsun."

"Seni seviyorum. Sana nasıl güvenmem?"

Elina

## OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM



“THEO, benimle konuşmayı reddediyor,” dediğimde telefonu açar açmaz. “Üzgünüm Elina, ama bu beni şaşırtmadı.”

Bugün erken saatlerde, annemize ne olduğunu kesin olarak öğrenmek için kız kardeşimi aradım. Odin'in söylediği şey çok mantıklı. Artık ona ihtiyacı kalmadığı için onu terk edip hayatına devam etmesi babamın tipik bir davranışı olurdu.

Tanrım, çok üzölmüş olmalı.

"Aslında Larissa bile benimle telefonda konuşmak istemedi. Onu dinlemesi için ısrarla ısrar ettim ve annemizin haberini sorduğumda, annemin iyi olduğunu ama beni görmek ya da benimle konuşmak istemediğini söyledi."

"Tam olarak ne oldu?"

“Leandros onu orada bırakmış, Odin öğrenmiş. Bundan ötesini bilmiyorum.”

“Odin'den kaçıp duruyor. Sence bu sadece Orien yüzünden mi?”

“Hayır, sanmıyorum, ona borçlu olduğu para yüzünden de olduğunu sanmıyorum.” Odin'e sadakatsizlik etmek istemediğim için fazla bir şey söyleyemem.

"Öyleyse, cinayetle suçlanma korkusu değilse, nedeni nedir?" "Üzgünüm, ama bu konuda konuşamam."

Bir süre sessiz kalır. "Theo?"

"Buradayım," der, sonra tekrar duraksar. "Onu seviyor musun?"

"Evet, onu seviyorum. Mutluyum, Theo. Konuşmamız gereken çok şey var, ama telefonda değil. Sanırım... Yakında haberlerim olacak."

"Birbirlerinden nefret ettiklerini bilmek seni parçalamıyor mu?"

"Artık değil. İkimiz de babamızı yeterince iyi tanıyoruz, Odin gibi bir adamın boşuna onun peşinden koşarak zamanını boşa harcamayacağını biliyoruz. Sanırım Leandros'u tutuklatmak için kanıt topluyor."

"Olabilir. Ya bir taraf seçmen gereken zaman gelirse, kardeşim?"

"Leandros bu suçları işlediye, bunun bedelini ödemeli."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, ama Orien'e yaptıkları, bir daha asla özgürce dolaşmaması için yeterli bir neden."

"O her zaman acımasızdı, ama onun bir katil olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Orien'in kaybolduğu gün, beni öldürmeye çalıştı."

Doğru anlamadığımı düşündüm, bu yüzden ona tekrar etmesini istedim.

"Aynen öyle dedim. O gün Odin'in evindeki partide bana kendisi söyledi. Yüksekten korktuğumu bildiği için beni Blue Rock'tan ittiğinde kalbimin duracaklarını umuyordu."

"Seni itti mi? Kimse bunu nasıl bilmiyordu?"

"Annem biliyordu. Leandros'un beni cesurlaştırmaya çalıştığını düşünüyordu. Neredeyse boğuluyordum Elina. Beni kurtaran Orien'di."

"O yüzden mi onu öldürttü?"

"Emin değilim, ama sanırım o canavar için bardağı taşıran son damla bu olmuştur. Birbirimizi sevdiğimizi biliyordu."

"Düşündüğümde çok daha kötüymüş. Onun zulmünün sadece aile içinde bize karşı olduğunu sanıyordum. Sonra Orien'in ölümünü öğrendik ve sonra..."

"Sonra?"

"Boş ver. Söyleyemem. Her neyse, senin ölmeni dilediğine inanamıyorum, Theo."

"Ben inanıyorum."



Birkaç gün sonra

Zoe bugün birden fazla kez arayıp nasıl olduğumu sordu. Kuzey Carolina'ya geri dönmek zorundaydı, ama yakında ziyaret edeceğine söz verdi.

Ama şu anda hiçbir şey planlayamıyorum.

Son zamanlarda oldukça meşgulüm. Dün, tıbbi ekiple ve özel ihtiyaçları olan öğretmenle ilk randevuma gittim. Her biriyle ayrı ayrı konuşmak zorunda kaldım, ama beni yoran psikologla yaptığım konuşmadı.

Bana birçok soru sordu ve bir saniye bile rahatlayamadım. Hayatım boyunca kayıtsızlık numarası yaptığım halde, hissettiklerimi ve düşündüklerimi açığa vurmak zorunda kalmak tuhaf bir duygu.

Terapiye alıştığımı söylersem yalan söylemiş olurum, ama yardıma ihtiyacım olduğunu ve kendimi kapatmanın beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyorum.

Dairenin alarımının çaldığını duyuyorum ve Odin'in yakında ortaya çıkacağını bildiğim için kalbim hızla atıyor.

"Kutlama mı yapıyoruz?" diye şaka yapıyor, masaya bakarken, ama yüzündeki gerginliği görebiliyorum. Son birkaç gündür böyle.

Yaklaşp bana derin bir öpücük verdiğinde bile, bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorum. Odin her zamankinden daha dikkatli, neredeyse ihtiyacım olan her şeyi sağlamakla takıntılı, ama aynı zamanda, ara sıra bana bakarken yakalıyorum.

O gece içimi açtıktan sonra, sırlarımızın sonunda açığa çıkacağını düşünmüştüm, ama onun hala benden çok şey sakladığını ve içgüdülerim bunun babamla ilgili olduğunu söylüyor.

Bugün teklifine cevap verecektim, ama şimdi kendimden şüphe duyuyorum.

*İkimiz hakkındaki fikrini mi değiştirdi?*

Kendime çok daha fazla güveniyorum, ama yine de reddedilme korkusu hala var, bu yüzden kendimi rezil etmeden önce onun tepkisini test etmeye karar verdim.

"Bugün yemek yapmak istedim."

Ceketini çıkarmış, yatak odasına doğru gidiyordu, ama durup bana doğru geri döndü. "Ne oldu?"

Konuşamıyorum. Aniden, her zaman yaptığım gibi dünyadan saklanmak istiyorum.

Sevmek korkutucu. Kendimi tamamen savunmasız hissediyorum. "Elina?"

Başımı iki yana sallıyorum, cevap vermemek için çok cazip geliyor, ama sahte bir insan olmaya devam etmek istemiyorum. "Parti günü bana söylediğin her şey



Parti günü bana söylediğin her şey, bir şekilde değişti mi?"

Ne demek istediğimi anlaması birkaç saniye sürer, ama sonra beni kucağına alır ve yatak odasına doğru yürür.

"Fırını kapatmam lazım."

"Ben kapatırım," diyor, beni yatağıma yatırdıktan hemen sonra. "Hemen dönerim." Sırt üstü yatıp tavana bakıyorum.

İstediğim her şeyi söylemenin bedeli çok yüksek. Kendime hiç güvenmiyorum.

Geri gelir ve soyunmaya başlar. "Tekrar sor. Neyin değiştiğini bilmek mi istiyorsun?"

"Biz."

"Hayır, benim tarafımdan hiçbir şey değişmeyecek." Vücudu üzerimde duruyor ve her zamanki gibi, sevdiğim adamın oluşturduğu kale tarafından korunduğumu hissediyorum.

"Peki, neler oluyor?"

"Önce sen. Neden yemek yapmaya karar verdin?"

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Sana cevabımı verecektim." "Cevabını mı?"

"Neredeyse bir ay önce bana bir soru sormuştun. O zaman cevap veremeyeceğimi söylemiştim, ama şimdi hazır hissediyorum."

"Bana bak," diyor ve yüzümü ona dönerek bakışlarını karşılamamı istiyor. "Hiçbir şey değişmedi. Sana baskı yapmak istemedim. Önceden, ikimiz hakkında bilmem gereken her şeyi bilmiyordum. Gitmekten korkuyordum."

"Artık korkmuyorsun?"

Bu kez onun bakışlarını kaçırma sırası. "Sevgisizlikten gideceğinden değil. Senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

"Aynı mı?"

"Senin için hissettiğim aynı aşk."

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey değişmediyse, neden bu kadar dalgın davrandın?" "Sana evlenme teklif ettiğimde, bunun sana nasıl etki edeceğini düşünmedim"

"Onu henüz yok etmedin mi?"

"Henüz değil. O, gezegenin bir yerinde özgürce hayatın tadını çıkarıyor." "Onun hapse girmesini istiyorsun."

Benim sözüme cevap vermek yerine, "Birine, o suçlarının bedelini ödeyene kadar durmayacağıma dair söz verdim" diyor.

"Kime?"

"Beni kurtaran adama. O gün beni yangından kurtardı ve Leandros'un ailemin ölümünün bedelini ödeyeceğine yemin ettirdi."

"Eğer onun babam olduğundan eminsen, neden onu yetkililere teslim etmedin?"

Yataktan kalkar. "Nereye gidiyorsun?"

"Şu anda tüm sorularınıza cevap veremem, bu yüzden size tekrar evlenme teklif etmedim. Tüm bunlar bittiğinde hala beni sevdiğinize inanıyorsanız, sizi bekleyeceğim."

Banyo kapısına neredeyse ulaştığında, "Bu değişmeyecek," diyorum.

"Ne, Elina?"

"Sana olan hislerim değişmeyecek, bu yüzden şimdi cevap verebilirim."

"Bundan emin misin?"

"Evet."

Dolaba gidip bir kutu ile geri geldi. "Maskeli balodan sonra ikimiz için özel bir gece planlamıştım. Christos, ilk evlenme teklif ettiğimde romantik olmadığını söylemişti. Bu konularda biraz beceriksizim, bu yüzden her şeyi düzeltmek istedim ve kongre merkezinin terasında akşam yemeği hazırlattım," diye özür dilercesine yaklaşıp söyledi. "Senin hak ettiğin gibi müzisyenler ve mum ışığı olacaktı."

Ayağa kalkıp onun önüne geçiyorum. "Ama sonra... o olay oldu," diyorum.

"Evet, oldu ve seni karar vermeye zorlama hakkım olmadığını düşündüm karar vermeye zorlayacak hakkım olduğunu düşünmedim."

Henüz Naim hakkında konuşmadık ve dürüst olmak gerekirse, bu konuyu sormak için herhangi bir istek duymuyorum, ama Odin'in artık benim güvenliğim konusunda her zaman bu kadar gergin olmadığını fark ettim, bu yüzden bir şeyler olmuş olmalı.

Beni dudaklarımdan öper, ama filmlerdeki erkekler gibi diz çökmek yerine, beni kucağına alır ve yatakta oturur.

Ne olacağını biliyorum ve kalbim hem hızla atıyor hem de hafifliyor.

Bence bizim aşk hikayemiz şimdiye kadarki en çılgın aşk hikayesi. Kim kız arkadaşına boxer şort giyerek evlenme teklif eder ki?

Erkeğimin erkeksi yüzüne bakıyorum. Gülümsemiyor, ama onun sürekli kapalı tavırlarına alıştım.

"Ben dünyanın en iyi insanı değilim, Elina. Seninle tanışana kadar içimde pek iyi duygular yoktu, ama çıkmaya başladığımızdan beri,

kalbime uzanan bir köprü kurdun. Senin gelişini planlamamıştım, hatta beklemiyordum bile. Beni hazırlıksız yakaladın. Sana olan aşkı tahmin edemezdim, ama böyle olduğu için mutluyum, çünkü bana bunu mahvetme fırsatı vermedin."

Her kelimeye dikkatle dinliyorum. Bu sahneyi sonsuza kadar hafızama kazımak istiyorum, çünkü artık kendi aşk hikayemi hayal edebiliyorum ve artık filmlerden hayaller ödünç almama gerek yok.

"Seni seviyorum. Her parçanı. Kokuna, tenine, ağzına deli oluyorum, ama aynı zamanda gücüne ve hayatın sana dayattığı tüm engelleri aşma şekline de hayranım. Kavgacı tavırlarını ve bana meydan okumanı seviyorum. Senin yanında yaşamak, seni korumak ve onurlandırmak istiyorum. Vücudunu sevmek, ama aynı zamanda gülümsemelerinden de sorumlu olmak istiyorum. Evlen benimle. Bu dünyadaki son nefesime kadar yanımda olmanı istiyorum."

Yüzüm ıslandığını hissettiğimde ağladığımı fark ediyorum.

"Sana olan aşkımdan hiç şüphe etmedim, sadece sırlarımızdan şüphe ettim," diye bitiriyor.

Sırların hala aramızda bir engel olduğunu biliyorum, ama bu endişenin mutluluğuma engel olmasına izin vermeyeceğim. "Evet, seninle evleneceğim."

Ben konuşurken, mücevher kutusunu açar ve parmağıma kocaman bir elmas yüzük takar.

Söylenecek çok şey var, ama şu anda kelimelere ihtiyacım yok. Sanırım o hazır olduğunda konuşuruz. Bana başından itibaren ailesinin hikayesini, kurtarıcısının rolünü ve verdiği sözü anlatmasını istiyorum.

Ancak şu anda, sadece hislerimizin kesinliğini bilmek istiyorum.

Odin

## KONUŞMA



### Haftalar Sonra

"KIZLAR HAKKINDA HABER VAR MI, GRIGORI?"

"Henüz yok. Sadece tuhaf ipuçları var. Ama dürüst olmak gerekirse, Darius'un kızının hala hayatta olduğuna dair pek umudum yok."

"Ben de öyle. Onu bulmaya çalıştım. Atina'ya ayak bastığı anda ortadan kayboldu."

Küçük bir kız çocuğu bir mal gibi satılabiliyorsa, ne tür bir dünyada yaşıyoruz? Bir babanın küçük kızının nerede olduğunu bilmemesinin ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum, hem de hepsi o piç kurusu yüzünden.

"Peki ya Argyros?" diye soruyorum.

"Bir ipucunu takip ediyoruz. Sanırım bu sefer kaçamayacak."

Ben başımı sallıyorum, ama o hareketsiz kalıyor, sadece bana bakıyor. "Ne düşündüğünü söyle bana, Grigori."

"Ne yapacaksın?"

"Ne hakkında ne yapacağım?"

"Gerçekten bu oyunu oynamak istiyor musun? Gelecekteki karını dünyaya getiren piç kurusu hakkında planlarından bahsediyorum."

"Bir söz verdim."

"Onu gerçekten öldürecek misin?" diye sorar açıkça.

Ona cevap vermeme gerek yok, çünkü ne olacağını zaten biliyor.

bil

iy "Elina bunun farkında mı?"

or. "Onu adalete teslim etmek istediğimi sanıyor."

"Sana ilişki tavsiyesi verecek son kişi benim, ama sen o kadına aşıksın. Bu intikamı sürdürmeye gerçekten değer mi?"

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Senin sandığından çok daha fazlasını biliyorum."

Söyledikleri beni rahatsız etmiyor. Grigori benim güvenliğimle ilgileniyor ve düşmanlarımın kim olduğunu ve amaçlarını öğrenmezse işini yapmamış olur.

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğinden beri, başımın üzerinde bir kılıç asılıymış gibi hissederek dolaşıyorum." Kalkıp ofis penceresine gidiyorum, ona sırtımı dönüyorum. "Sadece hayatıma devam etmek istesem de, o kapıyı kapatmadan huzur bulamayacağımı biliyorum. Bunu unutamam."

"Bazen geçmişti olduğu yerde bırakmak zorundayız, Odin. Elina senin geleceğin. Çocuklarına dedelerini öldürdüğünü nasıl söyleyeceksin?"

Onun sorusu, zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı: Grigori, Leandros'un peşine düşmemin gerçek nedenini keşfetmişti.

"Çocuklarıma, dedelerinin ve teyzelerinin katilini cezasını çekmeden kaçmasına izin verdiğimi nasıl söyleyeceğim?"

"Elina'nın istediği gibi onu adalete teslim et." "Hayır.

O yaşamayı hak etmiyor."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Birdenbire aziz mi oldun?"

"Aziz olmak benim için imkansız ve ikimiz de bunu biliyoruz, ama seni on yıldır tanıyorum. O gece Naim'in onu kaçırdığını düşündüğün zamanki halini hiç görmedim. O senin her şeyin."

"Sen anlamıyorsun. Unutamıyorum. Çılgınlıklarını duyuyorum. Bunca yıl geçmesine rağmen hala acı içinde inlemelerini duyuyorum."

"En azından ona söyle. Belki gerçeği öğrenirse, daha sonra seni affetmenin bir yolunu bulur."

"Elina'yı babasının neden olduğu tüm acılara sürüklemek istemiyorum. Onun elinde yeterince acı çekti."

"Bir ay sonra evleneceksin. Planın ne? Düğün hediyesi olarak ona babasının cesedini mi vereceksin?" Yanıma geliyor ama ben hala ona bakmıyorum. "Bir söz verdiğini söyledin ama eminim ailen senin mutlu olmanı ister."

"Christos gibi konuşuyorsun."

“Bana alaycı davranmanın bir faydası yok. İşe yaramıyor.”

"Aileme bunu yapacağıma dair söz vermedim. Onlara veda edecek vaktim bile olmadı."

"O zaman kime?"

"Amcam." Ingvar'a öyle demek garip geliyor. Christos onun gerçek kimliğini keşfettikten sonra bile, ona karşı hiçbir ailevi sevgi hissedemiyorum.

"Amcan mı?"

Bir ay içinde ikinci kez, beni kurtaran adamın hikâyesini hızlıca anlatıyorum. "Christos onun annemin üvey kardeşi olduğunu öğrendi."

“Onun intikamını almak istedi.” “Sanırım öyle.”

"Ama seni aracı olarak kullandı. Neden?"

"Beni kullanmadı."

"Bu konuda tartışmayacağım, ama sana düşünmen gereken bir şey soracağım: neden Leandros'u kendisi öldürmedi? Neden tüm bu zahmete girdi?"

"Talihsiz adama yaklaşmak o kadar kolay değildi. Ağır silahlı adamlar tarafından çevriliydi."

"Ailenin neden Argyros'un hedefi haline geldiğini biliyor musun?" "O ve annem sevgiliydiler."

"Siktir!" Oda içinde ileri geri yürüyor. "Hala geri çekilmen gerektiğini düşünüyorum. Başlangıçta olduğundan çok daha fazla şey söz konusu."

"Biliyorum, ama geri adım atamam."



Eve geldim ve onun beni karşılamaya gelmemesi garip geldi, ama onun olabileceğini düşündüğüm yere gittiğimde, kütüphanenin halısı üzerinde etrafında birkaç kitapla otururken buldum.

Önündeki kitaptaki kelimelere odaklanmış bir şekilde bakıyor ve onları defterine yazıyor.

Boğazım düğümleniyor.

Çalışmalarına çok kendini adanmış durumda. Bazen hızlı sonuç almak için kendini çok zorlayıp sonunda hayal kırıklığına uğrayacağından biraz endişeleniyorum.

Öte yandan, o kadar mutlu görünüyor ki, ona yavaşlamasını söylemeye gönlüm el vermiyor.

Onu ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum, ama başını kaldırıp beni gördüğünde, malzemelerini kaldırmak için harekete geçiyor.

"Durma. Çalışıyor muydun?"

Kafasını sallıyor. "Okumaya ve yazmaya çalışıyordum." "Öğretmenlerden memnun musun?" "Evet, bana baskı yapmıyorlar."

Yanına gidip yere, yanına oturuyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

"Henüz sana bunun için bir neden vermedim, ama yakında bana böyle şeyler söyleyebileceksin, Tanrı izin verirse."

"Hayır, Elina'm. Sadece gelecekteki başarılarından bahsetmiyorum. Bugün olduğun kişiden bahsediyorum. Güçlü ve inanılmaz bir kadın. Benim Yunan savaşçım."

Kucağıma oturur. "Yunan savaşçısı mı?"

"Evet, benim kendi tanrıçam var."

"Bu biraz çılgınca geliyor." "Ne?"

"Tanrılarla ilgili bu konuşma. Ayrıca, tanrı Odin ile nişanlı olan benim," diyor ve bana bir öpücük veriyor. "Bana burada onun hikayesini ilk kez okuduğun günü asla unutmayacağım."

"Ben de. O gün, insanların sana kitap okumasını sevdiğini söylemiştin. Daha önce kimse senin için bunu yapmıştı mı?"

"Adada, evimizin mutfağında çalışan bir bayan bana okurdu. Okumayı severdi ama kitap alacak parası yoktu. Kütüphanemizde çok kitap vardı ama ben okuyamazdım... Neyse, bir süre bu tür bir arkadaşlığımız oldu." Yüzü asılır.

"Ne oldu? İşinden mi ayrıldı?"

"Babam oldu. O bunu öğrendi, bir Argyros'un iyiliklere ihtiyacı olmadığını söyledi ve onu kovdu."

Tanrım! O piçin çocuklarına karşı acımasızlığı sonsuzdu. "Boş ver. Artık çok sayıda kitabın ve sana kitap okuyan biri var, ama eminim ki çok geçmeden bunu kendin yapabileceksin."



Beni boynumdan kendine doğru çeker. "Bugün seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?"

"Belki, ama devam et. Senin sevgine açgözlüyüm."



Günler sonra

"Nereye gidiyoruz?" Elini uyluğuma koyarak gülümsüyor.

Mahremiyet istediğim için şoförü kovdum, ama buna rağmen, arka aynadan korumalarımızın bizi takip ettiğini görebiliyorum. Onların yanı sıra, birkaç araba ileride, korumamız için başka bir araç daha olduğunu biliyorum.

Grigori, paranoyaklık derecesinde güvenliğime dikkat ediyor ve tanıdığım en güvensiz insanlardan biri olduğumu düşünürsek, bu hiç de azımsanacak bir şey değil.

"Bu bir sürpriz."

"Gizemleri sevmem, Lykaios."

"Yalancı. Sürprizleri seversin."

Ve bu doğru. Elina çok canlı! Küçük şeyler bile onu bir çocuk gibi heyecanlandırıyor. Planlanmamış bir akşam yemeği randevusu, hafta ortasında sinema ve patlamış mısır seansı ve çoğunlukla yeni kitaplar için onu almaya gidiyorum.

Her zaman çok okur bir insan oldum, ama onun yanında her gün okumak için kendimi disipline ettim. Ne kadar yorgun olursam olayım, kaç kez sevişmiş olursak olalım, her zaman birlikte okumak için zaman ayırıyorum.

"Bu yere daha önce geldim mi?" "Tam olarak değil."

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

Sabırsızlığı yüzünden gülümsememi saklıyorum. "Çok uzun sürmez."

Manhattan'dan yaklaşık iki saat uzaklıktaki Hamptons'daki evime gidiyoruz.

Hem derslerinden hem de psikolog seanslarından biraz uzaklaşması gerektiğine inanmanın yanı sıra, oradaki kütüphane

orada çok daha büyük ve onun da çok seveceğini düşünüyorum.

Terapi seansları olduğu günlerde eve daha sessiz geldiğini fark ettim. Onu nasıl açılmasını sağlayacağımı bilmiyorum, bu yüzden elimden geldiğince onu şımartmaya çalışıyorum ve kısa sürede yine her zamanki Elina'ya dönüyor. Sadece seanslar hakkında da benimle konuşabileceğini bilmesini istiyorum.

"Plaj evimize gidiyoruz." "Plaj eviniz mi var?"

"Hayır, var."

Kafasını araba koltuğuna yaslayıp gözlerini kapattı. "Aklında ne var?"

"Bebeğimiz olduğunda nerede yaşayacağımızı düşünüyorum." Bunu beklemiyordum.

Elbette onunla çocuk sahibi olmak istiyorum, ama şu anda tüm çabalarımın, babasından intikamımı aldığında beni terk etmemesi için her gün beni daha çok sevmesini sağlamak üzerine olduğunu nasıl açıklayabilirim?

Ne söyleyeceğimi bilemeyince, elini tutup avucunu öptüm.

Beni izlediğini fark ettim, ama farkında değilmiş gibi davranarak önümdeki trafiğe odaklandım.

Aramızda ağır bir sessizlik hakim oldu.

Elina

## KONUŞMA



### Bir Ay Sonra Düğün Kutlaması

#### WHITEFISH - MONTANA

"KARDEŞİN AZ ÖNCE GELDİ."

"Geldi!"

"Tabii ki geldim. Seçtiğim gelinliği giydiğini görmek için gelmeyecek miyim sanmıştın?"

Ailemden orada bulunan tek üyeye bakarken gözlerim doluyor. Kimse benimle konuşmuyor, bu alışılmadık bir durum değil, ama düğün günümde bile kinlerini bir kenara bırakamıyorlar.

Her zaman annemi ararım, ama o beni görmezden geliyor.

Aynı zamanda kardeşim olan bu yakışıklı adama bakıyorum ve bir yıl önce imkansız olan bir şeyi yapıyorum: Ona gidip sarılıyorum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Beni sıkıca sarıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Ağlama hanımefendi. Sen harikasın."

"Ben bir hain miyim, Theo?"

"Hayır, sen erkeğine aşık bir kadınsın." "O erkek babamızı nefret etse bile mi?"

"Düğün gününde bu konuyu konuşmak istemedim, ama hala kendini suçladığını görebiliyorum," diyor ve parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Onun

Onun kendinden başka kimseyi umursamadığını anlayan için ne gerekiyor? Annemizin durumuna bak."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Bence onun biraz zamana ihtiyacı var, Elina. Şimdi, senin mutluluğuna odaklanmanı istiyorum. Fazla düşünme."

"Odin'e olan hislerimden ve babamızın yaptıklarından dolayı hapse girmeyi hak ettiğinden şüphem yok, ama Odin'in Leandros'a olan kinini sonunda bana da yönelteceğinden korkuyorum."

"Elina, böyle bir şey olmayacak. Odin sana aşık, bunu herkes görebilir." Başıma çelenk takmaya başladı. "Leandros'a gelince, beş dakikalık genetik katkı birini baba yapmaz."

Theo ve ben geçmiş hakkında çok konuştuk. Geçen ay, benimle buluşmak için iki kez New York'a geldi.

İkimiz de babamızın elinde diğerinin neler yaşadığını tam olarak bilmiyorduk ve şimdi Theo'nun da neler çektiğini öğrendiğim için, o ailede büyürken ikimizin de akıl sağlığını koruyabilmiş olmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu anlıyorum.

Terapi, kendimi açmamı ve risk almamı sağladı, ayrıca istediğimi yüksek sesle ifade etme cesaretini verdi. Bazen hala eski alışkanlığım olan duyguları taklit etmeye geri dönüyorum, ama bu Odin'de asla işe yaramıyor. O her zaman perdenin arkasına bakma gücüne sahipti.

Elbette, dünyadaki en kendine güvenen insan değilim, ama eskiden olduğum ve hala olduğum halimden utanmıyorum.

Theo hala disleksim olduğunu veya zar zor okuyabildiğimi bilmiyor, ama okula geri döndüğümü söylediğimde çok sevindi.

Odin farklı alanlardan üç öğretmen tuttu. Bazen dersleri çok seviyorum, bazen ise çok sinir bozucu buluyorum. Başarısızlık ve birinin benimle alay etme olasılığından duyduğum korku hala çok büyük. İlk birkaç gün ağlamak istedim, ama şimdi daha iyimserim.

"Bugün yanımda olduğun için teşekkür ederim Theo. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Ortodoks düğün törenlerinde gelinin babasıyla değil, rahiple kol kola girmesi gelenekseldir, ama en azından kan bağı olan bir kişinin orada olacağını bilmek güzel.

Zoe ve Christos şahitlerimiz olacak, çünkü kilisemiz vaftiz ebeveynlerinden en az birinin bizim inancımıza göre vaftiz edilmiş olmasını şart koyuyor. Ancak gayri resmi olarak, Theo ve Derek, kardeşim 'in kocası, ayrıca bizim

vaftiz ebeveynleri. Gerçek aşkı ilham veren iki çift varsa, bizim seçtiğimiz çiftler onlardır.

Odin bana, bizim kilisemizde vaftiz edilmiş olmasına rağmen ateist olduğunu söyledi. Yine de, bir rahibin huzurunda düğün yapma isteğimi kabul etti. Ancak kilisede evlenmek yerine, çok sevdiğim çiftlikte bir tören yapmayı tercih ettim.

Bazı kuralları aşmayı başaran Christos oldu ve babasının yakın arkadaşı olan bir rahibi getirdi. Zoe ile evliliğini kıyan da aynı rahipti.

"Seni seviyorum Elina. Senin için buradayım ve her zaman da olacağım. Uzun zaman önce ailemizi memnun etmeye çalışmaktan vazgeçtim. O hasta adamın elinde bırakıldığında kimse seni düşünmedi. Odin'in ortaya çıkmasına şükrediyorum. Ona ne kadar teşekkür etsem azdır."

Theo'nun haklı olduğunu biliyorum. Ailem benim varlığımı zar zor hatırlıyor.

Annemin Leandros'tan uzak olduğunu bilmek beni sakinleştiriyor, çünkü onun güvende olacağından eminim.

"Şimdi, o güzel yüzünde bir gülümseme istiyorum. Bugün senin günün. Sevdiğin adamla evleniyorsun ve umarım yakında bana bir sürü yeğen verirsin."

Theo ve Derek'in küçük bir kızı var, Belinda, o benim kayınbiraderimin öz kızı.

Gülümsüyorum ve söylediklerini düşünüyorum. Arabada sessiz kaldığı o gün dışında, Odin ve ben bu konuyu hiç konuşmadık, ama ben çocuk sahibi olmak istiyorum.

"Theo, çok iyi bir zevkin olduğunu söylemeliyim. Elina'nın elbisesi muhteşem," diyor Zoe odaya girerken. Kardeşim gelir gelmez gizlice ayrılmıştı, sanırım bize mahremiyet sağlamak için.

Aynaya tekrar bakıp, baş yerine askılara tutturulmuş duvaklı spagetti askılı elbiseyi kontrol ediyorum. Taç giyme törenini engellememesi için sadece inci damlalı bir çelenk takıyorum.

Ortodoks düğünlerinin en önemli anıdır. Gelin ve damat, evlilikteki onuru simgeleyen altın taçlarını alırlar. Birçok düğüne katıldım ve tüm tören hafızama kazındı. Damadın sağdıcı, mum ve taçları birleştiren kurdeleyi tutarak, gelin ve damadın başlarındaki taçları altların etrafında bir törenle çaprazlar. Ardından gelin ve damat aynı kadehten şarap içerler

aynı kadehten şarap içerler ve  
*analói*'nin etrafında saat yönünün tersine üç kez yürürler.

Rahip, masadaki kutsal nesneleri ve orada bulunan herkesi arındırmak için kullanılan tütsü ile bize rehberlik eder.

"Kendi kendime tasarlamak isterdim, ama kayınbiraderim elbisenin bitmesi için üç ay beklemek zorunda kalsaydı kalp krizi geçirirdi herhalde," diye cevaplar Theo Zoe'ye.

Bu doğru. Odin evlenmek için acele ediyordu ve ben de genellikle kadınların damatlarının fikirlerini değiştirmelerinden korktuklarını söyleyerek şaka yaptım.

Bana yardım eden sekreter Cassandra, yaklaşık üç hafta önce gelecekteki birliğimizle ilgili bir basın açıklaması yayınlattığını söyledi, ama buna rağmen tören birkaç konuk dışında kapalı olacak.

"Çocuklar, zamanı geldi," diyor Zoe tekrar. "Christos, Odin'in toprağa bir hendek kazmak üzere olduğunu söyledi."

Cesaretimi toplamak için nefes alıyorum.

"Hazırım."



"Seni seviyorum, Odin." O, her zaman nefesimi kesen o derin, koyu renkli gözleriyle bana bakarken ben biraz gerginim.

"Devam et."

"Soyunmak  
mı?"

"Onu da, ama beni ne kadar sevdiğini söylemeye devam et." Ben gelinliğin yan düğmelerini açarken, o çiftlik evi süitimizdeki yatakta oturuyor. Vücudu o kadar büyük ve kaslı ki, tüm odayı kaplıyor gibi görünüyor, ama biliyorum ki, fiziğinden çok daha büyük olan, bulunduğu her ortamı domine eden kişiliğidir.

Ve bu lezzetli adam tamamen benim.

Parmaklarım birkaç kez ne yaptıklarını unuttu. Kalbim hızla atıyor.

Olan oldu.

Artık onun karısıyım.

"Bana yardım eder misin?" diye soruyorum, bana dokunması için çaresizce.

"İstiyorum, ama yapmayacağım. Çıplak kal benim için. Bana kendini ne kadar vermek istediğini görelim, Elina'm."

"Hala bilmiyor musun? Bunca aydır birlikteyiz, tek bir bakışınla beni nasıl yakıp kavurduğunu bilmiyor musun? Her parçamın senin ellerini, ağzını ve dilini nasıl istediğini bilmiyor musun?"

Beni izlerkenki açlığı, üzerimi örten kumaşı yırtıp atmak istememe neden oluyor.

Son düğme nihayet açıldığında, elbise kalçalarımın üzerine gevşekçe düşüyor.

"Külotunu çıkarma," diyor, sonunda yataktan kalkarak. Artık sadece küçük bir dantel parçası, jartiyer ve topuklu ayakkabılar giyiyorum.

Şimdiye kadar, Odin'in hem bedenim hem de zihnim üzerindeki etkisine alışmış olacağımı düşünürdüm

ama hayır. Her seviştiğimizde, sanki ilk sefermiş gibi oluyor. Aynı heyecan, aynı aciliyet ve onun beni doldurmasını, beni tamamlamasını hissetme arzusu var.

Çenemi avuçlayarak yüzümü kaldırıyor. "Karım."

"Senin. Bunu duymayı seviyorum. Vücudumu her aldığında bunu söyle."

Başını eğip dudaklarımla dudaklarını okşuyor, hala bana başka bir şekilde dokunmuyor. Dilini dudaklarımı yalarken, sanki beni tatmak istiyormuş gibi hissediyorum. Sessiz kalıp beklemek istiyorum, ama yapamıyorum ve o bu hareketi tekrarladığında, daha fazlasını arzulayarak ağzımı açıyorum.

"Hmmmm..." Zevkle inledim.

Ceketini ve kravatını çoktan çıkarmış. Kaslı göğsünü öpmek için sabırsızlanıyorum. Parmaklarım gömleğinin düğmelerini arıyor ve o da benim onu soymama izin veriyor.

Odin izlemeyi sever ve ilk başta biraz çekingen davrandım, ama onun vücudunu ortaya çıkarma arzusu utanç duygusuna her zaman galip geldi.

Gömleği açıldığında, dudaklarımı tüysüz göğsüne bastırıyorum ve dilimle ıslak bir iz bırakıyorum. "Cildinin tadını seviyorum."

Ağzımın her dokunuşunda titriyor ama bedenini keşfetmeme izin vermeye devam ediyor.

Gömleğini çıkardım ve ellerimi onun güçlü omuzlarında gezdiriyorum. "Güçlü ve sert olmanı seviyorum."



Parmaklarımla sert karnını okşuyorum ve pantolonuna ulaşp düğmelerini açıp fermuarını indirdiğimde nefesini tuttuğunu hissediyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan pantolonunu aşağı çekiyorum.

Sertleşmiş penisi, boxerının kumaşından büyük ve şişmiş olarak ortaya çıkıyor. Onun istediği yere dokunmak yerine, uyluklarını öpüyorum ve burnumla onun uyarılmasını kokluyorum.

Dilimi bacaklarının arasında gezdiriyorum, yalıyorum, sertliğine ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyorum. Kumaşın üzerinden hafifçe ısııyorum, o yüksek sesle inliyor ama yine de kontrolün bende kalmasına izin veriyor.

Beni çılgına çeviren bir şey, Odin'in zevkimize hiçbir sınır koymaması. Seksimiz her zaman acil, ama asla aceleye gelmez. Umutsuz açlık asla tamamen tatmin olmaz, çünkü bedenlerimiz birbirini kaç kez ele geçirirse geçirsin, her zaman daha fazlasını isteriz.

"Ağzını üzerimde istiyorum."

"İstediyini söyle," derim ve boxerını aşağı çekerim.

Cinsel organı gururla yukarı doğru kalkıyor ve ondan sızan ıslaklığı görebiliyorum.

Dilimi üzerinde gezdirip tuzlu sıvının tadına bakıyorum.

Gözlerini kapatır. "Ağzını aç. Beni em."

O saçımı avuçlayınca vücudumdan şehvetli bir titreme geçer. Bu, özlemini çektiğim andır.

Onun emri, ama aynı zamanda kontrolünü kaybetmesi.

Odin seks sırasında kendini sınar, benim kışkırtmalarıma direnir, ben de aynısını yaparım.

Bu ikimizin arasında bir tür oyun, ödülü zevk olan bir rekabet. Az önce yaptığı gibi sorduğunda, bundan sonra ikimizin de hissettiği çılgın arzusunun tüm gücüyle ortaya çıkacağını biliyorum.

"Böyle mi?" diye soruyorum, ağzımı açıp onun boğazımın derinliklerine kaymasına izin veriyorum.

"Doğru. O sıcak ağzını aç ve beni içeri al," diyor, kalçalarını kalçalarını iterek.

Rahatlarım ve o içime her girdiğinde, dilimi onun tabanına doğru kaydırırım.

Onun homurtuları ve saçımı tutuşu beni çaresiz bırakıyor, bu yüzden göğüslerimle oynuyorum, onun cinsel organının etrafında inliyorum.

Bu onun kontrolünü kırıyor gibi görünüyor, çünkü sonra beni kaldırıyor ve derin bir şekilde öpüyor.

"Yatak?"

"Nereye istersen," diye yalvarıyorum.

Gülümsüyor ve beni duvara yaslıyor. "Kollarını arkada tut. Kendine dokunma."

Hassas göğüslerim soğuk yüzeye değince vücudumda bir titreme hissediyorum.

Arzu ile titriyorum.

Sevişmemiz asla aynı olmaz. Beni her zaman şaşırtır, şehvetle çıldırtır. Ne bekleyeceğimi asla bilemem.

Kumaşın hışırtısını duyuyorum ve pantolonunu tamamen çıkardığını anlıyorum. Arkama geçtiğini fark ettiğimde, endişeyle kalçamı kaldırıyorum.

Külotumu indirir ve beni ısıtır, iki eliyle beni açar.

Bekleyiş içinde inliyorum ve dilinin ıslak cinsel organım boyunca kaydığını hissettiğimde, utanmadan yüzüne doğru itiyorum. "Odin..."

Beni ağzıyla ve parmaklarıyla yalıyor ve tadıyor, çok geçmeden inleyip yalvarıyorum.

"Alay edilmeyi seviyor musun, karıcığım?"

"Bayılıyorum, ama şimdi içimde olmana ihtiyacım var."

Kalkar ve bir eliyle kollarımı arkasında tutar, ıslak cinsel organımın girişine girene kadar vücudunu indirir.

Huzursuzca kıpırdanıyorum ve popoma bir tokat yiyorum. "Daha fazla," diyorum, orgazma bir adım uzaklıkta.

"Lezzetli." Diğer eliyle saçlarımı geriye doğru çekip boynumun arkasını ısıtır. Dudakları kulak mememe doğru ilerlediğinde, uzun bir inilti çıkarırım.

Odin zayıf noktalarımı biliyor ve beni her zaman arzu ile delirtiyor.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" diye sorar, girişimi test ederken, ben de kalçalarımı hareket ettiririm.

kalç

aları "Lütfen, aşkım."

mı "Senin aşkın," diyor ve yavaşça içime girmeye başlıyor, ama ben hare istemiyorum.

ket

ettiri

yoru

m.

Bekle, ve kendimi ona doğru itiyorum, bu da onun ereksiyonunun beni daha da ileri götürmesine neden oluyor.

"Erkeğim. Tek ve biricik erkeğim."

"Tek aşkım!" diye bağılıyor ve beni tamamen içine alıyor.

İlk başta hareket edemiyorum. O çok büyük ve ben onun merhametine kalmışım. Kalçaları daireler çizerek dönüyor, onu çok derinden hissetmemi sağlıyor ve hazır olduğumu gördüğünde, neredeyse tamamen içimden çıkıp tekrar sertçe içime giriyor.

İkimiz de çığlık atıyoruz ve kollarımı sıkın elleri sıkılaşıyor. Bana zarar vermiyor, sadece beni tutuyor ve hakimiyet altında olma hissi çok hoş.

Yüzümü duvara dayadım, vücudumdaki uyarılar çok güçlüydü. "Bacaklarını daha fazla aç" diye emretti ve ben itaat ettim.

Diğer eli saçımı kavrar ve yüzümü yukarı kaldırır, böylece beni öpebilir.

Hareket edemiyorum, sadece hissedip arzuyla inliyorum.

Onun dilini emiyorum ve o içimde daha da sert hareket ediyor.

"Daha sert. Boşalmak istiyorum."

Eli saçımı bırakıp en hassas noktayı okşuyor ve işte böyle, bedenim şehvete tamamen teslim olmuşken, karısı olarak ilk kez boşalıyorum.

Kollarında bayıldığımı fark edince, içimden çıkar ve beni kollarında kaldırıp yatağa götürür.

Orgazmdan dolayı hala başım dönüyor olsa da, daha işimizin bitmediğini bildiğim için bacaklarımı açarak onu kabul ediyorum. Tekrar içime giriyor, hassas cinsel organımın sinir uçlarını şok ediyor ve sadece erkeğime izin vereceğim bir samimiyetle ıslak bir öpücük veriyor.

"Seni seviyorum, Elina," diyor hareket ederken. "Aşık olacağımı hiç düşünmemiştim, ama sana deli oluyorum, kadınıam."

Sözleri beni rüya dünyasından geri getiriyor ve gözlerimi açıyorum. "Başka birini asla sevecem. Sen benim için yaratılmışsın, tıpkı benim senin için doğmuş olduğum gibi."

Sözlerim üzerine şehveti çaresizliğe dönüşür ve hareketlerini hızlandırarak beni daha da derinden ele geçirir. "Karım." Her itişinde bunu tekrarlar, sanki dünyaya bunu onaylamak istercesine.

Kalçalarımı hareket ettirerek onu kışkırtıyorum ve tam olarak ne zaman boşalacağını biliyorum. "Benim."

"Sonsuza kadar, Elina," diye yemin eder, beni doldurmadan hemen önce.

Elina

## KONUŞMA



### Balayı

#### SAANEN - İSVİÇRE

"Daha önce buraya geldin mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Bir keresinde internette gezinirken bu şehirle ilgili bir banner gördüm ve onu gelecek klasörüne kaydettim."

"Gelecek klasörü mü?"

"Evet, bir gün işlerim biraz sakinleştiğinde yapacağım şeyler..." "Henüz sakinleşmedin ki."

"Daha az seyahat etmeye çalışıyorum."

"Şikayet etmiyorum. Ayrıca, geri döndüğünde çikolata almak istiyorum."

"Karıncı gibisin."

"Öyleyim. Her gün en az bir tane küçük tatlı yemem lazım."

Balayımız için bir tatil köyündeki bir kulübede kalıyoruz ve Odin az önce ateşi yaktı.

Ev zaten sıcaktı ve bizi dışarıdaki soğuktan koruyordu, ama odun yanarken çıkan koku çok güzeldi, bu yüzden ona şömineye birkaç odun atmasını söyledim.

Cam duvarlardan biri, inanılmaz manzarayı tam olarak görüyor.  
Ancak hala kar yok.

"O gelecek klasörün sadece ziyaret etmek istediğin yerlerle mi ilgili?"

"Hayır, her şeyle ilgiliydi." "Öyle miydi?"

"Evet. Yeniden yapılması gerekiyor." "Neden?"

"Çünkü bir alt klasör etiketleyeceğim." Gülümsüyor. Çok *seksi*.

"Peki o alt klasörün adı ne olacak?"

"Elina'm, hayatımın aşkı. Beni, asla layık olmadığımı düşündüğüm şeyleri hayal ettiren kişi."

Bana olan sevgisini her yeniden teyit ettiğinde, onda uyandırdığı duyguyu ben de hissediyorum.

"Oldukça uzun bir etiket olacak," diye alay ediyorum.

"Aslında özetlenecek. Sana olan hislerimin yanında hiçbir şey kalır."

Kucağına tırmanıyorum. "Bana böyle şeyler söylediğinde ve dünyanın geri kalanı çok uzak görüldüğünde, her şeyi unutuyorum. Sadece ikimiz varız." Yüzünü ellerimle tutup onu öpüyorum. "Hislerimi ifade etmekte pek iyi değilim. Senin benim için ne kadar değerli olduğumu asla açıklayamayacağım, ama o gün evindeki partide beni kurtardığından beri hayatımı doldurdun. Artık kendimi tam ve sevildiğimi hissediyorum. Özel ve önemsendiğimi. Beni o kadar mutlu ediyorsun ki, bunun sona ereceğinden korkuyorum."

"Sana olan aşkım asla bitmeyecek. Ne olursa olsun, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Hâlâ sırların olduğunu ve geçmişinle ilgili bazı soruları çözmek istediğini biliyorum, ama lütfen kendini tehlikeye atma. Sana bir şey olursa üzüntüden ölürüm. Bir daha asla tam olamam."

"Sana her zaman geri döneceğime söz veriyorum. Umarım döndüğümde hala beni istersin."

Vücudumu bir korku titremesi kaplıyor, ama onu çabucak uzaklaştırıyorum. Sevmek güvenmek demektir ve ben ona hayatımla güveniyorum.



Düğünden iki ay sonra

NEW YORK

"Zoe, sanırım hamileyim."

"Aman Tanrım! Bir ay sonra doğum yapmayacak olsaydım, kutlamaya gelirdim."

"Sakin ol! Ne dediğimi duydun mu?"

"Heyecanlı görünmüyorsun. Ne oldu?"

"Her şey."

"Elina..."

"Korkuyorum. Çocuklar hakkında tam olarak konuşmadık. Bir keresinde bu konuyu açtığımda Odin kendini kapattı."

"Hamile kalmak istiyor muydun?"

"Planlamamıştım. Ben... Hap kullanıyordum ve bir iki gün atlamış olabilirim, ama gerçekten hamileysen çok mutlu olacağım."

"O zaman önemli olan tek şey bu. Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Doktora gittikten sonra. Buralarda güvendiğin biri var mı?" "Bir kadın doğum uzmanına ihtiyacın var. Birkaç telefon görüşmesi yapayım, hemen"

"Teşekkürler, Zoe."



Beklerken yapacak çok şey buldum. Ödevimi birkaç kez yeniden yaptım, bir kitabın bir sayfasını okudum, bu da günümün en önemli olayıydı, ve şimdi Zoe'nin aramasını endişeyle bekliyorum.

Ama telefon çaldığında, arayan o değil, ekranda annemin fotoğrafı beliriyor. O ve babam adadan ayrıldıklarından beri beni ilk kez arıyor. Aniden nemlenen ellerimi kuruladıktan sonra nihayet telefonu açıyorum. "Anne?" "Elina... Kız kardeşin benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Evet."

Aniden, dilim tutulur.

Aylarca onun sesini duymayı ve her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmeyi dört gözle bekledim, ama sonunda bu an geldiğinde, ondan tek aldığım soğukluktu.

"Ne istiyorsun Elina? Bizi içine soktuğun bu karışıklık için özür dilemek mi?"

"Sizi nasıl bir belaya soktum?"

"Baban bana her şeyi anlattı: Lykaïos, senin elini Aristeu'nun yeğenine değil, Naim'e verdiğin için peşine düştü. İnatçılığın yüzünden Odin ile baban arasında bir savaş başlattın, oysa pes edip şeyhle evlenmek çok daha kolay olurdu."

Söyledikleri o kadar saçma ki, ilk başta sadece dinliyorum.

Odin'in Leandros ile olan sorununun sadece benim yüzümden olduğuna gerçekten inanıyor olabilir mi?

Onunla doğrudan yüzleşmek yerine, olabildiğince sakın bir şekilde açıklamayı tercih ettim. "Kocan şeyhe benim elimi vermedi, anne. Beni sattı."

"Saçmalama. O böyle bir şey yapmaz."

"Öyle mi? Peki kaçmak için kullandığı para nereden geldi? Odin'in partide söylediklerini sen de duydun. Leandros o zamanlar iflas etmişti."

"Ona öyle deme. Babana saygı göster."

"Siz beni o adamın eline bıraktığınızda bana saygı gösterdiniz mi? Kaçtığınız gün Odin evimize gelmeseydi, tecavüze uğrayacaktım anne."

"Drama yapmayı bırak."



"Bak, belki bu konuşmaya henüz hazır değilsin ve ben de daha fazla zorlamak istemiyorum. Gerçeği duymak istediğinde beni ara."

"O adamla ilişkiye girdikten sonra kibirli oldun."

"Bahsettiğin *o adam*, benim ailem olması gereken sizlerin hayal bile edemeyeceği kadar çok şekilde beni kurtardı. Beni sattığı canavarın yanında korkunç bir kaderi önlemesinin yanı sıra, Odin hayatımda başıma gelen en iyi şey oldu."

"O, babanı nefret ediyor."

"Açıkçası anne, bu çok da zor bir şey değil, çünkü kendi çocukları bile ona hayran olamıyor. Hanımefendi gibi annem beni aradığında, onunla iyi geçinebileceğimizi düşünmüştüm, ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. İyi günler."

O başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.

Ağlamamak için o kadar çok uğraştım ki, başım patlayacak gibi hissettim.

Eğer bana bunları birkaç ay önce söyleseydi, muhtemelen çok daha fazla etkilenirdim, ama ilk kez beni seven insanların yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. Kendimi daha güçlü hissediyorum.

Ailem Leandros'un kim olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değilse, en azından şimdilik onları hayatımda istemediğim sonucuna vardım.

Eğer gerçekten hamileysem, endişelenecek kendi ailem olacak.

Artık onların sevgisini dilenmek zorunda kalmayacağım.

Artık kendi kurallarına göre yaşama zamanı.

Elina

## KONUŞMA



### NEW YORK

"TEBRİKLER! Gerçekten hamilesiniz Bayan Lykaios."

Zaten şüpheleniyordum ama bunu doğruladıklarında büyük bir duygusal etki hissettim.

Doktorun yüzüne baktım, sonra da odanın içindekilere.

Birkaç ay önce, tek başıma test yaptırmaya gelmek benim için düşünülemez bir şeydi. Sadece hayatım değişmedi, ben de değiştim.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşadığım bu süre zarfında, tüm hayatım boyunca olduğundan daha fazla duygusal olarak olgunlaştığımı söyleyebilirim.

Artık kendimden çok fazla şey talep etmiyorum. Odin'in sevgisi bana kendimi sevmeyi de öğretti.

Tabii ki, psikologla yaptığımız tüm seanslardan sonra bile, hala birçok şeyden korkuyorum, ama artık güvensizliğimin çoğunun yetiştirilme tarzımdan kaynaklandığını anlıyorum. Babam küçük yaştan itibaren bana işe yaramaz olduğumu inandırdı ve ben de ona inandım. Annem, Leandros'a olan sevgisinin arkasına saklanmayı, öne çıkıp çocuklarını onun deliliğinden korumayı tercih etti.

Hepimiz onun kötülüğünün merhametine kalmıştık.

Şimdi, o evde büyümemin bana verdiği zararı açıkça görebiliyorum.

Odin ile olan ilişkim, Zoe ile olan dostluğum ve kardeşimin hayatıma geri dönmesi, tuğla tuğla yeni bir

Elina'yı inşa etmeme yardımcı oldu.

Geçmişte evlenmeyi hiç düşünmemiştim, belki de önümdeki örnek kimsenin evlenmek istemesine neden olmayacak bir örnek olduğu içindi. Hangi kadın, babamın anneme davrandığı gibi davranılmaya dayanabilir ki? Bildiğim kadarıyla gerçek hayatta mümkün olmayan bir aşk hikayesi istiyordum. Korkmadığım ve sadece kocam olduğu için değil, nitelikleri nedeniyle hayran olabileceğim bir erkek. Ve buldum.

Dünyanın en olasılık dışı yerinde.

Tüm ailemin düşman olarak gördüğü birinin kollarında, hayalini kurduğum aşkı ve sığınağı buldum.

"Beni görmeye devam edecek misin bilmiyorum, ama eğer öyleyse, sağlığının iyi olup olmadığını kontrol etmek için bazı testler yaptıracağım ve hamilelik için bazı vitaminler de yazacağım."

Hamilelik.

O kelimeyi her tekrarladığında kalbim hızla atıyor.

Şu anda içimde bir hayat var. Odin'e olan aşkımın küçük bir parçası vücudumda büyüyor.

Ona hamile olduğumu söylediğimde ne düşünecek?

Zoe, erkeklerin bu fikre alışmasının bazen zaman aldığını söylese de, onun tepkisi konusunda hâlâ biraz emin değilim.

O zaman bu konuyu açtığımda sessiz kalmasının nedeni iyi bir baba olamayacağından korkması mıydı? Yoksa çocuğumuzun damarlarında Leandros'un kanının akacağı gerçeği miydi?

Hayır, öyle olamaz. Zoe muhtemelen haklı. Sadece endişeleniyorum. Aşkımızın meyvesini nasıl istemez?

"Bayan

Argyros?"

"Evet?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Özür dilerim. Lütfen söylediklerinizi tekrar eder misiniz?"



## Odin

### NEW YORK

"O adada."

"Neden bunu şimdi duyuyorum?"

"Çünkü biz de şaşırdık. Adamlarımızdan biri az önce onu yakalayıp Yunanistan'a geri götürdüklerini bildirdi. Anlaşılan o piç dikkatsiz davranmış. Aslında, onun dikkatsizliğini ben sağladım. Onu yakından takip etmeyi bıraktım. Adamlarımız ihtiyatlı davranmaya başladı ve o da kendini güvende hissetmeye başladı." Grigory gülüyor. "Ya da belki parası bitti. Elina'nın babası kendini hiçbir şeyden mahrum bırakacak bir tip değil ve buna ek olarak, kendisini korumak için adam tutmak zorunda kalması da rezervlerini tüketmiş olmalı."

"Uçağı hazırla. Bugün Yunanistan'a uçuyorum."

"Odin, bu sorunu seni dahil etmeden kolayca çözebilirim." "Biliyorum, ama bu hesaplaşmayı uzun zamandır bekliyorum.

Son hesaplaşmamızın zamanı geldi."



"Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyor."

"Yani bu gece veda gecesi mi olacak? Kaç günlüğüne gideceksin?" diye şaka yapıyor, ama sesinde beni şüpheyne düşüren bir şey var. Elina endişeli geliyor.

Bir süre uçakta kaldım, onu aramak için cesaretimi topladım. Hayatımda hiç bu kadar bölünmüş hissetmemiştim. Bu günün geleceğinden emin olsam da, yapacağım şeyi bilerek onunla konuşmak yanlış geliyordu.

"Hayır, eve uğrayacak vaktim yok. Uçaktayım bile." "Nereye gidiyorsun?"

"Yunanistan."

"Oh... Ben... Ne zaman döneceğini bilmek isterim." Yine, sesindeki tereddüt beni şaşırtıyor.

"Emin değilim. Belki iki, üç gün sonra. Şimdi gitmem gerek."

"Tamam."

"Elina, seni seviyorum." *Umarım tüm bunlar bittiğinde, sen de beni hala seviyor olursun* — ama bu son cümleyi kendime saklıyorum.



Elina

"Zoe, gerçekten hamileyim."

"Tebrikler anne! Mutlu musun?" "Evet."

"Elina, neler oluyor? Benden bir şey saklamana gerek yok." "Odin Yunanistan'da. Sanırım babamın peşine düştü."

Dün bana seyahatten bahsettiğinde çok sinirlendim ve neredeyse hiç uyuyamadım. Ona hamileliğimi söylemek istedim, ama şimdi onun dönüşünü beklemek zorundayım.

Grigori bugün sabah beni kontrol etmeye geldi ve öğleden sonra da aradı, ama o hala beni aramadı.

Odin'in sağ kolu artık bana farklı davranıyor. Artık benden nefret ettiğini hissetmiyorum. Onu gördüğümde yavaş yavaş rahatlamaya başlıyorum.

"Babanın ölümünden sonra ne demek istiyorsun?"

"Emin değilim. Sanırım Odin onu yetkililere teslim etmek istiyor. Çok korkuyorum Zoe. Babam ona çok para borçlu ve işleri daha da kötüleştiren Odin'in kuzeninin cinayeti var."

"Neden korkuyorsun?"

"Leandros'un ona zarar verecek bir şey yapmasından."

"Aman Tanrım! Christos'la konuşacağım. Odin'in ülkeyi terk ettiğini bilmiyor sanırım."

"Kocanı bu işe karıştırmak istemiyorum. Sen de hamilesin." "Kes şunu hemen. Christos ailesine çok bağlıdır ve kuzeninin tehlikede olduğunu kuzeninin tehlikede olduğunu ama kimsenin onu uyarmadığını öğrenirse çok kızacaktır. Şimdi, bana sakın olmaya çalışacağına söz ver. Çocuğunu düşünmelisin."

"Doktor bazı vitaminler yazdı." "Onları aldın mı?"

"Evet. Bugün almaya başlayacağım."

"Elina, endişelenme. Dinlenmeye çalış. Christos'la konuşacağım ve bana cevap verir vermez sana haber vereceğim."



### İki gün sonra

Kafamı toplamam lazım ve işleri düzenlemek her zaman işe yarar. Süitimizin dolabında, bazı kutuları düzenlerken, bir tanesi özellikle dikkatimi çekti. Rafların en arkasında duruyordu ve ilk bakışta görünmüyordu.

Onu aşağı çektiğimde, ayakkabı kutusundan biraz daha küçük, kahverengi deri kaplı olduğunu fark ettim ve sandıkların genellikle sahip olduğu gibi bir toka vardı, ancak kilitli değildi.

Yere oturup sandığı önüme koyuyorum.

Bunun Odin'e ait olduğunu biliyorum ve çok eski görünüyor. Genelde onun eşyalarını karıştırmam ama içimden bir ses onu açmam gerektiğini söylüyor. Bu kadar çok sırdan bıktım ve belki de içinde bazılarının cevaplarını bulabilirim.

Fikrimi değiştirmeyi düşünmeden önce, tokayı açıyorum.

İçinde kahverengi kağıt zarflar var. Birini açıyorum ve içinde fotoğraflar olduğunu görüyorum. Odin'e ait olduklarını anlamak için çok yakından bakmam gerekmiyor. Bebekken çekilmiş fotoğraflarda bile, kocamın gözlerini görebiliyorum. Fotoğrafları incelerken, bunların hayatının farklı dönemlerine ait olduğunu fark ediyorum. Hepsinde, yaramaz bir yüz ifadesiyle gülümseyen küçük bir çocuk var

ve oğlumun da babası gibi etkileyici bir güce sahip olup olmayacağını merak ediyorum.

Odin'in içindeki enerji çocukluğundan itibaren zaten belliydi. Meraklanıp daha fazlasını öğrenmek için ikinci zarfı açıyorum.

İçinde bulduğum ilk fotoğraf, güzel bir sarışın kadına ait. Sanırım bu, kayınvalidem olmalı. Kocamın hain dediği kadın. Hain gibi görünmüyor. Aksine, bakışları dürüst ve yüzü o kadar tatlı ki, hemen bir bağ hissediyorum.

Onunla ilgili, çoğunlukla çocukluk ve gençlik dönemine ait birkaç fotoğraf var. Sonra, onun ailesinin geri kalanı olduğunu düşündüğüm kişilerin fotoğraflarını buluyorum. Bir çiftin fotoğrafını görüyorum, belki de anne babasıdır, ve Odin'in fiziksel özelliklerini çoğunlukla babasından miras aldığı açıkça belli. Bu narin görünümlü sarışın kadının, bu kadar iri ve esmer bir adamı doğurmuş olabileceğine pek kimse inanmaz.

Sonra tüm ailesinin bir fotoğrafını buluyorum.

Beni şaşırtan, babasının kollarındaki küçük kız. Eğer bu bir aile fotoğrafıysa, o zaman bu sadece kocamın kız kardeşi olabilir. O, ondan hiç bahsetmemişti.

Neden?

Dört Lykaia's üyesine bakıyorum ve bana anlattıklarını düşününce boğazım düğümleniyor.

Babam, Odin'in tüm geçmişini yok etmekten sorumlu ve şimdi, bu olayda küçük bir kızın da olduğunu öğrendiğim için, onun eylemleri daha da kötü görünüyor, eğer bu mümkünse.

Son zarfı açıyorum ve içinde bir mektup olduğunu görüyorum. Artık çok daha iyi okuyabiliyorum, ama buradaki kelimeler bana hiçbir şey ifade etmiyor ve bunların benim bilmediğim bir dilde yazıldığını anlıyorum.

Mektubu bir kenara koyuyorum ve altında daha fazla fotoğraf var. Bu seferki, daha yaşlı bir Odin'in fotoğrafları, çok uzun ve güçlü bir genç. Fotoğraflardan birinde, bizim adada yaşadığı zamanki gibi görünüyor, ama bakışlarında artık hiç sıcaklık yok. Yaramaz havası gitmiş, yüzünde sadece meydan okuma görüyorum.

Artık bir çocuğun yüzü değil. Sırları olan mini bir yetişkin gibi görünüyor.

Bu fotoğraflar öncekilerden daha fazla dikkatimi çekiyor çünkü Odin'in dönüşümünü görebiliyorum. Öncesi ve sonrası. Ve ancak şimdi babamın ona verdiği zararın boyutunu anlayabiliyorum.



Aynı zamanda, Leandros'u tutuklamak için Yunanistan'a gitmediğinden emin oluyorum.

Yapbozun tüm parçaları yerine oturmaya başlıyor.

Babama ne yapacağı konusunda bana hiç doğrudan cevap vermediğini hatırlıyorum ve şimdi bunun, benim bir karar vermem gerekmeden bana cevap veremediği için olduğunu biliyorum.

Odin gibi bir adam ailesinin ölümünü asla affedemezdi ve bu da bana bu beklenmedik yolculuğun tek bir açıklaması olduğunu söylüyor.

Leandros'u öldürecek.

Odin

## KONUŞMA



## YUNANİSTAN

"Nihayet, ortaya çıkma cesaretini gösterdin. Senin altındakilerle uğraşmaktan sıkılmışım bile."

En son yapmak istediğim şey konuşmak.

Onu izlemek için içimde biraz mazoşist bir istek var. Hayatımın büyük bir bölümünde, bu vahşi yüzlü adam kabuslarımı domine etti.

Artık beni korkutmuyor.

Aslında, çok küçük yaşlardan itibaren ona karşı hissettiğim korku yok oldu ve yerini onu öldürme arzusuna bıraktı. Bugün ise, bana göre o, ne daha fazlası ne de daha azı, sadece acınası bir yaratık.

Annemle babamın öldürüldüğü gün onu görmemiş olsam da, sesini asla unutamazdım.

Ingvar bana onun fotoğrafını gösterdiğinde, yüzünü sesiyle eşleştiremedim. Çocukluk kabuslarımda, o yüzü olmayan bir canavardı, aileme zarar vermek için cehennemden çıkıp gelmişti. Bu bağlantı ancak yıllar sonra, beklenmedik bir şekilde adada onunla karşılaştığımda kuruldu.

Ama o beni görmedi. Etrafına bakmadı, çünkü buna gerek yoktu. Onu çevreleyen güvenlik görevlileri, kimsenin yaklaşmamasını sağlıyordu.

Bu korkak hiçbir zaman tek başına kalmadı. Kaçak olduğu aylar boyunca bile, kendisini korumak için paralı askerler tuttu.

"Bu kadar uzun süre saklanan tek kişi sensin."

"Mesele para mı? Sana borcumu ödeyebilirim."

Kollarımı kavuşturup karşısına dikildim. Kim olduğumu henüz bilmiyor olabilir, ama en azından Orien'in ölümünün bedelini almaya geldiğimi anlamıştı. O piç, Ciro'yu boşuna öldürmelerini emretmemişti. Adamın sırlarını ifşa etmemesini sağlamalıydı.

Sessizliğim onu rahatsız ediyor gibi görünüyor ve aynı anda, bir eliyle kafasının arkasını kaşıyarak volta atmaya başlıyor. "Kuzenin için geldin, değil mi? O bir kazaydı. Onlara sadece çocuğu korkutmalarını söyledim..."

"Dur."

Sanki emrim onu gerçekten susturacakmış gibi, kolları yanlarına düşüyor, ama şaşırtıcı bir şekilde gülmeye başlıyor. Gülüşü, şeytanın kendisi gülüyor gibi, hiç de uygun değil.

Sadece birkaç saniye sonra, gözlerinin sesiyle uyuşmadığını fark ettim. O eğlenmiyordu, benden bir tepki almaya çalışıyordu.

"Beni kovalamaya başladığında, senin akıllı bir adam olduğunu düşünmeye başladım, ama sonra onunla birlikte oldun."

Kanımın kaynadığını hissediyorum. Elina'yı konuşmamıza dahil etmesini beklemiyordum.

"Onun en güzel kızım olduğunu inkar edemem. Theodoro gibi sapık değil, ama senin de fark etmiş olabileceğin gibi, kız kapı kadar aptal."

Hâlâ kıpırdamıyorum. Artık buradan canlı çıkamayacağını bildiği için sonunu hızlandırmaya çalıştığını anlıyorum.

"Ne tür bir adam karısı hakkında konuşulanları duyup tepki vermez?"

"Vazgeç, Argyros. Sevdiğim birine yapmadığın hiçbir şey kalmadı. Elina artık senin ulaşamayacağın bir yerde. O benim."

"Sence umurumda mı? Asıl uğraşman gereken kişi şeyh. Onun için çok pahalıya mal oldu."

"Seni nefret etmekle çok zaman harcadım," diye devam ettim, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi. "Bazen hafızam bana oyun oynadı, belki de senin o kadar da şeytan olmadığını, belki de gerçekleri çarpıtan benim zihnim olduğunu söyledi, ama senin hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, bu dünyadaki varlığını sona erdirmek için o kadar çok nedenim oluyor."

"Bu Orien ile ilgili değil."

"Hayır. Bu, yaklaşık yirmi iki yıl önce canlı canlı yaktığın bir aileyle ilgili." Sözler boğazımdan asit gibi akıyor. "Bu, merhamet dilenen ve

merhamet dilenirken, tek aldığı cevabın "kimse bağışlanmayacak" olmasıyla ilgili."

Şimdi yüzünde gerçek bir şaşkınlık görüyorum ve yok ettiği ailede hayatta kalan bir oğlu olduğunu hiç şüphelenmediğini anlıyorum. "Sen Hedda'nın oğlusun."

"Onun adını anma. İkinizin onu nasıl ihanet ettiğini bilsem de, babamın hatırası saygıyı hak ediyor."

İlk başta bana şaşkınlıkla bakar, bu da beni bir an için şaşırtır. Sonra tekrar güler. Diğerinden farklı olarak, bu gülüşü içtendir. "Annenin bir hain olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır. Sadece doğru seçimi yapamayacak kadar aptaldı. İlk başta, sadece güzelliğiyle ilgileniyordum. Hedda, gördüğüm en güzel kadındı. Tabii ki evli olması umurumda değildi. Başka bir adamın karısıyla ilişkiye girmem ilk kez olmuyordu." Bunu söylerken sesinde gurur duyduğu belli oluyor. "Onun peşinden gittim, ama o pes etmedi. Onu tavlarken centilmen olmaya çalıştım, bu da kendimi şaşırttı. O direndikçe, ben daha çok arzu duydum, ta ki hiçbir kadına daha önce vermediğim bir söz verene kadar: Cinthya'yı ve çocukları bırakıp onunla birlikte olacağıma dair."

Her kelimesini dinliyorum ve geçmişimin en karanlık kısmını ortaya çıkaran adamın, beni bugünkü halime getiren adam olması ironik.

"O aptal, ailesini hiçbir şeye değişmeyeceğini söyleyerek gururumu incitti. Bana bir öpücük bile vermek istemedi. Zavallı kızın benim kim olduğumu gerçekten bilmediğini düşünüyorum, yoksa öyle davranmazdı."

Sözleri alaycıydı, ama tek düşünebildiğim, hayatım boyunca suçladığım ve kin beslediğim annemin bizi asla ihanet etmediği gerçeği idi.

"Onu nefret ederek büyüdüğün için üzgünüm diyebilirim, ama bu yalan olur. Onu nefret etmeni seviyorum. Ben de onu nefret ediyorum, bunca yıl geçmesine rağmen."

"Öleceksin, piç kurusu. Ailemi öldürdüğün gibi.

Seni diri diri yakacağım. Bunun bedelini ödeyeceksin."

Sanırım ciddi olduğumu anladı, çünkü bilinçsizce geri çekildi.

"Bunu yapma, Odin."

Christos'un sesi beni şaşırttı. Yunanistan'da olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen Grigori onu uyarmıştı.

"Ne dediğini duydun. Annen hiçbir şeyden sorumlu değildi. Bu canavar pahalı giysiler giymiş bir tecavüzcüden başka bir şey değil. Senin elinden ölmeyi bile hak etmiyor."

"O benim ailemi öldürdü."

"Evet, bunu yaptı çünkü o lanet bir korkak, ama o sefalet geçmişte kaldı kardeşim."

"Çık dışarı, Christos. Burada kalma, yoksa onun ölümüne tanık olacaksın. Seni bu işe karıştırmak istemiyorum."

"Sizden bir ricam var, Bay Odin."

Kayıp kızlardan biri olan Thalassa'nın babası olan adalı Darius'un sesini duyduğumda arkama bakıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, yalnız değil. Yanında en az on kişi daha var. Hepsi mütevazı görünümlü. Bazılarını adalı olarak tanıyorum.

"Onunla ne tür bir hesabınız var bilmiyorum Bay Odin, ama onun bize ne borçlu olduğunu biliyorum. Kızlarımızı çaldı ve bir daha geri dönmediler. Hiçbiri geri dönmedi ve onlara zarar verenin o olduğundan eminiz. Şimdi bu piç kurusundan borcumuzu almaya geldik, bu yüzden sizden gitmenizi rica edeceğim."

"Beni burada onlarla bırakamazsınız," diyor Leandros ve sesindeki çaresizlik beni sarsıyor. Onun korku duyduğunu duymak kulağıma müzik gibi geliyor.

"Bunu yapamam, Darius."

Christos önümde durur ve ellerini omuzlarıma koyar. "Gidelim. Kardeşin olarak rica ediyorum. Evde seni bekleyen bir gelecek var. Elina hamile."

"Ne?"

"Karın hamile. Elllerine kan bulaştırma. Aileni düşün. Çocuğunu büyütmek istemiyor musun?"

Elina, karım, çocuğumuzu bekliyor.

Normalde çok analitik olan kafamda, seçimimle ilgili şüpheler de dahil olmak üzere milyonlarca düşünce aynı anda dolaşıyor.

Ne yapacağımı biliyorum.

Sadece bilgi bombardımanına uğradım.

"Kararını ver. Hangisi daha değerli? Sana yalan söyleyen, annenin bir hain olduğunu düşünmeni sağlayan bir adama verdiği sözünü tutmak mı, yoksa ailene geri dönmek mi?"

"Yaptığı tüm kötülüklerin bedelini ödemek zorunda."

"Etrafına bak. Hak ettiği cezayı alacak. Ama senin elinden değil."

"Eğer gidersen, benim lmmn suçluluğunu sonsuza kadar taşıyacaksın,"  
Leandros

der.

Sonunda, kendimi trans halimden uyanmış ve insan kılığına girmiş şeytan'a bakıyorum. "İşte burada yanılıyorsun. Sana ne olursa olsun, ben bir gece bile uykumu kaçırmam. Binlerce kez ölsün, yine de işlediğin tüm suların bedelini deyemezsin." ıkışa doğru yürümeye başlıyorum.

"Ona ne söyleyeceksin? Kızım sana neden babasını terk ettiğini sorduğunda ona ne diyeceksin?"

"O artık senin kızın mı? Onu bir kadın dvcye, bir tecavzcye terk ettiğinde bunu düşünmedin. Ne diyeceğime gelince, cevap çok basit: gerçeği. Yaptığın kötülüklerin sonunda başına bela olduğunu anlayacak."

Odin



## KONUŞMA



DAİRE KAPISINI AÇIYORUM ve alışılmadık bir sessizlik beni karşılıyor. İlişkimizin başlarında Elina hareketlerine dikkat ediyordu, sanki burada olduğu için özür dilermiş gibi. Bazen, ancak karşımda durduğunda onun yaklaştığını fark ediyordum, ki bu benim doğal olarak uyanık ve şüpheli biri olmam nedeniyle alışılmadık bir durumdu.

Ancak zamanla rahatlamaya başladı, bu da bana onun benim yanımda daha güvende hissettiğini fark ettirdi.

Bu günlerde Elina'm o kadar hayat dolu ki, evde olup olmadığını tam olarak biliyorum, bu da şu anda burada benden başka kimsenin olmadığını kesinleştiriyor. Grigori'yi aramak için telefonu kaldırıyorum, ama ekranda ondan bir mesaj görüyorum.

■  
O gitmiş.

İlk panik birkaç saniye sürüyor.

Naim yok artık, bu noktada Leandros da yok, bu da Elina'nın kendi isteğiyle güvenlik görevlilerinden kaçtığı sonucuna varmamı sağlıyor.

Onun telefonunu arıyorum, ama beklendiği gibi, doğrudan sesli mesaja düşüyor. Onu takip etmek için uygulamayı açıyorum, ama telefonu kapalı.

Endişelenerek, telefonunun en son hangi baz istasyonuna bağlandığını öğrenmek için dizüstü bilgisayarına uzanıyorum, ama onu açmadan cep telefonum çalıyor.

Onun resmi ekrana geldiğinde, kalbim hızla çarpmaya başlar. "Neredesin?"

"Biraz düşünmem gerekiyordu. Döndün mü? Grigori bugün geleceğini söylemişti."

Suçluluk duygusu beni bir süre sessizliğe boğar. Yunanistan'dayken onu aramadım bile, bunu bilerek yaptım.

Gerçek şu ki, sesini duymak beni zayıflatır diye korkuyordum.

İçimdeki tüm nefretin esiri olarak, yaşadığımız onca şeye rağmen kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Evet, döndüm. Nerede olduğunu söyle. Seni bulacağım."

Beni aradığına göre, birkaç dakika içinde yerini tespit edebilirim, ama onun bana kendi isteğiyle yerini söylemesini istiyorum.

"Eve yakın, ama bana gelmene gerek yok. Neredeyse vardım." Hoşça kal demeden telefonu kapattı ve ben de başımı masaya yasladım, bundan sonra bizi neyin beklediğini bilmeden.

Hamile ve sokakta tek başına.

Bebeği öğrendiğinde yalnızdı, ben aşkımızın üstünde bir söz verdiğimde yalnızdı.

Giysilerimi almak için dolaba doğru yürüdüm. Hızlıca duş almam gerekiyordu. Kendimi kirli hissediyordum ve bu sadece dışsal bir his değildi. Bana verdiği şeye layık değildim.

Bir tişört ve boxer şort almak için uzanırken, rafların üstünde olmaması gereken bir kutu görüyorum.

O kutunun ne olduğunu biliyorum.

Daha önce pek görünmüyordu, çünkü açma isteğine kapılmamak için onu gözümün önünden uzak tutmaya özen gösteriyordum.

Artık her şey bitti ve bu kin dolu hayata son verme zamanı geldi.

Duşu unutup kutuyu alıp yatak odasına götürüyorum.

Elina'nın muhtemelen onu bulduğunu biliyorum. Görünür olmasının tek nedeni bu olabilir, ama dürüst olmak gerekirse, karımın geçmişim hakkında her şeyi öğrenmesi umurumda değil. Sır saklamaktan yoruldum.

Yatağa oturup kutuyu açtım ve fotoğrafların zarfların dışında olduğunu fark ettim, ama asıl dikkatimi çeken şey mektubun sararmış kağıdıydı.

Şimdi onu okumak eskisi kadar önemli gelmiyor.

Bana, anneme karşı nefret duymamı teşvik ettiği ve hatta ısrar ettiği gerçeğini değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdi.

Mektubu açtım ve Norveççe yazıldığını gördüm. Ingvar dil öğretmeniydi, bu yüzden benimle hem Norveççe hem de Yunanca konuşurdu ve belki de onun hakkında bildiğim tek gerçek şey adı dışında buydu.

*"Odin,*

*Bu mektubu okuyorsan, intikamın sonunda tamamlanmış demektir.*

*Ne kadar onurlu olduğunu biliyorum, bu yüzden şimdiye kadar kutuyu açmadığından eminim.*

*İçinde, benim üvey kız kardeşim olan annenin fotoğraflarını ve seninle ailenin bazı fotoğraflarını bulacaksın. Kız kardeşin, baban ve sen, sonuna kadar olması gerektiği gibi hep birlikte, ama en çok da sevgili Hedda'mı hatırlayabileceksin.*

*O benim kız kardeşimdi, ama ben onu her şeyden çok kızım gibi görüyordum. Aramızda büyük bir yaş farkı vardı, çünkü Hedda annemin ikinci evliliğinden doğmuştu. Yetişkin olduktan sonra sadece birkaç kez görüştük, ama buna rağmen aramızda anında duygusal bir bağ oluştu.*

*Kısa bir süre sonra, babanıza aşık oldu. Onunla tanıştığında Atina'da tatildaydı ve aşkları Hedda'nın her şeyden vazgeçmesine neden oldu.*

*İlişkilerinin başlarında sana hamile kaldı, ama partnerinden başka güvenebileceği hiçbir desteği yoktu.*

*Annemizin ailesi zengindi, bu yüzden sana tüm servetimi bırakabildim. Onu annemden miras aldım.*

*Hedda, senin baban olan düşük sınıftan bir Yunanlıyla evlendikten sonra ailesi tarafından reddedildi.*

*Bir daha onun adını ağzına bile almadılar.*

*Artık bunların bir önemi yok, çünkü hepsi öldü. O gün seni nasıl bulduğumu anlamam için anlatıyorum.*

*Şimdi, günahlarımı itiraf etme zamanı geldi.*

*Öncelikle, annenize sırtını dönenlerden biri olduğumu söylemeliyim.*

*O güzel, zeki, birkaç dil bilen bir kadındı ve onun parasız bir adamla o ücra yerde yaşamaya başladığını görmek kalbimi kırdı.*

*Hedda, son telefon görüşmemizde ona benim için öldüğünü söylediğimden beri benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı. Ancak trajediden birkaç ay önce, bana umutsuzluk içinde bir mektup yazarak, çok güçlü bir Yunanlı adamın onu acımasızca taciz ettiğini söyledi. Adam önce ona kur yapmaya başlamış, ama sonunda onu fiziksel olarak tehdit etmeye başlamıştı. Ne kadar hayır dese de adam vazgeçmemişti.*

*Rahmetli babanız ateşli bir adamdı ve Hedda ona olanları anlatmadı. Belki de en büyük hatası buydu.*

*Bana, o zamana kadar sadece fotoğraflarda gördüğüm yeğenlerimi görmek için değil, aynı zamanda*

*Argyros denen adamla konuşup onu vazgeçirmeye çalışmamı istedi.*

*Sağlık sorunları nedeniyle seyahati iki kez erteledim ama dürüst olmak gerekirse, asıl nedeni onun aşırı tepki gösterdiğini düşünmemdi.*

*Bunu kendime asla affedemedim.*

*Tabii ki, Tanrı'nın ruhuma merhamet etmesi gereken tek günah bu olmayacak. Aslında, kendi kız kardeşim de beni affetmek zorunda kalacak, çünkü sana yalan söyledim, Odin.*

*Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca, sana yalan söyledim ve o lanet adama karşı nefretini körükledim, çünkü onu kendim öldürmeye cesaretim yoktu.*

*Hikayemin bu noktasında, annenin sonuna kadar babana sadık olduğunu zaten biliyor olabilirsiniz. Aşkına, her şeyden vazgeçtiği adama, ama aynı zamanda çocuklarına da.*

*Sen onun dünyasıydın ve bu yüzden seni güçlü bir adam yaptım. Onun intikamını almak için.*

*Seni bir savaşçı yaptım ve şimdi o piçin hayatına son verdiğin için ruhlarımız huzur bulacak...*

*Mektubu yatağın üzerine bırakıyorum, çünkü artık onu göremem.*

*Ailemi kurtarmak için bodrum kapısını çaldığım çaresiz anlar dışında, hiç ağladığımı hatırlamıyorum.*

*Şimdi, duramıyorum.*

*Ayağa kalkıp pencereye gidiyorum, hayatımda başardığım her şeyi düşünüyorum.*

*Maddi varlıklar ve harcayabileceğimden çok daha fazla para kazanmak, nefretimi yakıt olarak kullanmak ve tek amacım, kendi şehveti uğruna benim dünyamı yok eden aşağılık adamı yok etmek.*

*Vücudumun uyuşukluğa kapıldığını hissediyorum, sanki bir tür transa giriyormuşum gibi.*

*Zihnim her zaman planlarla dolu olduğu için kendime hiç dinlenmeye izin vermedim, rahatlamayı hiç düşünmedim, ama şimdi onunla birlikte her şeyden uzaklaşabilmeyi diliyorum.*

*Elina hayatıma girdiğinde, geçmişimle uzlaşması imkansız bir şeye doğru gittiğimi biliyordum, çünkü intikamımdan asla vazgeçmeyecektim, ama tutkum ve sonra onun bende uyandırdığı aşk, beni risk almaya, arzulamaya, ısrar etmeye itti.*

*Ve şimdi, her şeyi kaybettim.*

*Kökenlerimi, kurtarıcım olduğuna inandığım kişiye olan inancımı ve belki de karımı ve çocuğumu da.*

Elina

## KONUŞMA



"ODIN?"

Cevap vermiyor.

Odamıza girdiğimde, pencerenin yanında yerde oturduğunu görüyorum.

Başı eğik, kolları yanlarında.

Sanki pes etmiş gibi.

Kalbim parçalanıyor.

Onu bu halde görmek, ne kadar zorluklar yaşarsak yaşayalım, kocamdan başka mutluluğa ulaşmamın mümkün olmadığını bana hatırlatıyor.

Bir parçam hala reddedilme korkusu duyduğu için yavaşça yaklaşıyorum, ama aşkım korkumdan çok daha büyük. "Neden oradasın?"

Sessizlik.

Önünde diz çöküyorum, ama hala tepki vermediğinde, izin istemeden kucağına tırmanıyorum.

Onu öpüyorum. Bir kez, iki kez, tekrar tekrar, sonunda beni kollarında tuttuğunu hissedene kadar. "Seni seviyorum."

"Sevmemelisin."

"Belki sevmemeliyim, ama elimden bir şey gelmiyor."

"Elina, çocuğumuzu mu bekliyorsun?"

Elini tutup karnıma koyuyorum. "Evet. O burada büyüyor."

"Beni terk edecek misin?"

"Yapamam. Saatlerdir kendimle mücadele ediyorum. Dün fotoğrafları gördüm. Sonunda neyi kaybettiğini ve babam hayatına girmeden önce kim olduğunu anladım."

"Sen evimizi terk ettin."

"Hayır, düşünüyordum."

"Bizim hakkımızda mı?"

"Çoğunlukla kendim hakkında."

Konuşmak istediğini belli etti, ama ben onu bir öpücükle susturdum.

"Şimdiye kadar yaşadığımız her şeyi düşündüm. Beni buraya getirdiğinden beri, ilişkimizi, düğünü... ve şimdi de bebeği."

"Oğlumuz."

"Evet. Burada yeni bir hayat var ve ben yürüyüşe çıkmadım çünkü Leandros'u avladığını biliyordum, ama aynı zamanda oğlumu keder ve acı dolu bir ortamda yetiştirmek istemediğimi biliyordum, Odin. Ben sevgisiz bir ailede büyüdüm."

"Aramızda çok fazla sevgi var."

"Biliyorum, ama burada çok fazla acı var." Elimi göğsüne koydum. "Eşyalarını karıştırdığım için özür dilerim, ama bilmem gerekiyordu. Ancak mektubu okuyamadım. Okuma zorluklarım yetmezmiş gibi, sanırım başka bir dilde yazılmış. İçinde ne yazdığını bana söyler misin?"

O başını sallar.

"Hatırlamak için mi sakladın?" Biraz sinirli bir şekilde yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Gördün mü? Senin geçmişin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Daha önce hiç sormadım çünkü sırlara herkesten çok saygı duyarım, ama artık sadece kendimi değil, oğlumu da düşünmem gerekiyor."

"O kutudaki her şeyi mirasıyla birlikte aldım." "Miras mı?"

"Evet. Beni kurtaran adamdan. Christos, onun annemin kardeşi olduğunu öğrendi. Aslında üvey kardeşi. Ingvar. Öldüğü gece, beni mirasçısı ilan etmenin yanı sıra, bana bu kutuyu bıraktı ve intikamımı tamamladığımda açacağıma dair söz verdirdi."

"İntikamını aldın mı?" Ani bir endişe kalbimin atışını hızlandırdı. "Birazdan o kısma geleceğim. Önce duymak istediğin şeyi söyleyeyim , sonra ne yapmak istediğine karar verebilirsin." Gözlerini kaçırması beni rahatsız etti.

"Tamam."

"Birkaç ay önce, Christos kurtarıcımı araştırmaya karar verdi. Ben istememiştim, ama kuzenim bilmesi gerektiğini savundu. O kutuya hiç dokunmadım, çünkü dokunmayacağıma söz vermiştim. Beni kurtaran adama borçlu hissediyordum, ama Christos bana kan bağımızdan bahsettiği andan itibaren

bağımızdan bahsettiği andan itibaren Ingvar'ın niyetini sorgulamaya başladım. Yapbozun parçaları ortaya çıkmaya başladı, ama bazıları uymuyordu."

"Neden?"

"Onun annemle akraba olduğunu düşünmüştüm. Soyadları farklı olsa da, akraba dışında kim bu kadar intikam peşinde olabilir ki? Neyse, verdiğim söz nedeniyle içimdeki sesi susturdum."

"Annenle akraba olduğundan şüphelendiğini söyledin, ama bu sadece isme mi dayanıyor? İskandinav olduğu için mi?"

"Hayır, esas olarak babanıza duyduğu nefret yüzünden. Yaşadığım onca şeye rağmen, ben sadece bir çocuktum ve bazen normal bir çocuk gibi yaşamak istiyordum, ama o bunu bana hiç unutturmadı. Planlarımızdan uzaklaştığımı düşündüğünde, o gece gördüklerini bana tekrar tekrar anlatırdı, ailemden gömülecek kadar bile bir şey kalmadığını söylerdi."

"Tanrım, Odin. Bu insanlık dışı."

"Sonra artık bunu yapmasına gerek kalmayacak bir noktaya geldik. Ben zaten o kadar şartlandırılmışım ki, nefretle yaşıyor ve nefes alıyordum."

"Beni hiç nefret etmedin." "Denedim."

"Denedin mi?"

"Evet. Nefret etmek için değil, ama adaya dönmeden önce, sana veya annene intikam almak gibi bir niyetim olmamasına rağmen, Argyroslara merhamet etmemeye çalıştım."

"Ama planladığının aksine, bana her zaman iyi baktın."

"Başka seçeneğim yoktu." Elimi tutup öptü ve kalbinin üzerine koydu. "Seni şeyhin kollarından aldığım o ilk günden itibaren, seni kendime istedim."

"Seninle gelmek, hayatımda verdiğim en iyi karardı. Burada bir süre geçirdikten sonra, hayatım boyunca ne kadar korktuğumu fark ettim. Kayıtsızmış gibi davranıyordum, ama gerçekte her şeyden korkuyordum ve en önemlisi, zorlukların üstesinden gelemiyordum. Sen bana kendime güvenmemi sağladın."

"Ben iyi bir adam değilim, Elina."

"Öylesin, ama belki henüz bunu duymaya hazır değilsin. Lütfen hikayeni anlatmaya devam et. O mektupta ne yazıyordu?"

"O yalan söyledi."

"Ne hakkında? Ailene zarar veren benim babam değil miydi?" Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek bile beni acı ile dolduruyor.



"O konuda değil. O kısım doğru. Ben oradaydım, hatırladın mı? Ama annem hakkında yalan söyledi. Mektup bununla ilgiliydi. İntikamımdan vazgeçmemem için, annemin de bu işin bir parçası olduğuna ve Leandros ile olan ilişkisi yüzünden öldürüldüklerine inanmamı sağladı, ama bu doğru değildi."

"Tanrım!"

"Annem babanla hiçbir şey yapmak istemedi ve Ingvar'dan ondan kurtulmak için yardım istedi. Ama o geldiğinde, çok geç olmuştu."

"O seni

kullandı." "Bir

bakıma, evet."

"Hayır, Odin, seni *tamamen* kullandı."

"Elina, gördüklerimden sonra, yine de intikamımı alırdım sanırım. Onu affedemediğim tek şey, bunca yıl annenden nefret etmeme neden olması. Ondan neredeyse baban kadar nefret ediyordum."

"Bu sefer neden Yunanistan'a gitmek zorunda kaldın?" Cevabı gerçekten duymak istediğimden emin değilim, ama oğlumu bir yalan üzerine yetiştirmeyeceğimi söylerken ciddiye dim.

O içini çeker ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra beni kollarında kaldırır. Sonra beni yatağa oturtur ve odada volta atmaya başlar. "Babanın yerini buldum. Kaçtığı günden beri bunca aydır onu aradım ve sonunda onu yakaladığımızda, onu oraya götürmelerini istedim."

"Peki onunla yüzleştğinde ne oldu?"

"O anı yıllardır hayal ediyordum, biliyor musun? Onu yok edeceğim anı. Ancak yüz yüze geldiğimizde, kabuslarımı süsleyen canavar artık beni korkutmuyordu, sadece tiksindiriyordu."

"Onu öldürdün mü?"

"Hayır, ama onu

kurtarmadım da." "Bu ne

anlama geliyor?"

"Onun tek düşmanı ben değildim demek. Adalılar kayıkhanede ortaya çıktılar. Diğer birçok suçun yanı sıra, babanız bizim adamızdan ve komşu adalardan birçok kızın kaybolmasından da sorumluydu. Gelenler onların babalarıydı. Benden Leandros'la hesaplaşmalarına izin vermemi istediler ve ben gittim. Gitmek istemiyordum, ama gittim."

"İstememiştin mi?"

"Hayır. Annemin onun tacizine asla boyun eğmediğini itiraf etti. Aslında, bunu söylerken güldü. Bunca yıl annemin sadakatsiz olduğunu düşündüğüm için güldü. O zaman onun ölmesi gerektiğine emin oldum."

"O zaman neden gittin?"

"Çünkü hamile olduğunu öğrendim. Geri dönüp aileme saygı göstermek istediğim için, birlikte yaşadığımız her şeyi zihnimin arkasına itmiştim, ama Christos bana çocuğumuzu beklediğini söylediğinde, sanki bir perde çekilmiş gibi oldu."

Önümde diz çöküyor. "Sen benim hayatımsın. Benim bugünümsün, geleceğimsin. Oğlumuzun nefret dolu bir ortamda büyümesini istemediğini söyledin. Ben de istemiyorum, ama şunu bilmen gerek ki, Leandros'u kendi ellerimle öldürmedim, ama onu öldürecek olanların eline bıraktım ve bunun için hiç pişmanlık duymadım."

Odin

## KONU 47



Oldukça endişeli bir şekilde, onun geleceğimizi belirlemesini bekliyorum. Bundan başka yapabileceğim bir şey yok.

Belki söylediklerim acımasızdı, ama her biri doğrudu.

Eğer bu, karı koca olarak hayatımızın başlangıcı ve aynı zamanda eş ve anne-baba olarak hayatımızın başlangıcıysa, bunun dürüstlük üzerine kurulu olmasını istiyorum.

"Söylediklerinin beni sarımadığını inkar edemem, ama kalbimin derinliklerinden, bunun benim ona karşı hissettiğim duygulardan çok, büyürken anne ve babamızı sevmemiz ve saygı duymamız gerektiği söylendiği için olduğuna inanıyorum." Yüzü her zamanki gibi ciddi. "Leandros benim ya da kardeşlerimin babası olmadı. Ailemizi geçindiren oydu, ama esas olarak bize eziyet eden de oydu. Bana yaptıklarından tamamen kurtulabilecek miyim, bilmiyorum. Bunu yüksek sesle söylemeye bile cesaretim yok. Aşağılanmalar, dayaklar..."

"Kimse sana bir daha elini sürmeyecek. Söz veriyorum."

Kabul ederek başını salladı. "İnsanlar evde bir anne ve baba olmasıyla sevgi olması aynı şey olduğunu düşünür. Yanılıyorlar. Yunan toplumu için Argyros ailesi örnek bir aileydi, ama kimse kapalı kapılar ardında neler olduğunu bilmiyordu."

Konuşmasını bitirene kadar beklemem gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Sesindeki hüznü beni ona dokunmaya zorluyor.

"Sana evlenmek istemediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Çoğu kız gibi ben de bir aile kurmayı hayal ediyordum, ama büyüdükçe annemin nasıl muamele gördüğünü görünce evlilik bana bir hapisane gibi gelmeye başladı."

"Benimle sıkışıp kaldığını mı hissediyorsun?"

"Evet, ama iyi anlamda. Ayrılmak istemiyorum."

"Gitmeni istemiyorum, Elina'm. Sen gelmeden önce hayatım anlamsız günlerin birbirini izlemesi gibiydi."

"Şimdi mantıklı geliyor mu? Hayat, demek istiyorum. Bebek sahibi olmak hakkında konuşmamıştık, ama ben hamileyim."

"Her şey sona erdiğinde geleceğimizin nasıl olacağından emin olmadan hiçbir söz vermek istemedim, ama şunu bilmeni istiyorum ki, bundan sonra alacağım her nefes senin ve oğlumuz için olacak."

"Buraya gel." Yatağın arkasına uzanıp yanındaki yeri okşadı.

Ayakkabılarımı çıkardım, uzandıktan sonra onu kollarıma aldım.

"Bitti mi? Geçmiş geride kaldı mı? Sözünü istiyorum."

"Evet. Söz veriyorum."

"Odin, bugün evden çıkarken her şeyi düşündüm ve tam da olmak istediğim yerde olduğuma karar verdim, ama evimizde artık nefret ve kin olmayacağına dair bana söz vermen gerekiyor. Seni kelimelerle anlatamayacağım kadar çok seviyorum, ama sadece ailemize tüm kalbini ve ruhunu verebilirsen kalacağım. Seninle bir yuva kurmak istiyorum, ama aramızda ve sahip olacağımız çocuklar arasında sevgi olan bir yuva."

"Bu bana cennet gibi geliyor."

Elina

## KONUŞMA



Altı Ay Sonra

## YUNANİSTAN

Sessizce, el ele tutuşarak, ailesinin mezarının bulunduğu yere doğru yürüyoruz. Bu, amcasının onu güçlü kılmak için söylediği yalanlardan sadece biriydi.

Bana göre bu Ingvar, Leandros'tan daha iyi biri değil. Ne tür bir insan, intikam adına bilerek bir oğulun annesine olan sevgisini ve inancını yok eder? Kocamın duygularına verdiği zarar, iyileşmesi için hala uzun zaman alabilir.

Odin bana, her yıl ölüm yıldönümlerinde ailesinin acısını hatırlayacağını söyledi.

Buna rağmen, Odin, Ingvar'ın ona bıraktığı mektubu okumaya karar verdiğinde, onların aslında gömüldüğünü öğrendik.

Bugün, umarım kocam sonunda huzur bulabilir.

Onun dünyası olduğumu biliyorum, ama hala içe dönük anları oluyor. Odin her şeyi kendine saklamakla çok fazla zaman harcadı, bu yüzden paylaşmayı öğrenmesi kolay değil.

Geleceğimizi belirlediğimiz gün, bana hiçbir ayrıntıyı saklamadan hikayesini anlattı. İlk başta hamileliğim nedeniyle beni korumaya çalıştı, ama geçen yıl kendim hakkında çok şey öğrendim. En önemlisi, ben kırılgan bir çiçek değilim.

Kötülük onu vurmada önce çocukluğunun nasıl geçtiğini hatırladı. Astronot olmak isteyen ve sevgi dolu ebeveynleri olan bir çocuğun hayallerini paylaştı — kendileri ve çocukları için çok az kaynakları olmasına rağmen. Ona ve küçük kız kardeşine, benim kardeşlerimin ve benim hiç sahip olmadığımız her şeyi veren ebeveynler: sevgi, ilgi ve kucaklamalar.

Sonra bana kabusunu anlattı.

Leandros'un tüm ailesinin içinde olduğu evi nasıl yaktığını anlattı. Zar zor kaçabilmişti.

Anlattığı her gerçek, içimi karışık duygularla doldurdu. Öfke, tiksinti, acı, ama en çok da hayat arkadaşım olarak seçtiğim bu adama duyduğum büyük sevgi.

"Onu sevdiğimi kabul etmek garip geliyor."

Onu belinden kucaklayıp başımı göğsüne yasladım. "Kabul etmek mi?"

"Evet. Onu sevmekten hiç vazgeçemediğimi düşünüyorum, biliyor musun? Sadece onun yaptığını sandığım şeyi affedemedim. Sonra onun masum olduğunu öğrendim ve kendimi suçladım."

"Kendini suçlayamazsın. Sen sadece küçük bir çocuktun ve kandırıldın."

O da başını salladı. "Benimle geldiğin için teşekkürler. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanıyordum, ama artık o kadar emin değilim."

"Çocuklarımızın aileleriyle tanışabilmeleri için geldim."

Beklediğim gibi, gülümsedi ve kocaman elini elbisemin üzerine koydu.

İkizlere hamile olduğumu öğrendik. Görünüşe göre bu, Lykaios ailesinde sık görülen bir durum, çünkü Zoe de iki erkek çocuk doğurmuş.

"Evet, çocuklarımız ailemizle tanışmaya geldi." Alnımı öper ve devam eder, "Ama gelecekte çocuklara gösterebileceğim, Ingvar'ın bana bıraktığı fotoğraflar dışında hiçbir şeyim yok."

"Hikaye anlatmada çok iyisin. Zaten sana bağlı hissediyordum, ama sanırım kaderimi belirleyen, dairenizin kütüphanesinde geçirdiğimiz o gecelerdi."

Çiçekleri mezarlara bıraktıktan sonra arabaya geri dönüyoruz.

"Bana her okuduğunda, her kelimeyi anlayamadığım için sadece hayal edebildiğim bir dünyanın kapılarını açtın ve ben sana biraz daha aşık oldum."

"Yani, Dünya'nın dönüşünü tersine çevirebilecek seks değildi?"

Yine şaka yaptığını anlayınca rahat bir nefes alıyorum ve onu daha sık güldürmeye çalışacağıma söz veriyorum. Kocam hala çok genç, ama şimdiye kadar gülmek için nedenlerden çok trajediler yaşadı.



"Oh evet. Sıcak, terli seksimizi nasıl unutabilirim?"

Arabaya binmeden önce, beni kapıya yaslayıp kollarında tuttu, sonra eğilip beni öptü. "Seni seviyorum, Elina'm. Senin için yaşıyorum."

"Seni seviyorum, kocam, ve evimizi çocuklarla doldurmak için sabırsızlanıyorum. Sevgimizle doldurmak için."

Elina

## KONUŞMA



Dört Ay Sonra

## NEW YORK

“ONLAR MÜKEMMEL,” diyor kocam.

Dünyaya getirdiğimiz iki minik yaratığa bakıyorum. Tyr ve Aegir. Oğullarımız için İskandinav isimleri seçtik, Odin'in anne tarafından dedesinin aile geleneğini takip ederek, o her zaman erkek bebeklere İskandinav tanrılarının isimlerini verirdi.

Onları emzirdikten sonra sırt üstü uyuyorlar, Odin ise arkamdan bana sarılırken onları izliyor.

"Öyleler. Bu ikisine baktığımda, sanki aşkımıza dokunabiliyormuşum gibi hissediyorum," diyorum.

"Onlar doğmadan önce bile, her gün aşkımıza dokunabiliyordum," diyor ve başıma bir öpücük konduruyor.

Ona bakabilmek için yatağa doğru dönüyorum. "Sen ve çocuklar benim dünyamsınız, Odin. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç hayal etmemiştim."

Beni göğsüne çekiyor ve anında kendimi güvende hissediyorum. Aslında, bir daha asla korkmadım.

Sadece birinin bize zarar vermesinden korkmuyorum, yaşamaktan da korkmuyorum artık.

Artık, örneğin, bazen hala olan kelime hatalarından utanmıyorum.

Hamileliğim boyunca, çocuklarıma hikayeler okuyabilmek hayalim olduğu için daha disiplinli çalıştım. Odin'e bunu söylediğim gün, bunu yapabileceğime emin olduğunu söyledi ve bana olan bu inancı, özgüvenimi geri kazandırıyor.

Artık tanıdığım adam gibi görünmüyor, ama bu iyi anlamda. Yavaş yavaş, kapalı ifadesi yumuşadı. Asla dışa dönük ya da şakacı biri olacağını sanmıyorum, ama sonunda hayatında mutluluğu buldu.

Onu çocuklarıyla birlikte görmekten çok hoşlanıyorum. İkisi de babalarına benziyor ve sanki bir dev minyatürlerine bakıyor gibi.

Şiddet ve sevgisizlik arasında bölünmüş bir evde büyüdüğümüz için, bir ebeveynin çocuklarına ne kadar bağlı olabileceğini görmek harika.

"Büyürken anne babamın mutluluğuna tanık oldum, ama yıllarca kötü duygular besledim. Hayatı basitçe yaşamak nasıl bir şey bilmiyordum," diyor, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Her gün uyanıp üçünüzün güvende olduğunu ve hiçbir şeyin, hiç kimsenin sizi benden alamayacağından emin olmak, tüm servetimden daha değerli."

"Sen romantik birisin, Lykaios."

"Pratik yapıyorum." Ağzının köşesinden çıkan o gülümsemeyi bana gösteriyor, ki bu gülümseme beni her zaman büyülemiştir.

Odin bana sözleriyle değil, bakışlarıyla daha çok şey anlatıyor. Bazen, birbirimize kaybolmuş gibi, bu şekilde iletişim kuruyoruz, belki de birbirimizi ne kadar sevdiğimizi açıklayacak kelimeler olmadığı için.

Hikayemiz masalsı bir aşk hikayesi değil. Acı çektik, aşık olduk, acımızı aştık ve sonunda kendi evrenimizi kurmayı başardık.

Şükretmem gereken çok şey var. Nasıl geçmişte takılıp kalabilirim ki?

Elbette, hala beni tetikleyen bazı durumlar var ve babamın sesini ve bana söylediği tüm kötü sözleri duyuyorum. Bu tür anılar geri geldiğinde, psikoloğumdan ekstra randevu alıyorum.

Kendimi kırılgan hissettiğim için değil, Leandros'un mezarından bile olsa hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim için.

Babam, dünyadaki neredeyse tüm varlığını kötülük yaparak geçirdi. Odin'in bana söylemediklerini Grigori söyledi. Örneğin, Yunan adalarından kaybolan kızlar. Hayatta olduklarına dair hiçbir işaret yok. Leandros, gittiği her yerde ve belki de ötesinde de yıkım izleri bıraktı, ama sonunda her şeyi kaybetti ve biz hayatta kaldık.

Annem bile bunu atlatıyor. Larissa, kız kardeşimin ailesiyle birlikte yaşadığı Fransa'da dışarı çıkıp bazı arkadaşlar edindiğini söylüyor. Birkaç kez telefonda benimle konuştu, ama Odin yüzünden ziyarete gelmeyi reddediyor. Hayatındaki tüm değişiklikler için kocasının bir canavar olduğunu değil, Odin'i suçluyor.

Bence o inkâr aşamasında. Psikoloğum bu terimi çok kullanır. Geçmişle barışamıyor ve kendi hatalarını affedemiyor, bu yüzden belki de şu anda bunların hiç olmamış gibi davranmak ya da başkalarını suçlamak onun için daha iyi.

Ayrıca, babama olan sevgisi uğruna yaşadığı her şeyi hatırlamasının zor olduğunu da anlıyorum, bu yüzden ona değişmesi için baskı yapmayacağım.

Dönüşümümüzün başarılı olması için, bunu kendimiz istememiz gerektiğini öğrendim. Gerçek bir değişimi sağlayacak dışsal bir teşvik yoktur.

Odin ayağa kalkar ve elimi tutar. İkizlerin etrafındaki yastıkları düzenledikten ve bebek monitörünü açtıktan sonra odadan çıkarız.

Ancak, iki adım atamadan durur ve bana sarılır. "Ne düşünüyordun?"

"Değişiklikler hakkında."

"Değişiklikler mi?"

"Evet. Burada, içimde." Kafama dokunuyorum. "Neden şimdi?"

"Hayat hakkında çok düşünüyorum. Uzun zamandır kendi zihnimde yaşıyorum, bu yüzden ara sıra durup genel olarak işlerin nasıl gittiğini analiz etmeyi seviyorum."

"Peki, işlerin gidişatından memnun musunuz, Bayan Lykaios?"

Tanrım, o gülümseme her zaman dizlerimi titretme gücüne sahip olacak.

"Bana öyle demenizi çok seviyorum... Bayan Lykaios." "Neden?"

"Çünkü bu, sana ait olduğumdan emin olmamı sağlıyor."

Odin

## EPILOG BİR



### İki Yıl Sonra

#### NEW YORK

"Bu gecenin gerçekleşmesine katkıda bulunan herkese çok teşekkür etmek istiyorum. Disleksi Destek Derneği yardımlarınız için minnettar. Benim adım Elina Lykaios ve birkaç yıl öncesine kadar neredeyse hiç okuyamıyordum..."

Karımın konuşmasını dinlerken, ona olan sevgim ve hayranlığım daha da artıyor.

Elina, yavaş yavaş travmasını aşmayı başardı.

Uzman yardımı aldıktan ve hayatı boyunca maruz kaldığı karanlıktan çıktıktan sonra, bunu insanlardan gizli tutabilirdi. Kendini ifşa etmek, zorlukları nedeniyle maruz kaldığı ebeveyn istismarını dünyaya göstermek zorunda değildi.

Bunun yerine, cesur eşim, hayatımın aşkı ve çocuklarımın annesi, ortaya çıkıp hikayesini paylaşmaya karar verdi.

Disleksi destek ve rehberlik derneği kurdu ve her yıl bizimkinden daha az şanslı kurumlar için bağış toplama etkinliği düzenliyor.

Dernekte, ebeveynler çocuklarını desteklemek için tıbbi bir ekipten, özel ihtiyaçları olan çocuklara eğitim veren öğretmenlerden ve psikologlardan eğitim alıyor. Tedavinin yanı sıra, çocuğun özgüveninin geliştirilmesi de çok önemlidir.

Bu şekilde, çocuk farklı olduğu için kendini aşağılık hissederek büyümez.

Onu birkaç kez konuşurken izledim ve her seferinde hayatımı değıştiren bu sarışına biraz daha aşık oldum.

Mutlu olmayı öğrendiğimi söyleyebilirim.

Aslında, bu karşılıklı bir öğrenme deneyimiydi. Birbirimize güvenmeyi öğrettik, ama bence geçmişı aşmamızda temel bağlantı çocuklarımız oldu.

Kendi ailemizi kurarken, geleceğe odaklanmamız gerekiyor. Çocuklarımızın bizim çocukluğumuzdaki acıların etkisinde kalmasını istemiyoruz ve bunun temelini eşimin pozitifliği oluşturdu diyebilirim.

Ancak kökenlerimize sırtımızı dönmedik. Norveç'e gittik, ancak orada yaşayan akrabam yok. Çocukları sık sık Yunanistan'a da götürüyoruz.

Ama farklı bir adaya gidiyoruz.

Başka bir ada satın aldım ve Elina'nın atlarını oraya naklettim. Çocuklarımın, anne babamın öldürüldüğü ve Elina ile benim büyüdüğümüz adada olmasını istemiyorum. Eski adanın özel kısmının mülkiyetini Milena'ya devrettim, çünkü onun ailesi orada gömülü.

Artık o yere dönmekle ilgilenmiyorum. Orası benim için ölümden başka bir şey ifade etmiyor. Önce kuzenim Orien'in, sonra da Leandros Argyros denen o insanlık dışı yaratığın ölümü.

Onu adalılarla birlikte bıraktığım o gün neler olduğunu kimse kesin olarak bilmiyor, ancak bir süre sonra cesedi bir balıkçı teknesi tarafından bulundu. Resmi ölüm nedeni boğulma olarak kaydedildi, ancak ben buna hiç inanmıyorum. Kayıp kızların ebeveynlerinin yerine kendini koyan herkes, onun sonunun merhametli olmamış olabileceğini anlayabilir.

Naim'in ortadan kaybolmasıyla ilgili birçok spekülasyon yapıldı, ama hiçbir şey kanıtlanmadı. Bazı basın organları, onun bir vergi cenneti ülkesine kaçtığını ve başka bir kimlikle, kendi özel haremiyle yaşadığını yazdı. Ancak çoğu medya, onun öldüğüne inanıyordu.

Aylar geçip de ortaya çıkmayınca, kurbanları kendilerini ifşa etti. Bu çok çirkin bir manzaraydı ve eminim ailesi için çok utanç vericiydi. Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'dan aktrisler, mankenler ve sosyetikler, onun yatında davet edildikleri partilerde, sadece şeyhle değil, bazı



arkadaşlarıyla da seks yapmaya zorlandıklarını anlattılar. Kadınların her biri, sessiz kalmaları karşılığında bir çek aldı.

Utançlarından dolayı onu daha önce ihbar etmediklerini sanıyorum. Ancak ilk haber çıktıktan sonra, bu Pandora'nın kutusunu açan anahtar oldu.

Naim'in en yüksek otorite olduğu Rheadur Emirliği, skandalı her şekilde bastırmaya çalıştı, ama nafile. Basın leş kokusunu aldığında, onu hiçbir şey durduramaz.

Bana gelince, aynı şeyi tekrar yapardım. Elina'nın güvenliğini sağlayacaksa, onu gerektiği kadar çok kez öldürürdüm.

"Bu nedenle, bu yıl topladığımız parayla ülkemizde üç tane daha disleksi destek merkezi kurulacağını büyük bir sevinçle duyuruyorum. Bir kez daha, cömertliğiniz ve devamıza verdiğiniz destek için çok teşekkür ederim. Herkese iyi geceler."

Seyirciler ayağa kalkar ve salonda alkışlar patlar.

O bana doğru yürürken gülümsüyorum. Daha fazla gurur duyamazdım. Dünyadan saklanıyor gibi görünen içe dönük kadın, şimdi benim her zaman onun gerçek doğası olduğunu düşündüğüm şeyi ortaya çıkarıyor.

Canlı, güzel, karizmatik.

Elina, ona ilk dokunduğum andan beri olduğu gibi beni kızdırmaya devam ediyor. Yakınlaştığımızda hala vücudumda yayılan sıcaklığı hissediyorum ve bu çılgın aşk, birlikte geçirdiğimiz üç yıldan sonra bile taşmaya devam ediyor.

"Harikaydın," diyorum, kollarımın arasına girer girmez. Bizi kimlerin izlediğini veya kaç fotoğrafçının öpüşmemizi çektiğini umursamıyorum. Ona ne kadar deli olduğumu dünyadan saklamaya niyetim yok.

"Çekiciliğini kendine sakla, Lykaeos. Ben zaten seninim."

"Öylesin, ama bu seni baştan çıkarmak için bir girişim değil. Gerçekten harikaydın. Disleksi olan çocuklar çok iyi temsil ediliyor."

"Sadece diğer gençlerin benim yaşadığım kabusu yaşamalarını istemiyorum. Ebeveynlerine onlara nasıl yardım edeceklerini öğreterek, potansiyellerine güvenerek büyüyebilirler."

Elina

## İKİNCİ EPİLOG



Altı Yıl Sonra

### NEW YORK

“Anne, bana kitap okumanı çok seviyorum.”

“Gerçekten mi? Yavaş okuduğum için sıkılmıyor musun?”

“Hayır. Okuma şeklin çok güzel çünkü karakterleri ve tüm hikayeyi hayal edebiliyorum.”

Gülümserim ve küçük kızımın saçlarını öperim. "Tamam tatlım. Ben de sana kitap okumayı seviyorum, ama şimdi yatma zamanı."

Yorganını düzelterip kalkarım, ama ışık sönmüş olsa da yatak odasının kapısının yanında biraz daha dururum.

İkizler artık istemese de, çocuklarıma yatmadan önce hikaye okumak gibi önemsiz bir şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu kimse tahmin edemez. Artık sekiz yaşındalar ve belirli türden ilgiyi istemiyorlar.

Ancak bağımsız olmalarına rağmen, Odin her zaman onları uyutur. Bu küçük bir günlük savaş, ama kocam yorulmak bilmeyen bir savaşçı. Sevgi dolu bir baba, ama aynı zamanda çocuklarımızı kontrol etmeyi de biliyor, çünkü çocukları yatmadan önce dişlerini fırçalamak gerçek bir mücadele. Tartışmacılar ve kolay pes etmiyorlar, ama Odin ile benim karışımından başka ne bekleyebilirdim ki?

Öte yandan, Catarina'mız sakın bir mizaca sahip ve bunu kimden aldığını merak ediyorum. Belki de büyükannesi Cinthya'dan?

Ailemizi genişletmeye çalışıyoruz ve Zoe, onun gibi benim de yine ikizlerim olabileceğini söylüyor. Benim için sorun değil. Doğal yollarla iki bebek beklemek benim için piyango kazanmak gibiydi.

Çocuklarımızı benim yetiştirildiğimden tamamen farklı bir şekilde yetiştirmeye çalışıyorum. Evde kimse bağırmasın ve fiziksel cezaya inanmayız. Buna rağmen, benim veya babalarının bir bakışı, ortaya çıkan herhangi bir isyanı sona erdirmeye yetiyor.

Odin çocuklarla harika geçinir. Onlara ilgi gösterir, korur, ama aynı zamanda bağımsız olarak büyümeleri için onlara özgürlük tanır.

İkimiz de geçmişi geride bıraktık. Ölülerini huzur içinde yatırmayı ve hayatlarımıza devam etmeyi öğrendik.

Ailemi affetmem biraz zaman aldı, ama artık kin beslemiyorum. Gerçek bir ilişkim olan tek aile üyesi kardeşim.

Kız kardeşlerimle aramda aşılmasın bir engel var. Dyslexia Support Association aracılığıyla dünyaya çocukluğumda ve yetişkinlik dönemimin bir kısmında yaşadıklarımı anlattıktan sonra hepsi benimle iletişime geçti, ama bazı bağlar öylece yeniden kurulamaz.

Bu, bir kez kırılan bir nesne gibi, parçaları ne kadar yapıştırırsanız yapıştırın, bir daha asla mükemmel hale gelmeyecek.

Annem, herkesin sürprizine, yeniden evlendi ve şimdi yeni kocasıyla Kaliforniya'da yaşıyor. Annem, doğası gereği, hala son derece bağımlı, ama üvey babam Robert, onun büyümesini ve kendine yatırım yapmasını teşvik etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Kız kardeşlerimle aramızda duygusal bir mesafe var. Çok az konuşuyoruz ve dürüst olmak gerekirse, onların yokluğuna alıştım.

Kızgınlık duymuyorum, ama hayatımın ilk otuz yılını silip atamam. Analiz seansları dışında Leandros'u düşünmememe izin vermiyorum.

Sadece disleksi nedeniyle değil, çocukluğumdan beri yaşadığım tüm travmalar nedeniyle tedaviye devam ediyorum ve sadece geçmişimi işlediğim o anda, pek çok hayatı mahveden acımasız adam zihnimde yer buluyor.

Catarina'dan çıkar çıkmaz, kocamın çocukların odasının kapısını kapattığını görüyorum. Sonunda sadece ikimize ait zamanımız olduğu için birbirimize anlamlı bir şekilde gülümsüyoruz.

Odin bu günlerde mümkün olduğunca seyahat etmekten kaçınıyor ve ailemizin neredeyse her öğünü birlikte yemesi hoşuma gidiyor. Sanırım ikimiz de bir çekirdek oluşturma, bir bütünün parçası olma ihtiyacını duyuyorduk.

"Sonunda yalnızız," diyor gülümseyerek ve ben de bir saniye bile kaybetmeden onun sıcak kollarına atılıyorum.

"Evet, sanırım hepsi uyudu."

Beni kucağına alıyor — bunca yıl sonra bile bu alışkanlığını kaybetmemiş — ve odamıza gidiyoruz. "Bir fikrim var. Aslında birkaç fikrim var."

"Fikir mi? Beğenecek miyim?"

Kulağımı ısıırıp gülümsüyor. "Oh, eminim seveceksin." "Bu fikirler ikimizin çıplak olmasını mı içeriyor?"

"Ne yaramazsın, benim Yunan tanrıçam." Bana bir sürü takma isim taktı, bazıları Norveççe, ben bile anlamıyorum; herhangi bir günde hangisini kullanacağını tahmin edemiyorum.

"Ne diyebilirim ki? Beni vücuduna bağımlı hale getirdin." "Bu bağımlılığını seviyorum. İyileşmeni istemiyorum."

"İyileşmeye ihtiyacım yok. Aslında" —çenesini öperim—"Sanırım Odin'imden bir doz daha almam lazım."

"Bugün seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?"

"Yeterince söylemedin."

"Seni seviyorum, Elina'm. Sen ve çocuklarımız benim servetim. Tanrı'ya ne kadar şükretsem azdır."

"Aşkımızın bana verdiği gibi bir hayat hayal bile edemezdim, Odin. Şükran duyması gereken biri varsa, o da benim."

# Bonus



İlerleyen sayfalarda, yakında yayınlanacak kitaplardan bonuslar bulacaksınız.

# Grigori

BONUS



Leandros Argyros'un ölümünden iki ay sonra

## YUNANİSTAN

Engabeli arazide yürürken, buraya son kez ayak bastığımı düşünüyorum. Odin, adayı Darius'un yönettiği bir kooperatife bağışlamaya karar verdi. Sadece, onun inşa ettiği malikanenin bulunduğu özel kısım, yerli halkın erişimine kapalı kalacak. O bölge artık kuzeni Milena'ya ait.

Az önce yıktığımız kayıkhanenin bulunduğu yere bakıyorum ve Leandros'un, onu adalılarla bıraktığımız o gece tüm günahlarının bedelini nasıl görkemli bir şekilde ödediğini düşünüyorum.

Kolay kolay etkilenmem, ama Darius gibi sakın görünen birinin suikastı yönetebileceğini asla hayal edemezdim. Bir babanın veya annenin çocuğunun intikamını almak için ne yapacağını kimse kesin olarak bilemez.

Her neyse, canavar hak ettiğini buldu.

Arabaya binmek üzereyken, kırk yaşında bile olmadığını düşündüğüm yorgun görünümlü bir kadın yoluma çıktı. "O ölmedi."

Bir an ona bakarak bulmacayı çözmeye çalıştım ve kısa sürede onun Darius'un karısı olduğunu anladım. Onu birkaç kez görmüştüm.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Kalbimden hissediyorum. Lütfen kızımı bulun. Üç yıldır uyuyamıyorum. İşte onun fotoğrafı."

İlk içgüdüm, *"Üzgünüm, ama bu işe karışamam"* demek. Ama yüzünde o kadar çok çaresizlik var ki, fikrimi değiştiriyorum.

Fotoğrafı elinden alıp bakmadan cebime koydum. Cebimden bir kart çıkardım ve ona uzattım. "Bir ay sonra bu numarayı ara. Ne yapabileceğime bakayım."

Arabaya biner binmez, tek kullanımlık cep telefonumu alıp, kızın nerede olduğunu bulabilecek tek kişiyi arıyorum. Kuzenim, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Rus mafyasının başı.

"Ne istiyorsun?" "Bir

iyilik yapmanı

istiyorum." "Yine mi?"

"Evet, bir kadının, aslında bir kızın, hala hayatta olup olmadığını öğrenmeni istiyorum.

Adı Thalassa."

"Eğer kaybolduysa, adı en önemsiz şey. Bir fotoğrafına ihtiyacım var."

"Gönderirim." "Hayır.

Neredesin?"

"Yunanistan'da."

"Amerika'ya döndüğünde biri seni bulacak." Vedalaşmadan telefonu kapattı.

Kızın ailesine geri dönme şansı varsa, bunu başarabilecek tek kişi Yerik'tir.



# Kaled Fouad Ayad Badawi Faheem

BONUS



Rheadur Emirliği'nin ikinci sıradaki varisi  
Elina ve Odin'in Maskeli Balosundan üç ay sonra

"Manhattan'daki bir otelin güvenlik kameralarından, Ekselanslarının çok sayıda güvenlik görevlisi eşliğinde mekana girip çıktığını gösteren görüntüler elde ettim. Batı tarzı kıyafetler giymişti, ama bunun kardeşiniz olduğuna hiç şüphem yok, efendim."

Asistanımın resmi tavrına gözlerimi devirmek istiyorum. Çocukluk arkadaşım Amin'e, ikimiz baş başayken daha doğal davranabileceğini kaç kez söylesem de, adam beni hiç dinlemiyor. "Naim neden gizlice Amerika'ya gitmiş olsun ki?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kaşını kaldırıyor ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü sanıyorum: ağabeyim, Emirliğimizin şeyhi, bir kadının peşinden gitmiş. Naim kadınlara karşı her zaman zaafı olmuştur ve hatırlayabildiğimden daha fazla kez, sınırsız şehveti onu belaya sokmuştur.

Ülkemizde, bildiğim kadarıyla babam skandalları örtbas etmeyi başardı, çünkü ben emin olabilecek kadar uzun süre orada kalmadım. Sorun şu ki, Naim sınırları aşmaya başladı ve Avrupa'da, şimdi de belki Amerika Birleşik Devletleri'nde de yıkım izleri bıraktı.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama son zamanlarda Argyros adasını birkaç kez ziyaret etti. O zamanlar, ilgisini çekecek tek bir Argyros kızı kalmıştı. Şu anda Odin Lykaios'un karısı olan sarışın kız."

"Bunu araştır, ama bir sonuca varacağını sanmıyorum. Kardeşim bile başka bir adamın karısını, özellikle de Lykaios gibi tehlikeli birini takip edecek kadar aptal değildir."

"*Tehlikeli* mi?"

"Evet, beni kandıramaz. O zarif CEO görünüşünün arkasında vahşi bir adam saklı.

İnan bana, o senin düşman olarak görmek isteyeceğin türden bir adam değil."

"Peki ya öyle ise? Ekselanslarının ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi varsa?"

"O zaman ne olduğunu öğrenmem gerekecek. Uçağı hazırla. Yarın sabah Amerika'ya gidiyorum. Kardeşimin başına ne tür bir bela açtığını kendi gözlerimle görmem gerek. Karıları ve kızları bir cevap hak ediyor."

Ayrıca, Naim'i bulmak bana özlediğim özgürlüğü geri verecek. Amin gittikten sonra, masadaki fotoğrafa bakıyorum.

*Bu sefer neye bulaştın sen, aptal?*

Karşı cinsten olanların tüm sorumluluklarını unutturma eğilimi olmasına rağmen, hiç bu kadar uzun süre ortadan kaybolmamıştı. Aylarca ortadan kaybolup eve haber bile vermemek, sorumsuz kardeşim için bile fazla.

Onu bir an önce bulmam lazım, yoksa babam Emirliği devralmam gerektiği şeklindeki çılgın fikrini sürdürecek.

O tür bir hayata kendimi hapsetmek istemiyorum, babamın emrettiği gibi bir eş seçmek zorunda kalmak da cabası, bu yüzden Naim'i geri getirmem şart.

# Madeline Turner

BONUS



Zoe ve Christos'un düğününden üç ay sonra

## LONDRA

Asansör yukarı çıkarken, beşinci kez aynaya bakmayacağıma yemin ederim, ama kararlılığım çöker.

Ya dişlerimde ruj izi varsa?

Gerçekten buradayım. Zoe, *Şeyh* Kamal adlı bu adamın benimle şahsen görüşeceğini söylediğinde inanamadım. Gerçekçi olmayan beklentilerim yoksa, onun beni görmek istemesi iyi bir şey, değil mi?

Aynaya bir kez daha bakıyorum.

Tanrım, bu bir takıntı gibi. Ama kendimi çok güzel hissediyorum.

Zoe'nin benim için seçtiği koyu gri, diz boyu kalem etek ve beyaz ipek gömlek ile tam bir yönetici görüntüsündeyim.

*Zarif ve profesyonel. Hafif seksi*, dedi bana.

Gözlerimden bir tutam saçımı üfleyerek uzaklaştırıyorum. Annemin her zaman ısrarla yaptırdığı bu Chanel saç kesimi beni sinirlendiriyor ve saçımı uzatmaya karar veriyorum.

Asansör varış noktasına ulaşıyor ama ben kıpırdamıyorum. Güvensizliğim tüm gücüyle geri geliyor.

Kapı açılır ve sekreterlerden biri olduğunu düşündüğüm bir kadın benim çıkmamı bekler. Ben hala katatonik haldeyken, bana sanki

sanki deliymişim gibi bakıyor.

"Günaydın, Bayan Turner."

"Günaydın," diyorum dikkatlice. Çok hafif disleksim olduğunu dürüstçe söylemiştim, ama yavaş konuşmak annemin eleştirilerinden kaçmak için edindiğim bir alışkanlıktı. "Bay Kamal ile görüşme için geldim."

"Şeyh Kamal," diye düzeltiyor beni.

Ah!

Beni baştan aşağı süzer ve kadından hemen hoşlanmam.

Sonra Zoe'nin bana söylediklerini hatırlıyorum.

*Onların seni korkutmasına izin verme.*

*Hadi ama, dünya, diyorum kendime. Hazırım.*

Gergin bir şekilde asansörden çıkıyorum, ne yaptığımı umursamadan, ve görünüşe göre yanlış yöne dönmüşüm çünkü birine çarpıyorum.

Yüksek tiz bir çığlık attım, ama bunun korkuyla ilgisi yoktu, her şey gömleğimin önüne sıçrayan sıcak kahveyle ilgiliydi.

Cildim yanarken, düşünmeden gömleğimi yırtıp attım. Kaynar sıvı göğüslerimi yakıyordu ve ancak kahkahalar duyduğumda, herkesin benim istem dışı *striptizime* dikkatini verdiğini fark ettim.

Ancak, bana öfkeyle bakan biri vardı. Onun kim olduğunu biliyorum.

Kamal Hafeez.

İşverenim. Ya da artık eski işverenim demek daha doğru olur.

**D.A. Lemoyne tarafından yazılmıştır.**

[Tycoon'un Takıntısı \(Lykaios Ailesi'nin Birinci Kitabı\) Aşk ve](#)

[İntikam Hakkında \(Lykaios Ailesi'nin İkinci Kitabı\)](#)

Sözleşmeyle Baştan Çıkarılmak (Kostanidis Ailesi'nin Birinci Kitabı) – Yakında Çıkacak

# Yazar Hakkında

D.A. Lemoyne, Ağustos 2019'da ilk kitabı "Seduzida" ile yazmaya başladı. O zamandan beri, 80'den fazla kitap ve bazı popüler seriler yazarak okuyucularını kendine bağladı.

Henüz sekiz yaşındayken, edebiyat öğretmeni olan büyükannesi onu kitapların dünyasıyla tanıştırdı. Büyükannesinin dairesinin arka odasında kişisel bir "kütüphanesi" vardı ve Lemoyne kitaplara hemen ilgi duydu. Büyükannesi onun ilgisinden o kadar etkilendi ki, tüm koleksiyonunu ona hediye etmeye karar verdi.

Lemoyne, kocası ve köpeği Cookie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmayı ve yemek yapmayı seviyor ve evinde her zaman arkadaşlarını ağırlıyor.

Lemoyne'nin hikayeleri, okuyucuların dikkatini çeken muhteşem olay örgüleriyle ünlüdür. İnsanlar, erkek ana karakterlerinin tutkusu ve kadın kahramanlarının gücünü çok seviyor.

O, aşkın gücüne güçlü bir şekilde inanır. En büyük tutkuları arasında okumak ve yazmak vardır; bu sayede insan duygularının derinliklerine dalebilir ve okuyucularla derin bir bağ kuran, iç açıcı hikayeler yazabilir.

İletişim: [dalemoynewriter@gmail.com](mailto:dalemoynewriter@gmail.com)

---



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

**Dip not:** Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

*Sevgiler.*

*Çevirigiller Ekibi*

